COLECȚIA

Jubiri de poveste

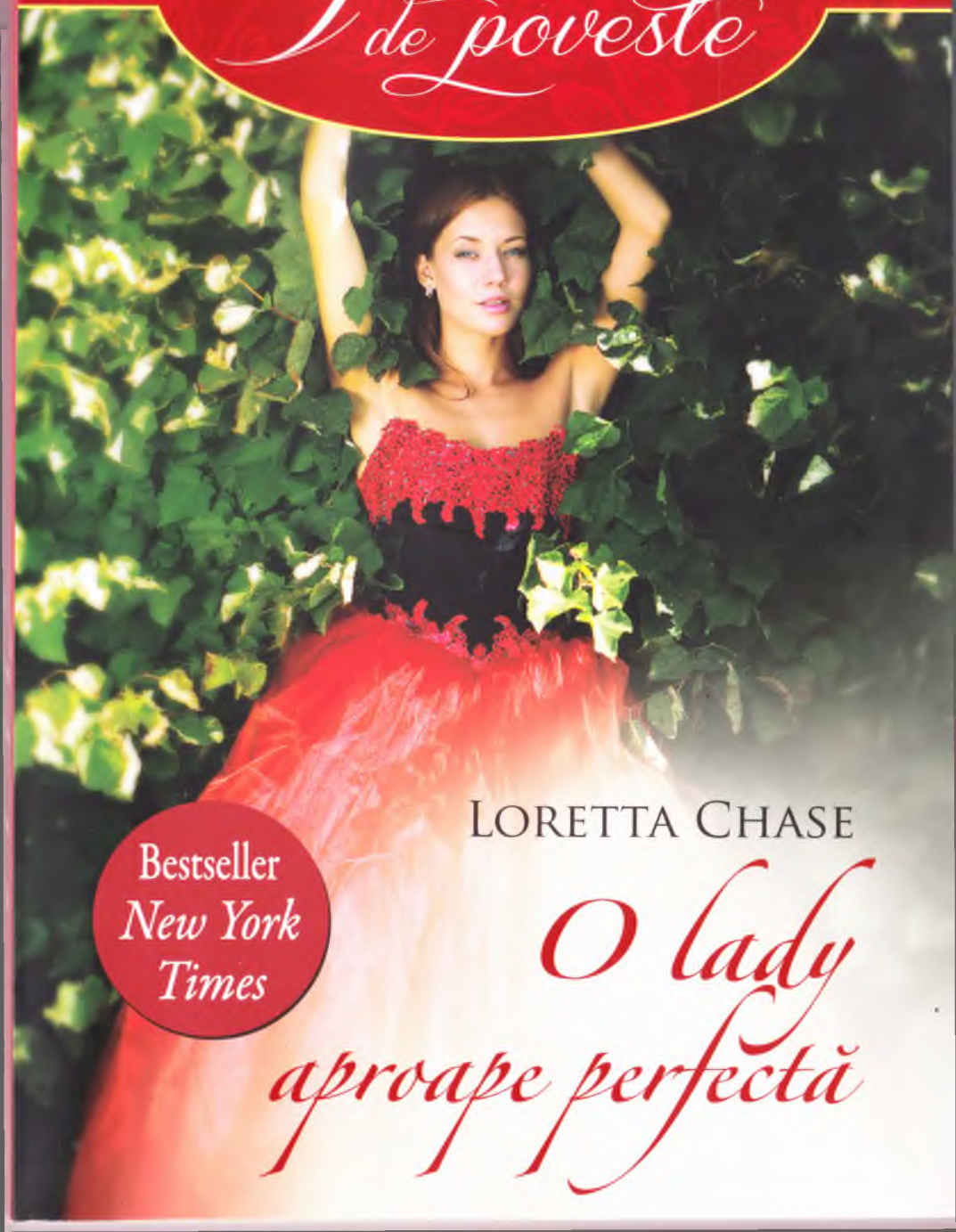

Bestseller New York Times

LORETTA CHASE

O lady aproape perfectă

O poveste superbă despre doi oameni care se străduiesc cu disperare... să nu se îndrăgostească

Alistair Carsington și-ar dori din toată inima să nu mai iubească femeile atât de mult. Pentru a scăpa de cele mai rele impulsuri ale sale, călătorește într-un loc departe de civilizație: în Derbyshire, unde speră să împuște doi iepuri dintr-un foc – să evite orice tentație și în același timp să-i ofere o mână de ajutor prietenului său, care i-a salvat viața pe câmpul de bătălie de la Waterloo. Dar acest țel nobil îl aduce față în față cu domnișoara Mirabel Oldridge, o femeie la fel de inteligentă, de încăpățânată și de lipsită de scrupule cum este și el, și, în plus, înnebunitor de irezistibilă.

Viața lui Mirabel Oldridge este deja foarte plină, în încercarea de a-și ține tatăl genial și extrem de excentric departe de necazuri. Ultimul lucru de care are nevoie este un aristocrat atrăgător, sensibil și inteligent, care să-i amintească faptul că are o inimă... și un trup – consideră el – ascuns de haine atât de demodate, încât este practic de datoria lui să-i dezvăluie frumusețea.

Este oare posibil ca un lucru care pare atât de greșit să poată oferi un sentiment atât de minunat?

Loretta Chase a absolvit Clark University, după care s-a dedicat pasiunii de a scrie romane de dragoste istorice, ceea ce i-a adus recunoașterea în rândul cititorilor din întreaga lume. Cărțile ei au fost distinse cu premii importante ale genului, printre care și premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-872-3
9 786066 868723
Alma

Miss Wonderful
Loretta Chase
Copyright © 2004 Loretta Chekani

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O lady aproape perfectă
Loretta Chase
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Georgiana Enache
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHASE, LORETTA
O lady aproape perfectă / Loretta Chase.
trad.: Graal Soft. – Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-872-3
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LORETTA CHASE

O lady aproape perfectă

Traducere din limba engleză
Oana Butta

Alma

Prolog

Londra, toamnă târzie, 1817

Onorabilul Edward Junius Carsington, conte de Hargate, avea cinci fii, deci cu doi mai mulți decât ar fi avut nevoie. Providența – cu ajutorul soției sale – îl binecuvântase de la început cu un moștenitor în putere și un al doilea fiu la fel de sănătos, așa că ar fi preferat ca următorii trei copii să fie fete.

Asta fiindcă, spre deosebire de alți aristocrați, lordul detesta ideea că ar putea ajunge dator. Toată lumea știa că fiii, mai ales cei ai unui nobil, erau groaznic de costisitori.

Fiicele nobililor aveau nevoie de o educație modestă, care putea fi la fel de bine oferită și acasă. Băieții, în schimb, trebuiau trimiși la școala publică, apoi la universitate.

Fetele nu cauzau probleme pentru care tatăl lor trebuia să plătească o sumă enormă ca să le rezolve. Băieții nu făceau altceva decât să creeze probleme, asta dacă nu-i țineai în lesă, ceea ce nu era prea practic.

Cel puțin băieții lui Lord Hargate așa erau. Cu toții moșteniseră frumusețea, vitalitatea și încăpățânarea de la ambii lor părinți, așa că intrau în bucluc cu o regularitate deprimantă.

Ca să nu mai spunem că nu costa prea mult să-ți măriți o fiică, și încă de tânără, și să i-o pasezi soțului ei.

Dar fiii... Ei bine, una peste alta, nobilul lor tată trebuia fie să le cumpere poziții – în guvern, în biserică sau în armată – fie să le găsească soții avute.

În ultimii cinci ani, cei doi fii mai mari ai lui Lord Hargate se achitaseră de datoria de a se însura. Contele era deci liber să se concentreze asupra celui de-al treilea fiu al său, o Problemă Imposibil de Rezolvat de douăzeci și nouă de ani încoace – Onorabilul Alistair Carsington, cel de-al treilea fiu al său.

Nu că tatăl său nu se gândea mereu la Alistair. Nu, Alistair era prezent în gândurile sale zi după zi, sub forma facturilor de la negustori şi meseriaşi.

–Aş putea să-mi cumpăr o flotă întreagă cu cât cheltuie Alistair pe croitor, cizmar, pălărier, mănuşer şi negustori – ca să nu mai vorbesc de spălătorese, de vânzătorii de vin şi tărie, de bucătari şi aşa mai departe, i se plânse lordul soţiei sale într-o seară, întinzându-se în pat alături de ea.

Lady Hargate îşi lăsă cartea deoparte şi se întoarse spre soţul său. Contesa era brunetă, trupeşă, mai degrabă chipeşă decât frumoasă, cu ochi negri şi strălucitori, un nas intimidant şi o bărbie puternică. Doi dintre fiii săi îi semănau.

Fiul al treilea semăna cu tatăl său. Ambii erau înalţi şi slabi; contele nu era mai gras acum decât fusese la vârsta lui Alistair. Aveau acelaşi profil acvilin şi aceiaşi ochi cu pleoape grele, deşi cei ai contelui erau mai degrabă căprui decât aurii, şi aveau mai multe riduri în jur. La fel, părul castaniu al tatălui avea mai multe fire argintii. Vocea lor era groasă, aşa cum i se potrivea unui Carsington, iar când aveau vreun sentiment puternic – fie că era pozitiv, fie negativ – se transforma într-un mârâit.

Lord Hargate mârâia chiar acum.

–Trebuie să pui piciorul în prag, Ned, spuse Lady Hargate.

Lordul se întoarse spre ea, cu sprâncenele ridicate.

–Da, ţin minte ce ţi-am spus anul trecut, continuă contesa. Ţi-am spus că Alistair se preocupă prea mult de felul în care arată fiindcă se simte prost deoarece şchiopătează. Ţi-am spus că trebuie să avem răbdare. Dar au trecut mai mult de doi ani de când s-a întors de pe continent şi nu pare să vrea să se schimbe. Nu-i pasă de nimic, se pare, în afară de haine.

–Nu mi-am imaginat vreodată că va veni ziua în care ne vom face probleme fiindcă Alistair nu mai umblă după femei, spuse Lord Hargate, încruntându-se.

–Trebuie să faci ceva, Ned.

–Aş face, dacă aş şti ce.

–Prostii! spuse ea. Dacă te descurci cu copiii regelui – şi cu nepoţii din Camera Comunelor – atunci te poţi descurca şi cu propriul fiu. Te gândeşti tu la ceva, sunt sigură. Dar te implor să te grăbeşti, domnule.

O săptămână mai târziu, Alistair Carsington stătea lângă fereastra din biroul lui Lord Hargate, unde fusese chemat, citind un document lung. Documentul era de fapt o listă pe care tatăl său o intitulase „Episoade de prostie", plus costul lor în lire, șilingi și penny.

După standardele unora, lista aventurilor lui Alistair era scurtă. Pe de altă parte, nivelul de prostie și de notorietate era mult peste medie, după cum știa și el însuși. Nu avea nevoie de listă ca să-și aducă aminte. Se îndrăgostea repede, profund și dezastruos.

De exemplu:

Când avea paisprezece ani se îndrăgostise de Clara, fiica blondă, cu obraji trandafirii, a unui îngrijitor de la Eton. Alistair o urmase peste tot, ca un cățeluș, și își cheltuise toți banii cumpărându-i dulciuri și gablonțuri. Într-o bună zi, un rival gelos – un tânăr din vecini – spusese ceva jignitor. Disputa trecuse repede de la insulte la lovituri. În jurul lor se strânsese o mulțime. Bătaia dintre colegii lui Alistair și un grup de săteni se terminase cu două nasuri rupte, șase dinți scoși, o comoție minoră și distrugeri însemnate. Clara plânsese de mila rivalului învins și îl făcuse „brută" pe Alistair. Cu inima frântă, lui Alistair nu-i păsase că putea fi exmatriculat și acuzat de atac, de tulburarea liniștii publice, de incitare la revoltă și de distrugere. Lord Hargate fusese în schimb obligat să-i pese și plătise din buzunarul lui totul.

La șaisprezece ani, Alistair se îndrăgostise de Verena, pe care o întâlnise în vacanța de vară. Părinții ei erau credincioși și stricți, așa că Verena citea romane de dragoste în secret și comunica cu Alistair prin șoapte grăbite și scrisori clandestine. Într-o seară, după cum se înțeleseseră, Alistair se furișase până la casa ei și îi aruncase câteva pietricele în geamul de la dormitor. Se gândise că va avea parte de variațiune pe tema scenei balconului din Romeo și Julieta, dar Verena avea alte planuri. Aruncase o valiză pe geam, apoi coborâse pe o funie de cearșafuri înnodate. Nu mai voia să fie prizoniera părinților ei. Voia să fugă cu Alistair. Fericit să salveze o domnișoară, Alistair nu-și făcuse griji pentru bani, transport, hoteluri și așa mai departe, ci fusese imediat de acord. Fuseseră prinși înainte să treacă în ținutul alăturat. Părinții ei fuseseră scandalizați; voiseră ca Alistair să fie judecat pentru

răpire şi dus în Australia. După ce aranjase lucrurile, Lord Hargate îi spusese fiului său să-şi găsească o femeie uşoară şi să nu se mai lege de fecioare din înalta societate.

La şaptesprezece ani fusese Kitty. Era ucenica unei croitorese şi avea ochi albaştri şi enormi. Alistair învăţase de la ea, printre alte lucruri, aspectele delicate ale modei pentru doamne şi domnişoare. La un moment dat, o aristocrată geloasă se plânsese de Kitty, iar fata îşi pierduse postul; scandalizat, Alistair publicase un pamflet despre această nedreptate. Aristocrata îl dăduse în judecată pentru calomnie, iar croitoreasa pentru defăimare şi pentru că-şi pierduse clienta. Lord Hargate făcuse ce făcuse şi până atunci.

La nouăsprezece ani fusese Gemma, o modistă cochetă. Într-o bună zi, poteraşii le opriseră trăsura în drum spre un sat idilic şi găsiseră nişte obiecte furate în cuferele Gemmei. Gemma susţinuse că rivalele ei geloase puseseră la cale o înscenare, iar Alistair o crezuse. Discursul lui pasional despre conspiraţii şi funcţionari corupţi strânsese o întreagă mulţime, care se revoltase apoi, cum făceau mulţimile de obicei. Adunarea fusese declarată ilegală, iar Alistair fusese arestat împreună cu iubita lui hoaţă. Lord Hargate îşi salvase fiul încă o dată.

La douăzeci şi unu de ani fusese Aimée, o balerină din Franţa care transformase apartamentul modest de burlac al lui Alistair într-un loc elegant şi atrăgător. Petrecerile lor deveniseră faimoase în lumea aproape-bună din Londra. Fiindcă Aimée avea gusturi asemănătoare cu răposata Maria-Antoaneta, iar Alistair nici nu visa să-i refuze ceva, ajunsese la un pas de închisoarea datornicilor. Contele plătise datoria astronomică, îi găsise lui Aimée un loc într-o trupă ambulantă de balet şi îi spusese lui Alistair că venise timpul să-şi formeze un anturaj de oameni respectabili şi să nu se mai dea în spectacol.

La douăzeci şi trei de ani fusese Lady Thurlow, prima şi singura amantă măritată a lui Alistair. În înalta societate, adulterul se consuma discret, pentru ca reputaţia doamnei în cauză să nu aibă de suferit, iar soţul ei să nu fie nevoit să se implice în dueluri sau divorţuri costisitoare. Dar Alistair nu-şi putuse ascunde sentimentele, aşa că doamna se văzuse nevoită să încheie relaţia. Din nefericire, un servitor furase scrisorile de dragoste ale lui Alistair

şi ameninţase să le publice. Pentru a-şi proteja iubita doamnă de scandal şi de un soţ scandalizat, Alistair, care nu avea cum să facă rost de răscumpărarea enormă care i se ceruse, trebuise să-i ceară din nou ajutor tatălui său.

La douăzeci şi şapte de ani, Alistair făcuse cea mai mare prostie de până atunci. Judith Gilford era singura fiică a unui văduv bogat, care fusese ridicat recent la rangul de cavaler. Judith apăruse în viaţa lui Alistair la începutul lui 1815. În scurt timp, Alistair îşi anihilase toţi rivalii, iar în luna februarie fusese anunţată logodna lor. În martie, Alistair era deja în purgatoriu.

În public, logodnica lui era drăguţă să o priveşti şi fermecătoare dacă stăteai de vorbă cu ea. Când erau singuri însă, fie se posomora, fie făcea scandal ori de câte ori nu primea exact ce voia şi când voia. Voia să fie mereu în centrul atenţiei. Se simţea jignită din te miri ce, dar nu ezita să jignească ea pe alţii. Cu familia şi prietenii era răutăcioasă, îşi prigonea servitorii şi izbucnea în crize de isterie când cineva încerca să o liniştească sau să o tempereze.

Aşa că, în martie, Alistair era disperat fiindcă nu se cuvenea ca un gentleman să rupă logodna. Din moment ce nici Judith nu era dispusă să o facă, Alistair nu-şi dorea decât să-l calce o trăsură sau să fie aruncat în Tamisa ori înjunghiat de vreun bandit. Într-o seară, în timp ce se îndrepta spre un cartier dubios, unde era foarte posibil să aibă parte de o moarte violentă, Alistair ajunsese cumva – încă nu era sigur cum – în braţele calde ale unei curtezane voluptuoase pe nume Helen Waters.

Alistair se îndrăgostise nebuneşte încă o dată şi căzuse din nou în păcatul indiscreţiei. Judith aflase, făcuse un scandal crunt în public şi îl ameninţase că îl dă în judecată. Bârfitorii erau încântaţi. Lord Hargate, dimpotrivă. Până să-şi dea seama ce se petrece, Alistair ajunsese pe o corabie care se îndrepta spre continent. Chiar la timp pentru Waterloo. Iar lista se încheia aici.

Alistair şchiopătă de la fereastră, cu obrajii arzând, şi lăsă hârtiile pe biroul tatălui său, care îl urmărea cu atenţie.

Cu o nonşalanţă pe care nu o simţea de fapt, Alistair spuse:

– Nu merit nimic fiindcă n-am mai călcat strâmb din primăvara lui 1815?

– N-ai făcut nimic fiindcă ai fost la pat aproape tot timpul, spuse Lord Hargate. Dar negustorii îmi trimit factură după factură.

Nici nu mai știu ce-ar fi mai rău, dar cu cât cheltui pe haine, ai putea să ții un harem întreg de târfe franțuzoaice.

Alistair nu avea cum să protesteze; dintotdeauna fusese preocupat de hainele lui. Poate că în ultima vreme se preocupa chiar mai mult de felul în care arăta față de cum fusese înainte. Poate că astfel nu se mai gândea la alte lucruri. De exemplu, cincisprezece iunie, ziua și noaptea pe care nu și le putea aminti. Waterloo rămăsese începețoșat în mintea lui. Se prefăcea că nu-și mai aduce aminte, la fel cum se prefăcea și că nu observase diferența de când venise acasă: idolatria care il făcea să moară de rușine, mila care îl înfuria.

Se forță să nu se mai gândească la asta și se încruntă descoperind o scamă pe mâneca hainei. Rezistă tentației de a o da la o parte. Ar fi părut un gest neliniștit. Începuse să transpire, dar nu se vedea. Încă. Se rugă ca tatăl lui să termine înainte să-și îmbibe eșarfa cu sudoare.

– Detest să-ți vorbesc de bani, spuse tatăl său. E vulgar. Din nefericire, nici nu mai pot evita subiectul. Dacă vrei să le toci moștenirea fraților tăi mai mici, atunci n-ai decât.

Alistair își privi tatăl, care îl urmărea cu ochii întredeschiși.

– Frații mei? De ce...

Se opri, fiindcă Lord Hargate începea să zâmbească ușor. Ah, acel zâmbet nu prevestea niciodată ceva bun.

– Dă-mi voie să-ți explic, spuse Lord Hargate.

– Am timp până pe întâi mai, îi spuse Alistair prietenului său, Lord Gordmor, în aceeași după-amiază. Ai auzit vreodată ceva atât de diabolic?

Ajunsese când fostul său camarad de arme tocmai se îmbrăca. Gordmor văzuse expresia de pe fața lui Alistair și își concediase imediat servitorul. Odată rămași singuri, Alistair îi povestise întâlnirea cu tatăl său din acea dimineață.

Spre deosebire de alți aristocrați, vicontele era perfect capabil să se îmbrace singur, ceea ce și făcu cât timp oaspetele lui vorbi.

Acum, vicontele stătea în fața oglinzii, legându-și lavaliera. Din moment ce procesul implica nu doar un nod perfect, ci și ca fiecare cută să fie aranjată exact, era nevoie de regulă de vreo

jumătate de duzină de lavaliere de bumbac apretat pentru a obține un rezultat perfect.

Alistair rămase la fereastra garderobei, privind scena. Din acea dimineață nu se mai simțea prea atras de aranjatul lavalierelor.

– Tatăl tău e un mister pentru mine, spuse Gordmor.

– Mi-a spus să mă însor cu o femeie bogată, Gordy. Îți vine să crezi? După tot ce am pătimit cu Judith?

Gordmor îl avertiza mereu pe Alistair să aibă grijă. Nu avea frați sau surori, așa că nu știa cum era să împartă afecțiunea și atenția părinților săi cu alții, și avea tendința să fie răsfățat și indisciplinat.

Acum însă spuse doar:

– Trebuie să existe măcar o singură moștenitoare în toată Anglia care n-are fața pătrată sau temperamentul găunos.

– Nu contează, spuse Alistair. Nici prin gând nu-mi trece să mă căsătoresc până nu mă văd ajuns la bătrânețe: la patruzeci și cinci... nu, și mai bine, la cincizeci și cinci de ani. Altfel voi comite din nou cine știe ce greșeală care va duce la o catastrofă, iar apoi nu voi avea de ales decât să trăiesc cu asta toată viața.

– Ai avut pur și simplu ghinion cu femeile, spusese Gordy.

– Nu, e o tară fatală de caracter, spuse Alistair, clătinând din cap. Mă îndrăgostesc mult prea ușor, și de fiecare dată de femeia nepotrivită, iar apoi dezastrul se ține scai de mine. Mă întreb de ce tata nu-mi alege pur și simplu o nevastă bogată. Sunt sigur că e în stare să judece mai bine decât mine.

Deși nici asta nu l-ar fi făcut fericit, iar Alistair știa asta. Nu avea nimic de oferit viitoarei sale soții. Era suficient de grav că trăia din banii tatălui său. Dar să depindă de o soție, să se simtă ostatic în familia ei... Ideea îl făcu să se înfioare. Știa că alți fii mai mici se căsătoreau cu femei bogate și nimeni nu le reproșa asta. Era perfect acceptabil. Dar nu-și putea convinge mândria să accepte un asemenea punct de vedere.

– Îmi doresc să mă fi lăsat să rămân în armată, mormăi el.

Gordmor își luă privirea de la eșarfă suficient cât să-și studieze prietenul o clipă.

– Poate, la fel ca noi toți, tatăl tău și-a dat seama că a doua oară nu vei mai fi așa de norocos pe câmpul de luptă. Sincer, mă bucur că te-a luat de-acolo.

Aparent, Waterloo încercase din greu să-l ucidă pe Alistair. Aflase că duşmanul îi împuşcase trei cai sub el, îl tăiase cu săbii şi îl împunsese cu lancea. Mai mulţi cavaleri aliaţi trecuseră cu calul peste el, doi dintre ei muriseră deasupra lui, iar jefuitorii de cadavre îl jefuiseră după bătălie. Fusese abandonat ca fiind mort şi rămăsese în noroi, printre alte trupuri, preţ de ore în şir. Când îl găsise Gordmor, era la un pas să ajungă şi el cadavru.

Deşi Alistair nu mai ţinea minte nimic din toate astea, ci doar se prefăcea. Prinsese ideea generală din ce îi spuseseră ceilalţi. Nu era sigur dacă totul era adevărat sau nu. Dacă da, probabil se exagera destul de mult. Era sigur că Gordy ştia sau cel puţin bănuia că ceva se întâmplase în cutiuţa lui Alistair, dar nu vorbeau niciodată despre asta.

– Tata ar fi putut să mă lase să-mi servesc regele şi ţara, spuse Alistair. Apoi n-ar mai fi avut de ce să se plângă că îmi irosesc viaţa.

– Dar un gentleman se presupune că trebuie să-şi piardă timpul.

– Nu şi acest gentleman, spuse Alistair. Nu se mai poate aşa. Trebuie să găsesc o modalitate să mă întreţin, şi asta până la 1 mai.

– Şase luni, murmură Gordmor. Ar trebui să fie timp destul.

– Sper. Dacă nu-mi găsesc nimic de făcut până atunci, trebuie să seduc o moştenitoare bogată. Dacă nu pot să fac nici asta – o să-mi pedepsească fraţii mai mici!

Asta fusese lovitura de graţie a lui Lord Hargate. Titlul de conte, precum şi celelalte titluri, funcţii şi privilegii, împreună cu majoritatea pământurilor familiei, aveau să-i revină fratelui mai mare al lui Alistair, Benedict, când tatăl lor avea să moară. Asta se obişnuia în toate marile familii, pentru ca proprietatea să rămână întreagă generaţie după generaţie. Dar asta nu făcea decât să paseze problema fiilor mai mici de la tată la primul născut. Ca să-l scutească pe Benedict de problemă, lordul cumpărase câteva proprietăţi pe care intenţionase să le dăruiască fiilor săi la nunta fiecăruia.

Astăzi, lordul ameninţase că va vinde ambele proprietăţi ale fraţilor mai mici pentru a pregăti un fond din care Alistair să-şi

ducă traiul, dacă Alistair nu reuşea să-şi găsească o ocupaţie – sau o mireasă cu o avere frumuşică – în timpul care i se acordase.

– Numai un om ca tatăl tău ar fi fost în stare să se gândească la aşa ceva, spuse Gordmor. Cred că are ceva din gândirea orientală.

– Vrei să zici că seamănă cu Machiavelli, spuse Alistair.

– Permite-mi să-ţi spun că nu m-aş simţi în largul meu cu un asemenea părinte, spuse Gordmor, dar nu pot să nu-l admir. E un politician strălucit, toată lumea din Parlament ştie asta – şi tremură ştiind-o. Până şi tu trebuie să recunoşti că strategia lui e excelentă. Te-a lovit exact în punctul tău slab: ameninţându-ţi fraţii mai mici.

– Nu e vorba de nici un punct slab, spuse Alistair. Fraţii mei mă enervează la culme. Dar nu voi permite să fie jefuiţi doar ca să trăiesc eu.

– Dar trebuie să recunoşti că tatăl tău a reuşit să te pună pe gânduri, ceea ce e mare lucru. Ţin minte că, atunci când doctorul ţi-a propus să-ţi taie piciorul, ai răspuns: „Ce păcat. Sunt atât de ataşat de el". Eu plângeam şi bălmăjeam, iar tu, care fuseseşi aproape călcat în picioare, erai la fel de calm ca Ducele de Fier.

Comparaţia era absurdă. Ducele de Wellington câştigase victorie după victorie, iar Alistair nu reuşise decât să supravieţuiască până fusese salvat.

Cât despre calmul său de-atunci, dacă într-adevăr fusese atât de eroic, de ce nu-şi mai amintea nimic? De ce toată scena era încețoşată, într-un loc unde nu o putea ajunge?

Se întoarse cu spatele la fereastră şi îl privi pe cel care nu doar că îi salvase viaţa, ci îl şi adusese înapoi cu toate cele patru mădulare.

– Tu nu erai la fel de bine antrenat ca mine, Gordy, spuse el. N-aveai decât o soră mai mare, iar eu aveam doi fraţi mai mari care mă tot băteau şi mă şicanau de când făcusem primii paşi.

– Sora mea ştia şi ea cum să mă şicaneze, spuse Gordmor.

Apoi işi îmbrăcă haina şi îşi studie reflexia pentru ultima oară. Era blond, puţin mai scund decât cei un metru optzeci ai lui Alistair, şi ceva mai solid.

– Croitorul meu scoate minuni din materialele care i se dau, spuse Gordmor. Dar indiferent cât cheltui sau ce fac, tot tu eşti cel mai elegant până la urmă.

Piciorul lui Alistair începuse să zvâcnească. Plecă şchiopătând de lângă fereastră şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun.

– Rănile de război sunt la modă, se spune.

– Nu, pur şi simplu aşa eşti tu. Chiar şi când şchiopătezi, o faci cu eleganţă.

– Dacă tot trebuie să şchiopătez, atunci măcar să o fac cum se cuvine.

Gordmor zâmbi.

– Oricum, trebuie să-ţi mulţumesc, îi spuse Alistair prietenului său. Dacă n-a fi fost tu, acum aş fi foarte nemişcat.

– N-ai fi nemişcat, spuse lordul, trecând la un mic dulăpior, de unde scoase o carafă şi două pahare. Te-ai descompune. Ceea ce este un proces activ, cred.

– Credeam că ieşim, spuse Alistair.

– Imediat, spuse Gordmor, turnând băutura în pahare. Dar mai întâi vreau să-ţi vorbesc despre un canal.

Capitolul 1

Derbyshire, luni, 16 februarie 1818

Mirabel Oldridge ieşi de la grajduri şi porni pe poteca pietruită spre Oldridge Hall. Chiar în timp ce intra în grădină, lacheul Joseph năvăli din tufişuri şi se opri pe cărare.

Deşi domnişoara Oldridge îşi sărbătorise recent cea de-a treizeci şi una aniversare, nu-şi arăta vârsta. În acea clipă – cu părul ei roşu-auriu în bătaia vântului, obrajii trandafirii şi ochii albaştri, strălucitori – părea destul de tânără.

Şi totuşi, până la urmă, ea era cel mai important membru al familieî, iar servitorii veneau la domnişoara Oldridge, şi nu la tatăl ei, când aveau probleme. Asta se întâmpla, probabil, fiindcă tatăl ei era cel mai adesea acela care cauza problemele respective.

Apariţia neaşteptată a lui Joseph şi faptul că servitorul abia îşi trăgea sufletul o făcu pe Mirabel să-şi dea seama că erau probleme chiar înainte ca el să deschidă gura şi să vorbească, grăbit şi agramat:

– Te rog, don'şoară, spuse el, a venit un gen'man ce el vrea să-l vadă pe domnu' Ol'ridge. Ce şi-a anunţat vizita dinainte, spune. Domnu' Benton spune că da, acel gen'man are o programare astăzi, pentru că cartea stăpânului era deschisă şi domnu' Benton s-a uitat pe ea şi a văzut scris de mâna stăpânului, limpede ca lumina zilei.

Dacă Benton, valetul, spunea că exista o programare, atunci într-adevăr aşa era, deşi părea imposibil.

Domnul Oldridge nu primea niciodată vizite anunţate dinainte. Vecinii lui ştiau că trebuie să vorbească cu Mirabel dacă voiau să se întâlnească şi cu tatăl ei. Cei care veneau să discute probleme legate de proprietate ştiau că trebuie să discute

cu Higgins, reprezentantul domnului Oldridge, sau cu Mirabel, care îl supraveghea pe Higgins.

–Acel gentleman nu vrea mai bine să stea de vorbă cu Higgins?

–Domnu' Benton spune că nu se cuvine, don'şoară, pentru că domnu' Higgins e prea neimportant pentru un gen'man. Este domnu' Carsington, care tatăl lui este contele nuşcum. Domnu' Benton a spus că se cheamă A-ceva-gate, dar nu era Billingsgate, şi nici alta din Londra.

–Carsington? spuse Mirabel. E numele de familie al contelui de Hargate.

Era o familie veche, din Derbyshire, dar familia lui Mirabel nu se cunoştea atât de bine cu familia Carsington încât să-şi facă vizite unii altora.

–Da, el e, don'şoară. În plus, el e care a fost călcat în picioare de cai aşa eroic la Waterloo, şi de-asta l-am pus în salon unde domnul Benton spune că-l respectăm, don'şoară, dar nu-i bine să-l lăsăm să stea acolo ca cum ar fi un nimeni.

Mirabel se privi. Plouase în reprize toată dimineaţa. Rochia ei umedă de călărie era pătată cu noroi şi, fiindcă mersese la grajduri şi se-ntorsese de acolo, nici cizmele ei nu arătau mai bine. Îşi pierduse de mult acele din păr şi nu voia să se gândească la cum îi arăta boneta.

Se gândi ce să facă. I se părea nepoliticos să-şi facă apariţia aşa murdară. Pe de altă parte, ar fi avut nevoie de multă vreme să se aranjeze, iar acest gentleman – faimosul erou de la Waterloo – aştepta deja de mai mult timp decât s-ar fi cuvenit.

Îşi ridică poalele şi porni în fugă spre casă.

Alistair n-ar fi vrut să se afle în Derbyshire momentan. Nu-i plăcea deloc viaţa la ţară. Prefera civilizaţia, adică Londra.

Oldridge Hall fusese construită departe de civilizaţie, într-un capăt de lume din Derbyshire's Peak. Gordmor, care căzuse bolnav, îi descrisese cu o voce răguşită farmecele din mândrul Peak, şi se părea că avusese dreptate.

–Turişti care se holbează la peisaje pitoreşti şi la sate la fel de pitoreşti. Ipohondri care beau apă minerală şi se bălăcesc în izvoare termale. Drumuri execrabile. Nu există teatru, cluburi, operă.

N-ai nimic de făcut – doar să admiri peisajul, munții, văile, pietrele, râurile, vacile și oile – sau eventual satele, turiștii și invalizii.

Era mijlocul lunii februarie și nici măcar lucruri de admirat nu se vedeau pe nicăieri. Peisajul era sobru, în nuanțe posace de gri și maro, iar vremea era rece și umedă.

Dar problemele lui Gordmor – și deci și ale lui Alistair – erau aici și nu puteau aștepta până în vară să fie rezolvate.

Oldridge Hall era un conac vechi și destul de drăguț, cu aripi mari care fuseseră adăugate de-a lungul timpului. Era însă situat într-un loc cât se poate de incomod, la capătul a ceea ce localnicii numeau, în mod ridicol, „drum": o fâșie îngustă, cu șanțuri adânci, plin de praf pe vreme uscată și de noroi pe ploaie.

Alistair crezuse că Gordmor exagera când îi descrisese starea deplorabilă a drumului. Însă lordul de fapt subestimase problema. Alistair nu-și putea imagina nici un alt loc din Anglia care să aibă mai multă nevoie de un canal.

După ce examină colecția de tablouri din salon – care cuprindea, printre altele, câteva picturi minunate cu scene egiptene – și studie modelul covorului, Alistair merse la ușile de sticlă și privi afară. Dincolo de ele se deschidea o terasă, iar în spatele ei era o grădină migălos aranjată. În fundal se vedea un parc, iar și mai departe erau dealuri și delușoare pitorești.

Dar Alistair nu observă nimic din toate astea. Nu o văzu decât pe ea.

Urca în fugă treptele terasei, cu poalele ridicate până la genunchi, boneta strâmbă și părul învolburat, de culoarea apusului.

Străina traversă în fugă terasa, iar vântul îi transformă părul într-o minge de foc pentru o clipă. Alistair îi văzu gleznele delicate și gambele bine definite, dar înainte să apuce să-și ridice privirea, străina își coborî poalele.

Alistair deschise ușa. Străina năvăli în salon, într-un vârtej de ploaie și noroi, fără să-i pese că era murdară din cap până-n picioare.

Zâmbi.

Gura ei era largă, așa că zâmbetul ei părea să se întindă la nesfârșit, înconjurându-l. Ochii ei erau albaștri, albaștri precum

cerul la apus, şi o clipă ea păru să fie începutul şi sfârşitul tuturor lucrurilor, de la răsăritul din părul ei la ochii ei albaştri ca seara.

În acea clipă, Alistair nu mai ştiu nimic. Nu-şi mai aminti nici cum îl cheamă până când străina îi rosti numele.

– Domnule Carsington, spuse ea, iar vocea ei era limpede şi calmă, pe jumătate şoptită.

Părul: răsărit. Ochii: cerul la apus. Vocea: noaptea.

– Mă numesc Mirabel Oldridge, spuse ea, cu vocea ei ca noaptea.

Mirabel. Însemna „minunat". Iar ea era cu adevărat...

Alistair se opri la timp, înainte ca mintea lui să se dezintegreze. Fără lirisme, îşi spuse el. Fără castele în cer.

Venise aici pentru o afacere şi nu se cuvenea să uite asta.

Nu-şi putea permite să-şi lase gândurile să zburde, nici chiar pentru o clipă, sau să viseze la vreo femeie... chiar dacă avea pielea atât de drăguţă, şi zâmbetul cald, cald ca prima rază de soare a primăverii după o iarnă lungă, întunecată...

Fără lirisme. Trebuia să se uite la ea ca la... ca la mobilă. Trebuia.

Dacă se arunca iarăşi cu capul înainte într-un dezastru – ceea ce era inevitabil dacă avea de-a face cu cineva de sex opus – nu s-ar fi ales doar cu deziluzia, umilinţa şi inima frântă cu care se obişnuise deja.

De data asta, şi alţii ar fi avut de suferit de pe urma greşelii lui. Fraţii lui şi-ar fi pierdut proprietăţile, iar Gordmor ar fi fost fie ruinat, fie dizgraţiat. Doar n-avea de gând să-l răsplătească pe cel care îi salvase nu doar viaţa, ci şi piciorul, într-un mod atât de ingrat. Alistair trebuia să se arate demn de încrederea prietenului său.

Trebuia să-i demonstreze de asemenea lui Lord Hargate că cel de-al treilea fiu al său nu era un parazit care nu ştia decât să facă pagubă la casa omului. Alistair se rugă ca expresia să nu-l trădeze, se trase în spate cu nonşalanţă, se înclină şi murmură un răspuns politicos, banal.

– Ştiu, voiaţi să vorbiţi cu tatăl meu, spuse fata. M-a delegat pe mine în schimb.

– Să înţeleg că tatăl dumneavoastră e reţinut altundeva?

– Exact, spuse ea. Mă gândeam că i s-ar potrivi un epitaf cum ar fi... „Sylvester Oldridge, tatăl meu drag, reținut altundeva." Ceea ce ar fi adevărat, nu-i așa, dacă ar fi într-adevăr nevoie de un epitaf.

Roșeața din obrajii ei nu se potrivea cu tonul ei calm. Alistair se simți instinctiv curios să vadă dacă obrajii ei puteau fi și mai roșii de atât.

Ea se trase însă înapoi, grăbită chiar, și începu să-și dezlege panglicile de la bonetă. Alistair își reveni, se îndreptă de spate și spuse potolit:

– Din moment ce insinuați că nu are nevoie de un epitaf încă, voi presupune că e reținut în sensul obișnuit al cuvântului, nu în cel permanent.

– E ceva foarte obișnuit, spuse ea. Dacă ați fi un mușchi, un lichen sau ceva cu stamină, pistil sau alte calități vegetale, tata ar ști totul despre dumneavoastră. Dar dacă ați fi arhiepiscopul de Canterbury, iar mântuirea lui eternă ar depinde de o întâlnire cu dumneavoastră, lucrurile nu s-ar schimba cu nimic.

Alistair era mult prea ocupat să-și suprime sentimentele necuviincioase ca să înțeleagă ce i se spunea. Din fericire, hainele ei îi atraseră în sfârșit atenția și, îndată ce le observă, orice urmă de lirism îi dispăru din minte.

Rochia de călărie era croită dintr-un material scump și bine făcută, dar stilul era neîngrijit, iar culoarea era o nuanță de verde care nu îi venea bine deloc. Și boneta era de calitate, dar șifonată. Alistair era uimit. Cum putea o femeie care ținea la calitate să nu știe absolut nimic despre modă sau despre bunul-gust?

Contradicția îl enerva. Asta și sentimentele pe care și le înăbușise mai înainte îl făcură să se înfurie poate mai tare decât ar fi fost cazul când, in loc să-și dezlege panglicile bonetei, ea și le încurcă și mai mult.

– Așa că vă rog să treceți cu vederea absența tatălui meu și să o considerați o excentricitate, continuă ea, încercând să dezlege nodul, și să nu te simți jignit. Fir-ar!

Trase de panglici, dar nu reuși decât să strângă și mai tare nodul gordian pe care îl crease.

– Îmi dați voie să vă ajut, domnișoară Oldridge? spuse Alistair.

Domnişoara Oldridge se trase înapoi un pas.

– Mulţumesc, dar nu văd de ce ne-am face probleme din cauza unei panglici încăpăţânate.

– Daţi-mi voie să insist, spuse Alistair, apropiindu-se. Nu faceţi decât să înrăutăţiţi lucrurile.

Ea îşi încleştă degetele pe panglica înnodată.

– Nu vedeţi ce faceţi, spuse el, dându-i mâinile la o parte.

Asta avu efect. Domnişoara îşi lipi mâinile de şolduri şi rămase în poziţie de drepţi, rigidă ca o scândură. Ochii ei albaştri rămaseră ţintiţi la nodul lavalierei lui.

– Trebuie să vă rog să vă daţi capul pe spate, spuse Alistair.

Domnişoara făcu întocmai, iar ochii ei se concentrară asupra unui punct aflat undeva deasupra şi spre dreapta lui. Genele ei erau lungi şi mai închise la culoare decât părul. Obrajii ei fură cuprinşi de o roşeaţă de-o clipă.

Alistair îşi forţă privirea să coboare – dincolo de gura ei puţin prea mare – la nodul tare şi foarte mic. Trebui să se aplece ca să vadă cum îl putea desface.

Imediat, un miros care nu era de lână umedă, ci de Femeie, îi stârni simţurile. Inima îi bătu cu putere, o dată şi încă o dată.

Ignorând aceste mici distrageri cu o hotărâre dârză, Alistair reuşi să-şi strecoare una dintre unghiile atent lustruite într-o mică deschizătură. Dar panglica era umedă şi nodul nu se clinti. Îi simţea respiraţia domnişoarei pe bărbie. Pulsul începu să-i bată mai repede.

– Pare o situaţie fără speranţă, spuse el într-un sfârşit, îndreptându-se de spate. Recomand o operaţie.

Mai târziu, Alistair avea să-şi dea seama că ar fi trebuit să-i sugereze domnişoarei să-şi cheme servitoarea. În acel moment însă, era distras de buza ei de jos, pe care şi-o muşca între dinţi.

– Foarte bine, spuse ea, fixând cu privirea acelaşi loc. Rupe-o sau taie-o – dar cât mai repede. Boneta asta mi-a făcut deja destule probleme.

Alistair scoase un cuţit de buzunar şi tăie panglica. Voia de fapt să-i smulgă boneta, să o taie bucăţele, să o arunce pe jos, să o calce în picioare şi să o pună pe foc – şi, în plus, să ceară ca pălărierul să fie dus la galere pentru că croise o asemenea abominaţie.

În schimb, se trase la o distanță sigură, își puse cuțitul în buzunar și își spuse să se liniștească.

Domnișoara Oldridge își smulse ea singură boneta din păr, o privi o clipă, apoi o aruncă nonșalant pe un scaun.

– Mult mai bine, spuse ea, zâmbindu-i încă o dată. Începeam să mă întreb dacă nu cumva o voi purta toată viața.

Vălătucul de păr roșiatic și zâmbetul ei îi făcură gândurile lui Alistair să se învălmășească de parcă ar fi avut doar popice lovite în minte. Le readuse ferm pe calea cea bună.

– Sper sincer că nu, spuse el.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să vă deranjați, spuse ea. Cred că ați avut destul de suferit venind până aici degeaba. Nu că aș ști de unde ați venit.

– Din Matlock Bath, spuse el. Nu e departe, chiar deloc. Doar câțiva kilometri. Cel puțin treizeci, i se păruse, pe un drum murdar, stropit fără încetare de o ploaie rece ca gheața. Nu-i nimic. Voi reveni altă dată, când e mai convenabil.

Când, spera el, domnișoara Oldridge va fi reținută altundeva.

– Dacă n-aveți de gând să vă faceți apariția transformat într-un arbore de papaya, veți pierde timpul de două ori, spuse ea. Și chiar dacă-l găsiți acasă din întâmplare, tot n-o să-l găsiți *acasă*, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Alistair nu înțelegea neapărat, dar înainte să apuce să-i ceară lămuriri, doi servitori își făcură apariția cu tăvi atât de pline, că ar fi putut servi o întreagă companie de dragoni.

– Vă rog să vă serviți cu niște aperitive, spuse ea, până mă retrag puțin să mă fac prezentabilă. Din moment ce tot ați venit până aici, am să vă rog să-mi spuneți și de ce. Poate vă pot ajuta.

Alistair era sigur că i-ar fi fost fatal să mai stea în compania ei. Zâmbetul ei îl făcea să se simtă cu totul descumpănit.

– Serios, domnișoară Oldridge, nu e cine știe ce problemă importantă, spuse el. Pot veni într-o altă zi. Plănuiesc să rămân în zonă ceva timp.

Atâta timp cât va fi nevoie, fiindcă Alistair promisese că se va ocupa de problemă și n-avea de gând să se întoarcă în Londra înainte să o ducă la bun sfârșit.

–Va fi același lucru, indiferent de zi, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Chiar dacă îl țineți cu forța, tata n-o să audă nimic din ce-i spuneți. Se opri să-i arunce o privire intrebătoare. Asta dacă nu cumva vă plac buruienile.

–Poftim?

–Adică dacă nu cumva sunteți botanist, spuse ea. Știu că ați fost în armată, dar poate aveți o altă ocupație în viața de civil. Sunteți botanist?

–Chiar deloc, spuse Alistair.

–Atunci n-o să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Tânăra își continuă drumul spre ușă. Alistair incepea să-și dorească să o fi lăsat să se sugrume singură cu boneta. Spuse:

–Domnișoară Oldridge, am o scrisoare de la tatăl dumneavoastră în care își exprimă interesul față de proiectul meu și înțelege și consecințele lui. Îmi e foarte greu să cred că un om care a scris o asemenea scrisoare nu e dispus să mă asculte.

Domnișoara se opri auzindu-l și se întoarse spre el, cu ochii mari.

–Tatăl meu v-a scris?

–Mi-a răspuns imediat la scrisoare.

Urmă o pauză lungă, apoi ea continuă:

–E vorba de un proiect, spuneți. Dar care n-are legătură cu botanica.

–E vorba de o simplă afacere, spuse el. De un canal.

Domnișoara păli puțin, apoi pe chipul ei atât de animat cu o clipă înainte se așternu o mască politicoasă.

–Canalul lui Lord Gordmor.

–Deci știți de asta?

–Cine nu știe de asta?

–Ei bine, se pare că planurîle lui Lord Gordmor au fost prost înțelese.

–Prost înțelese, repetă ea, cu mâinile în șolduri.

Temperatura din cameră se răcea cu fiecare clipă care trecea.

–Am venît să explic lucrurile, spuse Alistair. Lord Gordmor e bolnav momentan – are gripă –, dar eu sunt partenerul lui și cunosc absolut toate detaliile. Sunt sigur că pot liniști temerile tatălui dumneavoastră.

– Să nu vă închipuiți că avem doar „temeri", spuse ea. Noi – și sunt sigură că vorbesc în numele majorității proprietarilor de pământ din Longledge Hill – suntem întru totul împotriva acestui canal.

– Cu tot respectul, domnișoară Oldridge, cred că propunerea noastră nu a fost susținută cum se cuvine. Sunt sigură că gentlemenii din împrejurimi îmi vor da ocazia de a corecta și de a clarifica problema, de dragul dreptății. Din moment ce tatăl dumneavoastră e cel mai mare moșier din zonă, am dorit să stau de vorbă cu Domnia Sa mai întâi. Știu că aprobarea sa va avea greutate în fața celorlalți vecini.

Colțurile gurii ei largi se ridicară foarte puțin, într-un zâmbet dezagreabil, care amintea pe undeva de tatăl ei.

– Bine, spuse ea. Plecăm să-l căutăm. Dar înainte de asta sper să-mi permiteți câteva minute să mă schimb în haine curate și uscate, încheie, arătând cu un gest spre rochia ei de călărie.

Alistair se înroși până-n vârful urechilor. Se agitase atât de tare pentru zâmbetele ei, pielea ei, parfumul ei, încât uitase că avea de-a face cu o femeie udă și probabil zgribulită. O reținuse atâta timp și probabil că domnișoara Oldridge abia aștepta să-și schimbe hainele ude.

Nici prin gând nu-i trecea să-și imagineze ceea ce tocmai auzise... nasturi și panglici desfăcute, apoi șnururile de la corset care...

Nu.

Se gândi insistent la canale, la mine de cărbune și la motoare cu aburi, apoi își ceru scuze pentru că fusese atât de nesimțitor.

Domnișoara Oldridge îi acceptă scuzele cu răceală, îl rugă să se facă comod și să ia o gustare și, încă zâmbind la fel de fals, ieși.

Domnișoara Oldridge – purtând alte haine la fel de neatrăgătoare – îl conduse pe Alistair într-o seră cel puțin la fel de frumoasă ca aceea a prințului regent de la Carlton House. Sera prințului era folosită însă mai ales pentru vizite, iar plantele erau duse sau aduse după cum era nevoie. Plantele domnului Oldridge erau mult mai numeroase și mai puțin mobile.

Sera nu era neapărat o grădină interioară, ci mai degrabă un muzeu sau o bibliotecă de plante. Fiecare specimen fusese etichetat cu grijă şi avea notiţe şi trimiteri la altele. Din loc în loc, mai multe caiete fuseseră lăsate direct pe pământ, conţinând notiţe în latină scrise de mâna domnului Oldridge.

Mâna însăşi nu se vedea pe nicăieri, şi nici posesorul ei. Nu-l găsiră nici afară, în celelalte sere şi în grădină. Un grădinar le spuse că domnul Oldridge era absorbit de studiul muşchilor, undeva pe dealuri. Grădinarul era aproape sigur că stăpânul lui putea fi găsit pe Culmea lui Avraam, unul dintre locurile lui favorite în ultima vreme.

Culmea lui Avraam, după cum Alistair ştia foarte bine, era în Matlock Bath. Chiar dacă n-ar fi observat dealul împădurit cu stâncile lui enorme ridicându-se chiar în spatele hotelului său, ar fi ştiut oricum de el, fiindcă peste tot se vedeau semne şi pancarte cu respectivul deal.

Nu-i venea să creadă că bătuse atâta amar de drum, şi încă ce drum, dar individul cu care venise să stea de vorbă de fapt era înapoi în satul de unde el plecase. Poate chiar în clipa asta era în cădere liberă de pe cine ştie ce stâncă, iar în clipa următoare avea să-şi rupă gâtul.

O privi pe domnişoara Oldridge, care privea la ceva în depărtare. Se întrebă la ce se gândea.

Îşi spuse că gândurile ei erau irelevante. Venise aici ca să încheie o afacere. Nu conta decât ce gândea tatăl ei.

– Cred că tatăl dumneavoastră e foarte devotat... ăăă... pasiunii sale, spuse el. Nu mulţi s-ar încumeta să se urce pe dealuri pe o asemenea vreme. Muşchii nu hibernează? De fapt, ce fac plantele iarnă de iarnă?

– Habar n-am, spuse ea.

Afară se lăsa o ceaţă îngheţată, iar piciorul beteag al lui Alistair începuse să aibă spasme dureroase. Domnişoara continuă să se îndepărteze de casă, iar Alistair şchiopătă după ea.

– Dumneavoastră nu-i împărtăşiţi entuziasmul, spuse el.

– Mă depăşeşte, spuse ea. Sunt atât de ignorantă că îmi închipui că şi-ar putea găsi destui muşchi şi licheni pe moşia lui, nu să meargă tocmai până la râul Derwent ca să-i caute. Totuşi, se străduieşte să ajungă acasă la timp pentru cină in fiecare seară.

În plus, mersul și cățăratul îi fac bine pentru sănătate. Cel puțin nu e... Ah, iată-l.

Un bărbat slăbuț, de înălțime medie, ieși dintr-o deschizătură în gardul viu și porni spre ei cu pași apăsați. Era bine apărat de intemperii: purta o pălărie și o haină impermeabilă, iar cizmele lui uzate fuseseră bine croite.

Când bărbatul se apropie, Alistair observă că îi semăna fiicei sale. După părerea lui, domnișoara Oldridge își moștenise majoritatea trăsăturilor de la mama sa, dar părul și ochii ei arătau ca o versiune mai tânără și mai vie a tatălui său. Părul își pierduse ceva din strălucire odată cu vârsta, dar își păstrase culoarea, iar ochii îi erau mai deschiși la culoare, deși vederea lui părea încă ascuțită.

Chipul lui nu trădă însă nici un semn de recunoaștere când Alistair îi fu prezentat.

– Domnul Carsington ți-a scris o scrisoare, tată, spuse domnișoara Oldridge. Despre canalul lui Lord Gordmor. Trebuia să te întâlnești cu domnul Carsington astăzi.

– Chiar așa? se încruntă domnul Oldridge. (Apoi se gândi o clipă). Ah, da. Canalul. Așa și-a făcut observațiile și Smith, să știi. Fascinant, fascinant. Și fosilele. Aș putea afla atât de multe. Ei bine, domnule, sper că vei rămâne la cină.

Apoi plecă, iar Alistair rămase uitându-se lung după el.

– Trebuie să-și viziteze noile specimene, șopti acea voce calmă din spatele lui. Apoi se va schimba pentru cină. Iarna servim cina devreme, iar vara pe cât se cuvine de târziu. La masă îl găsești cu siguranță pe tata. E punctual ca un metronom. Oriunde ar fi, oricâte specimene fascinante ar avea de catalogat, face tot posibilul să ajungă acasă la timp pentru cină. Îți sugerez să-i accepți invitația. Vei avea cel puțin două ore în care să încerci să-l convingi.

– Aș fi onorat, spuse Alistair, dar n-am venit pregătit și n-am ce să port la cină.

– Ești îmbrăcat mai elegant decât toți cei cu care am luat cina în ultimii zece ani, spuse domnișoara Oldridge. Oricum, tata n-o să observe ce porți. Iar mie nu-mi pasă chiar deloc.

*

Era adevărat că lui Mirabel Oldridge nu-i păsa prea mult de modă. Rareori observa ce purtau ceilalți și viața era mult mai simplă dacă și ei o tratau la fel. Se îmbrăca simplu ca să-i încurajeze pe bărbații cu are avea de-a face să o ia în serios: să o asculte, nu să se holbeze, și să rămână concentrați pe problema despre care vorbeau.

Spre disperarea ei însă, hainele domnului Carsington îi atrăgeau irevocabil atenția, de la pălăria lui modernă la cizmele lucioase.

Când îl văzuse prima oară, domnul Carsington nu purta pălăria. Așa că îi văzuse părul castaniu, des, cu sclipiri aurii care păreau să se reflecte în ochii lui adânci. Fața lui avea trăsături ascuțite, cu un profil roman și demn. Era chipeș, dar serios, înalt, lat în umeri, cu membre lungi. Chiar și mâinile lui erau alungite. Când se oferise să o ajute cu panglicile înnodate de la bonetă, îi privise mâinile și simțise că-i vine să chicotească.

Când domnul Carsington se apropiase să o ajute cu panglicile, Mirabel devenise și mai conștientă de prezența lui. Simțise un parfum de apă de colonie sau cremă de bărbierit; orice-ar fi fost, era așa de slab că nu-l putea recunoaște cu certitudine. De fapt, nici n-ar fi putut spune dacă-l simțise într-adevăr sau doar și-l imaginase.

Devenise confuză fiindcă era atât de agitată, își spuse ea, ceea ce era perfect rezonabil. Fusese neliniștită fiindcă fusese luată pe nepregătite, ceea ce era neplăcut și neobișnuit în același timp.

După o catastrofă pe care o evitase în ultima clipă acum câțiva ani, Mirabel învățase că era cel mai bine să știe în permanență totul despre afacerile tatălui său. Așa, nimeni nu putea profita de el, și nici n-avea cu ce să o pună pe ea în încurcătură sau să încerce s-o manipuleze. Nu mai voia să rămână pe dinafară vreodată. Nu, era mult mai bine să știe în permanență ce era de făcut.

De exemplu, Mirabel citea toate scrisorile tatălui său și îi pregătea răspunsurile. Bătrânul domn Oldridge nu trebuia decât să citească răspunsul și să-l semneze. Sau poate se prefăcea că le citește, oricum. Mirabel n-avea de unde să știe dacă într-adevăr vedea literele sau nu. Poate se gândea la secretele cine știe căror

plante în loc să se obosească cu scrisorile de la rude, de la avocați sau de la oricine altcineva care n-avea treabă cu plantele.

Mirabel nu deschisese nici o scrisoare de la domnul Carsington, așa că habar n-avea ce-i scrisese Alistair, sau cu atât mai puțin cum îi răspunsese tatăl ei.

Dacă nu voia să fie luată pe nepregătite la cină, Mirabel trebuia să se pună bine la punct până atunci. Motiv pentru care îl lăsă pe domnul Carsington în grija servitorilor, care primiră instrucțiuni să-i usuce și să-i perieze hainele „nepotrivite" și să-i pună la dispoziție toate lucrurile de care avea nevoie pentru toaletă. Dar Mirabel rămase nemișcată o clipă, privindu-l cum se îndepărtează șchiopătând, doar ca să-și reproșeze mai târziu acel moment de slăbiciune când inima i se strânse fără să vrea de mila lui, ceea ce era prostesc.

Văzuse bărbați răniți mai grav, ba chiar ajutase la îngrijirea lor. Cunoștea bărbați și femei care suferiseră cel puțin la fel de mult, ba chiar mai mult decât domnul Carsington. Știa oameni care fuseseră cu mult mai curajoși, dar care nu se bucurau nici de a mia parte din admirația pe care o primea domnul Carsington. Și oricum, își spuse ea, oaspetele ei era mult prea elegant și sigur pe sine ca să aibă nevoie de mila altora.

Mirabel nu se mai gândi deci la gentlemanul șchiop, ci porni în grabă spre biroul tatălui său.

După cum îi spusese Joseph, jurnalul tatălui său era deschis la data curentă, iar vizita fusese trecută acolo.

Răscoli biroul, dar nu găsi nici urmă de scrisoarea domnului Carsington. Fără îndoială că tatăl ei și-o îndesase în buzunar ca să-și ia notițe pe spatele ei sau o pierduse. Copia răspunsului său fusese scrisă însă într-un caiet și nu pe o coală de hârtie, așa că supraviețuise. Scrisoarea era datată în urmă cu zece zile, iar conținutul ei era exact așa cum îl descrisese domnul Carsington: tatăl ei se arăta interesat, înțelegea consecințele și părea extrem de dornic să discute proiectul.

Cuvintele de pe hârtie o făcură pe Mirabel să simtă un nod în gât.

În scrisoare descoperi un om pe care îl cunoscuse cu ani în urmă, un om interesat de atâtea lucruri, de atâția oameni, căruia îi plăcea să vorbească – și să asculte, chiar dacă erau doar

bolboroselile unei fetițe. Își aminti cum stătea pe scări, ascultând vocile care veneau de jos, de la oaspeții veniți la cină, să joace cărți sau să socializeze. Oare de câte ori își auzise părinții conversând la masă, în bibliotecă, în salon, sau chiar în acest birou?

Dar după ce mama sa murise cu cincisprezece ani în urmă, tatăl său începuse să se preocupe tot mai mult de plante și tot mai puțin de oameni. În rarele ocazii când scotea nasul dintre buruieni, se întorcea la ele cât putea de repede.

Mirabel ratase ultima ocazie, care fusese atunci când tatăl său îi vizitase fosta guvernantă în Cromford preț de câteva zile.

Mirabel cumpărase boneta cu care fusese la un pas să se spânzure chiar în timpul acelei vizite.

Nu-i venea să creadă că îi permisese domnului Carsington să o descumpănească în asemenea măsură. Doar nu era prima oară când se întâlnea cu un astfel de individ.

În cele două sezoane pe care le petrecuse la Londra – care păreau atât de îndepărtate că parcă trecuse o viață de-atunci – Mirabel cunoscuse nenumărați bărbați ca el: îmbrăcați elegant, cu maniere impecabile, care spuneau mereu lucrul potrivit. Auzise voci cultivate, mormăieli și sâsâieli la modă, râsete, bârfe și flirturi.

Cu siguranță auzise și voci ca a domnului Carsington, atât de joasă, că fiecare frază părea ceva intim, fiecare clișeu un secret dulce.

–Am auzit așa ceva de o mie de ori, murmură ea. Nu-i nimic remarcabil la el, e doar un domn cu fumuri din Londra, care ne crede niște provinciali neciopliți și ignoranți.

Domnul Carsington avea să descopere în curând că se înșelase.

Iar conversația de la cină dintre el și tatăl ei urma să fie cât se poate de distractivă.

Capitolul 2

Alistair știa că nu e cine știe ce intelectual, dar tot era în stare să facă niște asocieri, și încă destul de repede.

Dar circumstanțele din acea zi conspiraseră împotriva lui. După standardele execrabile ale domnișoarei Oldridge, hainele lui Alistair erau suficient de elegante pentru o cină la țară. Dar Alistair știa mai bine.

Mulțumită zelului servitorilor și a focului din șemineu, hainele lui erau periate și curate. Dar ținuta era de după-amiază și n-ar fi putut fi transformată în haine de seară nici de cei mai dedicați servitori din Anglia.

În plus, servitorii nu-i puteau spăla și apreta lavaliera pe loc. Ca atare, lavaliera lui era pleoștită și avea cute unde nu trebuia, ceea ce îl făcea să arate ca un sălbatic.

Între timp, piciorul lui beteag – care detesta frigul și umezeala și ar fi preferat să trăiască în Maroc – îl pedepsea pentru plimbarea prin ceață, pulsând de parcă ar fi încercat să se înnoade singur.

Toate aceste mici probleme îl făcură să nu-și dea seama de un lucru pe care orice idiot l-ar fi observat în mod normal.

Domnișoara Oldridge îi vorbise de stamine și pistiluri și îl întrebase dacă îi plăceau buruienile. Alistair văzuse sera, caietele, hectarele plantate.

Dar când nu își făcea probleme pentru haine sau din cauza piciorului, se gândea doar la ea. Prin urmare, abia când se reîntâlniră în salon înainte de cină, iar domnul Oldridge îi prezentă observațiile lui Hedwig despre organele reproducătoare ale mușchilor, Alistair își dădu în sfârșit seama că domnul Oldridge se afla în ghearele unei monomanii.

Alistair cunoștea acea maladie. Avea o cumnată care era peste poate de religioasă și un văr obsedat de descifrarea Pietrei de la Rosetta. Astfel de oameni nu-și abandonau decât rareori refugiul, așa că trebuiau luați ferm de braț, vorbind la figurat, și conduși altundeva.

Prin urmare, când servitorii aduseră felul al doilea, când gazda lui își încheie expozeul pentru a se concentra pe gâsca din farfurie, Alistair trecu la atac.

– Vă invidiez cunoștințele, spuse el. Ar fi fost atât de bine să ne fi putut da câteva sfaturi înainte să vă prezentăm propunerea noastră. Sper să putem discuta despre asta acum.

Domnul Oldridge continuă să-și taie gâsca, dar strânse din buze și se încruntă.

– Dacă ruta este problema principală, am fi bucuroşi să o schimbăm.

– Puteţi să mutaţi canalul cu totul în alt district? întrebă domnişoara Oldridge. În Somersetshire, de exemplu, unde pământul a fost deja distrus de zgură?

Alistair o privi peste masă, deşi încercase să se abţină de când văzuse cum se îmbrăcase pentru cină.

Rochia ei era într-o nuanţă rece de violet, deşi ar fi trebuit să poarte doar culori calde. Avea un decolteu înalt şi un guler de dantelă care ascundea bucăţica dintre umăr şi gât care nu era acoperită de rochie. Părul ei splendid era prins alandala într-un coc la spate. Singurele ei bijuterii erau un medalion simplu de argint şi un lanţ.

Alistair se întrebă cum se putea privi în oglindă fără să vadă un lucru evident: toate obiectele pe care le purta erau cu totul, iremediabil, absolut anapoda. Probabil îi lipsea o capacitate pe care o aveau toate celelalte femei din lume. Se întrebă dacă era un defect asemănător lipsei de ureche muzicală, iar iritarea lui era asemănătoare cu ceea ce ar fi simţit un meloman auzind un instrument dezacordat sau un cântăreţ care falsa.

Ar fi vrut să-i ordone să se întoarcă în cameră şi să se îmbrace cum se cuvine, dar nu îşi putea permite asta, ceea ce îl înnebunea.

Asta explica poate de ce îi răspunse pe un ton pe care îl folosea de obicei cu fraţii săi mai mici:

– Domnişoară Oldridge, sper că-mi daţi voie să vă corectez. Canalele nu produc zgură. Minele de cărbune produc halde de zgură. Momentan, singurul care posedă mine de cărbune în această zonă este Lord Gordmor, iar acestea se află la cel puţin 25 de kilometri de aici. Singurele pământuri pe care le distruge cu zgură îi aparţin, fiindcă proprietatea lui nu este bună de nimic altceva.

– Cred că ar putea la fel de bine să crească oi. Ar fi mai simplu şi nici n-ar face atâta zgomot, spuse ea.

– E dreptul dumneavoastră să credeţi ce vreţi, spuse Alistair. Nu vreau în nici un caz să vă destram fanteziile.

Ochii ei scânteiară, dar Alistair i se adresă imediat gazdei sale, înainte ca Mirabel să-i poată răspunde.

– Suntem gata să recunoaştem că motivele noastre sunt egoiste şi practice, spuse el. Scopul nostru principal e să găsim o metodă mai ieftină şi mai rapidă de a transporta cărbunele.

Oldridge, care împărţea bucăţele de gâscă fiicei şi oaspetelui său, încuviinţă doar.

– Lord Gordmor va putea astfel să livreze cărbune mai multor clienţi, spuse Alistair, şi să-l vândă mai ieftin. Dar el şi clienţii lui nu vor fi singurii care vor avea de câştigat. Obiectele fragile transportate pe apă şi nu pe drumuri pline de gropi şi şanţuri vor ajunge întregi la destinaţie. Veţi avea la dispoziţie o modalitate economică de a transporta bălegar şi alte produse agricole de la şi către pieţele de desfacere. Pe scurt, toţi cei din Longledge, de la moşieri la ţărani, vor profita de noul canal.

– Lord Hargate n-a stat prea mult timp la ţară în ultima vreme, chiar dacă Parlamentul e în vacanţă, spuse domnul Oldridge. Politica poate fi obositoare şi pentru trup, şi pentru suflet. Sper că nu s-a îmbolnăvit.

– Tata e bine sănătos, spuse Alistair. Dar nu este deloc implicat în proiectul lui Lord Gordmor.

– Ţin minte că toată lumea era înnebunită după canale în secolul trecut, spuse Oldridge. Au construit canalul Cromford atunci, şi au început să lucreze la Peak Forest. Domnule Carsington, îmi dai voie să te tentez cu o bucată de curry?

Alistair era pregătit să expună beneficiile canalului lui Gordon până în cele mai mici detalii, dar era la cină, unde nu se cuvenea să discute despre afaceri. Adusese vorba despre asta doar fiindcă domnişoara Oldridge îi sugerase că era cea mai bună ocazie să-i expună problema tatălui său.

Dar era uşor să lase deoparte afacerile o vreme. Alistair era recunoscător că i se amintise să savureze mâncarea, care era cu mult superioară şi ca varietate, şi din punct de vedere al calităţii, faţă de ce se aşteptase într-o zonă atât de îndepărtată.

Bucătarul era o comoară, asta era sigur. Chiar şi valetul şi servitorii s-ar fi descurcat în orice conac din Londra, inclusiv în Hargate House.

Păcat că o femeie care îşi alesese atât de bine servitorii nu era în stare să-şi găsească o cameristă în stare să-i îndrepte gusturile dezastruoase în materie de modă.

– Cum ai ajuns să fii interesat de canale? întrebă domnul Oldridge. Recunosc că ingineria din spatele lor e fascinantă. Dar nu îmi pari dus la Cambridge.

– Oxford, spuse Alistair.

Dintre cele două bătrâne universități, Cambridge era puțin mai bună pentru cei cu înclinații spre matematică sau știință.

– Cred că Smith s-a școlit singur, spuse gazda lui, căzând pe gânduri. Știi vreo fosilă?

– În afară de profesorii de la Oxford? spuse Alistair.

Auzi un chicotit înăbușit și privi spre Mirabel, dar nu destul de rapid.

Domnișoara Oldridge avea o expresie sobră, care se potrivea cu hainele ei sobre.

Privirea ei trecu de la tatăl său la Alistair.

– Tata se referea la *Identificarea straturilor geologice după organizarea fosilelor,* de domnul William Smith, spuse ea. Știi cartea?

– Pare un subiect mult prea profund pentru mine, spuse Alistair, *văzând-o cum încearcă să-și stăpânească* un zâmbet și dându-și seama că jocul lui de cuvinte, deși nu prea inspirat, o amuzase. Nu sunt cine știe ce intelectual.

– Dar e vorba de depozitele de minerale, spuse ea. Credeam... Se încruntă, cu o expresie care îi stătea mult mai bine decât tatălui său. Trebuie să fi folosit harta geologică a domnului Smith.

– Atunci când am proiectat traseul canalului? întrebă Alistair.

– Ca să decideți dacă merită să săpați după cărbune într-o zonă aproape inaccesibilă, spuse ea, înclinându-și capul într-o parte și studiindu-l pe Alistair ca pe o fosilă care se cerea catalogată. Anglia are cărbune peste tot, dar în unele locuri e greu de scos la suprafață și costurile sunt enorme, spuse ea. Trebuie să fi avut un motiv însemnat să credeți că depozitele de cărbune de pe proprietatea lui Lord Gordmor meritau efortul. Sau ați început pur și simplu să săpați, fără să vă gândiți la aspectele practice?

– Se știe că Derbyshire's Peak e bogat în depozite minerale, spuse Alistair. Lord Gordmor era sigur că va găsi ceva care să merite – plumb, piatră de var, marmură, cărbune.

– Lord Gordmor? Dar ați spus că îi sunteți partener și îi cunoașteți afacerea... „până în cele mai mici detalii", nu-i așa?

– Suntem parteneri din noiembrie, spuse el. Activitatea lui a început înainte de asta, la puțin timp după ce s-a întors de pe continent.

Adevărul era că, atunci când Gordmor venise din război, își găsise finanțele complet devastate. Nici măcar nu-și putea permite să plătească taxele pentru proprietatea din Northumberland. Administratorul lui îl sfătuise să foreze în proprietatea din Derbyshire și, în disperare de cauză, Gordy căutase cărbune.

Dar Alistair n-avea de gând să-i dezvăluie problemele personale ale prietenului său acestei domnișoare curioase – sau altcuiva, de fapt.

– Înțeleg. Domnișoara Oldridge își coborî privirea în farfurie. Deci erați amândoi cu ducele de Wellington. Dar dumneavoastră sunteți cel faimos. Chiar și aici, în sălbăticiunea din Derbyshire, toată lumea a auzit de dumneavoastră.

Alistair se îmbujoră. Nu știa dacă domnișoara Oldridge se referea la Waterloo sau la prostiile pe care le făcuse. Ambele erau bine cunoscute, din păcate. Ar fi trebuit să nu-i mai pese deja când i se amintea cine știe ce tâmpenie din trecut, fiindcă se întâmpla destul de des asta. Dar nu era indolent și și-ar fi dorit totuși ca faima să nu i se fi dus chiar atât de departe.

– Semeni foarte mult cu Lord Hargate, spuse domnul Oldridge. Are mulți fii, nu-i așa?

Ușurat că subiectul fusese schimbat, Alistair recunoscu că avea patru frați.

– Unii ar spune că nu sunt prea mulți, spuse domnul Oldridge. Bietul nostru rege are cincisprezece copii.

Regele George al III-lea era nebun de ceva ani, și deci nu se cuvenea ca el să se ocupe de problemele de stat. Prin urmare, fiul său cel mare – care, deși nu era nebun, nu era nici rațional – domnea ca prinț regent.

– Mi-aș fi dorit ca bietul nostru rege să facă mai puțini copii, dar de calitate mai bună, spuse domnișoara Oldridge. Lord și Lady Hargate au avut doar cinci copii – dar doi sunt adevărate modele sociale, iar unul a fost erou în bătălia de la Waterloo. Sunt sigură

că şi băieţii mai mici vor fi la fel de remarcabili, odată ajunşi la vârsta bărbăţiei.

– Păreţi să ştiţi multe despre familia mea, domnişoară Oldridge, remarcă Alistair.

– La fel ca toată lumea din Derbyshire, spuse ea. Faceţi parte dintr-una dintre cele mai vechi familii de prin partea locului. Despre tatăl dumneavoastră se spune că e adevărata putere din Camera Lorzilor. Fraţii dumneavoastră mai mari s-au implicat în câteva cauze admirabile. Toate ziarele din Londra vorbesc de faptele de vitejie din război, iar cele locale au scris pagini întregi despre asta. Chiar dacă nu v-aş fi văzut numele în ziare din cine ştie ce motive, tot aş fi auzit de dumneavoastră. O vreme, aţi fost subiectul tuturor scrisorilor pe care le primeam din Londra, de la rude şi de la prieteni.

Alistair se crispă în sinea lui. Abia dacă luptase două zile. Era atât de necopt, că fusese de mirare cum de nu se împuşcase singur. Nu-şi dădea seama de unde îl scoseseră ziarele erou, iar misterul îl înfuria.

Piciorul lui începu să zvâcnească.

– Asta nu mai e de mult o noutate, spuse el, pe un ton rece care de obicei încheia orice discuţie pe acel subiect.

– Nu şi aici, spuse domnişoara Oldridge. Vă sugerez să vă pregătiţi pentru admiraţia poporului.

Tonul lui rece nu o afectase cu nimic. Veselia ei îl puse în gardă.

Ştia – de fapt, mai bine decât oricine altcineva – că felul de a vorbi al unei femei era înţesat de sensuri ascunse care nu aveau nimic de-a face cu ceea ce spunea ea de fapt. Alistair nu ştia întotdeauna ce voiau femeile, dar ştia mereu că spuneau mai mult decât rosteau de fapt, iar acel „mai mult" nu prevestea de regulă nimic bun.

Acum simţi că urmau necazuri, că în orice clipă ar fi putut fi asaltat de cine ştie ce armă venită din adâncurile minţii ei, dar nu-şi dădea seama din ce parte urma să vină atacul.

Văzu însă cum biata ei coafură începea să se desfacă. O şuviţă cârlionţată, de culoarea bronzului, ieşise deja din coc, iar altele îi urmau. O văzu dându-şi o altă şuviţă lungă după o ureche.

Era un gest pe care o femeie l-ar fi făcut după ce se dezbrăca şi îşi scotea acele din păr... sau dimineaţa, imediat după ce se trezea... sau după ce făcuse dragoste.

Nu se cuvenea să o facă la masă. Ar fi trebuit să fie bine coafată şi îmbrăcată impecabil. Nu să arate de parcă tocmai fusese răpită.

Alistair îşi spuse să ignore asta şi să se pregătească pentru atacul care urma să vină. Încercă să se concentreze asupra mâncării, dar nu mai avea pic de poftă. Gândurile i se întorceau de fiecare dată la ea – la gestul ei cochet, la părul dezordonat. Simţea tensiunea din aer. Chiar dacă se uita altundeva sau se forţa să se gândească la altceva, ea îi rămânea în minte.

Gazda lui nu simţi nimic neobişnuit, ci mâncă în continuare, cu o expresie mulţumită şi distantă. Era bine că mergea şi se căţăra atât, fiindcă botanistul mânca cât pentru doi oameni.

Domnul Oldridge vorbi de experimentele lui cu lalele pentru tot restul cinei. În cele din urmă, domnişoara Oldridge plecă, lăsându-i pe cei doi bărbaţi să bea vin împreună. Alistair se hotărî că, acum că nu o mai vedea, n-avea nici un motiv să se mai gândească la ea.

Îşi fixă mintea pe afaceri şi începu să vorbească despre canal.

În timp ce vorbea, gazda lui contempla candelabrul. Dar trebuie să fi auzit ceva, fiindcă după ce Alistair îşi încheie prezentarea botanistul spuse:

– Da, ei bine, înţeleg ce vrei să spui, dar vezi tu, e complicat.

– Canalele sunt rareori simple, spuse Alistair. Când eşti obligat să te foloseşti de pământurile altor oameni, trebuie să te pregăteşti să-i recompensezi şi să le respecţi cererile. Iar oamenii diferiţi cer lucruri diferite.

– Da, da, dar e ca experimentul meu cu lalele, spuse gazda lui. Dacă nu aplici *Farina Fecundens,* lalelele nu vor face seminţe. Bradley explică asta în teza lui, dar şi Miller a făcut experimente similare. Nu vei găsi asta în toate ediţiile *Dicţionarului pentru grădinărit.* Îţi pot împrumuta unul dintre exemplarele mele, ca să le citeşti şi tu.

După acest răspuns imposibil de înţeles, domnul Oldridge propuse să se reîntâlnească cu Mirabel, care îi aştepta în bibliotecă.

Alistair își ceru scuze, dar era târziu și trebuia să se întoarcă la hotel.

– Dar trebuie să rămâi peste noapte, spuse domnul Oldridge. Nu poți călători atât de mult pe întuneric. Îmi pare rău să o spun, dar drumul e dificil chiar și ziua, pe lumină.

„Da, și de-asta ai nevoie de un canal!" voi să țipe Alistair.

Din moment ce își dorea să rămână, trebuia neapărat să plece.

Oricum, situația îi impunea să gândească rațional, ceea ce însemna că trebuie să fugă. Era aproape imposibil să gândească rațional în vecinătatea domnișoarei Oldridge.

Situația de aici nu semăna deloc cu ce presupunea Gordy. Alistair n-ar fi putut spune exact care era problema. Deocamdată știa doar că atât domnul, cât și domnișoara Oldridge aveau un talent indubitabil să-l descumpănească, ceea ce, după cum remarcase și Gordy, era de regulă extrem de dificil.

Alistair nu era emotiv. Da, se atașa emoțional de femei, dar nu se pierdea cu firea, ceea ce probabil era chiar un cusur la el. Era sigur că un bărbat mai puțin curajos n-ar fi avut atât de multe probleme, fiindcă un astfel de bărbat ar fi ezitat și s-ar fi gândit, dacă nu de două ori, atunci măcar o dată.

Acum însă, Alistair era periculos de aproape să-și piardă capul.

Chiar dacă cei doi ar fi fost exact așa cum și-i închipuise, nu putea rămâne. Purta aceleași haine de dimineață – nu se schimbase nici măcar pentru cină –, ceea ce îi făcea puțin greață, și fără îndoială că avea de-a face și cu dispoziția lui acră. Nici prin gând nu-i trecea să poarte aceleași haine și a doua zi dimineață.

Alistair suferise asemenea privațiuni pe câmpul de luptă fiindcă nu avusese de ales. Oldridge Hall nu era un câmp de luptă – sau, cel puțin, nu încă.

Prin urmare, cu puțin timp mai târziu, Alistair – care refuzase și oferta gazdei de a-i pune la dispoziție o trăsură – plecă pe cal înapoi spre Matlock Bath printr-o lapoviță deasă.

Domnul Carsington plecase deja când Mirabel află de asta. Tatăl ei îi dădu vestea pe un ton descumpănit.

– Era în mare grabă şi n-am putut să-l conving să nu plece.

Mirabel alergă la fereastră şi privi afară. Nu vedea decât până unde bătea lumina dinăuntrul bibliotecii, dar era destul.

– Ninge, spuse ea. Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat pe fiul lui Lord Hargate să plece pe cal printr-o furtună de zăpadă tocmai până la Matlock.

– Poate ai dreptate, spuse el. Poate ar fi trebuit să-mi chem cei mai solizi servitori să-l potolească şi să-l lege de... ceva. Privi în jur, de parcă ar fi căutat acel „ceva" potrivit. Dar nu cred că l-aş fi putut opri altfel.

– De ce n-ai trimis după mine?

– N-aş putea spune de ce, se încruntă părintele ei, dar nu mi-a trecut prin minte. Îmi pare rău că nu m-am gândit la asta. Problema e că m-a făcut să mă gândesc la un cactus şi am început să mă întreb dacă nu cumva mănunchii de spini servesc la reproducere, deşi se ştie că în general... Hei, draga mea, unde pleci?

Mirabel se opri lângă uşă.

– Plec după el, desigur. Altfel o să-şi rupă gâtul sau calul lui o să-şi rupă piciorul – sau amândouă, probabil – şi o să avem probleme mult timp de-acum înainte. Dumnezeule! Un fiu de conte. Fiul contelui de Hargate! Faimosul erou de la Waterloo, chiar – şi încă rănit la datorie. Vai, nici nu pot să mă gândesc la asta. Serios, tată, o să mă înnebuneşti într-una din zilele astea. Îl laşi să plece de capul lui şi tu te gândeşti la ţepi de cactuşi.

– Dar, draga mea, e foarte important...

Dar Mirabel nu îl auzi. Fugea deja pe hol.

Câteva clipe mai târziu, Mirabel călărea în noapte pe un cal urât, dar solid şi cu totul imperturbabil. Îşi ajunse prada din urmă la câteva minute după ce trecu de porţile parcului. Lapovița se transformase într-o ploaie îngheţată, dar putea începe să ningă oricând.

– Domnule Carsington! strigă ea, călărind prin ploaie.

Domnul Carsington era o umbră întunecată, aducând vag a om, pe o altă umbră care probabil era un cal, o siluetă dârză, deşi ploaia îi şiroia de pe borul pălăriei în jos pe gât. N-avea cine altcineva să fie, nu-i aşa?

Silueta se opri.

– Domnişoară Oldridge? Îşi întoarse capul spre ea, dar era prea întuneric pentru ca Mirabel să-i vadă chipul. Ce căutaţi aici? Aţi înnebunit?

– Trebuie să vă întoarceţi imediat acasă, spuse ea.

– Trebuie că aţi înnebunit, conchise el.

– Nu mai sunteţi în Londra, spuse ea. Următoarea casă e la 2 kilometri depărtare. Aveţi nevoie de cel puţin două ore să ajungeţi în Matlock Bath pe o asemenea vreme – şi asta doar dacă nu suferiţi vreun accident pe drum.

– Este vital să mă întorc la hotel, spuse el. Vă implor să vă întoarceţi acasă. N-ar fi trebuit să vă lase să plecaţi. O să vă îmbolnăviţi.

– Sunt la câteva minute de un foc sănătos, spuse ea. Dumneavoastră sunteţi cel care o să se îmbolnăvească. Apoi ce-o să-i spunem contelui?

– Domnişoară Oldridge, nimeni nu-i spune nimic tatălui meu, spuse el.

– Şi nici dumneavoastră, din câte văd.

– Domnişoară Oldridge, în timp ce ne certăm aici, animalele noastre îngheaţă de frig. Sunt sigur că le-ar prinde mai bine să se mişte, în direcţii opuse. Mulţumesc de ospitalitate şi vă apreciez îngrijorarea pentru sănătatea mea, dar este imposibil să rămân.

– Domnule Carsington, indiferent ce aranjamente ai făcut pentru mâine...

– Domnişoară Oldridge, nu înţelegeţi: n-am cu ce să mă îmbrac.

– Glumiţi, spuse ea.

– *Nu glumesc niciodată despre aşa ceva*, spuse el.

– N-aveţi cu ce să vă îmbrăcaţi.

– Exact.

– Înţeleg, spuse ea.

Înţelesese demult, dar nu ajunsese la concluzia logică până acum. Logica trecuse pe planul secund faţă de reacţiile mai puţin intelectuale.

Îl observase îndeaproape; de fapt, nu se putuse abţine să nu-l observe. Îşi amintea mult prea bine cum haina lui scumpă i se mula pe umerii laţi, pieptul vânjos şi talia îngustă. Vedea

limpede în minte broderiile scumpe de pe brâul de mătase, nasturele descheiat de la guler... şi pantalonii strânşi pe şoldurile musculoase... şi pe picioarele lungi, atât de lungi. Se simţi cuprinsă de un val de căldură doar amintindu-şi, deşi stătea pe cal în ploaia rece.

Nu se putea abţine. Era o reacţie perfect firească, îşi spuse ea. Era un erou şi arăta ca un erou: înalt, puternic şi chipeş. Puţine femei l-ar fi putut privi fără să simtă nimic.

Şi totuşi, Mirabel avea suficientă minte cât să-şi dea seama că hotărârea lui de a călători noaptea, pe o asemenea vreme nenorocită, era nebunească.

În cele două sezoane pe care le petrecuse in Londra învăţase câte ceva despre crai, iar domnul Carsington era un crai din cap până-n picioare... deşi Mirabel nu mai văzuse niciodată unul care să arate atât de impunător.

–Ei bine, atunci e altceva, spuse ea. Noapte bună, domnule Carsington.

Se întoarse şi călări înapoi spre casă.

Spre surprinderea ei, Mirabel îşi găsi tatăl plimbându-se prin vestibul când intră. De regulă, el îşi lua ceaiul în bibliotecă, într-o pauză de lectură, apoi trecea în seră să le spună noapte bună plantelor de-acolo.

–Vai de mine. N-ai putut să-l convingi, spuse tatăl.

Mirabel îşi lăsă boneta udă şi pelerina in grija unui servitor.

–N-are cu ce să se îmbrace, spuse ea.

Tatăl ei clipi.

–E un crai, tată, spuse ea. Un crai fără haine care să i se pară potrivite pentru ocazie e ca o plantă fără nutrienţi: se ofileşte şi moare. Nici nu-mi pot imagina cât de mult suferă din cauza asta, adăugă ea, pornind spre scări.

Tatăl ei o urmă.

–Ştiam eu că e o problemă. Ca şi la spinii de la cactuşi.

–Tată, sunt udă şi nu mă simt bine, mi-ar plăcea să...

–Dar şchiopătează, insistă tatăl ei.

–Am observat asta, spuse Mirabel.

Şi-ar fi dorit ca domnul Carsington să nu şchiopăteze atât de galant, fiindcă simţea că i se frânge inima văzându-l. O făcea să simtă lucruri pe care nu le dorea şi pe care nu şi le putea permite.

Şi oricum, era ridicol să se gândească la aşa ceva la vârsta ei şi după acea experienţă...

Porni să urce scările, spunând:

– Am auzit că a fost rănit serios la Waterloo.

Tatăl ei porni după ea.

– Da, Benton mi-a povestit totul. Dar sunt aproape sigur că domnul Carsington a fost lovit şi la cap fără să-şi dea seama. Am auzit despre astfel de cazuri. Vezi tu, asta ar explica totul.

– Ce să explice?

– Spinii de la cactuşi.

– Tată, habar n-am ce vrei să spui.

– Nu, nu, eram sigur. Mirabel îi auzi paşii oprindu-se în spatele ei. Poate că nici el nu va înţelege ce voiam să-i spun despre lalele. Da, poate ai dreptate. Ei bine, noapte bună, draga mea.

– Noapte bună, tată.

Mirabel urcă scările şi intră în camera ei. Deşi era obosită, dădu vina pe nervii întinşi la maximum. Nu fusese pregătită. Dacă i s-ar fi spus din timp de sosirea domnului Carsington... Dar nu-i spusese nimeni, aşa că nici nu-şi închipuise un astfel de deznodământ.

Făcuse o presupunere incorectă despre Lord Gordmor care se putea dovedi dezastruoasă. N-ar fi crezut niciodată că va fi atât de insistent. Greşise, şi era prea târziu să-şi repare greşeala. Nu putea decât să-şi înveţe lecţia.

Îşi bazase calculele pe informaţii insuficiente. Nu avea de gând să repete greşeala a doua oară. Aşa că, după ce îşi scoase hainele umede, se şterse şi se îmbrăcase cu o cămaşă caldă de noapte curată şi un halat deasupra, merse în salonul ei. Se aşează comod într-un scaun, în faţa şemineului, şi îi scrise lui Lady Sherfield în Londra. Dacă era ceva ce mătuşa Clothilde nu ştia despre domnul Carsington, atunci acel lucru nu merita ştiut.

Alistair avu nevoie de cele două ore prezise de domnişoara Oldridge ca să traverseze cei „câţiva kilometri" de la Oldridge Hall la hotelul Wilkerson, unde stătea.

Când ajunse, era ud până la piele, iar piciorul lui nu era deloc mulţumit de asta, refuzând să-l ajute să urce scările.

Însă Alistair se obişnuise cu ifosele piciorului beteag şi reuşi să ajungă în camerele lui. Servitorul său, Crewe, îşi exprimă dezaprobarea cu o tuse oarecum plină de reproş şi îi recomandă o baie fierbinte.

– E prea târziu să-i facem pe servitori să care apa sus pe scări, spuse Alistair.

Se trânti într-un scaun lângă foc, îşi rezemă călcâiul pe grilaj şi începu să-şi maseze piciorul cel scandalizat. Între timp, îi povesti valetului peripeţiile prin care trecuse, lăsând discret deoparte reacţia lui supărătoare în privinţa domnişoarei Oldridge.

– Îmi pare rău că aţi făcut degeaba o călătorie lungă prin ploaie, domnule, spuse Crewe. Vreţi poate o sticlă de vin şi ceva de mâncare?

– Am mâncat mai mult decât suficient, spuse Alistair. Se pare că domnul Oldridge are două mari pasiuni: botanica şi masa de seară.

– Într-adevăr, domnule. Servitorii de aici jură solemn că domnul Oldridge nu a întârziat niciodată la cină, deşi întârzie sau absentează cu orice altă ocazie.

– Ar fi trebuit să rămân aici şi să ascult bârfele servitorilor, spuse Alistair, privind focul. N-am fost bine pregătit pentru întâlnirea cu dumnealui.

Cărbunii care licăreau îi aminteau de părul domnişoarei Oldridge, de felul în care flacăra lumânărilor se reflecta în şuviţele ei, dându-i o nuanţă aurie uneori sau roşie ca focul alteori.

– Fiica lui... Alistair ezită. Are păreri surprinzător de vehemente pentru cineva atât de tânăr.

– Se spune că domnişoara are un caracter neobişnuit, domnule. Trebuie să fie aşa ca să poată administra o proprietate atât de mare şi afacerile tatălui său.

Alistair se întoarse spre servitor.

– Proprietatea e administrată de domnişoara Oldridge?

– Ea se ocupă de tot. Mi s-a spus că administratorul de drept nici nu îndrăzneşte să respire fără să-i ceară întâi permisiunea. Domnule, vă simţiţi bine? Poate ar trebui totuşi să vă aduc nişte vin. Sau o băutură caldă – nu vreţi să riscaţi o răceală acum că aveţi atâtea de făcut.

Deşi nu se simţea rău, Alistair îşi lăsă valetul să-i pregătească o băutură cu lapte cald şi alcool.

După ce valetul plecă, stăpânul său se folosi de acest timp ca să digere ceea ce tocmai auzise.

Fata cea curioasă şi prost îmbrăcată, cu părul de culoarea focului, administra una dintre cele mai mari proprietăţi din Derbyshire.

– Ei bine, cineva trebuie să o facă, murmură el după un timp, când găsi în sfârşit o perspectivă relativ limpede asupra situaţiei. El nu se ocupă de nimic altceva, asta e limpede. Mi-a spus şi ea: dacă n-are de-a face cu botanica, tatăl ei nu e interesat.

Îl simţi pe Crewe în apropiere cu băutura.

– Pardon, domnule? spuse valetul.

– Câţi ani are? întrebă Alistair. Sunt sigur că nu e doar o fetişcană. Nici o fată n-ar putea... Dumnezeule, de ce nu mi-am dat seama? Clătină din cap şi luă cupa de la valet. Ţi-au spus cumva servitorii şi câţi ani are domnişoara Oldridge?

– Treizeci şi unu, spuse Crewe.

Băutura pe care o sorbise Alistair o luă pe un drum greşit. Se înecă, începu să tuşească, apoi râse. N-avea ce altceva să facă. Era o glumă prea bună.

– Treizeci şi unu, repetă el.

– Împliniţi luna trecută, domnule.

– Credeam că e doar o fată, spuse Alistair. Oricine ar fi crezut asta. O fată slăbuţă, cu păr auriu, ochi mari şi albaştri şi un zâmbet... Îşi coborî privirea, iar propriul zâmbet dispăru. Doamne, ajută-ne. Canalul... totul... depinde de ea.

Capitolul 3

În dimineaţa următoare, Mirabel şi doi servitori porniră sub cerul înnorat să găsească trupul domnului Carsington.

Ajunseră la Matlock Bath fără să găsească nici un cadavru însă, iar şefa poştei le spuse că domnul ajunsese în siguranţă ieri-noapte şi stătea la hotelul Wilkerson.

Alegerea era surprinzătoare. Mirabel se aşteptase să-l găsească pe deal, la hotelul Old Bath, cel mai mare din Matlock Bath. În schimb, Alistair alesese hotelul Wilkerson, de pe South Parade, care era expus la tot praful şi toată gălăgia trăsurilor care plecau şi soseau.

Când intrară în sat însă, strada era liniştită. Soarele se ridicase pe cer şi se întrevedea din când în când printre nori, făcând să sclipească râul şi casele văruite care se înşirau lipite de deal.

Deşi Mirabel ştia satul la fel de bine ca pe proprietatea familiei sale, frumuseţea de aici o surprindea de fiecare dată.

Dealurile se ridicau abrupt din râul Derwent, iar la fiecare cotitură se vedeau piscurile din High Tor.

Semăna cu un castel, cu un zid înverzit şi petice de iarbă care îmblânzeau pietrele cenuşii.

Staţiunea în sine era curată şi drăguţă. O mică porţiune din Museum Parade Street era înţesată cu vile, magazine şi muzee, iar vilele se întrevedeau printre copacii de pe dealurile din jur. De cealaltă parte a drumului, grădinile coborau până aproape de râu. Drumul urma meandrele apei, înconjurând munţii, apoi ridicându-se în spatele Piscului lui Avraam.

Era uşor să te caţeri până la Pisc, iar Mirabel o făcuse în toate patru anotimpurile. Ori de câte ori grijile ameninţau să o copleşească, urca acolo şi se lăsa liniştită de peisaj.

Astăzi se gândea la multe lucruri, iar dispoziţia îi era tulburată peste măsură. Dar nu avea timp să se lase pe mâinile Mamei Natură.

În schimb, Mirabel lăsă trăsura pe mâna servitorului, îşi trimise slujnica, pe Lucy, să facă nişte comisioane şi porni spre intrarea hotelului Wilkerson.

Odată ajunsă înăuntru, întrebă de domnul Carsington. Domnul Wilkerson se grăbi spre ea.

– Cred că e încă în pat, domnişoară Oldridge, spuse el.

– Încă în pat? repetă ea. Dar e ora prânzului.

– Abia a trecut de unsprezece şi jumătate, dragă domnişoară, spuse el.

Apoi, Mirabel îşi aminti că cei din înalta societate rareori se trezeau înainte de prânz, de obicei fiindcă se culcau cam pe când începea să răsară soarele.

Domnul Wilkerson se oferi să trimită un servitor pe scări ca să afle dacă domnul Carsington era gata să primească vizite.

Un tablou răsări în mintea lui Mirabel: domnul Carsington, dându-şi la o parte şuviţele castanii, presărate cu auriu, şi clipind adormit spre... cineva.

– Nu, nu e nevoie să-l deranjaţi, spuse ea repede. Voi fi în sat câteva ore. Am câteva vizite de făcut. Pot vorbi cu el mai târziu.

Observă că mâinile îi tremurau. De foame, probabil. Fusese atât de îngrijorată că-l va găsi pe fiul lui Lord Hargate bucăţele, că abia reuşise să înghită o sorbitură de ceai şi puţină pâine prăjită la micul dejun.

– Mi-ar plăcea să servesc nişte ceai întâi, adăugă ea, şi nişte pâine prăjită.

Prin urmare, Mirabel fu condusă într-o sufragerie separată, departe de sala de mese şi de taverna plină, şi în câteva clipe pâinea prăjită şi ceaiul îşi făcură apariţia.

După ce îşi goli farfuria şi ceainicul, Mirabel se simţi ceva mai liniştită. Când domnul Wilkerson intră şi o întrebă dacă mai dorea ceva – ouă, poate, şi câteva felii de şuncă –, Mirabel îi ceru în schimb cea mai detaliată hartă locală pe care o avea.

Domnul Wilkerson o asigură că avea destule astfel de hărţi, de fapt o colecţie la fel de bună ca în orice magazin din Londra, inclusiv câteva colorate de mână. Îşi dorea ca harta realizată de Corpul de Infanterie să fi fost şi ea gata, dar nu era aşa.

– E păcat, domnişoară Oldridge, spuse el. Noile hărţi vor fi trasate foarte ştiinţific.

Mirabel ceru să vadă ce avea, iar domnul Wilkerson îi aduse hărţile. Câteva erau suficient de detaliate pentru ce avea de gând; le întinse pe masă ca să le compare, deşi nu plănuia să le studieze amănunţit până nu se întorcea acasă.

Însă Mirabel semăna cu tatăl său mai mult decât şi-ar fi închipuit în anumite privinţe. Când rămânea singură – fără nimic care să-i întrerupă gândurile, să o deranjeze sau să o solicite – putea să se piardă în ceea ce făcea la fel ca şi bătrânul domn Oldridge.

Timpul trecea, iar Mirabel îşi dădu jos întâi boneta, apoi pelerina. Trecură două ore de când venise, iar Mirabel era încă

aplecată deasupra hărților, căutând o soluție la problema cu care se confrunta.

Cam la aceeași oră, domnul Wilkerson era afară, în curte, bârfind cu un poștaș.

Prin urmare, nu văzu că domnul Carsington coborâse și se îndrepta spre salonul privat pe care și-l rezervase ca birou. Din moment ce domnul Wilkerson nu era acolo să-l informeze, iar domnul Carsington nu întâlni vreun servitor pe drum, nu știu cine se afla în sufrageria mică.

Ușa sufrageriei era deschisă, iar Alistair privi în treacăt înăuntru când trecu pe lângă ea și descoperi un posterior rotund, mic și cu siguranță feminin.

Posteriorul în cauză era îmbrăcat într-un material verde pe care ochiul lui de cunoscător îl remarcă imediat, chiar dacă era mult mai preocupat să studieze forma de dedesubt și să calculeze câte straturi de material erau între rochie și pîele.

Toate aceste gânduri trecură într-o clipă, doar atât. Dar femeia dinăuntru trebuie să-i fi auzit pașii oprindu-se. Sau poate îi auzise suspinul – atunci când încercă să-și adune gândurile de pe unde fugiseră și să-și reamintească de ce era mai bine să-și continue drumul. Nu-și putea permite să se lase distras de o femeie, nici chiar de una al cărui șezut era atât de perfect.

Oricare ar fi fost motivul, femeia își întoarse capul plin de bucle arămii și îl privi cu ochii ei albaștri, peste umăr... zâmbindu-i.

Era ea.

– Domnișoară Oldridge, spuse el, iar vocea îi coborî atât de mult, încât cele două cuvinte sunară așa: „Grrr."

– Domnule Carsington. Mirabel se îndreptă și se întoarse spre el cu totul. Nu mă gândeam să vă găsesc treaz la o asemenea oră matinală.

Oare era sarcastică?

– E aproape ora două, spuse el.

– Dumnezeule! Mirabel făcu ochi mari. Deci sunt aici de atâta timp?

– Nu știu de cât timp sunteți aici, spuse el.

Mirabel se încruntă spre hartă.

– Ei bine, nu intenționam să rămân atâta timp. Adică, voiam mă întorc mai târziu, după ce vă treziți și dumneavoastră.

– Sunt treaz.

– Da, și... Mirabel îl studie din cap până-n picioare. Și arăți foarte curat și foarte elegant.

Alistair și-ar fi dorit să-i poată întoarce complimentul. Cineva făcuse o încercare vitejească să-i îmblânzească părul, împletindu-l, apoi prinzând coada cu ace de păr în jurul capului. Dar bineînțeles că jumătate din ace erau pe podea sau pe masă, iar coada se înclina periculos spre dreapta. Alistair simți o mâncărime în degete. Voia să o îndrepte atât de tare... Își strânse pumnii și se forță să privească în altă parte.

Studie posomorât rochia scumpă. Nuanța de verde era chiar mai hidoasă decât cea a celeilalte rochii în care o văzuse pe Mirabel. Stilul... Ah, dar n-avea nici un stil. Era simplă, plictisitoare și la fel de elegantă ca un sac de făină.

Alistair își întoarse deci privirea spre hărți.

– Am nevoie de altă, spuse ea. Aveam o hartă foarte bună cu zona, dar tata a scăpat-o în râul Derwent în noiembrie.

– Înțeleg. Și Alistair înțelegea, într-adevăr, cât se poate de limpede. Dar ce nu înțeleg e de ce dumneavoastră sau tatăl dumneavoastră aveți nevoie de o hartă. Mi s-a spus că sunteți una dintre cele mai vechi familii din împrejurimi. Aș fi crezut că știți bine ținutul.

– Îmi știu proprietatea, da, dar Longledge Hill își ia numele de la lungimea lui, care e considerabilă, spuse ea. De fapt, se compune din mai multe dealuri – o zonă mult prea mare ca eu sau tata să o putem cunoaște în întregime. Se întoarse înapoi spre masă și arătă spre hartă. Îl avem pe căpitanul Hughes de o parte și pe Sir Roger Tolbert de cealaltă. Deși ne vizităm frecvent, n-am de unde să știu fiecare cotlon al celor două proprietăți. Eram curioasă mai ales în legătură cu proprietatea lui Lord Gordmor, care este mult mai aproape decât cei 25 de kilometri de care spuneai.

– Pentru care și cai de povară care călătoresc pe drumurile voastre, așa de șerpuite și de pline de șanțuri cum sunt, distanța e dublă, spuse Alistair. Dacă am putea săpa un canal în linie dreaptă, n-ar ajunge nici la 15 kilometri. Dar din moment ce de-a

lungul liniei respective sunt dealuri pietroase şi drumul trebuie să ocolească adăposturi, clădiri, depozite de cherestea şi aşa mai departe – ne gândeam la 25 de kilometri de canal.

Alistair trecu lângă ea, la masă.

–De-asta aveaţi nevoie de o hartă? Voiaţi să studiaţi traseul mai bine? Oare vă gândiţi cumva să vă schimbaţi atitudinea faţă de planurile noastre?

–Nu, dar am ceva bănuieli legate de Lord Gordmor, spuse ea fără să-şi ridice privirea.

Razele soarelui, capricioase cum erau, se strecurau prin singura fereastră a camerei şi îi făceau buclele subţiri să pară un mănunchi de flăcări. Coada împletită se lăsă şi mai mult spre urechea ei, care era mică şi avea o formă perfectă de scoică şi deci făcea ca părul ei dezordonat – şi fiecare centimetru de material pe care îl purta – să fie şi mai enervant.

–Poate vi-l închipuiaţi ca pe unul dintre acei industriaşi diabolici care evacuează păstorii umili din colibele lor şi construiesc fabrici imense care fumegă zi şi noapte pe fostele păşuni, nu-i aşa? întrebă Alistair.

–Nu, mi-l imaginez ca pe un om descurcăreţ, spuse ea. Când încerc să rezolv o problemă, dar soluţia mea nu dă rezultate, încerc altă soluţie. Dar după ce n-a reuşit să ne convingă de ideea cu canalul, Lord Gordon nu s-a folosit de imaginaţia lui, cum m-aş fi aşteptat, ci a rămas la prima soluţie. Diferenţa e că de data asta şi-a trimis artileria grea să ne cucerească şi să ne supună.

Alistair ar fi înţeles imediat cuvintele dacă nu s-ar fi gândit la cu totul altceva.

Coada împletită a lui Mirabel îşi continua traiectoria şi se desfăcea încet. Deşi nu auzise nici un sunet, era sigur că mai multe ace de păr căzuseră peste hărţi în ultimele câteva clipe. Coafura ei mai avea puţin şi se desfăcea cu totul. Abia se putea abţine să nu i-o îndrepte el însuşi.

Aşa că, distras cum era, răspunse:

–Artilerie grea? Doar nu crezi că o să aducem toate maşinăriile şi toţi muncitorii şi vom face totul după cum ne taie capul. Sper că vă daţi seama că nu putem construi un canal fără un Act al Parlamentului, iar Parlamentul nu va aproba o propunere dacă toţi proprietarii sunt împotriva ei.

– Dumneavoastră sunteți artileria grea, spuse ea. În partea asta de Derbyshire, contele de Hargate e cel puțin la fel de important ca și ducele de Devonshire. Familia dumneavoastră e aici de la fel de mult timp, iar tatăl dumneavoastră e foarte respectat. Doi dintre frați sunt adevărate modele sociale, iar dumneavoastră sunteți un erou renumit de război. Lord Gordmor a fost înțelept să vă aleagă drept partener... și s-a îmbolnăvit de gripă exact la momentul potrivit.

Alistair încremeni. După o clipă în care rămase scandalizat, nevenindu-i să creadă, trecu la o furie rece.

– Corectați-mă dacă nu am înțeles bine, domnișoară Oldridge, spuse el cu o politețe rece, dar credeți cumva că Lord Gordmor sau eu – sau poate amândoi – am hotărât să ne folosim de poziția familiei mele și de faima mea ca să vă învingem rezistența? Credeți că de-asta am venit aici? Ca să ce? Ca să vă cuceresc țăranii? Sau poate să-i impresionez cu mărețul meu sacrificiu pentru țară și pentru rege?

Vorbind de piciorul său beteag, vocea lui Alistair se umplu de amărăciune.

– Lord Gordmor nu are nici a suta parte din impactul dumneavoastră asupra opiniei celor de aici, spuse ea. Nu e din Derbyshire. Titlul lui nu e unul vechi, are abia cincizeci de ani. Și nu e nici faimos. Mirabel ridică bărbia. Nu văd de ce vă simțiți jignit. Nu fac decât să vă redau situația, fapt cu fapt, iar aceste lucruri ar trebui să fie evidente pentru toată lumea – deși bănuiesc că nimeni altcineva nu vi le-ar spune în față.

– Nu știți nimic despre Lord Gordmor, spuse Alistair din vârful buzelor. Altfel ți-ai da seama că nu s-ar dezonora niciodată să mă folosească, sau să se folosească de poziția mea, ca să-și ducă la îndeplinire cine știe ce plan diabolic.

Piciorul lui Alistair zvâcnea cu putere. Nu-i plăcea să stea în aceeași poziție prea mult timp. Se îndepărtă de masă.

– N-am spus nimic de vreun plan diabolic, spuse ea. Par să vă placă accentele dramatice, domnule Carsington. Mirabel se încruntă. Sau poate sunteți pur și simplu poetic. Una-două astfel de fraze vă conferă o anumită aură, dar după prea multe deja cădeți în ridicol. Canalul vostru nu e diabolic, cu siguranță. Dacă

un pretendent e respins, asta nu-l face diabolic, doar nepotrivit. Vă doare piciorul?

– Chiar deloc, răspunse el, simțind un spasm până sus pe șold.

Și Mirabel se îndepărtă de masă.

– Știu că nu se cuvine să observ, spuse ea, dar cu atât mai puțin nu se cuvine să ignor neplăcerea cuiva. Vă mișcați mai rigid ca înainte. Presupun că vă doare piciorul. Poate v-ar plăcea să mergeți un pic. Sau să stați jos. Sau să vă țineți piciorul ridicat. Oricum, n-ar trebui să vă țin aici să vă certați cu mine. Sunt sigură că aveți multe lucruri importante de făcut.

Alistair avea multe lucruri importante de făcut, foarte multe. Dar Mirabel îl dăduse peste cap cu totul, îl făcuse să se simtă la fel de zăpăcit ca și coafura ei, sau ce mai rămăsese din ea, și nu era pregătit încă să se lase alungat.

– Domnișoară Oldridge, știți foarte bine că sunteți cel mai important lucru pe care îl am de făcut, spuse el, doar ca să-și regrete fraza o clipă mai târziu.

Unde îi dispăruse elocvența? Dumnezeule, dar nu mai avea pic de maniere!

Se plimbă până la fereastră, apoi înapoi, apoi iarăși până la fereastră. Piciorul îi zvâcni spasmodic de câteva ori. Era supărat pe el. Mirabel îl urmări cu o expresie îngrijorată.

– Nu cred că v-a făcut bine nici plimbarea de noaptea trecută, prin frig și ploaie. Nu m-am gândit la asta până acum. Azi-dimineață mă temeam că vă vom găsi trupul într-un șanț. Mă resemnasem cu gândul că va trebui să vă adun din bucăți. De ce sunt atât de importantă?

Auzind-o spunând că îi căutase cadavrul, Alistair uită ce voise să spună. Își aminti cum Mirabel plecase de-acasă, de la căldură și din lux, și călărise în noapte, printr-o ploaie de gheață, doar ca să-l cheme înapoi. Nu-și mai putea închipui nici o altă femeie – în afară, poate, de mama sa – care să facă așa ceva. Dar domnișoara Oldridge răspundea de întreaga sa familie, spre deosebire de majoritatea altor femei. Ea era șefa.

Canalul depindea de ea cu totul, își reaminti Alistair. Trebuia să profite de ocazie pe cât putea, așa că își forță gândurile să revină pe făgașul lor firesc.

– Nimeni altcineva nu-mi va vorbi sincer, spuse el. Chiar dumneavoastră mi-ați spus asta acum câteva clipe. Trebuie să înțeleg de ce oamenii se opun proiectului nostru.

– Mai contează? spuse ea. Acum că ați venit aici, toate obiecțiile se vor topi ca zăpada sub soare.

– Dar nu așa voiam să meargă lucrurile.

Mirabel îi aruncă o privire sceptică.

– Atunci n-ar fi trebuit să veniți.

Alistair se întoarse cu spatele și privi pe fereastră fără să vadă nimic până ajunse la zece.

– Domnișoară Oldridge, trebuie să vă spun sincer că mă faceți să vreau să-mi smulg părul din cap.

– Mă întrebam ce-i asta.

Alistair se întoarse brusc.

– Ce să fie?

– Furtuna. Mă simțeam de parcă se stârnise furtuna aici, în cameră. Dar nu erați decât dumneavoastră. Aveți o personalitate remarcabilă, domnule Carsington. De ce vă fac să vreți să vă smulgeți părul din cap?

Alistair o privi exasperat. Coada ei moale coborâse la nici un centimetru de urechea ei.

Se îndreptă de spate și se îndepărtă de fereastră, merse la masă, luă o mână de ace de păr și înaintă spre ea.

– V-ați pierdut mai toate acele de păr, spuse el.

– Ah, mulțumesc, spuse Mirabel, apoi întinse mâna.

Alistair ignoră mâna întinsă, ridică coada, o răsuci, o așeză la locul ei și o prinse cu acele.

Mirabel rămase locului, privindu-i fix lavaliera.

Părul ei sălbatic era moale ca mătasea. Degetele lui nu voiau decât să se piardă printre buclele ei. Își termină repede treaba și se trase înapoi.

– Mult mai bine, spuse el.

O clipă, Mirabel nu spuse nimic. Îi privi chipul, mâinile, apoi iarăși chipul. În rest nu se clinti nici un pic, ci rămase uitându-se la Alistair cu o expresie la fel de intensă ca aceea cu care vărul lui Alistair studia hieroglifele egiptene.

– Îmi... distrăgea atenția, spuse el printre buzele strânse. Părul dumneavoastră. Coafura vi se stricase.

Expresia ei nu se schimbă.

– Nu puteam... gândi, adăugă patetic Alistair.

Dar asta nu era o scuză. Un gentleman nu şi-ar fi permis niciodată aşa ceva, decât poate cu o rudă foarte apropiată sau o amantă. Nu-i venea să creadă că o făcuse. Dar nici nu s-ar fi putut abţine.

Se hotărî să-şi folosească mintea – sau ce-i mai rămăsese, oricum – ca să se scuze cum se cuvine.

Mirabel spuse însă, înainte ca Alistair să apuce să-şi adune gândurile:

– Deci asta vă supăra atât de tare. Ei bine, n-ar trebui să mă surprindă. Cineva care pleacă în toiul nopţii prin ninsoare – pentru că n-are haine în care să se schimbe – trăieşte după standarde de îmbrăcăminte care n-au nimic de-a face cu noi, muritorii de rând.

Mirabel se întoarse şi începu să-şi strângă hărţile. Alistair gândi cât putea de repede.

– Şi eu am principii, domnişoară Oldridge, spuse el, indiferent dacă mă credeţi sau nu. Aş vrea să-i conving pe proprietarii de terenuri de aici că merită să accepte canalul lui Lord Gordmor. Aş vrea să găsesc o modalitate de a elimina părţile neplăcute ale planului nostru sau, dacă asta nu se poate, să ajungem la un compromis acceptabil tuturor.

– Atunci întoarceţi-vă la Londra şi găsiţi pe altcineva care să susţină propunerea, spuse ea. Dacă vă închipuiţi că oamenii vor discuta cu dumneavoastră ca şi cu un om de rând sau chiar şi cu orice alt nobil, atunci fie sunteţi nebun, fie sunteţi un biet idealist naiv. Vecinii mei şi-au lăsat administratorii moşiilor să discute cu reprezentantul lui Lord Gordmor, la fel şi tata. Nici prin gând nu le-ar trece să se ocupe de asta ei înşişi. Dar tata nu doar că v-a invitat să vă cunoască, ci chiar să luaţi cina cu noi. A încercat chiar să vă convingă să staţi peste noapte – deşi el e un pustnic şi preferă să stea de vorbă cu plantele, nu cu oamenii. Sir Roger Tolbert şi căpitanul Hughes, care sunt mai sociabili, vă vor vizita şi vă vor invita la cină. Toţi vă vor vizita şi vă vor invita să le admiraţi animalele, turmele şi copiii, şi mai ales pe fiicele lor.

Vorbind, Mirabel încerca să strângă şi să împăturească hărţile, dar eforturile ei aveau rezultate comparabile cu coafura ei dezastruoasă. Le răsuci pe cele strânse în conuri şi spirale şi le împături pe celelalte invers, în diagonală şi în toate felurile, numai cum trebuia nu. Se pierdea din ce în ce mai mult într-o furtună de foşnete şi trosnete de hârtie.

Alistair înaintă, îi luă hărţile din braţe, deşi Mirabel refuză la început să le dea drumul, şi le strânse cum se cuvenea, una câte una. Apoi le aşeză pe masă, rezistând tentaţiei de a păstra una cu care să o pocnească.

Mirabel se încruntă şi îşi coborî privirea.

– Mi-a fost uşor să le deschid, spuse ea. Dar când a trebuit să le strâng, parcă au prins viaţă. Presupun că nu le place să fie închise şi e nevoie de un talent special să le convingi.

– Nu e nevoie decât de logică, spuse el. E simplu.

– Atunci trebuie să fie un altfel de logică, nu ce am învăţat eu, spuse ea. Dar dumneavoastră sunteţi şcolit la Oxford, din câte îmi amintesc. Dacă aş fi mers şi eu la universitate, atunci aş fi ştiut şi cum să împăturesc o hartă.

– Momentan îmi doresc să fi învăţat la Oxford cum să primesc un răspuns direct la o simplă întrebare, spuse el.

Mirabel îi zâmbi larg, aşa cum făcuse şi în ziua trecută, înainte să afle de ce venise. Din moment ce nu-i mai zâmbise decât rece, din vârful buzelor, de-atunci încoace, Alistair fu luat pe nepregătite. Mintea lui reacţionă de parcă fusese lovit în cap cu o bâtă de crichet.

– Vreţi să vă spun de ce reprezentantul lui Lord Gordmor n-a reuşit să obţină sprijinul localnicilor pentru canal, spuse ea, luându-şi haina şi boneta.

Alistair îşi adună gândurile.

– Agentul mi-a spus că nimeni n-a vrut nici măcar să stea de vorbă cu el. Peste tot i s-a spus „nu!" şi i s-a trântit uşa în nas. Da, vreau să-mi spuneţi, domnişoară Oldridge, din moment ce susţineţi că toţi ceilalţi vor fi mult prea impresionaţi de persoana mea ca să-mi spună adevărul.

Mirabel îşi puse pelerina.

– Nu vă voi spune nimic, spuse ea. Îşi puse boneta pe cap cu un gest încrâncenat, apoi îşi legă repede panglicile. Aveţi toate

avantajele posibile. Toată lumea vă va cădea la pîcioare. Nu mă aştept să vi se opună nici cea mai mică rezistenţă. Situaţia e deja disperată; n-am de ce să vă ofer singura armă care mi-a mai rămas. O zi bună, domnule Carsington.

Mirabel luă hărţile şi ieşi, lăsându-l pe Alistair peste măsură de mirat şi atât de descumpănit, încât nu fu în stare decât să o privească îndepărtându-se, cu pelerina strâmbă, boneta căzută pe o ureche şi posteriorul ei perfect clătinându-se într-o parte şi-n cealaltă.

Poate că domnul Carsington s-ar fi simţit ceva mai bine dacă ar fi ştiut că nu era singurul care rămăsese mirat şi descumpănit. Mirabel era atât de tulburată, că străbătu cei trei kilometri până la Cromford ca să-i facă o vizită fostei sale guvernante, a cărei prezenţă o liniştea de obicei.

Acum, cele două femei stăteau în salonul doamnei Entwhistle, care strălucea de curăţenie, era drăguţ decorat şi fusese mobilat în numele confortului.

Doamna Entwhistle, care era cu zece ani mai bătrână, se măritase şi se mutase în Cromford la puţin timp după ce Mirabel, care avea nouăsprezece ani pe atunci, plecase spre Londra şi spre primul ei sezon. Domnul Entwhistle pierise de aprindere la plămâni cu trei ani în urmă. Îi lăsase însă o moştenire confortabilă văduvei sale, astfel că doamna Entwhistle nu era nevoită să se întoarcă la vechea ei ocupaţie.

– Ce bine ar fi să am într-adevăr o armă, tocmai spunea Mirabel. Dar domnul Carsington va descoperi în curând care e problema cea mai spinoasă. Toţi proprietarii din Longledge se tem că un asemenea canal ar provoca prea mult deranj pentru beneficii mult prea mici. Altfel ne-am fi construit propriul canal cu zeci de ani în urmă, când ne-ar fi costat mult mai puţin.

– Bărbaţii care îşi fac veacul prin Londra nu pot concepe ce impact ar avea astfel de planuri asupra comunităţilor de la ţară, spuse doamna Entwhistle. Chiar dacă cineva i-ar explica problema lui Lord Gordmor, probabil ne-ar acuza că refuzăm progresul din cine ştie ce prejudecăţi provinciale.

– Nu-l pot învinui cu totul, spuse Mirabel. Este vina noastră cel puţin în parte. Dacă toţi proprietarii şi-ar fi spus clar punctul

de vedere reprezentantului lui Lord Gordmor, mă îndoiesc că am fi în această situație acum. Dar nici unul dintre noi nu s-a obosit prea mult cu el, la fel cum nu ne-au interesat nici ceilalți.

Agentul avea un prestigiu chiar mai slab față de cel al angajatorului său, iar prestigiul lui Lord Gordmor, după cum Mirabel ii spusese domnului Carsington, era destul de slab oricum. Agentul avea statutul cu mult sub cel al lui Lord Gordon, al cărui prestigiu era deja destul de mic, după cum Mirabel îi spusese domnului Carsington. Pentru cetățenii din Longledge Hill, reprezentantul lui Lord Gordmor era doar unul din mulțimea de speculanți care se perindau prin zonă, încercând să-și vândă planurile.

Nobilimea din Longledge Hill se compunea în mare parte din oameni conservatori, însă. Deși canalele se aflau în plină expansiune, aristocrații consideraseră canalul Cromford al domnului Arkwright o inițiativă dubioasă, iar canalul Peak Forest mult prea riscant. Până acum, cel puțin din punct de vedere financiar, se dovedise că aveau dreptate. Deși aceste canale îmbunătățiseră transportul pe rutele lor, nici unul dintre ele nu scosese vreun profit însemnat pentru investitori.

Fără îndoială, canalele schimbaseră radical atât peisajul, cât și comunitățile prin care treceau.

Reacțiile erau și mai vehemente împotriva canalului lui Lord Gordmor, care ar fi fost echivalentul unei autostrăzi publice care să străbată proprietățile lui Mirabel și ale vecinilor săi.

– N-aveai de unde să știi că Lord Gordmor va fi mai insistent decât ceilalți, spuse doamna Entwhistle.

– Nu mă deranjează că insistă, ci pe cine a trimis să-l reprezinte, spuse Mirabel. Mi-aș fi dorit să fiu avertizată că vine domnul Carsington. Nu cred că i-a mai scris cuiva dinainte, altfel toată lumea ar fi vorbit de asta. Oricum n-a fost prea deștept să vorbească doar cu tata, fiindcă el e ultimul om din lume care să se intereseze de un canal – sau de orice altceva nu are rădăcini.

– Presupun că domnul Carsington și Lord Gordmor nu știau de preocupările tatălui tău, spuse doamna Entwhistle. Nu știau decât că el are cea mai mare proprietate din zonă.

– Iar tata n-a făcut nimic să-i lămurească, spuse Mirabel. Îți vine să crezi că i-a răspuns la scrisoare domnului Carsington?

Doamna Entwhistle clătină din cap; era de acord că răspunsul domnului Oldridge era inexplicabil.

– Dacă până şi tata a fost de acord să-l primească pe domnul Carsington, îţi dai seama ce vor face ceilalţi, spuse Mirabel. Vor lua cina cu faimosul erou de la Waterloo şi vor accepta orice li se propune fără nici o reticenţă. Vor primi o compensaţie financiară de nimic, dacă li se va propune, şi vor aproba fericiţi orice rută le va fi sugerată. M-ar mira dacă cineva ar avea curajul să ceară un pod ca să-şi ducă vacile la păscut sau o cotitură în jurul unei plantaţii. Între timp, e aproape sigur că i se vor oferi o mulţime de fiice şi surori în căsătorie, deşi nu e decât un frate mai mic.

– Presupun că e chipeş şi ştie să vorbească, spuse doamna Entwhistle, turnându-i încă puţin ceai lui Mirabel.

– Foarte, spuse posomorâtă Mirabel. E înalt şi lat în umeri, iar hainele îi vin ca turnate. Te-ai aştepta să fie rigid, dar nu este. Până şi şchiopătatul lui e masculin, graţios şi... şi chiar galant, pe undeva.

– Galant, repetă doamna Entwhistle.

– E groaznic, se încruntă Mirabel în ceaşca ei de ceai. Mă face să vreau să plâng. O clipă mai târziu, îmi vine să-i dau cu ceva în cap. În plus, e groaznic de idealist – sau e un actor desăvârşit. Nu m-a lăsat inima să-i spun că nimănui n-o să-i pese de intenţiile lui nobile.

– Brunet sau blond? întrebă doamna Entwhistle.

– Părul lui e şaten şi des, dar în lumină are reflexe aurii, spuse Mirabel. Ochii lui sunt căprui-deschis, dar îşi schimbă culoarea. Pare mereu adormit, adăugă ea. Nu sunt sigură că mă asculta de fiecare dată când îi vorbeam. Sau poate se plictisise. Sau poate că părul meu l-a jignit atât de tare că a preferat să-şi ţină ochii întredeschişi.

– De ce Dumnezeu crezi că părul tău l-a jignit? spuse doamna Entwhistle. E frumos.

Mirabel ridică din umeri.

– Părul roşcat nu e la modă, mai ales într-o culoare atât de ciudată, iar el preferă o femeie care arată aşa cum se cuvine din cap până-n picioare. Oricum nu mă coafez elegant nici în zilele bune.

– Pentru că n-ai răbdare să-ți lași servitoarea să-și facă treaba așa cum ar trebui.

Doamna Entwhistle purta o bonetă din dantelă, dar șuvițele brunete care ieșeau de dedesubt erau perfect aranjate.

– Da, ei bine, nu i-am lăsat timp lui Lucy aproape deloc azi-dimineață, așa că părul mi s-a desfăcut, cum era de așteptat.

Doamna Entwhistle îi studie părul lui Mirabel.

– Pare să fie în regulă acum.

– El mi-a aranjat coafura, spuse Mirabel. E așa de strânsă că n-aș putea să o desfac decât cu furca. Aș vrea să știu cine l-a învățat să folosească acele de păr atât de bine. Ar fi trebuit să-l întreb...

– Serios, Mirabel.

– ... dar eram prea uimită să mai pot spune ceva.

„Uimită" nu descria nici pe jumătate ce simțise. Domnul Carsington se apropiase atât de mult, că îi putuse studia îndeaproape lavaliera scrobită. Simțise un parfum slab, atât de slab că se putea să-și fi închipuit doar. Dar nu-și imaginase cum inima îi bătuse cu putere, nici senzațiile confuze care o învăluiseră. Uimirea era doar una dintre ele.

Mirabel bănuia ce însemnau toate astea. Era o fată bătrână acum, dar fusese tânără odată, iar bărbații se întrecuseră să-i câștige afecțiunea. Și nu toți dăduseră greș. Poate că i-ar fi fost mai ușor acum dacă unul n-ar fi reușit.

Oricum, asta se întâmplase cu multă vreme în urmă, iar Mirabel avusese zece ani în care să-și revină. Își amintea de acel sezon minunat din Londra, și de William, fără nici o durere. Dar asta nu însemna că voia să repete acea experiență. Știa că afecțiunea sfârșea mereu în același fel și nu era neapărat masochistă.

Oricum nu era în pericol, cel puțin nu pentru moment. Domnul Carsington nu voia decât un singur lucru de la Mirabel Oldridge cea ponosită. Nu îi voia averea, și cu atât mai puțin nu-i aprecia personalitatea. Voia doar o informație, pe care o putea afla la fel de bine și fără ajutorul ei.

Doamna Entwhistle îi întrerupse gândurile.

– Parcă ai spus că hainele domnului Carsington îi veneau ca turnate.

– L-ar face pe Beau Brummell să plângă de ruşine.

Mirabel îi povesti apoi ce vorbiseră bătuţi de lapoviţă, şi cum domnul Carsington îi spusese că n-are cu ce să se îmbrace.

– Asta explică multe, spuse doamna Entwhistle.

– Ştii cum sunt craii, spuse Mirabel. Toate detaliile trebuie să fie la locul lor. Nici nu ştii cât de tare l-a supărat părul meu. Simţeam o furtună în aer. Până la urmă chiar mi-a spus-o: faptul că aveam coafura răvăşită îi distrăgea atenţia.

– Atunci ai deja arma pe care o căutai, spuse doamna Entwhistle. Ai descoperit o slăbiciune la adversarul tău.

Mirabel o privi cu ochi mari.

– Ce vrei să spui?

– Îţi sugerez o diversiune, spuse fosta ei guvernantă. Distrage-i atenţia.

Capitolul 4

– Un dineu, repetă Alistair, cu o expresie impasibilă.

– Vineri. Peste doar trei zile. Ne-au anunţat foarte din scurt, ştiu.

Sir Roger Tolbert vorbea printre înghiţituri. Bucătarul lui Wilkerson le pregătise o masă copioasă. Cei doi bărbaţi mâncau acum în salonul unde se aflase domnişoara Oldridge mai devreme.

– Dă-mi voie să-ţi spun că nu va fi ceva la fel de măreţ precum te-ai obişnuit, continuă baronetul. I-am spus asta şi nevesti-mii. I-am spus că eşti ocupat. Dar ştii cum sunt femeile. Se cramponează de orice.

Alistair încuviinţă cu simpatie, amintindu-şi previziunea lui Mirabel Oldridge: Sir Roger Tolbert şi căpitanul Hughes... vă vor invita la masă.

Pe moment, cuvintele ei îl supăraseră, dar după ce se despărţiseră, Alistair se hotărâse că scenariul pe care i-l povestise Mirabel era prea puţin probabil, având în vedere cât de rece fusese primit reprezentantul lui Gordy. Acesta era şi motivul pentru care

Alistair nu-i scrisese dinainte decât domnului Oldridge şi, având în vedere ce păţise predecesorul său, îşi rugase viitoarea gazdă să nu spună nimănui cine venea să-l viziteze.

Alistair ştia că vestea se va răspândi repede odată ajuns aici. Se pregătise însă pentru o primire rece, dacă nu chiar ostilă; în nici un caz nu se aşteptase la un comitet de bun venit. Chiar şi după ce domnişoara Oldridge îi spusese cât de important era pentru cei de-aici, voise să creadă că Mirabel exagera.

Se aşteptase la o sarcină dificilă şi venise pregătit să se achite de ea. Se imaginase câştigându-le sprijinul localnicilor prin cinste şi onestitate, ascultându-le obiecţiile şi căutând soluţii şi compromisuri acceptabile împreună cu ei. Avea intenţii bune şi inima cinstită. Era cultivat, plin de tact şi avea maniere impecabile... cel puţin atunci când nu era de faţă cu domnişoara Oldridge. Intenţionase să se folosească de toate atuurile pe care le avea la îndemână ca să câştige bătălia.

Nu se aşteptase nici o clipă ca duşmanul să se predea din prima clipă.

Sir Roger venise la hotel cam la o jumătate de oră după ce domnişoara Oldridge plecase. Îl salutase pe Alistair ca pe un fiu rătăcitor.

Baronul era de-o vârstă cu tatăl lui Alistair, gras şi chel. Momentan se înfrupta din masa pe care o comandase ca gustare înainte de cină: carne de oaie, cartofi, o bucată de pâine, cam o livră de brânză şi unt şi o carafă de bere.

Alistair avea un pahar de vin. Chiar dacă i-ar fi fost foame – puţin probabil, la o asemenea oră – şi-ar fi pierdut pofta de mâncare în clipa în care îşi dădea seama că domnişoara Oldridge nu exagerase. Nimeni nu avea de gând să-l aştepte până îşi dovedea valoarea sau le prezenta proiectul. Alistair era fiul lui Lord Hargate, eroul din ziare, şi asta era destul.

– Lady Tolbert e foarte drăguţă că s-a gândit la mine, spuse Alistair, însă – după cum sunt sigur că aţi auzit – am venit aici pentru afaceri.

– Afaceri importante, sunt sigur.

– Da, clar. Alistair făcu o pauză, timp în care baronul mestecă o îmbucătură de oaie. E vorba de canalul lui Lord Gordmor.

Sir Roger ridică din sprâncene, dar termină de mestecat şi înghiţi tacticos înainte să răspundă:

– Chiar aşa.

– De fapt, chiar aş vrea să vorbim despre asta. Când găsim un moment convenabil, desigur.

Sir Roger încuviinţă.

– Afaceri. Distracţie. Separat. Înţeleg.

– Sau aş putea vorbi cu administratorul, dacă aşa e mai bine, spuse Alistair.

– Cu administratorul? Categoric nu.

Sir Roger mânca în continuare.

– Dar vezi dumneata, Sir Roger, mi-ai face o favoare enormă dacă dumneata – de fapt, dacă toată lumea – m-ar trata pur şi simplu ca pe un reprezentant al lui Lord Gordmor. Ca pe un simplu angajat.

Baronetul se gândi la asta cât timp îşi umplu farfuria cu ultimii cartofi.

– Ştiu ce zici, spuse el. Scrupule. Bravo ţie!

– Trebuie să spun de la început că tatăl meu nu este implicat în acest proiect sub nici o formă.

– Înţeleg, spuse Sir Roger. Dar nevastă-mea nu înţelege. Nu ştie decât că tatăl dumitale e Lord Hargate, iar dumneata eşti faimosul erou de la Waterloo. I-am spus că nu eşti leul de la menajerie. N-ai venit aici ca să te ţii după ea sau după celelalte femei. Se încruntă. Lacrimi. Găleţi întregi de lacrimi. Aşa-s femeile.

Alistair îşi amintea de crizele înlăcrimate ale lui Judith Gilford; el însuşi ştia prea bine că o femeie nefericită îşi putea face soţul la fel de nefericit. Cel puţin Alistair nu apucase să se lege pe viaţă de Judy şi nu fusese deci nevoit s-o mai suporte din clipa în care se terminase relaţia. Un bărbat căsătorit, în schimb, trebuia fie să îndure, fie să se lase alungat din propria casă.

Dacă voia să-i câştige respectul lui Sir Roger, Alistair trebuia să-i facă soţia fericită.

– Decât să o supăr pe soţia dumitale câtuşi de puţin, spuse Alistair, mai degrabă m-aş lăsa înjunghiat, tăiat, împuşcat şi călcat în picioare de întreaga cavalerie poloneză. Te rog, fii bun

și spune-i lui Lady Tolbert că voi fi onorat să îi primesc invitația vineri.

Vineri, 20 februarie

Dineul era, în esență, așa cum prezisese și domnișoara Oldridge.

Alistair fusese invitat într-adevăr... să admire turme, animale de casă și copii, mai ales fete.

Sir Roger îl numise pe Alistair „leul din menajerie", dar adevăratul exponat nu era fiul lui Lord Hargate, eroul întors din război, ci un stol de fete care abia așteptau să-l întrețină și să-l seducă.

Era o experiență cu totul nouă.

Când Alistair își făcuse debutul în înalta societate, nu-și făcuse griji că ar putea fi momit într-o căsnicie. Nu era întâiul născut al familiei și, mai mult, era întreținut de tatăl său – care nu era nici el unul dintre cei mai bogați nobili din Anglia. În plus, Lord Hargate avea încă patru fii de întreținut.

Cu alte cuvinte, Alistair Carsington nu era cine știe ce partidă.

Dar lipsa lui de venituri nu contase pentru Judith Gilford, care avea destui bani pentru amândoi și mult pe deasupra. Ar fi putut să-și facă un întreg harem... Și era chiar păcat că legea din Anglia interzicea poliandria, fiindcă Judith avea nevoie de cel puțin o jumătate de duzină de soți ca să primească toată atenția și tot devotamentul pe care le pretindea.

Dar asta se întâmpla în Londra, iar acum Alistair ajunsese într-o provincie izolată, unde partidele bune erau cam la fel de dese ca palmierii de cocos.

Pe de altă parte, era plin de domnișoare tocmai bune de măritat.

La dineul „intim" și „informal" al lui Lady Tolbert fuseseră chemați vreo două duzini de oaspeți. Zece dintre ei erau domnișoare, îmbrăcate în cele mai fine rochii și purtându-și părul în tot felul de coafuri moderne. Toate se străduiau să-l farmece pe cel de-al treilea fiu al contelui de Hargate.

Ar fi fost unsprezece cu domnișoara Oldridge, dar Mirabel nu era deloc tânără, ci trecuse de treizeci de ani. Plus că nu încerca să farmece pe nimeni.

Toate celelalte domnișoare purtau rochii delicate din muselină albă sau în culori pastelate, cu decolteuri generoase care sfidau parcă vântul înghețat de afară.

Domnișoara Oldridge, pe de altă parte, purta o rochie de mătase gri care părea să fi fost croită de un pastor prezbiterian pentru bunîca lui. Părea hotărâtă să-l înnebunească pe Alistair.

Și, în ciuda deciziei lui Alistair, Mirabel avea succes.

Alistair se hotărâse că, din moment ce Mirabel refuza să coopereze, putea să se descurce la fel de bine și fără ea.

Avea de gând să o privească la fel ca pe o mobilă care îi ieșise în drum. Nu intenționa să se lovească de ea sau să se împiedice – vorbind la figurat –, așa cum o făcuse până acum. În seara asta avea de gând să o ocolească cu grație și să se ocupe de vecinii ei, în schimb. Dacă reușea să le câștige suportul, obiecțiile lui Mirabel nu ar mai fi contat.

Cel puțin așa se gândise Alistair.

Dar cum să mai gândească limpede, odată ajuns față în față cu o asemenea arătare?

O vedea limpede; nici un candelabru, nici un ornament de pe masă nu-i stătea în drum. Domnișoarele care se strânseseră în preajmă erau ușor de întreținut. În orice caz, era imposibil să-și ia ochii de la apariția îngrozitoare care era domnișoara Oldridge.

Decolteul pătrat nu lăsa să se întrevadă decât un petic de piele de pe gât. Mânecile se terminau la încheieturi. Dacă n-ar fi fost talia înaltă care îi scotea în evidență sânii și fusta care i se strângea pe șolduri, formele nu i s-ar fi întrevăzut deloc.

Rochia era o risipă șocantă de mătase scumpă și croială migăloasă.

Apoi mai era și părul ei, care era – în două cuvinte – de nedescris.

Servitoarea ei îi făcuse o cărare rigidă – și strâmbă – prin mijlocul părului ei roșcat, buclat și splendid, îl îndreptase – cu un fier înroșit, din câte se părea – apoi trăsese totul înapoi și îl împletise și îl răsucise într-un coc strâns. O coroniță de argint

împletit – îndoită într-o parte – venea să încununeze ținuta ei mai mult decât scandaloasă.

Alistair nu reuși să-și recapete cât de cât liniștea decât spre sfârșitul mesei. Începuse să ajusteze cu ochii minții linia decolteului și să taie mânecile, transformându-le în mânecuțe pufoase care se opreau dincolo de umeri. Spre iritarea lui, se văzu însă nevoit să renunțe la acest exercițiu mental când Lady Tolbert îl întrebă dacă vizitase Chatsworth.

Alistair își concentră atenția asupra gazdei sale – care, deși avea o fiică măritată, de o seamă cu domnișoara Oldridge, se străduia să pară mai tânără și mai modernă – și recunoscu că nu vizitase încă proprietatea ducelui de Devonshire, care era la vreo 15 kilometri de Matlock Bath, spre nord.

– Sunt sigură că vei dori să vizitezi și cascada, spuse Lady Tolbert. Un șir lung de trepte înguste de piatră coboară în jos pe un deal, iar deasupra lor curge apă din izvoarele din vârful dealului, de deasupra lizierei. E foarte frumos construită și e minunat de liniștitoare pentru nervi.

Valetul lui Alistair îl informase că Lady Tolbert era renumită pentru crizele ei de nervi, despre care se spunea că îi făceau viața amară soțului ei.

Domnișoara Curry, care stătea la dreapta lui Alistair, spuse cât de romantică îi părea cascada și îi aruncă o privire nu tocmai timidă.

– E frumoasă de privit, spuse Lady Tolbert. Din moment ce te interesează cursurile artificiale de apă, domnule Carsington, ai putea să o studiezi.

Căpitanul Hughes, care stătea între Lady Tolbert și domnișoara Oldridge, observă că designul curent data de pe vremea reginei Anne.

Căpitanul, care era ofițer pe o navă, era un individ negricios și elegant, la patruzeci și ceva de ani. De când se încheiase războiul rămăsese pe uscat. Spre deosebire de alți căpitani de vas, care abia trăiau din plata care le fusese oferită, căpitanul Hughes era așezat confortabil pe o proprietate măricică, învecinată cu cea a domnului Oldridge. Și poate intenționa să-și mărească proprietatea, pentru că – după părerea lui Alistair – căpitanul era puțin mai prietenos decât s-ar fi cuvenit cu domnișoara Oldridge.

– Am vizitat şi eu cascada când eram copil, spuse căpitanul. Era o zi fierbinte şi n-am putut rezista apei, nici chiar atunci. M-am aşezat, mi-am scos pantofii şi ciorapii şi am intrat în apă. Abia am apucat să fac câtiva paşi, că adulţii au văzut ce făceam şi m-au luat de-acolo. Mi s-a părut crud să construieşti un astfel de loc şi să-i tentezi pe băieţi doar ca să le spui că nu se pot juca acolo.

– E un antrenament bun pentru vârsta adultă, spuse Alistair, pentru atunci când întâlnim ceva irezistibil.

Spunând asta, Alistair privi cu subînţeles spre domnişoarele din jur.

Gazda lui, care era subţirică în talie şi se ţinea bine, se îndreptă de spate, iar domnişoarele din jur se înroşiră cu toatele.

Mai puţin domnişoara Oldridge, care tăia momentan o tartă şi vorbi fără să-şi ridice privirea:

– Din câte ştiu, bărbaţii adulţi nu se pot abţine să nu înoate în canale, acolo unde îi pot vedea şi pasagerii vapoarelor, şi oamenii de la ţărm.

Alistair nu fu deloc şocat să o audă pe domnişoara Oldridge vorbind de bărbaţi dezbrăcaţi într-o asemenea companie. Descoperise deja că felul ei de a vorbi putea fi surprinzător de direct. Avea sens; Mirabel trecuse de treizeci de ani şi nu mai era o domnişoară prostuţă, ca fetele drăguţe, dar prostuţe din jur. În plus, provincialii aveau tendinţa să fie mai puţin delicaţi în vorbire decât aristocraţii din Londra. Probabil fiindcă erau înconjuraţi de animale care se împerecheau mereu.

Familia Tolbert nu avea nici o pretenţie, cel puţin asta era sigur. Serveau cina în felul tradiţional, cu toate felurile de mâncare servite în acelaşi timp. La fel, bărbaţii şi femeile nu erau în număr egal şi fiecare stătea unde îi poftea inima – deşi era de la sine înţeles că locurile din capul mesei, de lângă gazdă, erau rezervate oaspeţilor importanţi.

După câteva manevre discrete, domnişoarele bune de măritat ajunseseră pe locurile cele mai apropiate de oaspetele de onoare, în jumătatea de sus a mesei.

Domnişoara Oldridge nu făcuse nici o manevră. Ea şi căpitanul Hughes se aşezaseră lângă gazdă la invitaţia lui Lady Tolbert.

Căpitanul o privi amuzat pe domnişoara Oldridge.

– Să înțeleg că acești domni nu foloseau cabine[1] pentru schimbat.

Domnișoara Curry se înroși până în vârful urechilor. Domnișoara Earnshaw, lângă ea, țâțâi din buze. Dar amândouă erau ridicol de tinere, abia ieșite de pe băncile școlii.

– Ce comportament plin de nesimțire, spuse Lady Tolbert. Gândește-te ce șocate ar fi doamnele să vadă așa ceva. De acord, înotatul e sănătos – dar unde și când se cuvine. Să înoți într-un canal. Clătină din cap. Ce mai urmează? Orgii romane, presupun.

– Nu cred că am auzit vreodată de orgii în canal, spuse Alistair.

– Un domn a scris o scrisoare furioasă către *Times* de curând, exact despre asta, spuse domnișoara Oldridge. N-a menționat nici o orgie, dar a spus că moravurile au început să se ducă pe apa sâmbetei.

– Poate că acei bărbați erau beți, spuse căpitanul.

– Sau poate era foarte cald afară, spuse domnișoara Oldridge. Cel cu scrisoarea dădea vina pe căpitanii de barje. Spunea că sunt o influență proastă. Din câte înțeleg, au obiceiul să înjure crunt.

– Dar cei care ar naviga pe canalul domnului Carsington n-ar folosi un asemenea limbaj, spuse domnișoara Earnshaw, aruncându-i o privire plină de venerație lui Alistair. Sunt sigură că domnul Carsington nu le-ar permite.

Înainte ca Alistair să poată găsi un răspuns potrivit unei afirmații atât de goale, domnișoara Oldridge spuse:

– Fără îndoială că domnul Carsington va adăuga această condiție tuturor celorlalte condiții puse de proprietarii de pământ din zonă.

– Din moment ce sperăm să alcătuim un comitet cu majoritatea moșierilor de aici, dacă nu chiar cu toți, fără îndoială că dânșii vor apăra cu vigilență și bunele moravuri, domnișoară Oldridge, spuse el.

---

[1] Dispozitiv asemănător unui car pe roți, folosit în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea de cei care se schimbau de hainele obișnuite în cele în care înotau. (n.tr.)

– Deci vreți să le lăsați lor responsabilitatea? spuse ea, zâmbindu-i strălucitor, de parcă Alistair spusese ceva romantic, nu sarcastic. Ei bine, eu, una, mă simt ușurată.

Alistair rămase prostit, iar Mirabel se întoarse spre gazda lor:

– Nu crezi, Lady Tolbert?

– Da, presupun, spuse îngrijorată Lady Tolbert. Dar nu m-am gândit că vor veni atât de mulți străini, iar Sir Roger n-a menționat asta.

– Dar noi suntem deja obișnuiți cu străinii, spuse căpitanul Hughes.

– Nu e vorba de turiști aici, spuse Lady Tolbert. Turiștii sunt persoane respectabile, cel puțin.

– Sunt sigur că și căpitanii de barje sunt respectabili în felul lor, spuse domnișoara Oldridge. În plus, în comparație cu navigatorii, căpitanii vor părea eleganți chiar.

Lady Tolbert își duse o mână la gât.

– Dumnezeule mare! Navigatori?

– Domnișoara Oldridge se referă la muncitorii care vor săpa canalul, spuse Alistair. Sunt muncitori cu experiență.

Ar fi vrut să adauge: „Nu sunt vagabonzi sau cine știe ce ciudați", dar se abținu. N-avea rost să evoce alte imagini neplăcute pe lângă ce-și închipuia deja Lady Tolbert. Domnișoara Oldridge se ocupa deja de asta.

– Nu veți angaja muncitori locali? întrebă căpitanul Hughes.

– Minerii, tâmplarii și cei care fac cărămizi în zonă vor avea destul de lucru, spuse Alistair, dar trebuie să aducem muncitori cu experiență care să sape canalul – „tăietori", cum sunt numiți.

– Fără îndoială că Lord Gordmor va angaja doar companii respectabile, spuse domnișoara Oldridge. Caz în care nu toți muncitorii care vor veni vor fi golani. Ah, și din câte se pare, poveștile cu muncitori bețivi și bătăuși pe care le-am auzit erau totuși exagerate.

– Bețivi? spuse Lady Tolbert, pălind. Bătăuși?

– Dacă muncitorii sunt tratați prost și plătiți puțin, pot apărea revolte din când în când, spuse repede Alistair. Vă asigur că eu și Lord Gordmor vom insista ca săpătorii noștri să fie bine tratați și plătiți la timp.

–Sunt sigură că nu veți accepta să lucreze pentru voi nici un bandit, spuse domnișoara Oldridge. Cel puțin nu intenționat. Desigur, veți cere referințe pentru fiecare persoană care va lucra la canal, chiar dacă e nevoie de sute și sute de persoane.

Acest lucru era imposibil, iar Mirabel știa asta. Ar fi putut la fel de bine să-i ceară căpitanului Hughes referințe pentru toți bărbații care se înrolau forțat în marină. Alistair vru să spună asta, dar se îndoia că asta ar fi liniștit-o pe Lady Tolbert.

Mulțumită domnișoarei Oldridge, fără îndoială că doamna își închipuia deja găști de golani bântuind întreg ținutul, de la păsuni, la sate și conace, violând și jefuind totul în drumul lor.

Din păcate, un asemenea scenariu era perfect plauzibil. Abia anul trecut, chiar aici în Derbyshire, muncitorii concediați de la o fabrică de textile se strânseseră într-o bandă și încercaseră să captureze castelul Nottingham. Deși soldații înăbușiseră revolta în față, lumea încă se mai temea de răzmerițe.

–Sper că știți, doamnelor, că în țara noastră au fost construite sute de kilometri de canal fără nici o problemă, spuse Alistair. Gândiți-vă doar la canalele din Peak Forest, chiar aici în Derbyshire, și Cromford.

–O observație excelentă, domnule Carsington, spuse domnișoara Oldridge. Așa că vă mai ofer una: bărbații vor fi mai puțini dispuși să se revolte acum, fiindcă nu vor mai fi munciți până la epuizare ca pe vremuri.

–Chiar așa, spuse Alistaîr. Majoritatea muncilor grele sunt făcute cu ajutorul mașinilor.

–Așa e, spuse domnișoara Oldridge. Dacă mă gândesc maî bine, zgomotul motoarelor cu aburi și al celorlalte mașinării va înăbuși cu siguranță orice înjurătură, iar fumul va acoperi toate priveliștile dezagreabile.

Spunând asta, Mirabel zâmbi cu toți dinții.

–Zgomot? spuse Lady Tolbert. Fum? Sir Roger n-a zis nimic de mașinării zgomotoase sau supărătoare.

Alistair făcu tot posibilul să o liniștească în timp ce se închipuia sărind peste masă, luând-o pe domnișoara Oldridge în brațe și aruncând-o pe cea mai apropiată fereastră.

Îi reaminti gazdei sale că toate lucrările de construcție atrăgeau anumite inconveniente. Fumul și gălăgia erau dezavantajele

oricărei metode moderne, dar procesul dura mult mai puțin datorită mașinăriilor. În loc să construiască reședințe semipermanente pentru muncitori – care ar fi fost în Derbyshire luni sau chiar ani de zile – totul s-ar fi terminat, ipotetic vorbind, în doar câteva săptămâni.

Lady Tolbert îl ascultă politicoasă, îi aruncă un zâmbet bolnăvicios și le făcu semn celorlalte doamne că venise timpul să se retragă de la masă. Toate doamnele trecură în salon, iar bărbații rămaseră să discute la un pahar de vin.

Între timp, Alistair era sigur că Lady Tolbert le va contamina și pe celelalte doamne.

Domnișoara Oldridge își făcuse inteligent treaba, creatură diabolică ce era. Alistair nu se așteptase la un asemenea atac și se apărase cu o întârziere de neiertat.

Ei bine, nici nu era de mirare.

Cum ar fi putut să se concentreze, când ea stătea chiar în fața lui de câteva ore, îmbrăcată ca o arătare? Cum ar fi putut suporta un asemenea spectacol? Nu era în stare, așa că o îmbrăcase cum se cuvenea în mintea lui – adică o dezbrăcase, mai exact, ceea ce ar fi fost un serviciu public dacă s-ar fi întâmplat in realitate. În plus, din tot materialul care intrase în rochie, putea îmbrăca două femei.

Iar între timp, dușmanca se furișase pe la spate și îl atacase mișelește.

Alistair o ascultase pe domnișoara Oldridge cum îi otrăvea mintea gazdei sale fără să fie în stare să-și aranjeze măcar gândurile, și cu atât mai puțin să descopere antidotul.

Însă doamnele plecaseră, iar Alistair se consolă cu gândul cât timp fiecare își turnă vin. Acum avea de-a face doar cu bărbați, care cel puțin vorbeau un limbaj ușor de înțeles. Bărbații jucau după reguli mai simple, deși uneori erau mai brutale. Alistair trebuia doar să joace inteligent.

Bărbații rămaseră la masă încă o oră, ceea ce era semn rău pentru Mirabel. Sir Roger nu stătea de obicei să bea mai mult decât era nevoie, iar tatăl ei fusese singurul care ajunsese înapoi în salon, probabil fiindcă domnul Carsington îi prinsese pe toți ceilalți în mrejele lui.

Când ceilalți bărbați reveniră în sfârșit, tatăl ei plecase de mult. Ieșise din salon și pornise să caute sera familiei Tolbert.

Până să se întoarcă bărbații, celelalte femei fuseseră împrăștiate prin salon în grupuri de câte două-trei, povestind sau uitându-se pe albume cu poze. Când intră domnul Carsington însă, poveștile se încheiară brusc, albumele se închiseră fără drept de apel și o flotilă cu pânze largi, de muselină, porni întins spre el, ducând cu ele tot atâtea domnișoare.

Mirabel se gândi că metafora navală îi venise în minte fiindcă îl văzuse pe căpitanul Hughes înaintând prin marea de domnișoare.

Căpitanul veni la fereastră, unde stătea și Mirabel. Era cel mai rece ungher al camerei, departe de foc. Mirabel se retrăsese aici în parte fiindcă se simțea agitată și înfierbântată după cină, în parte *pentru că era curent aici, iar domnișoarelor* nu le plăcea curentul. Bucuria lor plină de candoare o făcea să se simtă obosită și iritată, ca o fată bătrână ce era.

După cum sperase, celelalte fete nu se aventuraseră în colțul ei răcoros. Pielea de găină nu era atrăgătoare, iar misiunea lor era să fie cât mai atrăgătoare cu putință. Rareori se întâmpla să dea peste un gentleman numai bun de însurat, iar singura care putea spera la un sezon londonez unde să-și întâlnească un alt ales era domnișoara Earnshaw. Și nici măcar asta nu era sigur, pentru că domnul Earnshaw începuse să strâmbe din nas văzând costurile.

– Nu știam că avem o flotă atât de frumoasă prin împrejurimi, spuse căpitanul, arătând cu bărbia spre direcția din care venise. Sau Lady Tolbert le-a recrutat din străinătate?

– Presupun că te referi la domnișoare, spuse Mirabel. Le-a chemat din toate părțile ținutului. Acum că și-a măritat fata cea mică, are nevoie de altă domnișoară pe care să o căpătuiască.

Mirabel nu își adăugă și propria părere că fetele erau drăguțe, dar prea tinere și nesofisticate pentru un gentleman care avusese de-a face cu cele mai moderne frumușeți din Londra. De asemenea, rochiile fetelor i se păreau probabil mult prea învechite și modeste, și deci cu mult sub standardele lui sofisticate.

Pe de altă parte, erau tinere și proaspete, iar masculii preferau astfel de lucruri, indiferent de specie.

– Cineva ar trebui să le spună că e mai bine să-şi schimbe cursul, spuse căpitanul Hughes. Căci eşti singura navă pe care a ochit-o.

Mirabel simţi plăcere o clipă, dar se stăpâni repede. Până una-alta, căutase intenţionat să-i distragă atenţia oaspetelui de onoare, îşi reaminti ea.

Rochia ei gri era demodată şi fără pic de graţie, dar pentru orice eventualitate o convinsese pe Lucy să mai facă nişte schimbări, transformând-o din ceva plictisitor şi ţeapăn într-un veşmânt oribil. Pentru coroana de argint nu trebuise decât să calce pe ea o dată. Dar reuşita cea mai mare era coafura pe care Lucy o aranjase astfel călcându-şi pe inimă, spunând apoi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de înfricoşător şi că nu-şi va ierta niciodată o asemenea ruşine.

Însă Mirabel nu se aşteptase să vadă atâtea domnişoare tinere şi drăguţ îmbrăcate. Înconjurat de ele, domnul Carsington ar fi putut să o piardă foarte uşor din vedere.

Dar căpitanul Hughes spusese că domnul Carsington nu o putea ignora, şi ofiţerul era un bărbat peste măsură de receptiv.

Aparent, Mirabel arăta suficient de groaznic cât să-l distragă pe domnul Carsington până şi de la flota de tinere domnişoare.

– Mi-ar plăcea să ştiu ce încerci să faci aici, spuse căpitanul Hughes, iar ochii îi scânteiară privind-o. Are legătură şi cu ţinuta dumitale? Am dreptul la vreo explicaţie? Sau să joc în continuare pe complicele neştiutor? Dumnezeule, când am povestit de cascada Chatsworth nici prin gând nu-mi trecea că o să te lansezi într-un asemenea atac. L-ai răvăşit pe bietul băiat din cap până-n picioare. Cred că puntea din faţă încă îi mai fumegă.

– Cineva trebuie să spună ceva, spuse Mirabel. Vecinii mei sunt în pericol să uite de ce a venit şi ce reprezintă de fapt domnul Carsington.

Căpitanul privi din nou spre domnul Carsington, care era înconjurat acum de corăbii învăluite în muselină.

– Şi el e în acelaşi pericol, poate, spuse el, întorcându-se spre Mirabel cu o expresie serioasă. După ce au plecat doamnele, nici n-a mai adus vorba de canal.

– Chiar aşa?

Mirabel își privi rochia cea urâtă. Nici nu îndrăznise să spere că o astfel de costumație va continua să-i distragă atenția lui Alistair chiar și după ce nu o mai vedea. Doamna Entwhistle era cu siguranță un strateg redutabil.

– Am fost foarte uimit, spuse căpitanul. Credeam că se va grăbi să repare pagubele pe care le-ai cauzat. Până și Lady Tolbert l-a privit de parcă bătrânul Harry se ridicase din mormânt o clipă, iar domnii din apropiere au părut și ei descumpăniți. Dar când domnul Carsington a rămas singur cu noi, bărbații, nici măcar n-a mai adus vorba de subiect. Și nici n-a dat altcuiva ocazia. Cumva, am ajuns să vorbim fiecare despre el însuși.

Optimismul lui Mirabel se risipea cu fiecare clipă.

– Despre voi înșivă, repetă ea.

– Despre turme, recolte, chiriași și braconieri, explică Hughes. *Sir Roger* s-a lăudat cu ogarii lui. Vicarul ne-a povestit de dovleceii lui premiați. Am bârfit și am pălăvrăgit de acoperișuri găurite, porci rătăciți și capcane pentru cârtițe. Domnul Carsington trebuie să se fi plictisit groaznic, dar s-a prefăcut interesat de parcă povesteam cine știe ce aventuri.

Mirabel oftă.

– O strategie isteață, nu crezi? spuse căpitanul.

– Cui nu-i place un bun ascultător? spuse ea. Cine nu e fericit când vorbește despre sine și despre propriile griji? Până să ieșiți din sufragerie, domnul Carsington vă devenise cel mai bun prieten, sau cel puțin asta v-a făcut să credeți. Iar dragul vostru prieten, domnul Carsington, e fiul lui Lord Hargate. Îmi imaginez ce v-a trecut prin minte: „*Ce domn înțelegător! Ce maniere!* Nici vorbă să-și dea aere!"

– Mă gândeam că domnul Carsington va avea un viitor strălucit în politică dacă tatăl lui i-ar cumpăra un loc în Parlament, spuse căpitanul.

La fel ca toată lumea, Mirabel știa bine că nimeni din Camera Comunelor nu era ales democratic. Lorzii controlau locurile din Cameră, iar o „victorie" costa cam șapte sau opt mii de lire.

– Mi-aș fi dorit ca Lord Hargate să fi făcut asta imediat ce fiul său se întremase destul cât să stea în picioare la o adunare, spuse Mirabel.

– E prea târziu, spuse căpitanul. N-avem decât să ne resemnăm. Cel puțin vom fi plătiți cum se cuvine pentru dreptul de a folosi pământurile noastre. Și ne putem consola cu gândul că am contribuit la progresul economiei.

– Chiar așa? Mirabel se întoarse brusc spre el. Atunci consoleaz-te cu asta.

Îi reaminti cum se schimbaseră satele tradiționale, odată cu rețeaua de canale și de zone industriale care răsăriseră de la un capăt la celălalt al Angliei. Îi aminti că nu toate fabricile erau la fel de curate și bine luminate ca a domnului Arkwright din Cromford.

Îi pictă un întreg tablou verbal: curți urât mirositoare, muncitori murdari, mine dezolante de cărbune, roți uriașe de metal, gropi de zgură, macarale, barje cu cărbune, șuieratul și zgomotul infernal al motoarelor cu aburi, norii de fum negru și țipătul nefiresc al sirenelor. Îi aminti că trăiau într-unul din cele mai frumoase locuri din Anglia, iar liniștea de aici era comoara lor cea mai de preț.

Se întoarse spre fereastră și arătă spre peisajul învăluit în întuneric de afară. Cu vocea plină de pasiune, îi aminti vecinului său cât investiseră în pământurile lor și în cei care locuiau și lucrau acolo. Uită de orice altceva. Prin urmare, nu observă nici că o a treia persoană li se alăturase până când o voce groasă o readuse la realitate.

– Cred că vă e foarte sete după ce ați vorbit atât, domnișoară Oldridge, așa că mi-am permis să vă aduc o ceașcă de ceai, mârâi domnul Carsington.

Capitolul 5

Mirabel se întoarse atât de brusc, încât fu cât pe ce să-i trântească ceașca și farfurioara din mână. Dar domnul Carsington reacționă rapid. Rănile pe care le suferise în război nu îi afectaseră reflexele cu nimic.

– Ceaiul e gata? întrebă căpitanul Hughes. Excelent, simt nevoia unui stimulent.

Apoi fugi la gazdă.

Mirabel încercă să se liniştească şi primi ceaiul fără să-i tremure mâinile.

– Sper că nu s-a răcit prea mult, spuse domnul Carsington. Am aşteptat puţin fiindcă nu voiam să vă întrerup.

– Trăgeaţi cu urechea, spuse ea.

– Şi asta, încuviinţă Alistair. Muream de curiozitate să aflu ce vă stârnise atât de tare.

Vocea lui coborî foarte mult, transformându-se într-o şoaptă adâncă, profundă. Pulsul lui Mirabel începu să bată mai tare. Se simţea înfierbântată.

– V-aţi desfăcut multe ace de păr agitându-vă aşa, spuse Alistair, fără să ridice privirea. Nu-mi dau seama dacă arătaţi mai bine sau mai rău decât înainte.

Ochii lui întredeschişi începură să urce, mai întâi de-a lungul poalelor rochiei, făcând o pauză la marginea corsetului, apoi continuând până la coafura ei imposibilă.

Mirabel simţi privirea lui aurie studiind-o centimetru cu centimetru – prin rochia grea de mătase, prin corset, cămăşuţă şi ciorapii de mătase –, până la piele, care începu să o furnice.

– Iarăşi mi se desface coafura? spuse ea, păstrându-şi calmul. Cât de enervant. Mi-ar plăcea să-i arătaţi servitoarei mele metoda dumneavoastră de a prinde agrafe. Presupun că aţi învăţat-o la Oxford. Din nefericire, Lucy nu a studiat la universitate.

– Dacă ar fi mers la Oxford, ar fi învăţat să nu se îmbete, spuse el. E limpede că era beată când v-a aranjat coafura. Dar daţi-mi voie să îndrept această neînţelegere, domnişoară Oldridge. N-am învăţat cum să prind agrafe la universitate. Am învăţat asta de la o dansatoare de balet din Franţa. Era foarte scumpă. Aş fi putut să vă trimit pe dumneavoastră la Oxford împreună cu servitoarea şi toate doamnele din cameră doar cu ce a cheltuit ea în douăsprezece luni.

– Aţi putea să ne trimiteţi la Paris, dar nu la Oxford, spuse ea. Poate n-aţi observat, dar doamnele nu au dreptul să studieze în minunatele universităţi din Anglia.

– Am observat, spuse el. E mare păcat.

– Chiar așa. Nici o balerină care să te învețe lucruri utile.

– Așa e. Alistair își încrucișă brațele și se rezemă de pervazul ferestrei. Din păcate, universitățile duc lipsă de astfel de plăceri. Dar mă refeream la toate membrele sexului dumitale. Nu înțeleg ce s-ar întâmpla atât de rău dacă femeile ar avea dreptul la aceeași educație ca bărbații.

Mirabel nu încercă să-și ascundă scepticismul.

– Înțeleg ce încercați să faceți. Acum că i-ați făcut pe toți gentlemenii să vă placă, și încă așa de ușor, presupun că vreți să mă cuceriți și pe mine. Ați ghicit că sunt o savantă, și...

– Aș spune mai degrabă „intelectuală", spuse el. Citiți o carte groaznic de dificilă despre fosile și straturi geologice și fără îndoială că înțelegeți tot ce spune tatăl dumneavoastră despre mușchi și lalele.

– Domnule Carsington, rareori reușesc să înțeleg ceva din ce spune tatăl meu, spuse ea nerăbdătoare. Are un fel unic de a gândi, iar eu nu-i pot urmări gândurile. Nu sfătuiesc pe nimeni să încerce asta, fiindcă ar înnebuni. De fapt, mă îndoiesc că alți botaniști îl înțeleg.

– Mi-ar fi mult mai de folos să înțeleg cum gândiți dumneavoastră, nu el, spuse Alistair.

Mâinile lui Mirabel începuseră să tremure. Își lăsă ceașca de ceai, de care aproape uitase, pe o măsuță din apropiere.

– Ca să mă faceți să mă răzgândesc? întrebă ea.

– Trebuie să fac ceva, spuse el. Dacă le spuneți și celorlalți vecini ai dumneavoastră ceea ce tocmai i-ați spus căpitanului Hughes, voi rămâne aici luni întregi pentru a repara ce ați stricat.

– Ar fi trebuit să vă așteptați la asta și să vă prezentați cauza când ați avut ocazia, după cină. Doar nu vă așteptați să-mi țin gura doar fiindcă sunteți amabil și fermecător.

Sprâncenele întunecate ale lui Alistair se ridicară.

– Credeți că m-am purtat amabil și fermecător cu dumneavoastră?

– Nu asta am vrut să spun, replică Mirabel. Am vrut să spun că faima și titlul dumneavoastră nu înseamnă nimic pentru mine și nici nu mă voi lăsa sedusă de farmecele pe care le afișați, deci vă recomand să nici nu vă obosiți. În plus, deși sunt recunoscătoare că ați făcut atâtea sacrificii pentru țară...

– Vă rog să nu aduceți vorba de prostiile astea, spuse el cu o expresie împietrită.

Tonul lui rece nu o intimidă. Se obișnuise cu bărbați care se foloseau de orice tactică pentru a o face să se retragă sau să renunțe. Se obișnuise cu bărbați care încercau să o facă să se simtă neimportantă sau nesigură, sau care îi fluturau în față semne metaforice pe care scria: „Ieși afară!" Învățase să le ignore tacticile. Fusese nevoită să învețe.

– Nu sunt prostii și nu-mi închipui de ce ați spune așa ceva, adăugă ea. Ați luptat cu curaj. Ați fost rănit și ați rămas marcat pe viață. Dar nu sunteți singurul, și nici nu ați suferit cel mai mult dintre toți.

Alistair se încordă de parcă fusese lovit. Dar în clipa următoare expresia lui se transformă în uimire și, încet-încet, un zâmbet palid începu să înflorească pe buzele sale. Postura lui rigidă începu să se topească.

– O observație excelentă, domnișoară Oldridge, spuse el.

Deci nu era jignit. Precaută, Mirabel decise că domnul Carsington nu avea un caracter întru totul josnic. Continuă:

– Dar părerea mea este că cele două subiecte trebuie separate. Curajul dumneavoastră din război nu e o garanție că veți fi înțelept în alte probleme.

Alistair o privi fix – serios, s-ar fi gândit Mirabel, dacă n-ar fi avut colțurile gurii încă ușor arcuite. Voia să-l întrebe ce însemna acel zâmbet șters. Era tentată, groaznic de tentată, să îl atingă. Inima ei bătea puțin prea repede. Își împreună mâinile în fața taliei și spuse:

– Aș vrea să înțelegeți că nu mi-ar păsa nici dacă ați fi ducele de Wellington. Tot nu m-aș încrede în planurile dumneavoastră și aș face tot posibilul să vă pun bețe în roate.

– L-ați cunoscut vreodată pe ducele de Wellington? întrebă el.

– Nu, dar din câte am auzit și el e chipeș și fermecător și are o personalitate dominantă. Și totuși, cred că aș putea să-i fac față.

Privirea lui de chihlimbar o studie din cap până-n picioare.

– Mi-ar plăcea să văd asta. Poate într-adevăr i-ați putea rezista.

Văzându-se studiată astfel, Mirabel simți că i se taie picioarele. Ochii lui sclipeau amuzați și ceva dinlăuntrul ei le răspunse, o plăcere pe care n-o mai simțise de multă vreme: aceea de a flirta.

Dar nu era posibil așa ceva. Mirabel trecuse cu mult de vârsta la care să flirteze, și în plus era îmbrăcată ca o cotoroanță.

– În orice caz, continuă el, cred că nu i-ați refuza Înălțimii Sale dreptul de a fi ascultat, cel puțin. N-ați vrea măcar să-i puteți spune ce vreți și ce nu vreți?

– Ducele de Wellington i-a spus cumva strategia sa lui Napoleon? răspunse Mirabel pe un ton calm, deși mintea ei nu era calmă și nici limpede fiindcă nu mai știa exact ce-și dorea.

– Domnișoară Oldridge, nu încerc să cuceresc lumea, spuse el. Vreau doar să construiesc un canal.

Mirabel simți o mișcare și privi dincolo de el, observând cu un amestec de ușurare și furie că mai multe domnișoare se îndreptau discret spre ei.

– Vi se apropie flota, spuse ea.

Alistair nu-și întoarse privirea.

– Spuneți-mi care e problema, spuse el. Sau și mai bine, arătați-mi: ce ați investit, ce ați pierdut. Arătați-mi ce îi descriați căpitanului Hughes.

– N-ați înțelege niciodată, spuse ea.

– Credeți că nu pot? Ce v-ar costa? Câteva ore din timpul dumneavoastră?

Sâmbătă, 21 februarie

Tusea lui Crewe din acea dimineață era tragică și în registru grav, iar Alistair înțelese că valetul său avea iarăși una dintre renumitele lui presimțiri.

Așa se întâmplase și în noaptea de dinainte de Waterloo, iar valetul susținuse apoi că abominabila catastrofă se întâmplase fiindcă stăpânul său nu-l luase și pe el în luptă.

De-atunci, Crewe era foarte convins că are puterea de a prezice viitorul.

Tusea cea tragică nu îi ştirbi cu nimic buna dispoziţie a lui Alistair, care era vesel, deşi se trezise la o oră necivilizată, adică la nouă dimineaţa. Nu vedea nimic sinistru la acea zi. Deocamdată se bărbierea într-o oază de soare, amintindu-şi întâlnirea pe care o avusese cu domnişoara Oldridge după cină şi simţind pentru prima oară plăcere după... Ei bine, nici nu-şi mai amintea cât timp trecuse de când se simţise ultima oară atât de plăcut.

Îşi amintea limpede acel moment surprinzător de plăcere din noaptea trecută. Se simţise ofensat auzind-o vorbind de renumele pe care îl dobândise şi de rana lui cea nenorocită, iar ea... Dar Alistair nu ştia cum să-şi explice exact ce făcuse Mirabel. Probabil că voise să-l facă să înţeleagă că nu era singurul soldat care se întorsese de la Waterloo, sau care fusese rănit, şi cu siguranţă că nu el pierduse cel mai mult acolo.

Până şi rudele lui Alistair, care aveau obiceiul să vorbească brutal de direct despre orice, evitau subiectul Waterloo când Alistair era prin preajmă. Singurul care vorbea fără nici o reticenţă de piciorul lui beteag era Gordmor, dintre toţi prietenii săi.

Domnişoara Oldridge era prima femeie pe care o întâlnise care nu-i ignora şchiopătatul şi nici nu se lăsa impresionată de aşa-zisele lui acte de eroism.

Mirabel nu părea să se prefacă absolut deloc şi nici nu părea genul de femeie care să se lase impresîonată prea uşor.

Tusea cu subînţeles a lui Crewe îl readuse pe Alistair la realitate.

–Crewe, nu vezi că soarele luminează prin fereastră? spuse răbdător Alistair. N-ai văzut că e cald şi senin afară? Nicî vorbă să îngheţe astăzi, nu-i aşa?

–Ce bine ar fi să mă las şi eu încurajat de vreme, domnule, spuse Crewe. Dar după ce vis am avut. Clătină din cap. Un vis atât de asemănător cu cel din noaptea de dinainte de Waterloo.

Alistair se opri din bărbierit.

–Adică cel în care un soldat îmi taie gâtul şi tu mă găseşti într-o alee întunecată chiar când mi se scurg ultimele picături de sânge? Sau cel în care mă arunc în mare, tu sari după mine să mă salvezi dar ajungi prea târziu şi mă înec?

– Cel cu stânca, domnule, spuse Crewe. Cerul s-a întunecat din senin, ca înainte de furtună, iar puțina lumină care mai rămăsese era ciudată, de parcă soarele ar fi luminat din spatele unei sticle verzi. Îmi amintesc mai ales lumina, fiindcă e aceeași pe care am visat-o și în noaptea dinaintea zilei din iunie 1815.

– Nu plec la război, spuse Alistair, ci doar la o plimbare prin Longledge Hill cu domnișoara Oldridge. Să fii sigur că vom avea un servitor cu noi. O doamnă nu pleacă de acasă fără nimeni care să o apere, nici chiar în sălbăticia de aici. Fără îndoială că va lua cu ea un grăjdar mare și amenințător. Dacă natura din jurul nostru îmi va abate cumva pasiunea, grăjdarul mă va opri înainte să-i pun în pericol virtutea domnișoarei Oldridge. Iar dacă peisajul are un asemenea efect asupra ei, sunt sigur că pot să mă apăr singur.

Alistair își continuă bărbieritul, încercând să și-o imagineze pe domnișoara Oldridge făcându-i avansuri amoroase. O femeie atât de directă probabil i s-ar fi aruncat în brațe. La propriu. Și-o închipui cu părul desfăcut, fața ridicată spre el și gura ei mare cu buzele întredeschise... și se tăie cu briciul.

Crewe păli.

– Domnule, vă implor să-mi permiteți să vă ajut, spuse el, grăbindu-se să tamponeze bobul de sânge de lângă urechea lui Alistair cu un prosop. Având în vedere toate lucrurile la care trebuie să vă gândiți. N-ar fi mai înțelept să-mi permiteți să îndeplinesc eu această sarcină care necesită totuși concentrare maximă?

Alistair îi făcu semn valetului să ia prosopul de-acolo.

– Dacă ducele de Wellington s-a bărbierit singur înainte de Waterloo și n-a sfârșit sub pământ, spuse el, cred că pot și eu să fac asta înainte să plec într-o plimbare pe un drum de țară cu o femeie calmă – „și încăpățânată".

Crewe căzu într-o tăcere posacă, iar Alistair termină bărbieritul fără să mai fie întrerupt și fără să se taie.

După ce puse briciul deoparte și începu să se îmbrace, sarcină care nu era nici pe departe la fel de periculoasă, Crewe redeveni vorbăreț. Noaptea trecută, când stăpânul era plecat, valetul vizitase o tavernă unde servitorii locali aveau obiceiul să se întâlnească și strânsese în continuare informații. Aflase

de ce reprezentantul lui Lord Gordmor fusese alungat, iar vestea îi confirmă şi impresiile lui Alistair de până acum, cel puţin legate de situaţia din Longledge Hill.

Pe de altă parte însă, Crewe nu aflase nimic nou despre familia Oldridge.

Fiul erou al lui Lord Hargate era plictisit de moarte.

Mirabel îşi spuse că ar fi trebuit să se aştepte la asta. Trecuse o oră de când plecaseră pe cai şi deja îşi reproşa că fusese de acord să-i arate lumea ei, mai ales acum, când peisajul era colorat în nuanţe de maro, gri şi verde şters.

Alistair n-avea să vadă niciodată natura aşa cum o vedea ea. Puţini bărbaţi erau în stare de asta.

Chiar şi în Longledge, puţini erau cei care înţelegeau cu adevărat de ce Mirabel îşi oferise mai mult de zece ani din viaţă acestui loc. Puţini ştiau exact la ce renunţase: la anii ei cei mai frumoşi, la speranţele şi aspiraţiile ei din tinereţe. Renunţase până şi la singura ei şansă de a fi iubită, fiindcă bărbatul pe care îl iubise nu fusese într-atât de îndrăgostit încât să renunţe la visele şi speranţele lui ca să-şi continue restul vieţii alături de ea, aici.

Mirabel nu intenţionase niciodată ca viaţa ei să ajungă aşa.

La început nu avusese de ales. Crezuse că tatăl ei îşi va reveni în timp, dar asta nu se mai întâmplase niciodată. Îi lăsa pe toţi cei din jur să facă ce voiau. După cum era de aşteptat, unii încercau să profite de asta. Cât timp fuseseră în Londra, administratorul moşiei lor – care era incompetent, şi probabil necinstit – le încurcase afacerile cu totul şi fusese la un pas să distrugă ceea ce construiseră câteva generaţii.

La început, Mirabel fusese nevoită să ia frâiele. Nimeni altcineva n-ar fi putut să o facă. Dar, odată cu trecerea timpului, Mirabel ajunse să facă o adevărată pasiune pentru pământ, la fel cum tatăl ei era pasionat de plante. În timp ce domnul Oldridge studia cum se reproduc plantele, Mirabel construia o Arcadia.

La iniţiativa ei, metodele agricole învechite şi neproductive fuseseră înlocuite cu altele mai moderne, aşa că fermele începuseră să producă mai mult. Reconstruise satul de pe moşie şi începuse

să replanteze copaci, după ce tatăl ei permisese ca pădurile lor să fie aproape distruse.

Dar pentru domnul Carsington, plantația ei cea vie era doar un pâlc de copaci. Căsuțele ei moderne erau doar așezări rustice. Metodele ei de a cultiva ridichi și cartofi erau plictisitoare. Turmele ei erau doar niște biete animale plicticoase.

Acum, deși se opriseră să admire pantele necultivate ale dealului Longledge, Mirabel știa că domnul Carsington nu le savura și el frumusețea. Pentru el, peisajul de aici nu se deosebea de celelalte locuri pe care i le arătase. Privi nepăsător tabloul pitoresc, își asumă o expresie politicoasă, dar indiferentă, și așteptă ca Mirabel să termine de vorbit.

Nici măcar nu remarca cât de curat era aerul aici. Și de ce ar fi făcut-o? Aerul plin de fum și de praf de cărbune din Londra îi nenorocise simțul mirosului, probabil. Viața în Londra îi amorțise și celelalte simțuri, din câte se părea. Era surd, mut și orb la frumusețile și bucuriile vieții la țară.

Mirabel își pierdea timpul cu el. Fusese o proastă să-și închipuie că l-ar fi putut face să înțeleagă ce încerca să apere aici.

O voce joasă vibră în aer, făcându-se auzită prin valul de frustrare și resentimente din mintea ei:

– Dacă administratorul dumneavoastră e atât de incompetent, domnișoară Oldridge, de ce nu căutați altul? Îl păstrați din motive sentimentale? Doar nu îl credeți competent, când are nevoie de atâtea îndrumări.

Mirabel îl pironi cu privirea. Probabil că uimirea i se citea pe chip, fiindcă domnul Carsington zâmbi și adăugă:

– Credeați că nu vă ascult?

Era un zâmbet șters și strâmb, care îi făcu inima să bată puțin altfel – mai repede, parcă.

Iapa lui Mirabel, Sophy, se trase mai departe de armăsarul domnului Carsington, de parcă ar fi simțit agitația stăpânei sale.

– Credeam că ați adormit, spuse ea.

– Mă gândeam, spuse el.

– Remarcabil, spuse ea. Nu mi-a trecut prin minte.

– Recunosc, e neobișnuit, spuse el. Cei care mă cunosc ar spune că am tendința să acționez întâi și abia apoi să mă gândesc. Dar încerc să mă schimb în bine.

– Nu știam că aveți vreun motiv să schimbați ceva, spuse ea. Credeam că toți bărbații din familia Carsington sunt niște oameni ireproșabili.

– Frații mei mai mari sunt ireproșabili.

– Dar dumneavoastră sunteți eroul cel faimos.

Alistair făcu o grimasă.

– Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să nu cad în dizgrație în cele câteva săptămâni în care am fost înrolat.

– Sunteți mult prea modest. V-ați riscat de câteva ori viața ca să salvați viețile altora.

Alistair râse scurt.

– Așa facem noi, care nu gândim. Ne aruncăm cu capul înainte, fără să ne mai pese de consecințe. Nu mi se pare cinstit să numesc asta „eroism". Dar, având în vedere că nu aveam deloc experiență, sunt mulțumit că n-am încurcat pe nimeni și nu mi-am ucis nici un compatriot din greșeală.

Mirabel se întrebă de ce Alistair era atât de reticent când venea vorba de timpul pe care îl petrecuse în armată. Deși tonul lui nu se schimbase prea mult, Mirabel nu ratase amărăciunea care i se strecurase în voce. Îi studie chipul, dar domnul Carsington era cu garda sus, iar chipul lui părea sculptat, fără să trădeze nimic.

– Sunteți impulsiv, adică, conchise ea. Ăsta e defectul de care încercați să scăpați.

– Ce bine ar fi dacă ar fi doar asta, spuse el. Mă tem că nu sunt ireproșabil, cum sunt ceilalți din familia mea, și nici nu voi fi așa vreodată.

– Sper că nu, spuse Mirabel. Și așa cauzați destule probleme, cu toate neajunsurile de care spuneți că suferiți.

Alistair era o problemă mult mai mare decât se așteptase Mirabel.

Excursia lor era inutilă. Alistair n-ar fi înțeles niciodată ce reușise Mirabel să facă aici, și cu atât mai puțin ce sacrificase pentru asta. N-ar fi înțeles de ce se obosise atât. Mirabel nu știa ce să-i spună de administrator, de ce îl ținea din scurt. Nu voia să readucă în discuție lucruri care se întâmplaseră cu atâția ani în urmă, sau să-i împărtășească temerile ei, deși era sigură că erau complet

iraționale. Toate acestea erau problemele ei, iar el era un străin, un străin născut în Londra.

Era incapabil să vadă vreo valoare într-un loc ca Longledge Hill, așa că n-ar fi înțeles niciodată cât rău putea face canalul pe care îl propunea.

Dar nici măcar asta nu era problema cea mai gravă. În timp ce domnul Carsington privea fără să vadă, Mirabel văzuse o clipă omul din spatele aparențelor. Ceea ce o făcuse să vrea să afle mai mult.

Mirabel știa că e un semn rău. Își impuse să nu mai insiste cu asta.

– Ați văzut destul din Longledge Hill? spuse ea. Ne putem întoarce oricând vreți.

– Mă îndoiesc că am văzut destul, spuse el.

– Foarte bine.

Mirabel o îndemnă pe Sophy înainte. Armăsarul și călărețul său o urmară îndeaproape, iar grăjdarul ei, Jock, porni discret după ei.

Între timp, Alistair își regreta ultimul impuls. Începea să-și dorească să n-o fi provocat pe domnișoara Oldridge să-i arate imprejurimile. Îl făcea să se simtă groaznic de confuz, iar de data asta nu era doar din cauza hainelor pe care le purta – deși erau destul și ele ca să-l scoată din minți.

Rochia ei de călărit era dintr-un material albastru-închis, iar croiul se demodase cu mai bine de cinci ani în urmă. Panglica de la pălăria ei rotundă începuse să se dezlipească – plus că nu se asorta cu rochia – iar cizmele ei verzi nu se asortau cu nimic.

În plus, Mirabel era o călăreață elegantă și pricepută, ceea ce îi făcea hainele ridicole și mai enervante.

Deși știa mai multe femei care călăreau bine, Alistair se îndoia că vreuna dintre ele – în afară de mama lui, poate – s-ar fi încumetat pe drumul pe care erau acum, care fusese tăiat demult pentru caii de povară. Poteca se îngusta cu fiecare pas, devenea mai abruptă, cu șanțuri mai adânci și obstacole mai periculoase. Domnișoara Oldridge călărea fără nici o problemă pe iapa ei nervoasă, numită Sophy.

Armăsarul lui Alistair era puternic, ce-i drept, şi mult mai placid.

Cu altă ocazie, Alistair ar fi preferat un cal nu chiar atât de blând. Acum însă, avea toate motivele să-şi pună gândurile la îndoială.

Da, era impulsiv şi se arunca cu capul înainte – dar nu-şi punea în pericol decât propria viaţă. Niciodată nu riscase viaţa altcuiva, fie el om sau animal.

Noaptea trecută însă fusese o excepţie izbitoare. Călărise până la hotel pe o ploaie îngheţată şi riscase viaţa calului pe care îl împrumutase de la domnul Wilkerson, lucru pe care încă nu şi-l iertase. Dacă iapa lui ar fi fost puţin mai nesigură, puţin mai slabă, s-ar fi putut răni grav. Alistair prefera să nu se gândească la cât ar fi suferit animalul sau la ce ar fi trebuit să facă pentru a-i curma suferinţa.

Gândindu-se încă la greşeala lui, Alistair se lăsase sfătuit de domnişoara Oldridge şi îşi alesese unul dintre caii ei, fiindcă animalele crescute aici cunoşteau terenul mult mai bine.

– Nu mai e mult, strigă Mirabel când intrară într-o pădurice. Puţin mai încolo e o terasă de unde se vede toată valea. Putem să ne odihnim acolo o vreme, apoi vom porni înapoi.

– Nu urcăm până sus?

Mirabel se opri, iar Alistair făcu la fel, atent să păstreze o distanţă sigură de iapa ei.

– Ne apropiem de capătul drumului, spuse ea. Mai sus, drumul e prea abrupt şi prea pietros pentru cai.

– Deci n-aţi urcat niciodată?

– Ba da, pe jos, spuse ea.

– Putem coborî din şa, spuse Alistair. Grăjdarul dumneavoastră poate avea grijă de cai.

Mirabel privi spre piciorul lui beteag. Alistair strânse din dinţi, aşteptând.

– Terenul va fi alunecos după atâta ploaie, spuse ea.

În mintea lui Alistair răsări o imagine: siluete întunecate, chinuindu-se să stea în picioare pe pământul alunecos, împroşcat de sânge.

Nu știa dacă imaginea era reală sau mintea lui îi juca feste, dar în orice caz, nu putea aduce vorba de asta. Nu se cuvenea, mai ales față de o femeie.

– V-ați cățărat cu toate fustele pe dumneavoastră, spuse el. Piciorul meu nu-mi va face nici pe jumătate atâtea probleme.

– Asta nu înseamnă că trebuie să vă chinuiți, spuse ea. Vă rog să vă amintiți că nu cunoașteți terenul, nici nu sunteți un om de la țară...

– Nu, sunt un londonez slab și decadent, așa-i?

– Nu sunt oarbă, spuse ea. Văd că nu sunteți slab. În afară de vanitate, poate. Văd că orgoliul dumneavoastră este incredibil de sensibil.

– Am fost călcat în picioare de cavalerie și am supraviețuit, spuse el. Cred că sunt în stare să urc un deal.

– Domnule Carsington, chiar și căpitanul Hughes, care e în stare să se cațere pe un catarg și să alerge de-a lungul a... cum se cheamă... de-a lungul frânghiilor, cred – chiar și el s-ar gândi de două ori înainte să urce pe panta de sus primăvara.

– Dacă aș avea vârsta căpitanului Hughes, nici nu m-aș apropia de ea.

– Păcat că nu judecați destul la vârsta dumneavoastră de-acum, spuse ea.

– Dacă un gentleman în vârstă cum e căpitanul se poate cățăra pe deal vara, sunt sigur că pot să o fac și eu într-o zi caldă de primăvară.

– În vârstă? Mirabel se holbă la el o clipă. E februarie, spuse apoi, răbdătoare ca și când ar fi stat de vorbă cu un copil. Da, a fost cald mai înainte, dar acum bate vântul. Își ridică privirea. Și se pare că stă să plouă.

Alistair privi și el în sus. Norii risipiți crescuseră și începuseră să se răspândească, dar erau albicioși și nu păreau deloc amenințători.

– Mai avem câteva ore, spuse el. Voi fi înapoi la hotel cu mult înainte ca vremea să se strice. Spuneți-mi, domnișoară Oldridge, dacă ați fi singură acum, v-ați opri sau ați merge mai departe?

– Trăiesc aici de-o viață, spuse ea. M-am jucat aici în copilărie. E evident că în cazul meu lucrurile stau altfel. Ar trebui să ascultați

de cei cu mai multă experiență ca dumneavoastră din bun-simț, dacă nu din alt motiv. Mirabel pufni nerăbdătoare. Nu înțeleg de ce un gentleman atât de inteligent se lasă condus de mândrie și vanitate – dar văd că n-are rost să încerc să vă conving.

Mirabel abia dacă își ridicase vocea, dar tonul ei era ascuțit, iar iapa ei, care începuse să se neliniștească iarăși, începu să se tragă înapoi.

Alistair ar fi vrut ca Mirabel să aleagă un cal mai liniștit pentru călătorie. Sophy avea o sclipire în ochi care nu prevestea nimîc bun. Dacă o lua la fugă...

– Vă rog să vă țineți iapa în frâu, spuse el, vorbind calm, deși simțea un dram de teamă.

Înainte să termine de vorbit însă, Mirabel își liniștise deja iapa. O îndemnă înainte cu mișcări naturale, grațioase, de parcă s-ar fi plimbat prin parcul Hyde, și nu pe un drum îngust, printre copaci și pante pietruite.

Poate ar fi fost mai bine să fie atent la teren, totuși. Alistair nu mai spuse nimic ca să nu-i distragă atenția nici ei. În cele din urmă ajunseră la terasa de piatră.

Aici, spre ușurarea lui, Mirabel coborî de pe cal și îl lăsă în grija grăjdarului. Alistair făcu și el același lucru.

Terasa nu era îngustă, cum și-o închipuise, ci lată și neregulată. Câțiva bolovani erau risipiți pe covorul subțire de vegetație uscată. Un singur tufiș creștea dintr-o crăpătură, aproape de marginea terasei.

De aici, de la înălțime, Alistair studie peisajul. Mirabel îi explică diferența dintre pășunile negre și cele albe. Cele negre erau de fapt acoperite de o iarbă maronie, dându-le un aspect sinistru. Pășunile albe aveau mai multă vegetație verde – iar unele părți fuseseră stropite cu calcar –, deși în februarie era greu de spus unde era calcar și unde nu.

– Vreau să știi că nu natura a făcut toate astea, spuse el. Înainte, totul era împădurit. Apoi, marile mănăstiri au început să facă negoț cu lână. Nimeni n-a mai plantat copaci în locul celor tăiați, fiindcă oile au mâncat totul: lăstarii, iarba care creștea sub copaci, apoi și restul ierbii. Solul fertil s-a erodat și a lăsat doar pășunile pe care le vezi aici, unde nu mai crește decât iarbă sălbatică.

– Crezi că arată urât, spuse ea, întorcându-se cu spatele la el şi privind peisajul posomorât de dedesubt.

Surprins de tonul ei disperat, Alistair se apropie. Pălăria ei de călărie era rotunjită, cu un bor minuscul, aşa că Alistair îi putea vedea expresia feţei. Din profil, şuviţele eî roşii-aurii şi cârlionţate păreau să danseze sălbatic în bătaia vântului. Pielea ei albicioasă era rozalie după ce călărise şi se căţărase până aici. Singurul ochi care se vedea era albastru, atât de albastru, iar nasul ei era drept. Pe chipul ei nu curgea nici o lacrimă, iar buzele roşii nu-i tremurau. Bărbia ei era împinsă puţin în faţă, dar asta era probabil din mândrie, sau din încăpăţânare, sau pentru că nu-i păsa câtuşi de puţin dacă alţii o plăceau sau nu.

Şi totuşi, în acele clipe Mirabel părea tânără, mult mai tânără decât era de fapt... şi părea pierdută.

Alistair îşi spuse că imaginaţia lui romantică îşi făcea din nou de cap. Mirabel avea treizeci şi unu de ani şi de zece ani încoace administra o proprietate de o mărime considerabilă, plus că se ocupa şi de afacerile bătrânului domn Oldridge. Chiar şi Alistair vedea că Mirabel avusese succes. Proprietatea era prosperă, asta era limpede.

Crewe susţinea că vecinii lui Mirabel îi recunoşteau unanim simţul afacerilor. Alistair ştia că era un mare compliment. Mirabel trebuia să fi fost foarte isteaţă, încăpăţânată şi încrezătoare ca să-l merite. Bărbaţilor nu le plăcea, de regulă, când femeile se amestecau în domeniile lor şi făceau tot posibilul să le pună bete în roate.

Majoritatea bărbaţilor din Longledge însă – indiferent dacă erau nobili sau nu – respectau deciziile domnişoarei Oldridge şi o admirau pentru felul în care reuşise să-i transforme proprietatea tatălui său. Mirabel avea chiar autoritatea de a schimba opinii, după cum Alistair descoperise cu o noapte în urmă, când îi auzise din întâmplare discursul pasional în faţa căpitanului Hughes. Cuvintele îl mişcaseră şi pe Alistair atunci, iar acum încă îl tulburau.

Dar, deşi domnişoara Oldridge era capabilă şi avea o voinţă de fier, Alistair nu putea scăpa de impresia că era pe undeva vulnerabilă, pierdută, sau că avea nevoie de ceva. Nu ştia ce anume, dar

simțea că o rănise sau o dezamăgise cumva. Trebuia să încerce să repare măcar atâta lucru.

Nu pentru că Mirabel ar fi fost cine știe ce domniță neajutorată, își spuse el, ci pentru că avea nevoie ca ea să fie de partea lui. Mirabel avea influență asupra celorlalți proprietari. Alistair acționa pur și simplu din rațiuni practice, de afaceri.

– Când m-am pregătit pentru sarcina mea, spuse Alistair, am citit și cartea domnului John Farey, *Noțiuni generale despre agricultura și mineralele din Derbyshire,* printre altele. Domnul Farey spune că pășunile sunt „dezgustătoare" și plantele care cresc aici sunt „toxice și inutile". Recunosc că nu e cel mai drăguț peisaj pe care l-am văzut vreodată, dar nu l-aș numi „urât" sau „dezgustător". Dramatic, mai degrabă.

Mirabel îl privi în față, iar în ochii ei mari și albaștri Alistair văzu reticența.

– Spuneți asta doar ca să-mi faceți pe plac.

– Domnișoară Oldridge, n-am atâta răbdare ca să vă fac pe plac, spuse el. Când sunt cu dumneavoastră îmi uit până și bunele maniere.

Mirabel zâmbi, iar inima lui se încălzi ca soarele de vară. Din păcate însă, mintea lui se încălzi și ea și începu să se topească. Alistair se îndoia că mai există vreo armă la fel de eficientă ca un zâmbet.

– Altfel, aveți maniere impecabile, spuse ea. Mai mulți oaspeți de ieri-seară au spus că ar trebui să deveniți diplomat sau politician.

– Cât de mult v-ați bucura, nu-i așa, spuse el, dacă aș fi cu țarul din Sankt-Petersburg acum.

– Mă gândeam la un loc mai cald, spuse ea.

– La iad?

Mirabel râse șoptit. Vocea ei era moale, ca de catifea.

– Mă gândeam la Calcutta sau Bombay.

– Bineînțeles, fiindcă acolo aș putea muri de cine știe ce boală contagioasă, dacă nu de insolație.

– Nu vă doresc moartea, spuse ea. Vă doresc multă sănătate și toată fericirea din lume... dar nu aici.

– Ați putea să-mi faceți vânt de pe terasă, spuse el, dacă grăjdarul dumneavoastră s-ar uita în altă parte câteva clipe. Asta

i-ar confirma presimțirile valetului meu, iar tata – care îmi spune de mult că voi sfârși prost – ar avea dreptate. Toată lumea ar fi fericită.

Zâmbetul lui Mirabel se stinse.

– De ce v-ar spune tatăl dumneavoastră așa ceva? Doar n-aveți chiar atâtea defecte.

– Sunt prea scump pentru tatăl meu și îi fac prea multe probleme, spuse Alistair. Asta spune el, și are dreptate.

Mirabel îl studie o clipă, din vârful pălăriei moderne până în vârful cizmelor înalte de călărie.

– Înțeleg de ce sunteți scump, zise ea.

Alistair își spuse că Mirabel nu vedea nimic în neregulă cu hainele lui. Nimeni nu i-ar fi putut găsi vreun cusur. Și totuși simți că se înroșește fiind studiat astfel, ceea ce îl înfurie.

Văzu că cizmele lui lustruite erau pline de noroi, iar tivul hainei nu era drept cu totul. Din cauza piciorului, nu era niciodată sigur că hainele lui atârnau așa cum ar fi trebuit. Blestematul de picior, strica totul. Era sigur că devenise mai scurt decât celălalt, indiferent ce îi spunea croitorul său. Își dorea să fi purtat o haină de călărie pentru ca diferența să nu se vadă.

Mirabel îl privea întrebătoare.

– Nu e vorba doar de hainele mele, spuse el.

– Nu, sigur că nu, spuse ea. Mai sunt și balerinele cele scumpe.

– Da, e vorba de astfel de lucruri. Plus că am fost dat în judecată. Și au mai fost și povestea de la băi. Și... Ah, dar lista e enorm de lungă.

– Ați fost dat în judecată, repetă ea. Povestea de la băi. Ei bine, deveniți tot mai complicat pe zi ce trece.

– Dar vreau să mă îndrept, spuse Alistair. Canalul e un proiect cu totul respectabil.

– Dar spuneți că valetul dumneavoastră are presimțiri negre.

– Nu legate de canal, ci legate de mine. Crewe are de multe ori astfel de presimțiri. Crede că visele lui prezic viitorul.

Alistair îi povesti de visul lui Crewe cu stânca și cu lumina stranie, și despre cum valetul avusese același vis înainte de Waterloo.

– Dacă se întâmplă cumva să cădeți, spuse ea după ce Alistair termină de vorbit, s-ar putea să vă rupeți gâtul. V-ar fi destul

de greu, în schimb, să vă înecați. Cel mai mare curs de apă din împrejurimi e Briar Brook, care nu e destul de adânc.

– Atunci voi fi în siguranță urcând dealul alături de dumneavoastră, spuse el.

– Ba nu, veți fi în pericol, spuse ea. Dacă ar fi ceva sigur, ați fi la fel de plictisit de idee ca și de tot ce ați văzut până acum.

– Credeați că mă plictisesc? Alistair zâmbi la rândul lui. Ei bine, atunci poate că nu sunteți atât de isteață cum vă credeam.

Capitolul 6

Ochii aurii ai domnului Carsington străluceau, iar zâmbetul lui – un zâmbet plin, care nu se asemăna nici pe departe cu cele dinainte – avu un efect devastator.

Mirabel își întoarse grăbită privirea și începu să se cațere, zicându-și vreo două în sinea ei. N-ar fi trebuit să lase conversația să alunece spre un subiect atât de personal.

Crezuse că Alistair e la fel de înfumurat și de încăpățânat precum ceilalți bărbați de teapa lui din Londra, pe care Mirabel îi întâlnise de atâtea ori. Înfumurarea aristocratică i se părea la fel de stranie ca și pasiunea tatălui său pentru felul în care se reproduceau lichenii. Dar domnul Carsington avea și un punct slab: nu era chiar atât de sigur de sine pe cât ar fi vrut să pară.

Mirabel nu se înșelase doar în această privință. Faptul că domnul Carsington prefera să nu se discute despre faptele lui din război nu se datora modestiei, false sau nu. Subiectul îl făcea să se simtă într-adevăr neplăcut. Mirabel se întrebă de ce. Își dorea să afle motivul, pentru că astfel l-ar fi putut ajuta.

În plus, deși părea extrem de vanitos și se preocupa excesiv de felul în care arăta, Alistair nu era deloc mulțumit de el însuși.

Mirabel nu ajunsese la această concluzie pentru că Alistair îi spusese că vrea să se schimbe. Până una-alta, bărbații – și mai ales craii și cuceritorii – aveau obiceiul să liniștească femeile promițându-le că voiau să se schimbe. Până și tatăl ei făcea asta, cam

de două ori pe an, cu intențiile cele mai sincere – de care uita în clipa în care dădea de un nou mister botanic.

Nu, nu era din cauză că Alistair voia să se schimbe. Era fiindcă privirea lui se schimba, la fel și vocea, atunci când aducea vorba de tatăl său. Mirabel se regăsea în acea nuanță discretă din vocea lui. Recunoștea și ea frustrarea: sentimentul că dădea greș de fiecare dată, indiferent ce făcea, senzația că între ea și tatăl său se căsca un gol imens, imposibil de trecut.

– Pot vorbi și merge în același timp, spuse domnul Carsington din spatele ei, cu vocea lui adâncă.

Mirabel privi peste umăr și îl descoperi foarte aproape de ea.

– Mă gândesc, spuse ea.

– Dar femeile sunt mult mai complicate decât bărbații, spuse el. Cred chiar că sunteți în stare să vă gândiți la mai multe lucruri în același timp. Sunt sigur că sunteți în stare să vă gândiți, să mergeți și să vorbiți în același timp.

– Mă întrebam dacă vă exersați acea expresie plictîsită în oglindă, spuse ea. Vă pricepeți de minune. Mă temeam că veți adormi și veți cădea din șa. Din moment ce ați citit deja cartea domnului Farey, tot ce vă pot spune despre Longledge Hill vi se va părea, probabil, doar monoton și repetitiv.

– Nu mă interesa ce aveați de spus despre ferme, spuse el. Am citit deja destul despre agricultura din Derbyshire cât să vreau să mă spânzur dacă mai aud de asta. Dumneavoastră mă interesați.

Inima lui Mirabel tresăltă din nou.

– Eu sunt o fermieră, spuse ea. Ceea ce nu e deloc interesant.

– De ce nu-l lăsați pe Higgins să se ocupe de proprietate? spuse el. De ce nu-i permiteți să-și facă treaba pentru care a fost angajat? Ați putea pleca la Londra și să vă distrați acolo. Iar dacă balurile vi se par prea frivole, e plin de intelectuale cu care să vorbiți și să participați la prelegeri.

Mirabel își aminti bucuriile Londrei. Pe undeva tânjea încă după ele.

Mătușa Clothilde nu mai prididea să o cheme în vizită. Poate că, într-o bună zi, Mirabel va da curs invitației. Dar nu încă, și cu siguranță nu acum, când toate lucrurile la care ținea erau amenințate.

– Sunteți atât de generos, spuse ea. Eu vă doresc să ajungeți în Calcutta, dumneavoastră mă vreți doar în Londra.

– Mi-ați ocolit întrebarea de două ori, iar acum sunt de două ori mai curios. Aveți vreun amant aici?

Un amant? Ea? Chiar vorbea serios? Mirabel se opri. Alistair o călcă pe călcâi, iar piciorul ei alunecă. Mirabel căzu în spate, fluturându-și brațele ca să-și recapete echilibrul. Alistair o prinse de talie și o ajută să se îndrepte. Totul se întâmplă într-o clipă. Dar Alistair nu-i dădu drumul.

Mirabel îi auzi respirația sacadată și își ridică privirea, întâlnindu-i ochii albaștri și ciudat de concentrați. Și ea respira mai repede, iar inima ei bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

Mâinile lui erau mari și calde, iar strânsoarea lui era fermă. Mirabel se întrebă dacă îi simțea tulburarea. Ar fi trebuit să se tragă înapoi, dar nu voia. Nu voia decât să-l privească în ochi, să afle ce se ascundea în spatele lor, să îndrăznească să creadă că și el îi împărtășea tulburarea.

Alistair se aplecă ușor spre ea.

– Talia dumneavoastră e atât de subțire, spuse el încet, mirat. Nici nu mi-am dat seama.

Mirabel nu era subțirică, dar Alistair era mult mai mare. Creștetul ei abia ajungea la bărbia lui netedă. Erau atât de aproape, că Mirabel îi simțea respirația pe față, că parcă îi simțea din nou acel miros pe care nu-l putea numi. Văzu cicatricile subțiri și palide de sub bărbia lui și vru să-și ridice mâna și să-i mângâie obrazul. Nu știa de ce sau pentru ce scop, ci doar că voia să facă asta.

Avu nevoie de toată voința de care era în stare pentru a se abține, pentru a-și reveni și a spune, prefăcându-se atât de nonșalant:

– Dacă ați terminat de măsurat, domnule Carsington, cred că pot merge singură mai departe.

Alistair se îndreptă încet și îi dădu drumul și mai încet, executând fiecare mișcare cu o atenție migăloasă. Mirabel încă îi mai simțea strânsoarea chiar și după ce Alistair îi dădu drumul cu totul. Știa că fusese încălcată o limită și că, dacă nu avea mare grijă, în curând se va lăsa dusă de val și mai departe.

– M-ați speriat, spuse el. Mi-am închipuit că veți cădea în râpă. Încă îmi simt inima cum bate.

Şi Mirabel îşi simţea inima bătând, dar nu de teamă.

– Poate că ar fi o idee să mă urmaţi la o distanţă mai mare, ca să nu ne mai împiedicăm unul de altul, spuse ea, sperând în acelaşi timp că se vor ciocni din nou, dintr-o greşeală intenţionată.

– O idee bună, fu de acord Alistair. Şi eu ar fi trebuît să fiu mai atent unde pun piciorul. Dar eram prea prins de frumuseţea peisajului.

La dreapta, la stânga şi înainte, „peisajul" se compunea din copaci, pietre calcaroase, tufişuri jerpelite şi noroi. Singura pată de culoare în mijlocul nuanţelor posomorâte de maroniu venea de la un pâlc de plante perene care creştea ceva mai încolo.

– Dacă ar fi doar peisajul, n-ar merita să urcăm până la capăt, spuse ea.

– Nu şi de unde îl privesc eu, spuse el.

Mirabel se simţi cuprinsă de un val de căldură. Înţelese ce voia să spună Alistair de fapt. În cele două sezoane pe care le petrecuse în Londra învăţase şi cum să detecteze o insinuare. Se prefăcu însă că nu înţelegea, deşi nu se putea minţi şi pe sine; ştia că vorbele lui o descumpăniseră. Trecuse atât de mult timp de când un bărbat atât de chipeş făcuse o insinuare necuviincioasă la adresa ei. Uitase cât de plăcut era.

O voce slabă, dar insistentă, încerca să se facă auzită în mintea ei. Mirabel îşi aminti cât de agreabil fusese Alistair cu bărbaţii noaptea trecută.

– Ar fi mai bine să fiţi atent unde puneţi piciorul deocamdată, spuse ea.

– Voi încerca să fiu atent, domnişoară Oldridge.

Mirabel merse mai departe.

– Vorbeam de iubitul dumneavoastră, spuse el după o clipă.

Pe Mirabel nu o deranja flirtul, nici remarcile necuviincioase. Nu fusese niciodată o femeie pudică. Dar nu-şi putea permite să se lase cucerită de farmecele lui, şi cu atât mai puţin n-avea de gând să-i vorbească de lucruri care nu o priveau decât pe ea.

– Nu-mi vine să cred că îţi închipui că am trecut prin toate lucrurile prin care am trecut doar ca să fiu cu cineva, spuse ea pe un ton plin de reproş.

– Ce păcat. Îmi imaginam cum vă întâlneaţi pe furiş cu iubitul dumneavoastră, sub lumina lunii, privind pajiştile romantice...

– Aveți dreptul să vă închipuiți ce vreți, spuse ea, repetându-i cuvintele din ziua trecută. Nu vreau să temperez în nici un fel imaginația dumneavoastră mult prea bogată.

– *Touché,* domnișoară Oldridge, râse el.

Cărarea se curba brusc în față. Mirabel simți o schimbare în aer și își ridică privirea: norii începeau să se îngroașe. Se opri. De data asta, Alistair era pregătit și reuși să o evite.

Alistair se opri lângă ea, puțin mai aproape decât s-ar fi cuvenit în mod normal. Gâfâia; aparent, obosise. Cu siguranță nu era obișnuit cu astfel de drumuri și probabil îl durea și piciorul.

– Cred că vremea se va schimba mai repede decât vă așteptați, spuse ea. Poate ar fi mai bine să ne întoarcem.

Alistair studie panta abruptă.

– Haide să mai mergem puțin. Unde e Briar Brook?

– Nu e departe, spuse ea, dar mai încolo nu mai există nici o potecă, și panta e mult mai abruptă.

– Așa se pare, spuse el. A trecut mult timp de când m-am cățărat ultima oară pe un deal și sunt curios dacă o mai pot face.

Mirabel ar fi protestat, dar privirea lui jinduitoare o făcu să ezite.

Alistair nu mai era un bărbat întreg, iar Mirabel era sigură că asta îl făcea mult mai furios decât lăsa să se întrevadă. Probabil se străduia din răsputeri să lase acea impresie de grație nonșalantă. Dar oricât s-ar fi străduit, nu se mai putea mișca la fel de lin și de ușor ca înainte de Waterloo.

Mirabel își dorea ca Alistair să nu se lase afectat de asta. Nimeni nu l-ar fi considerat slab sau infirm din cauza piciorului beteag. Dar până și ea știa că nu se cuvine să vorbească despre ceva atât de personal – și oricum Alistair n-ar fi ascultat-o.

În schimb, Mirabel fu de acord să-și continue drumul. Alistair reuși să se cațere atât de bine și părea atât de mulțumit de succesul lui, că Mirabel îl conduse mai departe decât intenționase.

Alistair îi spuse că ar fi trebuit să-și dea seama că și un bărbat care șchiopăta se putea cățăra peste bolovani sau îi putea ocoli.

– Gândiți-vă la crabi, spuse el.

Apoi, șchiopătând exagerat, Alistair începu să meargă în lateral, cățărându-se cu viteză. Mirabel își dădu capul pe spate și începu să râdă. În clipa următoare simți primele picături de ploaie.

Îl strigă.

Alistair nu îi dădu atenție, ci continuă să se cațere, cu viteza unui crab. O clipă mai târziu, cerul se înnegri și picăturile se îndesiră până se stârni o adevărată urgie.

Apoi, Mirabel îl văzu alunecând, căzând și oprindu-se abia în albia pietroasă a râului. Rămase acolo, groaznic de nemișcat, până când Mirabel ajunse la el.

Pentru o clipă, lumea se întunecă cu totul. Când Alistair își reveni, nu era sigur dacă era zi sau noapte, și nici unde ajunsese.

Cerul era înnorat, de culoarea fumului de cărbune, și scuipa șiroaie de ploaie înghețată. Închise ochii și încercă să nu se gândească la nimic, dar mintea nu-l mai asculta.

Oare cât de rău era? De câte ori îl ciuruise inamicul? Cât de repede își va pierde puterile?

Cât de curând, se întrebă el, i se va scurge viața din trup? Oare nu era mai bine să moară așa decât să fie salvat și să-și ducă tot restul zilelor mutilat și handicapat, suferind ani întregi în loc de doar câteva ore? Oare moartea lui avea să fie lungă și grea?

De undeva din apropiere răsunară focuri de artilerie. Aerul se umplu de fum. Alistair auzi țipete pline de agonie. Foc de muschete. Mai mult fum. O companie călare venea spre el.

Trecură peste el, aducând uitarea. Dar nu trecu mult și se trezi din nou. Simțea o miasmă grea, în jur era plin de fum, oameni și animale mureau.

Simți din nou durere, o durere care îl trase în lumea ei, făcând ca scena din fața ochilor să nu mai pară atât de importantă pe moment.

Durerea înecă orice altceva; mai întâi pulsă ritmic, ca o inimă, apoi începu să se schimbe, trimițându-i spasme pline de agonie prin tot corpul, rămurele care se desprindeau din pulsul original, inexorabil.

Lumea se reduse doar la el și la acea senzație, cu toate nuanțele ei. Durerea era o fugă, descoperi el, un caleidoscop, nu conta cum îi spuneai de fapt, fiindcă era oricum singurul lucru care îți mai rămăsese.

– Domnule Carsington.

O nocturnă într-o fugă. Ceva nu se lega.

Alistair deschise ochii. O pereche de ochi albaştri, atât de albaştri, îl priveau. Deasupra lor, o coroană de flăcări. Iar peste şuviţele înflăcărate, o pălărie cu borul deşirat. Deasupra pălăriei şi dedesubt era cerul întunecat, care deşerta patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi de ploaie.

–Sunteţi conştient, spuse acea voce şoptită. Puteţi vorbi? Puteţi să-mi spuneţi unde vă doare?

–Nicăieri, spuse el.

De fapt, îl durea totul. Piciorul lui ardea. Oare fusese împuşcat? Dar nu, asta se întâmplase cu ani în urmă. Trecuseră ani întregi. Fata. Fata cu părul roşcat. Ah, da, îşi amintea: părul ei mătăsos, de culoarea răsăritului de soare... ochii umbriţi... talia ei subţirică şi dulce când o îmbrăţişase... Când fusese asta? De ce îi dăduse drumul?

–Ştiu că sunteţi rănit, spuse ea. Spuneţi-mi unde. Nu îndrăznesc să vă mişc până nu ştiu. Dar trebuie să vă iau de-aici. Nu puteţi rămâne toată ziua în Briar Brook. Vă rog, fiţi rezonabil. Unde vă doare?

–Nicăieri, spuse el. Chiar deloc. Mă simt foarte bine.

Încercă să-şi ridice capul, dar simţi o durere ascuţită de la şold la gleznă. Îşi ţinu respiraţia. Era doar blestematul de picior, îşi spuse. Nu avea de ce să intre în panică.

–Staţi să-mi revin, gemu el. Mă ridic imediat.

Reuşi să-şi ridice capul şi să se agaţe cu o mână de o piatră. Îşi aşeză capul pe piatră de parcă ar fi fost o pernă. Simţea ploaia căzându-i pe creştet. Unde era pălăria? Trebuia să-şi găsească pălăria. Într-o clipă se va ridica şi va porni să o caute.

–Jock! strigă Mirabel. Jock!

Cine era Jock? Nu era iubitul ei, fiindcă spusese că n-avea iubit. N-ar fi trebuit să o întrebe. Făcuse mai multe lucruri pe care n-ar fi trebuit să le facă. Îi văzuse şoldurile cum se legănau, apoi mai că-i spusese cât de mult îi plăcea să-i privească posteriorul. Fiindcă erau singuri. Nici un grăjdar ameninţător. Jock Grăjdarul.

–Caii, spuse el. Nu poate pleca de lângă cai.

Se simţi din nou înconjurat de fum. În jurul lui, ţipetele oamenilor se împleteau cu cele ale animalelor. Mirosea a sânge. Sânge de om, sânge de cal? Îi venea să vomite. Atât de dizgraţios.

– Ridică-te, idiotule, murmură el. Ajută-ți camarazii.

Vocea șoptită a lui Mirabel, tremurând acum, îl readuse la realitate.

– Nu încerca să vorbești, domnule Carsington. Haide să ne păstrăm forțele, vrei? Jock nu mă poate auzi prin furtună, oricum.

Avea dreptate. Cine le-ar fi auzit strigătele de ajutor într-o asemenea urgie? Pârâul înghețat curgea prin jurul lui și peste el, lovindu-i picioarele de bolovani.

– Trebuie să văd dacă ți-ai rupt ceva, spuse ea. Dacă ești întreg, n-ar trebui să ne fie greu să te scoatem din pârâu.

Întreg, da. Văzuse mormanul de membre însângerate. Nu voia să-și vadă piciorul aruncat peste ele.

– Pansează-mi rana, murmură el. N-ai de ce să te agiți.

– Păstrează-ți forțele, spuse ea. O să mă grăbesc.

Mâinile ei, ferme și încrezătoare, îi pipăiau gâtul și umerii. Alistair închise ochii și simți cum întunericul își reintră în drepturi.

Auzea bubuitul focurilor de artilerie, dar nici chiar tunurile nu puteau acoperi țipetele muribunzilor. Tremura de durere, iar frigul îi intrase până în oase. Se gândi la Kitty, la Gemma și Aimée și Helen, la paturi calde și mâini blânde. Va muri aici și nu va mai simți niciodată mâinile unei femei dezmierdându-l.

O clipă mai târziu, Alistair simți din nou ploaia care îl biciuia fără încetare. Mirabel era aplecată deasupra lui, iar mâinile ei experte îi pipăiau brațele, apăsând ușor, căutând. Alistair își veni în fire și își regăsi cumva vocea.

– Ești și doctor, domnișoară Oldridge?

– Am exersat mai mult pe animale, spuse ea. Totuși, cred că sunt în stare să recunosc un os frânt dacă dau de el.

Când ajunse la glezna lui stângă, Alistair tresări, săgetat de durere.

– Aici e problema, spuse ea. Ar fi putut fi mult mai rău. V-ați lovit destul de tare când ați căzut. Sunt aproape sigură că v-ați scrântit glezna și fără îndoială că v-ați întins și câțiva mușchi. Dar nu pare să se fi rupt nimic.

Se lovise. Era plin de vânătăi. Câțiva mușchi întinși. Atâta tot. De ce naiba îl durea atât de tare? Și ce pățise mintea lui?

– Știam eu că nu-i nimic, gemu el. Doar o gleznă scrântită.

– N-aş spune că nu-î nimic, spuse ferm Mirabel. Nu uitaţi că aveţi şi rănile din război, plus că v-aţi udat până la piele şi vă este frig.

Vorbind, Mirabel îl ajută să se ridice. Totuşi, chiar şi cu ajutorul ei, procesul dură multă vreme, iar Alistair îşi simţi trupul mişcându-se cu o încetineală care îl înnebunea. Asta, pe lângă durerea din gleznă, care aparent se luase la întrecere cu şoldul lui rănit.

Şi ca şi când durerea n-ar fi fost destul, muşchii refuzau să-l asculte întru totul şi tresăreau spasmodic când aveau chef. Durerea, tremuratul, curentul rapid al apei, pietrele alunecoase, ploaia care îl orbea şi hainele lui ude îl făceau să se simtă ca un olog, adică exact ceea ce se străduise din răsputeri să nu fie.

Alistair făcu un efort de voinţă ca să se mişte, deşi trupul lui voia să renunţe, iar mintea lui îşi dorea pe undeva să-şi fi rupt gâtul ca să nu mai trebuiască să lupte.

Dorinţa venea din acel loc ruşinos căruia nu obişnuia să-i lase frâu liber. Se simţea profund dezgustat la gândul că şi-ar putea plânge de milă. Văzuse prin ce trecuseră alţii şi ştia că problemele lui erau, prin comparaţie, triviale.

Îşi spuse că se cuvenea să fie recunoscător fiindcă avea o domnişoară încăpăţânată de care să se sprijine, care nu izbucnise în lacrimi şi nici nu fugise panicată, ci îşi păstrase calmul şi se purtase la fel cum ar fi făcut-o orice soldat.

Cu ajutorul ei, Alistair şchiopătă până la un banc de pietriş de pe mal, care nu aluneca la fel de rău ca noroiul. Aici reuşi să se cţere afară din apă.

Deşi pământul era alunecos, iar panta dealului era mai abruptă acum că o coborau, începură să se mişte mai uşor, sprijinindu-se unul de celălalt ca să-şi păstreze echilibrul. În cele din urmă ajunseră înapoi la terasa de piatră, unde Jock era gata-gata să pornească după ei.

Mirabel era obişnuită să se prefacă că are totul sub control. Când venea vorba de afaceri, trebuia să-şi păstreze o aparenţă calmă, chiar dacă un îngheţ târziu decimase livezile, sau o ploaie prelungită făcuse ca jumătate din fânul păstrat pentru

iarnă să putrezească, sau oile începuseră să moară de o boală misterioasă.

Căpitanul Hughes ar fi spus că Mirabel era căpitanul navei, iar sănătatea echipajului şi a vasului depindeau de ea. Dacă s-ar fi arătat confuză, temătoare, plină de îndoială sau speriată, simptomele ei i-ar fi infectat rapid şi pe alţii, le-ar fi erodat moralul şi ar fi pus în pericol şi echipajul, şi vasul.

Mirabel preluase afacerile tatălui său fiindcă domnul Oldridge renunţase la postul său de căpitan, lăsându-şi proprietatea în derivă spre un ţărm pietruit şi punând în pericol vieţile tuturor celor care depindeau de ea.

Trecuseră zece ani de-atunci, timp în care Mirabel se obişnuise să preîa responsabilităţile tatălui său. Se obişnuise să preia imediat controlul oricărei situaţii, chiar dacă se simţea confuză sau speriată.

Din clipa în care domnul Carsington căzuse în Briar Brook, Mirabel fusese mai aproape ca niciodată de o criză de isterie. Când coborâse panta abruptă până la apă, îşi auzea inima bătându-i ca un tunet. Ploaia o orbea; nu-şi dădea seama dacă pieptul lui se mai mişca sau nu. Mâinile ii tremurau atât de tare, că nu-i putea simţi pulsul.

Din fericire, domnul Carsington îşi deschisese ochii şi, după o clipă, dăduse semne că o recunoaşte. Mirabel se liniştise destul cât să gândească, deşi mintea îi era încă înceţoşată.

Gândurile continuară să i se limpezească pe drumul spre Oldridge Hall. Prin urmare, până ca servitorii să-l ajute pe domnul Carsington să coboare de pe cal şi să-l întindă pe o targă, Mirabel ştia deja că problemele lui nu se reduceau doar la o gleznă scrântită.

Domnul Carsington protestase aflând că va fi dus pe targă, apoi începuse să murmure altceva. Părea să nu-şi dea seama unde se afla. Făcu asta de mai multe ori înăuntru, în timp ce servitorii îl duceau spre camera galbenă de oaspeţi.

Ar fi fost mai uşor să-l culce într-una din camerele de la parter, dar un bărbat cu o gleznă scrântită ar fi putut evada mult mai uşor de la parter. Mirabel era sigură că Alistair va încerca să evadeze. Până una-alta, nu-şi adusese haine de schimb. Dacă o ploaie îngheţată nu-l putea opri, Mirabel era sigură că nici o gleznă

scrântită nu l-ar fi descurajat. Trebuia să-l facă să rămână aici, cel puțin până când domnul Woodfrey venea să-l vadă.

Domnul Carsington fu transferat de pe targă pe un scaun, apoi servitorii îi scoaseră hainele ude și îi sprijiniră piciorul rănit. Mirabel îl trimise pe Thomas, un servitor, să-i aducă instrumentele, apoi îi făcu semn lui Joseph să rămână unde era. Era mai bine ca oaspetele ei să se obișnuiască de pe-acum cu gândul că cizmele lui scumpe vor fi distruse.

Mirabel îi spuse că servitorii îi vor aduce apă fierbinte cu care să se spele.

– Dar mă tem că va trebui să-ți tăiem cizma, spuse ea.

Alistair rămase cu privirea coborâtă și primi stoic vestea. Câteva șuvițe de păr îi căzuseră peste față și picurau.

– Este ud, spuse el. Cine-ar fi crezut că un bărbat are atâta... (Își dădu pe spate părul ud și se uită mai atent.) Ah. Apă. Cizmele mele. Crewe va face o criză de isterie.

Brusc, își ridică privirea. Ochii lui aurii ardeau. O privi fix.

– Trebuie să-mî dau jos hainele, spuse el, trăgându-se de eșarfa udă.

Mirabel îi opri mâna.

– Nodul s-a udat și e greu de desfăcut. Tremurați. Dați-mi voie să vă ajut.

Alistair se încruntă, apoi dădu drumul materialului și își ridică bărbia. Mirabel se aplecă și începu să desfacă nodul, folosindu-se de întreaga ei voință pentru ca mâinile să nu-i tremure.

– Tata nu are valet, spuse ea, altfel l-aș trimite aici să vă ajute.

Vorbind, Mirabel reuși să desfacă nodul suficient cât să tragă capetele lavalierei prin buclă. După ce reușea să-i scoată și cizmele, servitorii se puteau ocupa de restul hainelor și-l puteau ajuta să se îmbăieze.

– Nici ducele de Wellington nu are valet, spuse domnul Carsington. Înălțimea Sa se descurcă singur. Și eu m-aș descurca singur. Dar Crewe are grijă de mine de ani întregi. Mă însoțește peste tot. Aici. Acolo. Oftă, tremurând, și rămase cu privirea pierdută. Mă ridic imediat. Trebuie să ajut. Nu pot să stau așa. Doamne, ce risipă! Ce-mi vor scrie pe piatra de mormânt?

Apoi începu să murmure din nou. Mirabel nu voia să-şi închipuie la ce se gândea. Era sigură că o gleznă scrântită nu provoca delir.

Îşi aminti cum murmurase mama ei, prinsă în ghearele febrei, în acele ultime zile – şi se forţă imediat să nu se mai gândească la asta. Îşi spuse că prioritatea ei era ca Alistair să ajungă uscat şi curat, şi asta cât mai repede.

– Domnule Carsington, trebuie să-ţi tăiem cizmele, spuse ea, păstrându-şi vocea calmă. Oricum sunt distruse.

Alistair încuviinţă, iar Mirabel începu să-i desfacă eşarfa.

Thomas intră, aducând cuţitul pe care îl ceruse Mirabel. Domnul Carsington îşi ridică privirea şi se încordă.

– Nu-l tăiaţi, spuse el. E doar o rană.

Mirabel dădu drumul lavalierei şi îi atinse uşor fruntea. Pielea lui ardea.

– Hainele dumneavoastră s-au udat cu totul, spuse ea. Glezna vă doare şi probabil s-a şi umflat. Dacă vă tragem cizma s-ar putea să facem şi mai mult rău.

Alistair clipi spre ea şi privirea păru să i se limpezească.

– Da. Cizmele. Bineînţeles. Mă ocup eu.

– Aveţi frisoane, spuse ea. Vă tremură mâinile. Vă rog, fiţi rezonabil şi lăsaţi-l pe Joseph să o facă.

Domnul Carsington îşi privi mâinile cu degete lungi, pe care nu şi le putea opri din tremurat.

– Nu Joseph. Îşi ridică privirea spre ea. Dumneavoastră. Mâini calme, liniştite. Trebuie să ne păstrăm calmul, nu-i aşa? Tăiaţi-le frumos pe amândouă, domnişoară Oldridge. Cizmele, vreau să spun. Şi nu vă faceţi griji dacă încep să plâng în hohote. Cizmele astea îmi sunt atât de dragi. Zâmbi, ca un băiat care făcuse o trăsnaie. Am glumit doar pentru dumneavoastră. V-am făcut să zâmbiţi. Vă plac glumele, ştiu că vă plac.

Deşi Mirabel era speriată, cuvintele lui o făcură totuşi să zâmbească. Luă cuţitul de la Thomas, îngenunche lângă scaun şi porni operaţia.

De îndată ce Mirabel îi scoase cizmele, servitorii se puseră pe treabă, cu eficienţa lor obişnuită. Într-un timp extrem de scurt, domnul Carsington era curat, încălzit şi uscat. Se lăsă întins

în pat, cu piciorul ridicat pe perne şi o pungă impermeabilă cu gheaţă în jurul gleznei. Când Mirabel intră mai târziu, îl găsi întins comod şi, după toate aparenţele, moţăind.

Alistair dormi o vreme, apoi începu să se agite şi să murmure cum făcuse şi atunci, în pârâu. Mirabel încercă să-l liniştească, dar asta nu făcu decât să-l agite şi mai mult.

– Nu pot sta aici, spuse el, chinuindu-se să se ridice.

Cămaşa de noapte i se deschise în faţă, dezgolindu-i pieptul şi părul subţire, auriu şi rar care îl acoperea. Părul era umed, la fel şi marginea deschizăturii. O vinişoară i se zbătea la gât.

– Unde îmi sunt hainele?

Mirabel îi reaminti că hainele lui erau ude şi că servitorii le luaseră să le usuce.

– Ah, spuse el, lăsându-se să cadă înapoi pe perne.

Mirabel se ridică şi îl înveli în aşternut.

– Sunteţi epuizat, spuse ea. V-aţi scrântit glezna şi cred că aţi şi răcit. Vă rog să vă odihniţi.

– Dumnezeule, ce greu îmi e să gândesc, spuse el. Am căzut în cap?

Alistair închise ochii, iar Mirabel începu să se plimbe prin cameră, dorindu-şi ca doctorul să vină mai repede.

Nici o jumătate de oră mai târziu, domnul Carsington dădu la o parte aşternuturile şi – aparent fără să-i pese că picioarele lui lungi şi musculoase rămăseseră dezgolite – începu să-şi strige valetul.

Joseph, care era şi el acolo, se grăbi să-l ajute, dar pacientul îl împinse şi sări din pat, doar ca să înjure o clipă mai târziu şi să se agaţe de spătarul scaunului unde stătuse Mirabel ca să-şi păstreze echilibrul.

– Trebuie să meargă! urlă el. Piciorul trebuie să meargă! Ce naiba s-a întâmplat cu el?

– Domnule! se auzi o voce fermă, bărbătească, din deschizătura uşii. Te rog să-ţi revii.

Domnul Carsington rămase nemişcat, cu privirea holbată. Căpitanul Hughes intră în cameră.

– Ce se petrece aici, domnule?

Domnul Carsington se lăsă să cadă în scaun şi clătină din cap, de parcă ar fi încercat să-şi limpezească gândurile.

–Domnul Carsington nu e în apele lui, spuse calmă Mirabel, deşi inima îi bătea ca un ciocan şi stomacul ameninţa să-şi deşerte conţinutul. Şi-a scrântit glezna şi... Respiră adânc, ca să se liniştească. Nu ştiu dacă s-a lovit şi la cap sau doar a răcit, dar nu se simte bine.

–Am auzit de accident, spuse căpitanul. M-am întâlnit cu băiatul pe care l-ai trimis după doctorul Woodfrey chiar când mă întorceam din Matlock. Mă tem că doctorul va întârzia o vreme. Are mai multe urgenţe înainte.

–Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată, spuse domnul Carsington, aşezat de-a curmezişul scaunului, cu un braţ rezemat de spătar. Niciodată. Oricum. Grămada duhnea atât de tare. Nu l-ai fi lăsat acolo nici tu. Nu mă pierd cu firea, dar tot îmi vine să vărs. Şi se grăbeau atât de tare. Ştii cum sunt. Ultima propoziţie îi era adresată căpitanului Hughes, care n-ar fi putut spune despre ce era vorba, la fel ca şi Mirabel.

Dar căpitanul încuviinţă şi spuse:

–Cred că înţeleg.

–Sau poate că nu, spuse domnul Carsington. Se pare că vorbesc prostii. Am căzut în cap, nu-i aşa? Da, desigur. Exact ce-mi trebuia acum: să mă lovesc la cap.

Capitolul 7

„Linişteşte-te", îşi spuse Alistair. „Fii bărbat, lua-te-ar naiba!"

Nu ştia cine era, dar dacă era într-adevăr bărbat, atunci nu se recunoştea pe sine însuşi. Era sigur că ar fi vomitat dacă s-ar fi mişcat din loc. Nu ştia ce se întâmplase, dacă masacrul se încheiase sau nu. Îşi spuse să se gândească la altceva, la orice altceva.

Crewe. Premoniţiile lui Crewe. Ridicol. Erau în război. Era foarte probabil să fie rănit, mutilat, ucis. Aşa păţeau mai mult de jumătate din soldaţi. Şi totuşi, Alistair nu fusese pregătit pentru carnagiul la care asistase. Hectare întregi de cadavre, prietenii lui morţi în jurul lui. Morţi, muribunzi, întinşi în noroi, fără să se mai ridice vreodată.

Auzi vocea unei femei undeva, în apropiere. Şi un bărbat. Nu Gordy. Cine? Ce bine ar fi fost să-şi poată deşuruba capul de pe umeri, să-l repare şi să-l pună la loc.

– Nu te simţi prea bine, nu-i aşa? spuse vocea bărbătească.

– Mă simt groaznic, spuse Alistair.

– Spuneai că ţi-e rău, spuse vocea. Ceva îţi făcea greaţă. Îţi aminteşti? *Vorbeai de o grămadă care duhnea.*

Oare vorbise cu glas tare? Nu erau decât gânduri cu care nu merita să-şi bată capul. Şi oricum, nu fusese decât un vis. Nu putea fi adevărat. Nu ştia ce înseamnă frica. Nu s-ar fi purtat niciodată atât de dizgraţios. N-ar fi vărsat niciodată doar pentru că era puţin rănît. Fetele făceau asta. Tatălui său i-ar fi fost ruşine cu el dacă ar fi aflat.

Dar nu va afla. Nu era adevărat. Nu putea fi adevărat.

– Chiar aşa? spuse Alistair. Cîudat. Nu ţin minte. Respiră scurt. Au terminat cu piciorul?

Oare piciorul lui era aruncat peste celelalte acum?

– Ştii unde te afli, domnule? se auzi din nou acea voce, o voce plină de autoritate.

Un bărbat obişnuit să comande. Un ofiţer, desîgur.

– Ştii unde eşti, domnule? repetă vocea. Mă recunoşti?

Alistair deschise ochii. Camera se învârti la început, apoi începu să se liniştească. În cele din urmă văzu că se afla într-o cameră, nu într-un cort medical. Bărbatul care stătea lângă el îi era cunoscut.

– Căpitane Hughes, spuse el, păstrându-şi vocea calmă în timp ce încerca să despartă coşmarul de realitate.

– *Ai căzut*, spuse căpitanul. Ţi-ai scrântit glezna şi, după cum vorbeai, se pare că te-ai lovit şi la cap. Şi mie mi s-a întâmplat o dată. A căzut peste mine o frânghie, m-a dat peste cap. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji. O să-ţi reviî, în timp.

Alistair îşi frecă fruntea. Îl durea, dar asta nu era nimic în comparaţie cu spasmele pe care le simţea în partea stângă a trupului.

– Am căzut. Da, desigur. M-am lovit la cap, fără îndoială. Am înnebunit o vreme. Asta e explicaţia.

Apoi îşi aminti cum sărise din pat, pe jumătate dezbrăcat... O faţă palidă şi uluită lângă el... ochi albaştri, mari şi speriaţi.

Privi în jur şi o văzu pe Mirabel stând lângă şemineu, cu mâinile în poală.

Ah, grozav. Bolborosise ca un nebun în faţa ei.

– Domnişoară Oldridge, spuse el.

– Mă recunoşti, spuse ea.

– Deocamdată, da. Se pare că m-am făcut de râs.

– N-a fost chiar atât de rău, spuse ea. N-ai fost nici o clipă la fel de confuz ca tata. Şi totuşi, ne vom bucura cu toţii dacă te întorci în pat.

Moment în care Alistair îşi aminti că încă era gol pe jumătate, şi nu purta decât o cămaşă care nu-i aparţinea. Materialul era mai aspru decât cele cu care se obişnuise. Şi totuşi, din fericire, cămaşa era suficient de lungă cât să-i ascundă cicatricile oribile de pe şold.

Alistair îi făcu semn căpitanului că nu avea nevoie de ajutor şi porni spre pat, care era doar la câţiva paşi. Domnişoara Oldridge merse la fereastră şi privi afară, lăsându-l să meargă chinuit până la pat şi să se întindă.

În cameră nu se auzea decât ploaia care bătea în geamuri; altfel, era linişte. Ploaia îl liniştea. Aşternuturile miroseau vag a levănţică. Tot ce îl înconjura era imaculat, ordonat şi paşnic.

Nu-i venea să creadă că fusese în stare să confunde acel loc cu lumea lui de coşmar.

– Arăţi deja mai bine, spuse căpitanul Hughes. Nu mai pari la fel de dezorientat cum erai când te-am găsit. Căpitanul se întoarse spre silueta de la fereastră. Sper că mă ierţi că am dat buzna, domnişoară Oldridge. Aşteptam jos, în hol, să văd dacă ai vreo sarcină pentru mine, dar am auzit gălăgie pe puntea de sus.

– N-ai de ce să-ţi ceri scuze, spuse ea. N-aveai de unde să ştii ce se petrece. Probabil ţi-ai închipuit că tata a dat iarăşi foc la casă.

Alistair se întrebă dacă nu cumva se lovise la cap iremediabil, fiindcă nu-şi explica altfel de ce se purtase atât de scandalos. Cuvintele ei îl scoaseră din reverie şi îl făcură să se ridice în capul oaselor cu o mişcare bruscă. Simţi din nou spasme dureroase în partea stângă, dar le ignoră cu totul.

– Din nou? spuse el. Domnul Oldridge are obiceiul să dea foc la casă?

– S-a întâmplat doar o dată, acum nouă sau zece ani, spuse domnișoara Oldridge. Citea o scrisoare de la mătușa mea, Clothilde, când a avut brusc o epifanie legată de palmierii din Egipt. Îl mai apucă din când în când, din motive pe care nu le înțeleg decât el și alți doi-trei botaniști. Din câte și-a amintit apoi, era vorba de un astfel de moment. Ideea l-a făcut să sară de la birou și să răstoarne o lumânare, dar nu și-a dat seama fiindcă era prea absorbit de ea. Mirabel se depărtă de fereastră, vorbind în continuare. Din fericire, un servitor a observat focul la puțin timp după ce tata a ieșit în fugă. Biroul a ars puțin, la fel și covorul, iar mirosul de fum a rămas multă vreme, dar în rest nu s-a întâmplat nimic grav.

– Mă simt mult mai bine, spuse Alistair. Cel puțin eu n-am dat foc la casă.

Mirabel se apropie de pat și îl studie cu un ochi critic.

– Arătați mai bine acum decât înainte. Și febra pare să fi scăzut. Totuși, trebuie să mai punem niște gheață pe gleznă. Vreți ceva și pentru cap?

Alistair aproape uitase că îl durea și capul. Spasmele pe care le simțea în piciorul stâng nu mai lăsaseră loc și pentru altceva.

– Chiar aș vrea, spuse el. E foarte drăguț că v-ați gândit la asta. Voi încerca să-l aștept pe doctor în liniște, chiar dacă se întâmplă să-mi mai pierd capul.

Mirabel zâmbi, iar zâmbetul ei lumină întreaga cameră, deși ploaia de afară încă lovea ferestrele întunecate.

– Sunt foarte ușurată să aud asta, spuse ea.

Doctorul Woodfrey veni mult mai târziu, în aceeași zi. Era tânăr – avea abia treizeci de ani –, micuț, slab și plin de energie, și obișnuit să călătorească pe orice fel de vreme. Totuși, el era unul singur, iar furtuna stârnită de nicăieri provocase destule accidente și blocase aproape toate drumurile.

În ciuda acestor lucruri, doctorul Woodfrey era la fel de entuziast și de plin de energie când ajunse la Oldridge Hall. După ce discută puțin cu Mirabel și cu căpitanul Hughes, urcă imediat la domnul Carsington. Mirabel și căpitanul se retraseră în bibliotecă să aștepte verdictul medicului.

Doctorul reveni o jumătate de oră mai târziu şi tocmai începuse să le împărtăşească diagnosticul său, când domnul Oldridge intră în grabă cu o expresie tulburată. Sosise acasă la timp pentru cină şi văzuse trăsura doctorului Woodfrey afară, lucru care îl alarmase peste măsură, crezând că lui Mirabel i se făcuse rău.

Mirabel îşi stăpâni uimirea că (a) tatăl său observase trăsura, care era un obiect cu totul ne-botanic, (b) recunoscuse proprietarul, şi (c) îşi făcuse griji pentru ea. Îi povesti ce se întâmplase cu domnul Carsington, cum căzuse şi începuse apoi să se poarte straniu.

– Dumnezeule! spuse domnul Oldridge. Sper că nu şi-a spart capul. Pământul e periculos în anumite zone, mai ales prin preajma vechilor mine. Şi eu am căzut, şi încă de câte ori. Din fericire, noi, cei din familia Oldridge, avem capete tari.

– Nu şi-a spart capul, îl asigură doctorul Woodfrey.

– Atunci are febră? spuse Mirabel. De-asta delirează?

– Momentan nu are nici febră, spuse doctorul. A fost complet raţional tot timpul cât am stat acolo.

Şi totuşi, se putea ca pacientul să fi suferit o comoţie, deşi nu era nimic serios. Se părea că nu-şi pierduse cunoştinţa decât unul sau două minute – poate nici atât – şi nu avea nici un simptom asociat cu traumatismele grave: nu îi era somn, era perfect lucid, nu vomita şi nici nu avea crize de isterie. În următoarele patruzeci şi opt de ore însă, cineva trebuia să-l supravegheze în permanenţă.

Doctorul Woodfrey îşi făcea de asemenea griji că pacientul ar putea să facă o răceală sau o pneumonie în cele două zile. Ceea ce, pe lângă glezna scrântită, constituia încă un motiv pentru care domnul Carsington să nu se întoarcă imediat la hotel, deşi părea să intenţioneze asta.

Doctorul o luă pe Mirabel deoparte după ce îşi termină de expus verdictul şi îi dădu câteva instrucţiuni precise.

– E capital ca pacientul nostru să rămână acolo unde este, îi spuse doctorul Woodfrey. Pe lângă lovitura de la cap şi de la gleznă, pentru care are nevoie de odihnă, manifestă şi simptome de epuizare nervoasă. Asta mă îngrijorează şi mai mult. Se ştie

că nervii epuizați duc la halucinații și la alte comportamente iraționale, ceea ce i-ar explica aparentul lui delir.

Lui Mirabel nu-i venea să creadă că domnul Carsington suferea de epuizare sau de orice altă boală nervoasă.

Într-adevăr, domnul Carsington stăpânea arta de a părea plictisit și apatic, dar asta nu-l făcea bolnăvicios. Dimpotrivă, era periculos de energic.

Mirabel își aminti cum o prinsese de talie, cum îi simțise puterea, cum reacționase înfierbântându-se și aproape că făcuse ceva de nedescris.

Oare se mai întâmplase vreodată să reacționeze astfel doar pentru că era în preajma unui bărbat? Nici chiar William, pe care îl iubise din toată inima, nu o făcuse vreodată să simtă atâtea lucruri cu atât de puțin efort.

Și William fusese masculin, puternic și chipeș. Dar n-o făcuse să-i simtă fiecare schimbare de dispoziție cu o asemenea intensitate, așa cum o făcea domnul Carsington: furia lui, care făcea aerul să tremure – și, mai grav, farmecul lui lejer, aproape ca o mângâiere, care era aproape irezistibil.

Mirabel își aminti zâmbetul lui lejer când îi tăiaseră cizmele și spuse:

– Nu l-aș fi crezut niciodată obosit, cu atât mai puțin epuizat.

– De acord, pare destul de sănătos, spuse doctorul Woodfrey, dar șocul de astăzi a distrus un echilibru incredibil de fragil. Odihna e cel mai bun medicament. Te las pe tine să te ocupi de asta. Ești o domnișoară plină de idei.

Doctorul îi mai dădu câteva instrucțiuni simple legate de dietă și tratament, refuză cu regret invitația ei la cină și plecă să se ocupe de următorul pacient, lăsând-o pe Mirabel să se gândească cum va avea grijă de acest bărbat pe care până și contele de Hargate îl credea imposibil.

– Woodfrey nu are dreptate.

Alistair declamă fraza pe tonul imperativ pe care îl folosea tatăl tău când nu voia să fie contrazis. Nu era ușor să-ți asumi un aer demn când erai întins în pat, îmbrăcat doar într-o cămașă de noapte și rezemat de perne, dar Alistair nu avea chef

să se lase înfrânt de un doctor slăbuț și de o femeie care își făcea griji degeaba.

Mirabel îl privea cu o expresie neliniștită care îl tulbura și pe el.

– Nu sunt sigură că sunteți suficient de teafăr cât să judecați singur ce e mai bine pentru dumneavoastră, spuse domnișoara Oldridge.

– Judecată mea e mai bună decât a lui, spuse Alistair. Woodfrey nu mă cunoaște. Am moștenit sănătatea bunicii mele din partea tatălui. Are optzeci și doi de ani și iese din casă de cel puțin trei ori pe săptămână, plus că joacă whist ca o furie. E complet țeapănă și ea face legea oriunde s-ar duce, fiindcă timpul n-a făcut decât să-i ascută limba și mai mult. Niciodată nu s-ar lăsa țintuită la pat de o gleznă scrântită și de un cucui.

Domnișoara Oldridge nu răspunse imediat. Îi făcu un semn servitorului, care luă tava cu ce mai rămăsese din cina lui Alistair.

Din moment ce Mirabel stătuse acolo cât timp Alistair servise cina, nu se putea să nu-i fi remarcat pofta de mâncare. Alistair nu lăsase nici măcar o firimitură.

După ce servitorul plecă, Mirabel trecu de la șemineu la fereastra din celălalt capăt al camerei. Nu era prima dată când făcea asta. Alistair îi urmărise șoldurile legănându-se în timp ce își devora cina, înainte și înapoi, înainte și înapoi. Acum rămăsese fără mâncare, deci putea să-i acorde întreaga lui atenție.

De data asta, Mirabel purta o rochie din mătase fină, de culoarea vinului, cu tivuri albastre. Stilul era prea sever și culorile nu se potriveau cu tenul ei, dar era cea mai drăguță rochie în care o văzuse până acum.

Servitoarea ei cea incapabilă încercase să-i prindă părul în stilul roman care se purtase cu câțiva ani în urmă. După cum era de așteptat, cocul de deasupra cefei începea deja să se desfacă.

Lumânările și flăcările din șemineu se reflectau într-un lung șir de ace de păr, care duceau de la și spre cadrul de cărămidă. Spre disperarea lui, Alistair se simți excitat văzându-le.

Privi partea bună a lucrurilor: dacă niște ace de păr îl aduseseră într-o asemenea stare, atunci se afla, probabil, destul de departe de pragul morții.

– Dacă nu vă lăsați glezna să se odihnească, nu se va vindeca bine, spuse ea când se întoarse lângă foc. Va slăbi și se va scrânti mult mai ușor data viitoare.

– Doctorașul dumitale exagerează pericolul, spuse Alistair. Doctorii fac mereu preziceri sumbre. Astfel, dacă pacientul moare, nu e vina lor, iar dacă pacientul își revine, este – dimpotrivă – datorită geniului lor.

– Toată lumea știe ce se întâmplă când îți scrânteşti ceva, spuse ea. Cel puțin noi, cei de la țară, știm asta. Ar fi prostesc să vă asumați un asemenea risc. Dumneavoastră, cu atât mai mult, nu vă puteți permite să aveți și o gleznă slabă. Toate eforturile de până acum de a vă folosi piciorul rănit vor fi fost degeaba.

Cuvintele ei simple avură forța unei lovituri cu măciuca în moalele capului. Efectul lor fu imediat.

Piciorul lui Alistair îi făcea mereu probleme, chiar și în zilele lui bune. Dacă și glezna era distrusă, atunci nu-l mai putea folosi deloc.

Alistair avea orgoliul său, la fel ca toți bărbații. Pe de altă parte, nu era o brută fără pic de inteligență. Refuză să se comporte ca un idiot doar ca să-și apere orgoliul.

– Îmi pare rău să o spun, dar argumentul dumneavoastră este fără cusur, spuse el. Nu se cuvine sub nici o formă să facem ceva ce i-ar putea dăuna ilustrului meu picior. Nu se știe ce-ar putea face altfel.

Expresia ei încordată se liniști. Se apropie, se așeză pe scaunul de lângă pat și își împreună mâinile în poală.

– Înțeleg că sunteți supărat, spuse ea. Oricine a fost țintuit la pat atâta vreme s-ar bucura să fie liber să se miște. Probabil că vi se pare groaznic să stați din nou nemișcat, fie și pentru o zi sau două.

– Ah, asta nu mă deranjează prea mult, spuse el. Am studiat arta de a sta degeaba sau de a dormi toată ziua în loc să fac ceva nobil sau măcar folositor. Nu, nu, nu e vorba de asta. Problema este că m-am săturat până în gât să-i fac pe plac piciorului meu nenorocit.

Piciorul în cauză era rezemat pe o pernă, sub așternuturi. Mirabel îl privi o clipă, apoi se întoarse spre el, întrebătoare.

– Să-i faceți pe plac?

– Dați-mi voie să vă povestesc despre piciorul meu, domnișoară Oldridge, spuse el. Piciorul meu era modest și cuminte înainte. Își vedea de treabă și nu-i făcea nimănui probleme. Dar după ce s-a rănit a devenit un mic tiran.

Expresia ei se mai liniști puțin, iar ochii îi străluciră amuzați, ca două stele stinse, îndepărtate, pe un cer văratic, de noapte.

Alistair prinse puțin curaj și continuă:

– Piciorul meu e egoist, morocănos și nerecunoscător. Când doctorii britanici nu i-au mai dat nici o șansă, am mers la un doctor turc. Acel doctor l-a uns cu alifii exotice, a curățat rana și i-a schimbat bandajele de câteva ori pe zi, oprind infecția care ar fi trebuit să fie și fatală, și urât mirositoare. Dar crezi cumva că piciorul mi-a fost recunoscător pentru asta? Îți închipui că a continuat să-și vadă de treabă, așa cum ar fi trebuit să o facă? Nu, dimpotrivă.

Buzele lui Mirabel se arcuiră puțin, lăsând să iasă un murmur empatic.

– Acest picior, doamnă, spuse el, mi-a cerut să fac exerciții groaznic de plictisitoare luni întregi înainte să binevoiască să execute câteva mișcări simple. Chiar și acum, după ce am avut grijă de el cu tot devotamentul mai bine de trei ani întregi, tot face crize când dă de umezeală. Și, dați-mi voie să vă amintesc, acest picior e britanic, nu cine știe ce panseluță delicată din străinătate.

Gura ei tremură, iar ochii îi sclipiră și mai tare.

Ceva dinăuntrul lui începu să tremure văzând-o, iar mintea lui se umplu de gânduri necuviincioase – voia să-i sărute încrețiturile de amuzament de la colțul ochilor, să-i acopere buzele tremurânde cu buzele lui.

Vorbi în continuare:

– În orice caz, momentan se pare că nu binevoiește să plece nicăieri. Și eu care îmi închipuiam că pot să mă dau jos din pat și să călăresc până la hotel.

– Chiar v-ați lovit la cap, spuse ea, cu vocea tremurându-i. V-ați lovit de o piatră.

Mirabel își stăpâni un chicotit. Lui Alistair, fetele care chicoteau i se păruseră dintotdeauna plictisitoare. Se străduia să se simtă plictisit și de ea, dar era imposibil. Râsul ei înăbușit

îi făcea inima atât de uşoară că simţea că pluteşte, iar mintea lui era de asemenea uşoară, plutind – ceea ce nu era bine. „Vai, nu, o să o plac în curând, şi asta nu se cuvine fiindcă ştim amândoi cum s-ar termina asta," îşi spuse el. „N-o mai vrăji atât, idiotule."

Dar nu se putea opri.

– Din moment ce nu pot să-mi fac graţios ieşirea, spuse el, cu un oftat teatral, trebuie să-mi accept umil această soartă crudă. Voi rămâne deci întins în pat, slăbit, dar curajos. Poate, dacă sunteţi amabilă, veţi mai trece din când în când pe la mine ca să-mi admiraţi stoicismul, domnişoară Oldridge.

Alistair se lăsă pe spate, se sprijini de perne şi îşi asumă o mină eroică. Asta o făcu în sfârşit să râdă în hohote şi să-şi mijească ochii ei albaştri.

Vocea ei, lină ca o şoaptă, se strecură înăuntrul lui şi îi atinse din nou acel loc tainic, pe care acele ei risipite şi chicotelile ei înăbuşite îl tulburaseră atât.

Dar înainte ca Alistair să apuce să spună sau să facă ceva iremediabil, domnul Oldridge intră cu o carte voluminoasă în braţe.

– Domnul Carsington n-are voie să citească, tată, spuse fiica lui. Doctorul Woodfrey i-a spus că n-are voie să-şi folosească mintea.

– Ştiu, spuse tatăl său, nu trebuie să se obosească. Motiv pentru care i-am adus *Prodromus Systematis Naturalis Regni Vegetabilis*. I-am trimis un exemplar şi surorii mele acum ceva timp, iar ea mi-a mulţumit în scris de mai multe ori. Clothilde spune că o relaxează nespus. Ori de câte ori se simte agitată, citeşte din ea. Inevitabil, citind o pagină sau două, se linişteşte şi intră într-o stare plăcută, aşa mi-a spus. Domnul Oldridge îi zâmbi lui Alistair. Pot să-ţi citesc eu – iar dacă ţi se pare ceva prea intens, vom încerca altceva.

Domnul Oldridge avea o voce liniştitoare, într-adevăr. Textul era în limba latină, iar Alistair înţelegea cam un cuvânt din zece. Gândindu-se că s-ar putea să fie întrebat mai târziu, se strădui să urmeze sensul cuvintelor.

Nu-şi amintea când adormise. Pur şi simplu trecu dintr-un loc în celălalt: dintr-un dormitor cald şi curat pe un câmp de luptă.

Mirosul îi făcea greață, iar pământul era umed și alunecos. Se ținea de Gordy, dar alunecă și își pierdu sprijinul. Cădea spre noroi, spre acel noroi îngrozitor care nu era doar pământ umed, ci și sânge, și alte bucăți de om. Membre. Organe.

Acel noroi oribil fusese la un pas să-l înghită.

„Nu te gândi la asta", își spuse, iar Gordy îl ridică din nou în picioare.

Dar groaza era peste tot în jurul lor. Îi însoți pe tot drumul până la corturi. Acolo văzu acel lucru, acea oroare, mai rea decât orice altceva de până atunci. Un soi de carne care nu se găsea la nici un măcelar.

Alistair își întoarse privirea, dar avu timp să observe un braț, plin de noroi și de sânge, și cu o manșetă de dantelă.

Vederea i se tulbură. Auzea voci în jurul lui. Nu înțelegea fiecare cuvânt, dar prinse totuși ideea.

– Nu, spuse el. Nu, n-au dreptate. E doar o rană. Refuz.

Alte murmure, oameni clătinând din cap, voci răstite, nerăbdare. Nu aveau timp să curețe bucățile de os și de metal și de lemn, spuneau doctorii. Nu erau siguri că le puteau scoate pe toate. Erau siguri în schimb de infecții, de cangrene. Trebuia să-i amputeze piciorul, altfel avea să moară încet, îngrozitor.

Alistair nu se gândea decât la grămada de membre pe care o văzuse. Își închipuia cum cineva îi arunca piciorul peste celelalte. După ce rezistase atâtea ore, luptându-se cu teama, cu disperarea... oare pentru asta supraviețuise? Ca să aibă de-a face cu un doctor nerăbdător, cu ferăstrăul în mână? Oare îndurase atâtea ore doar ca să se lase mutilat acum?

– Ei nu știu, gemu el. Nu știu decât un singur lucru. Trebuie să plecăm de-aici.

– Da, da, dar te rog să te trezești.

Simți o mână pe umăr. O prinse cu mâna lui.

– Da, sprijină-mă, spuse el. Trebuie doar să mă sprijini și voi fi bine.

– Desigur. Dar trezește-te.

Era o voce de femeie, o englezoaică, vorbind cu un accent de aristocrată. O voce ca noaptea.

Alistair deschise ochii. În jur era atât de liniște că auzea lemnele trosnind în șemineu. Camera era încă luminată, așa că o recunoscu imediat pe femeia aplecată deasupra lui.

– Așa e mai bine, spuse ea. Mă recunoașteți?

– Desigur.

Alistair îi zâmbi. Visase, atâta tot.

Se simțea mai mult decât ușurat. Se târâse prin iad preț de jumătate de veșnicie, așa i se părea, și acum ieșise de partea cealaltă. Nu știa unde se afla acum. Era sigur că nu era în rai, ceea ce era bine, fiindcă nu era gata să renunțe la toate lucrurile de pe pământ – cum ar fi imaginea și parfumul unei femei frumoase aplecată deasupra lui, atât de aproape că ar fi fost atât de ușor să-și ridice mâna, să o prindă și să o tragă în jos...

Dar nu s-ar cuveni, își aminti el, plus că ar fi un lucru nepermis de prostesc din partea lui.

Stăpânindu-și un geamăt, Alistair strânse mâna de pe umărul lui. Putea să se întoarcă puțin ca să o sărute... dar nu se cuvenea nici asta, deși nu-și amintea de ce.

– Probabil am adormit, spuse el. Am visat urât.

– Cum vă cheamă? spuse ea.

Alistair îi aruncă o privire dezorientată.

– Cum vă cheamă? repetă ea.

Alistair râse nesigur.

– Nu mă mai recunoașteți, domnișoară Oldridge? M-am schimbat chiar atât de mult?

Nu se schimbase. Era același cum fusese dintotdeauna. Doar puțin deformat.

– Mi s-a spus că trebuie să vă întreb din când în când cum vă numiți, spuse ea pe un ton neutru, ca și când ar fi discutat despre afaceri. Trebuie să vă pun și alte întrebări simple. Ca să ne dăm seama dacă lovitura de la cap v-a lăsat sechele.

Tonul ei vioi îi risipi neliniștea și îl făcu să vrea să o tragă spre el și să o sărute până reușea să-i ia mințile. Dar nu se cuvenea fiindcă... Ah, da. Mirabel era o domnișoară de viță nobilă, iar un gentleman nu se cuvenea să încalce anumite reguli. Acum că rezolvase această problemă, mintea lui trecu la următoarea: Mirabel n-ar fi trebuit să fie singură cu el, în camera lui, la o oră atât de târzie.

Călcându-şi pe inimă, îşi trase mâna, se sprijini de perne şi privi în jur.

– Unde e tatăl dumneavoastră? spuse el.

– L-am trimis la culcare acum o oră. Nu puteam să dorm şi nu mă puteam baza pe el să aibă grijă de dumneavoastră.

– Dar nu sunt bolnav, spuse Alistair. Am o gleznă scrântită şi probabil o comoţie, atât. Sunt sigur că n-am nimic grav la cap, fiindcă îmi amintesc limpede că mă numesc Alistair Carsington, că pe croitorul meu îl cheamă Weston, pe cizmar Hoby – apropo, perechea pe care ai ciopârţit-o am primit-o de la Hoby acum nici două săptămâni. Şi Locke îmi face pălăriile. Hainele...

– Ajunge, spuse ea. Nu mă interesează să aud cum îi cheamă pe cei care se ocupă de fiecare părticică din garderoba dumneavoastră. Sunt sigură că e un proces la fel de complicat ca fabricatul unei nave, de exemplu, şi la fel de important pentru dumneavoastră cum sunt obiectele de pe o navă pentru căpitanul Hughes. Dar pe mine nu mă interesează absolut deloc.

– Nu? spuse el. Poate că m-am lovit la cap mai tare decât credeam, fiindcă îmi amintesc limpede că mi-aţi spus – de mai multe ori – cât de elegant arăt.

Mirabel se îndreptă de spate şi se trase înapoi un pas.

– Doar o observaţie, spuse ea simplu. Atâta tot.

Alistair observă, în schimb, că Mirabel îşi prinsese părul singură, probabil, fiindcă îi venea în ochi şi nici nu se putea vorbi de vreun stil anume. O şuviţă încâlcită, de culoarea bronzului lustruit, îi atârna peste umăr.

Cât despre hainele ei... fie dormise în ele, fie se îmbrăcase în aşa grabă că nu-i păsase câtuşi de puţin cum arăta.

Purta aceeaşi rochie ca şi mai devreme, dar nu purta corset. Alistair îşi dădea seama de asta din felul în care atârna materialul şi, mai ales, după faptul că sânii ieşeau în evidenţă.

Îşi dorea ca Mirabel să-şi fi pus totuşi corsetul. Îşi dorea să se asigure că toţi nasturii ei erau închişi până sus, că toate panglicile erau înnodate. Îşi spuse să nu se gândească la lenjeria ei sau la ce era dedesubt, dar era totuşi bărbat, şi era prea târziu. Era uşor să-şi închipuie forma şi mărimea naturală a sânilor ei fără un corset care să-i ascundă. Nu se putu abţine să nu se întrebe câte

straturi de lenjerie se ascundeau sub rochia şifonată: o cămăşuţă, probabil, şi nimic altceva.

Îşi aminti cât de subţire era talia ei, cât de voluptuos îi era şezutul, cât de ademenitor i se balansau şoldurile cu fiecare pas.

Suportă toate astea cu stoicism, aşa cum îi stătea bine unui bărbat.

Dar apoi îşi aminti cum îi luase mâna într-a lui, o mână moale, caldă, şi se simţi cuprins de dor atât de tare că i se tăie respiraţia o clipă.

– Aţi face bine să vă duceţi la culcare, îi spuse pe un ton aspru. N-ar fi trebuit să veniţi, mai ales la miezul nopţii. E groaznic de indecent.

– Chiar aşa, spuse ea. Mi-aţi tot dat de înţeles că sunteţi un crai...

– Un crai?

Alistair se ridică în capul oaselor, iar mişcarea îi supără şi piciorul, şi glezna. Se simţi cuprins de spasme dureroase şi netezi grăbit aşternuturile, crispându-se. Era mai bine ca Mirabel să creadă că grimasa lui se datora cuverturilor şifonate.

– Nu sunt un crai, nici pe departe, murmură el.

– Dar mi-aţi povestit de balerina dumneavoastră cea scumpă cu atâta nonşalanţă.

– Doar pentru că am avut o relaţie cu o balerină nu înseamnă că sunt un crai. Dacă aş fi...

Vocea lui Alistair se stinse. Dacă ar **fi** fost un crai, ar fi ademenit-o să se culce cu el fără să se gândească la consecinţe. Mirabel habar n-avea cât de dureros îi era unui bărbat să se comporte ca un gentleman în asemenea circumstanţe. Şi-ar fi dorit ca tatăl său să fie de faţă şi să-i vadă eforturile.

Nu, de fapt, era mai bine că Înălţimea Sa era la 250 de kilometri depărtare.

Între timp, Mirabel, seducătoare fără să vrea, îşi întoarse privirea, încruntându-se.

– Acum îmi aduc aminte, spuse ea. Mătuşa mea Clothilde îmi scrie despre toate bârfele din Londra. Sunt sigură că mi-a scris cel puţin o dată despre dumneavoastră – înainte de bătălia în care v-aţi remarcat prin curaj, vreau să zic. Mătuşa îmi povesteşte despre toate scandalurile şi toată lumea, dar e greu să ţin

minte numele unor oameni pe care nu i-am întâlnit niciodată. Dar sunt sigură că am citit ceva şi despre dumneavoastră. Oare ce să fi fost?

Mirabel se aşeză pe scaunul de lângă pat şi păru să se chinuie din răsputeri să-şi aducă aminte.

– Vă rog să nu vă obosiţi, oftă Alistair. Am destule scandaluri legate de numele meu.

Mirabel îi privi din nou chipul, înclinând capul. Alistair nu era obişnuit să fie studiat atât de îndeaproape, nici de femei, nici de altcineva. Îşi dădu seama că nu era obişnuit ca lumea să se obosească să facă asta. Nimeni altcineva nu se deranja să-l cerceteze dincolo de masca de bărbat elegant şi fermecător. Neliniştit, se întrebă dacă era ceva de valoare dedesubt.

– Toate scandalurile au implicat femei? spuse ea.

– Da, desigur. Dar...

– Câte au fost, mai exact? Sau au fost prea multe ca să le puteţi număra în starea delicată de acum? Amintiţi-vă, n-aveţi voie să faceţi eforturi prea mari de gândire.

Alistair îşi aminti lista tatălui său.

– Şapte... nu, opt, teoretic.

– Teoretic.

Expresia lui Mirabel părea cioplită în piatră.

– Într-unul au fost implicate două femei. Dar ăsta a fost ultimul, adăugă el. Şi s-a întâmplat acum mai bine de trei ani.

– Deci sunteţi un crai pocăit.

– Ca să mă pocăiesc ar fi trebuit să fiu un crai mai întâi, ceea ce n-am fost niciodată. Dar nu contează, adăugă el nervos. Diferenţa dintre mine şi un libertin vi s-ar părea doar un detaliu minor, sunt sigur. Veţi crede că despic firul în patru. Oricum, n-ar trebui să vă gândiţi la asta şi nici să vă închipuiţi că am de gând să-mi discut aventurile cu o lady. Habar n-am ce mi-a trecut prin minte când v-am povestit de acea balerină. Cred că e aerul vostru nenorocit de ţară care mi s-a urcat la cap.

– Dumnezeule, nu voiam să vă agit atât, spuse ea.

– Nu sunt agitat, minţi el.

Se simţea excitat şi frustrat. Era aproape gol, ţintuit la pat, cu o femeie pe jumătate dezbrăcată lângă el – în timp ce tot restul

casei dormea. Până şi un sfânt ar fi putut călca strâmb în asemenea circumstanţe.

– Doctorul Woodfrey crede că suferiţi de epuizare nervoasă, spuse ea.

– De nervi? repetă indignat Alistair. Nu am obiceiul să mă enervez, chiar deloc. Întreabă pe oricine mă cunoaşte. Sunt cea mai calmă persoană pe care o veţi întâlni vreodată. Făcu o pauză. Recunosc, îmi păreţi provocatoare pe undeva. Dar cred că o faceţi intenţionat – Ah, nu cu totul. Presupun că nu vă puteţi abţine. Alistair arătă cu un gest nerăbdător spre părul şi hainele ei. E o problemă, la fel ca lipsa urechii muzicale. Îi făcu un semn să plece. Acum vă rog să mă lăsaţi în pace.

Mirabel zâmbi. „Vai, nu." Zâmbetul îi prinse inima şi i-o strânse şi ameninţă să-i stoarcă până şi ultima picătură de raţiune.

– Vă distraţi, spuse el pe un ton acuzator.

Mirabel nu simţea pericolul. Nu avea garda ridicată. Alistair trebuia deci să apere onoarea amândurora – era prea mult, mult prea mult, după ce zi şi ce noapte îndurase.

– Mă amuzaţi, spuse ea. Sunteţi cel mai amuzant bărbat pe care l-am întâlnit de multă vreme.

Un pat moale... o femeie caldă, râzându-i în braţe. Inima lui Alistair bătea cu putere.

Cercetă camera şi ochi cartea de botanică pe care tatăl lui Mirabel o lăsase acolo.

Cartea care îl adormise o dată deja.

– Ei bine, dacă nu sunteţi în stare să plecaţi, domnişoară Oldridge, spuse el, atunci poate sunteţi drăguţă să-mi citiţi.

Capitolul 8

Căpitanul Hughes sosi la reşedinţa doamnei Entwhistle târziu duminică dimineaţa.

Când servitoarea îl conduse în salon, doamna nu dădu nici un semn că i-ar fi făcut plăcere să-l vadă.

Când Hughes îi spuse de ce venise, expresia doamnei se înăspri şi mai mult.

–Doar nu-mi propui să mă prezint neinvitată acasă la Mirabel, cu bagaj cu tot, şi încă de sabat, spuse fosta guvernantă pe un ton care de obicei îi liniştea şi pe cei mai obraznici elevi.

Tonul intimidant al doamnei nu se potrivea cu înfăţişarea ei. Nu era înaltă, slabă şi îmbrăcată într-o rochie sobră şi neagră, ci o femeie grăsuţă, atractivă, de înălţime potrivită, între două vârste şi îmbrăcată într-o rochie drăguţă, din şifon alb, iar pe cap avea o bonetă de dantelă.

Salonul curat i se părea foarte mic căpitanului. Deşi era obişnuit cu cabina îngustă de pe navă, era obişnuit de asemenea să fie stăpân pe vasul său, să aibă toată partea din stânga a punţii de sus doar pentru sine dacă voia să se plimbe şi să cugete, şi să se cţere pe catarg oricând avea chef, dacă simţea nevoia să-şi limpezească gândurile.

Salonul doamnei Entwhistle îl făcea să se simtă greoi şi neîndemânatic. Rămase drepţi lângă şemineu; nu îndrăznea să se mişte, de teamă să nu dărâme ceva. Din moment ce privirea ei, sclipind de inteligenţă, nu îi calma nervii cu nimic, nu putea fi ofiţerul calm şi autoritar aici, aşa cum era obişnuit.

–La naiba, Flo... adică, doamnă Entwhistle, ştii că nici prin gând nu-i va trece să te invite, spuse el. Noaptea trecută a trimis după valetul lui Carsington fiindcă aşa era cel mai practic. Dar nu e obişnuită să-şi facă probleme de ce se cuvine şi ce nu. Vecinii, în schimb, au ochi să vadă şi urechi să audă. Ştii cum sunt. Toată lumea din împrejurimi ştie că tatăl său nu are grijă de ea aşa cum ar trebui.

–Ai spus că domnul Carsington e indispus.

–Are o gleznă scrântită şi s-a lovit la cap, spuse căpitanul Hughes. Dacă îţi închipui că asta e îndeajuns ca să indispună un aristocrat tânăr şi în putere, eşti mult prea naivă. Cred că nu e nevoie să-ţi explic ce moravuri au astfel de indivizi.

–Moravurile lui nu contează, spuse doamna Entwhistle. Mi se pare mie, sau insinuezi că Mirabel e atât de slabă – sau tânjeşte atât de mult după iubire – cât să-şi uite propriile moravuri? Te rog, stai jos. Nu vreau să-mi scrântesc gâtul privindu-te.

Căpitanul caută scaunul cel mai îndepărtat de al ei şi se aşează incomod, pe margine.

– Crezi că sunt un băgăcios, spuse el. Că mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

– Nu sunt sigură ce să cred, spuse ea. Poate eşti gelos.

O clipă, căpitanul o privi cu o expresie neîncrezătoare. Apoi izbucni în râs. Doamna nici măcar nu zâmbi.

– Chiar crezi asta? Serios? spuse el. Ei bine, fie că sunt, fie că nu, asta nu schimbă lucrurile, doamnă. Adevărul e că lumea bârfeşte şi nimîc nu-i place mai mult decât să strice reputaţia cuiva. Majoritatea vecinilor o plac pe domnişoara Oldridge şi îi înţeleg situaţia, dar sunt totuşi oameni şi le place scandalul. Ştii cât de puţine scandaluri avem aici, în Longledge, ceea ce înseamnă că orice întâmplare neînsemnată se va afla pretutindeni.

– E absurd să-ţi imaginezi că Mirabel ar comite vreo faptă reprobabilă, spuse rece doamna.

Căpitanul ajunsese la capătul răbdărilor.

– Sper că nu ai pretenţia să cred că e prea bătrână pentru asta, spuse el. Domnişoara Oldridge e o fată bătrână, dar nu e chiar atât de bătrână. În plus – ca să nu ne ascundem după deget – încă poate avea copii. Ceea ce înseamnă că nu e prea bătrână să se lase sedusă – sau să fie bănuită de asta. Ceea ce e destul pentru bârfitori.

Doamna îl privi încruntată.

De-a lungul carierei sale nu întru totul ireproşabilă, căpitanul Hughes avusese parte de asemenea priviri din partea amiralilor şi a comisiilor de disciplină. Deşi privirea doamnei Entwhistle îl deranja mai mult decât cea a ofiţerilor sau a politicienilor, căpitanul era totuşi un marinar încercat, ceea ce însemna că-i putea ţine piept până la capăt.

– Voi scrie o scrisoare în care să-i reamintesc, cu tact, ce se cuvine, spuse în cele din urmă doamna. Dacă Mirabel vrea să mă invite, voi merge să stau cu ea. Nici prin gând nu-mi trece să mă invit singură în vizită.

– Ce prostie! spuse căpitanul. Eu te invit.

– Oldridge Hall nu e casa dumitale, deşi pari să crezi asta.

– Cât de scorţoasă ai devenit! spuse el. Este din cauza lui Entwhistle? Erai atât de veselă pe vremuri. Şi domnişoara

Oldridge era veselă cu tine acolo. Erai exact ce-i trebuia. Dintotdeauna am spus asta. Ştii că obişnuiam să fiu plecat multă vreme; când m-am întors prima oară după ce a murit doamna Oldridge, am văzut limpede diferenţa.

Doamna Entwhistle sări de pe scaun, cu dantelele fluturând.

– Eu mi-aş dori să văd o schimbare la tine! strigă ea. Eşti la fel de nătâng ca întotdeauna. Mirabel are treizeci şi unu de ani. Un bărbat tânăr şi chipeş practic i-a căzut în poală – iar tu îţi faci probleme pentru reputaţia ei. Dar fericirea ei?

O clipă, căpitanul rămase atât de uimit că uită de bunele maniere. Apoi îşi aminti să se ridice şi el.

– Flora – adică, doamnă Entwhistle –, oare nu cumva vrei să-i vezi împreună?

Doamna Entwhistle îşi ridică bărbia cu gropiţe.

– Prefer să spun că las natura să-şi urmez cursul.

– Din propria experienţă ştiu că nu te poţi baza deloc pe Mama Natură, spuse căpitanul. Altfel, corăbiile n-ar mai avea nevoie nici de pânze, nici de cârmă, nu-i aşa?

Căpitanul avea dreptate să se teamă de bârfe, fiindcă domnişoara Oldridge îşi avea duşmanii ei.

La vreo 30 de kilometri depărtare, în valea din celălalt capăt al Longledge Hill, Caleb Finch îşi ocupa acea dimineaţă de duminică răspândind cele mai negre zvonuri despre domnişoara Oldridge printre săteni.

Venise din Northumberland cu câteva zile dinainte, sub pretextul că bănuia că individul care administra minele lui Lord Gordmor, stăpânul său, avea afaceri necurate. Caleb era un maestru al tertipurilor, al afacerilor dubioase, al trădărilor şi al înşelătoriilor, şi deci era în măsură să simtă de la o poştă orice înşelătorie. Dar adevăratul lui scop era să-i facă probleme domnişoarei Oldridge.

Venise la biserică în parte ca să-i impresioneze pe localnici cu pietatea lui, şi în parte fiindcă asta îi dădea ocazia de a ajunge la un public numeros cu un minim de efort. Cu trupul înalt şi slab îmbrăcat într-un costum negru, sobru, cu părul cenuşiu şi rar, dat pe spate, Caleb arăta curat şi cumsecade pe dinafară şi era absolut convins că e curat şi cumsecade şi pe dinăuntru.

Caleb era un maestru al artificiilor mentale. Fraudele, minciunile şi subterfugiile lui îşi găseau întotdeauna o justificare perfect morală.

Din moment ce Caleb nu era cine ştie ce eminenţă cenuşie, raţionamentul lui se rezuma de regulă la o singură propoziţie. De exemplu: Acest individ are ceva ce eu nu am, ceea ce nu e bine, aşa că, dacă îi iau lucrul ăsta – indiferent prin ce mijloace –, am îndreptat situaţia.

Cu unsprezece ani în urmă, domnişoara Oldridge comisese un păcat de neiertat: îl prinsese îmbogăţindu-şi avutul din veniturile tatălui său şi îl oprise. Îl concediase fără nici o referinţă, spunând că era incompetent. Apoi, nimeni din Longledge şi din împrejurimi nu mai voise să-l angajeze. Trebuise să-şi găsească de lucru altundeva.

Un bărbat mai înţelept s-ar fi gândit că situaţia putea fi mult, mult mai urâtă. Mirabel ar fi putut să-l dea în judecată, fiindcă se făcea vinovat de o listă lungă de escrocherii. Ar fi putut să-l trimită în faţa magistraţilor ca să explice de ce nu ţinuse contabilitatea cum se cuvenea şi unde dispăruseră sume însemnate de animale, produse, cherestea şi multe altele. În schimb, Mirabel îl crezuse doar incompetent.

Dar Caleb nu era nici pe departe recunoscător. Nu se folosise de acea ocazie ca să o ia de la capăt. Îi era mai uşor să poarte pică zece ani şi mai bine şi să profite apoi de ocazia de a-i face probleme.

De exemplu, era încântat că stăpânul său intenţiona să construiască un canal în zonă, fiindcă acel canal ar fi străbătut proprietatea domnişoarei Oldridge şi i-ar fi făcut probleme.

Aşa că, după slujbă, când auzi de accidentul domnului Carsington, Caleb se folosi de ocazie ca să o prezinte pe domnişoara Oldridge în cea mai neagră lumină. Îşi asumă o mină pioasă şi spuse că spera că fusese un accident. Când cineva îl întrebă ce voia să spună, Caleb fu încântat să-i răspundă. Voia să spună că anumite persoane s-ar întreba de ce domnul Carsington şi domnişoara Oldridge urcaseră pe coclauri pe o aşemenea vreme. Probabil că acel domn venit din Londra nu ştia că va veni furtuna, dar de ce îl adusese doamna până acolo? Şi unde era grăjdarul ei? De ce nu era cu ei?

În câteva minute, cuvintele lui Caleb străbătuseră întreaga congregație, unde fuseseră primite cu replici neîncrezătoare sau luate în derâdere. „Despre ce vorbește omul ăsta?" spuneau enoriașii. Sau: „Sunt sigur că tot ce a spus pastorul nostru i-a intrat pe o ureche și i-a ieșit pe cealaltă".

Dar din loc în loc erau indivizi care gândeau la fel ca și Caleb, și cărora le făcea o deosebită plăcere să îi vorbească de rău pe ceilalți, mai ales dacă „ceilalți" erau mai bogați, mai arătoși sau mai amabili decât ei înșiși. Indivizî care savurau cele mai negre scenarii.

Acești indivizi preluară versiunea lui Caleb a ceea ce se întâmplase, de fapt, adăugară propriile detalii picante, apoi o transmiseră mai departe și altora de teapa lor.

Până duminică după-amiaza, povestea călătorise de-a lungul întregului Longledge Hill, până în parohia unde locuia domnișoara Oldridge.

Căpitanul Hughes o aduse pe doamna Entwhistle la începutul după-amiezii.

Crewe, care sosise în zori, pregătise deja obiectele necesare unei vizite de câteva zile.

Potrivit căpitanului Hughes, care îi făcu o vizită scurtă pacientului său, aceste obiecte „necesare" erau „suficiente ca să îmbrace o navă și toți marinariî de pe ea".

Dar căpitanul recunoscu de față cu doamnele că valetul împachetase totul cum se cuvenea, iar domnul Carsîngton părea mult mai liniștit decât înainte.

Când Mirabel întră în cameră ceva mai târziu, oaspetele ei arăta mult maî elegant. Nimic din ce-i spusese căpîtanul Hughes n-ar fi putut să o pregătească pentru o confruntare cu Alistair Carsington în ținuta lui elegantă.

Oaspetele ei era așezat lejer pe fotoliul din fața șemineului. Purta un halat de mătase peste o bluză ușoară și o eșarfă migălos aranjată. Picioarele sale lungi erau ascunse de o pereche de pantaloni largi. În picioare – fără ciorapi – purta papuci turcești.

Mirabel își spuse că Alistair era înțelept să nu poarte ciorapi. Deși glezna nu i se umflase prea tare, probabil că încă îl durea.

Îşi spuse să fie atentă la piciorul rănit, la felul în care era bandajat şi ridicat, exact cum spusese doctorul.

Dar nu se putea concentra. Deşi oaspetele ei era mai îmbrăcat decât îl văzuse ultima oară – noaptea trecută, când n-ar fi trebuit să se afle acolo –, era în acelaşi timp şi mai expus.

Picioarele sale lungi fuseseră ascunse cu totul sub aşternuturi. Acum erau întinse fără pic de ruşine.

Materialul moale din care erau croiţi pantalonii lui îi scoteau în evidenţă formele, amintindu-i cum îi simţise muşchii tari ziua trecută, când îi cercetase rănile. Atunci fusese prea îngrijorată, prea speriată să mai simtă şi altceva. Acum...

Mirabel îşi întoarse privirea şi cercetă camera, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul era în ordine.

Dar nu era, sau cel puţin nu într-o ordine pe care să o recunoască. Atmosfera se schimbase cu totul.

Eşarfe albe, apretate, haine din piele şî lână neagră... obiecte masculine pe măsuţa de toaletă... o trusă de bărbierit... mirosuri de săpun din răşină de palmier şi cremă de cizme... şi el.

Camera era masculină, iar Alistair o domina.

Mirabel îi simţi privirea aţintită asupra ei şi făcu un efort să-şi revină.

– Păreţi a sta ceva mai confortabil, domnule Carsington, spuse ea. Mă bucur.

– V-am spus că sunt un expert în a-mi pierde timpul, spuse el.

Dar Alistair era mai mult de atât; îşi făcea până şi împrejurimile să pară leneşe, sufocante şi... păcătoase.

Ceea ce era absurd. Imaginaţia ei îşi făcea de cap iarăşi. Mirabel îşi spuse să fie rezonabilă şi îşi îndreptă atenţia asupra tăvii pe care o ducea servitorul ei. Doctorul Woodfrey prescrisese mese uşoare de câteva ori pe zi, iar Mirabel venise odată cu mâncarea de data asta.

Îl privi pe Crewe luând tava de la servitorul ei, apoî aşezând vasele pe măsuţă. Când totul era aranjat satisfăcător, valetul trase un scaun pentru şi pentru ea. Mirabel se aşeză, dorindu-şi să se simtă la fel de stăpână pe sine cum părea şi oaspetele ei.

Crewe se retrase discret într-un colţ îndepărtat al camerei uriaşe.

–Arătați ca un magnat din Orient, îi spuse Mirabel domnului Carsington.

–Pantalonii nu-mi plac neapărat, spuse el. Sunt de prost-gust și habar n-am de ce i-am cumpărat. Dar Crewe nu mă lasă să port alți pantaloni fiindcă sunt prea strâmți și se teme să nu-mi rănesc glezna când îi îmbrac.

Mirabel își aminti picioarele lui lungi și musculoase ieșind de sub așternuturi. Imaginea era mult prea vie în mintea ei. Simți că i se usucă gura și își strânse mâinile în poală.

–Crewe este un om cu capul pe umeri, spuse ea.

–Din păcate, nu mi se permite să port nici ciorapi, din același motiv. Sunt sigur că nu se cuvine să-mi vedeți gleznele dezgolite, domnișoară Oldridge.

Mirabel văzuse deja mult prea multe lucruri care îi răpiseră liniștea: cămașa lui de noapte descheiată în timp ce delira, pieptul lui tare, musculos, acoperit de cârlionți cu reflexe aurii.

–Câte probleme își face lumea pentru asta! spuse ea pe un ton neutru. Dar nu e nevoie să vă faceți griji; fosta mea guvernantă va sta cu noi și îmi va apăra reputația, așa că fiți sigur că un pic de piele dezgolită nu-mi va corupe moravurile.

–Vă invidiez dacă vă puteți stăpâni pornirile atât de bine, spuse încet Alistair. Mă îndoiesc că aș fi la fel de indiferent dacă v-aș vedea gleznele goale.

Mirabel simți un val de căldură pornindu-i din piept și cuprinzându-i întreaga ființă.

Din cealaltă parte a camerei se auzi o tuse insistentă. Domnul Carsington își privi nerăbdător valetul:

–Ce mai e, Crewe?

–Voiam doar să remarc, domnule, că bucătarul s-a străduit din răsputeri să vă gătească ceva pe plac și că mâncărurile au tendința să nu se îmbunătățească odată cu trecerea timpului.

Până ca atenția lui Alistair să se îndrepte din nou asupra ei, Mirabel avusese timp să-și adune gândurile. Alistair își râdea de ea, era limpede. Frumoasele din înalta societate erau obișnuite cu astfel de galanterii. Flirtul și insinuările își făceau loc în orice conversație. Se spunea că bărbații le șopteau lucruri indecente chiar și bătrânelor doamne.

Era absurd să-şi imagineze că o pereche de glezne de treizeci şi unu de ani, dezvelite sau nu, ar fi putut să-i provoace cine ştie ce sentiment pasional.

– Luaţi şi dumneavoastră masa cu mine? spuse el. Bucătarul vostru mi-a adus suficientă mâncare cât să hrănesc un regiment.

– S-a obişnuit cu tata, care mănâncă foarte mult, spuse Mirabel. Dar nu este extrem de mult pentru un om cât dumneavoastră, iar mie nu mi-e foame deloc. Poate preferaţi să mâncaţi singur.

Era mai bine să plece. Nu venise decât să vadă ce făcea oaspetele ei. N-avea nimic de câştigat dacă rămânea cu el. Deja devenise mult prea afectuoasă cu domnul Carsington şi, dacă n-avea grijă, ar fi putut ajunge să-l placă – ceea ce era absurd la vârsta ei, şi periculos nu doar fiindcă îi ameninţa virtutea.

Aşa că se ridică.

– Prefer categoric compania dumneavoastră, spuse el.

Mirabel se aşeză din nou.

Spre enervarea lui Alistair, imediat ce termină de mâncat, domnişoara Oldridge se ridică să plece din nou.

– Doamna Entwhistle se va întreba de ce întârzii atât, spuse ea. I-am spus că vin doar să văd ce faceţi.

– Ca să-mi admiraţi curajul şi stoicismul? spuse el.

– Da, şi ca să mă asigur că nu vă simţiţi abandonat, spuse ea. Sper că nu credeţi asta. Dacă doctorul Woodfrey n-ar fi interzis să fiţi deranjat, aţi avea vizitatori toată ziua. Dar doctorul spune că nu trebuie să faceţi nici un fel de efort.

– N-am făcut decât să stau, să mănânc şi să vorbesc, spuse Alistair.

– Asta nu e tot, spuse ea. V-aţi obosit să fiţi fermecător şi spiritual. Îmi face plăcere, dar nu vă face bine.

– Nu m-am obosit, spuse el. Îmi stă în fire să fiu fermecător şi spiritual.

– Atunci poate nu-mi face mie bine, spuse ea. În timp ce stau aici, lăsându-mă fermecată şi amuzată, o duzină de treburi rămân nefăcute, se grăbi apoi să adauge.

Alistair se cocoşă în scaun.

– Sunt zdrobit. Există cineva mai important decât mine în viața dumneavoastră. Ei bine, atunci va trebui să îndur și să-mi găsesc ceva de făcut, ba chiar să mă prefac că acel ceva este mai important decât prezența dumneavoastră. Crewe, adu-mi o pană și hârtie. Voi scrie câteva scrisori.

– Categoric nu, spuse ea. N-aveți voie să vă obosiți mintea.

– Trebuie să-i spun lui Lord Gordmor că voi fi prins aici o vreme. Se așteaptă oricum să primească veşti de la mine.

– I-am trimis o scrisoare chiar azi-dimineață, spuse ea. Și le-am scris și părinților dumneavoastră.

– Părinților mei?

Alistair dădu să se ridice din fotoliu, dar piciorul și glezna lui îi reamintiră în mod brutal că n-avea voie să se ridice. Se lăsă să cadă înapoi și strânse brațele fotoliului cu putere.

– Cine v-a spus să le scrieți părinților mei?

– Conștiința mea, spuse ea. Prietenii și familia vor auzi oricum că v-ați accidentat. N-am vrut să-și facă griji din cauza a cine știe ce zvonuri. Știți cum e lumea. Nici n-o să vă vină să credeți ce se spune deja pe seama dumneavoastră.

Alistair avea destulă experiență cu zvonurile ca să știe că, în general, sfidau orice rațiune și în general întreceau cu mult orice și-ar fi putut imagina el însuși.

Acum, prea târziu, își dădu seama în sfârșit că făcuse o greșeală fatală. Fusese mult prea atent cu Mirabel. O luase deoparte la petrecerea familiei Tolbert. Plecase să călărească cu ea, însoțiți doar de un grăjdar. Își petrecuse aproape toată noaptea în compania ei, neînsoțiți, în dormitor. Nu era greu de ghicit ce credea lumea.

– Unii susțin că te-aș fi atras intenționat într-un loc periculos și aș fi încercat să provoc un accident fatal, spuse ea.

Încă o dată, Alistair se simți ca lovit în moalele capului cu o măciucă.

– Ce-ați făcut?

– V-am împins de pe stâncă, spuse ea.

– Dar e absurd. De ce ați fi vrut să mă ucideți?

– Canalul.

Pentru o clipă, Alistair nu-și dădu seama despre ce vorbea. În clipa următoare începu să se blesteme. Uitase că, pentru ea, era un invadator, un tâlhar, servitor al unui viconte malefic.

Uitase, până la urmă, să gândească – fiindcă mădularul gândea în locul lui.

Era celibatar de mult prea mult timp, asta era problema. Aşteptase să i se vindece piciorul, să poată merge, de bine de rău, ca să se apropie din nou de vreo femeie. De atunci...

Ei bine, Alistair nu era sigur de ce se abţinuse. Fusese indiferent, adormit pe jumătate, parcă. Deci nu era oare tipic ca, după aproape trei ani de abstinenţă, să se trezească din acea comă, sau ce-o fi fost, aici şi acum?

Nu era tipic că o alesese chiar pe ea – o doamnă nemăritată – deşi lumea era plină de văduve vesele, soţii infidele şi târfe de toate soiurile?

În loc să se concentreze la ceea ce venise să facă, de fapt, îşi pierduse vremea cu fantezii pe care nu le putea duce la îndeplinire fiindcă toate principiile lui de gentleman i-o interziceau.

Poate că într-adevăr se lovise la cap.

Toate aceste gânduri îi trecură rapid prin minte. Reuşi să zâmbească slab şi spuse:

– O crimă. Pentru un canal. Oamenii de aici duc o lipsă cruntă de ocupaţie. Îşi privi valetul. Crewe, ai auzit ceva de asta?

Valetul privi de la unul la altul.

– Nu-ţi face probleme din cauza mea, spuse domnişoara Oldridge. Desigur că ai auzit ceva, stând cu servitorii.

– S-a vorbit despre asta, domnişoară, in prezenţa mea, spuse el. Servitorii erau indignaţi, toţi ca unul. Au spus că nu v-aţi comporta niciodată atât de diabolic.

– Cu siguranţă că nu, spuse Alistair, fluturând din mână în semn că aşa ceva era ridicol. Ce om întreg la minte ar putea să o creadă pe domnişoara Oldridge în stare de un comportament atât de abominabil?

Crewe tuşi expresiv.

– Ce este, Crewe? spuse Alistair. Ai ceva de adăugat?

– Nu, domnule.

– Cred că, dacă valetul dumitale ar fi mai puţin discret, ţi-ar spune că servitorii mei sunt siguri că n-aş face nimic pentru care aş risca să fiu spânzurată, spuse domnişoara Oldridge. Ceea ce e adevărat. Dintotdeauna am crezut că toţi cei care încalcă legea

ca să-şi atingă scopurile duc lipsă fie de inteligenţă, fie de imaginaţie, fie de amândouă.

– Cuvintele dumneavoastră fac sângele să-mi îngheţe în vine, spuse Alistair.

De fapt, privirea din ochii ei albaştri îl neliniştea.

– Domnişoară Oldridge, încep să bănuiesc că lumea ar fi un loc mai sigur dacă dumneavoastră v-ar lipsi aceste două lucruri.

– Sper că nu-mi lipsesc, spuse ea, altfel n-aş avea nici o şansă împotriva dumneavoastră. Deşi am conştiinţa împăcată în ceea ce priveşte acel accident, recunosc că a venit cum nu se putea mai bine. Dar simt cum se apropie furtuna, ceea ce înseamnă că v-am supărat – şi i-am promis doctorului Woodfrey că voi avea grijă să fiţi calm şi să vă odihniţi.

Mirabel îi zâmbi scurt, iar Alistair se simţi, prosteşte, ca şi când fusese înşelat. Voia mai mult; voia să-i vadă ochii scânteind, voia să-i audă râsul şoptit.

Iar când o văzu plecând, cu şuviţele ei roşii-aurii desprinzându-se din acele de păr şi cu şoldurile legănându-se, nu se gândi cum să o convingă de planurile lui Gordmor, deşi depindeau atât de multe lucruri de asta, ci cum să o atragă cât mai repede înapoi.

Mirabel se hotărî că era cel mai bine să nu-şi mai viziteze pacientul până a doua zi – până când, spera ea, avea să-i revină bunul-simţ. Şi trebuia neapărat să o ia şi pe doamna Entwhistle cu ea.

Dar domnul Carsington nu rămase singur.

După cină, tatăl său urcă la ultimul etaj şi rămase cu oaspetele lor multă vreme. Când se întoarse în bibliotecă, le informă pe Mirabel şi pe doamna Entwhistle că domnul Carsington adormise în timp ce îi citea despre diferenţele dintre sistemele de clasificare botanică ale lui Linnaeus şi Jussieu.

– Era foarte interesat de faptul că unul este fondat pe sexul plantelor, iar celălalt pe afinităţile lor naturale, le informă bătrânul. Domnul Carsington a făcut chiar şi o remarcă spirituală legată de afinităţile naturale, pe care nu mi-o aduc aminte chiar acum. Şi a mai făcut o analogie... Se opri, încruntându-se. Voiam să-i povestesc de palmieri. Are o verişoară, o doamnă care

se pricepe de minune la limbi străine şi care încearcă să descifreze Piatra de la Rosetta. Asta mi-a adus aminte de palmierii din Egipt. Dar m-a făcut să râd şi am uitat, iar apoi am vorbit de altceva. Până la urmă a adormit. Dar nu cred că somnul îi e suficient de odihnitor. Nu-mi place să-i spun doctorului Woodfrey cum să-şi facă treaba, dar mă surprinde că nu i-a prescris pacientului şi o doză de opiu.

– Cred că opiul nu se prescrie atunci când pacientul ar putea avea o comoţie, spuse doamna Entwhistle.

– Brown a început să-l susţină pe Jussieu în Anglia abia de curând, continuă el. Din păcate, eram destul de încuiaţi în gândire. Trebuie să călătorim în străinătate şi să cerem şi alte opinii. Cum face căpitanul Hughes, de exemplu.

– Ce e cu căpitanul Hughes? întrebă Mirabel. Mi-e greu să te urmăresc, tată.

Domnul Carsington nu-şi privi fiica, ci păru să se uite prin ea, cu o expresie îndepărtată pe care Mirabel o cunoştea foarte bine.

– Sucurile extrase din seminţele de mac au proprietăţi medicinale remarcabile, spuse el. Aceste proprietăţi au fost observate de mii de ani, de la Hipocrate însuşi. Sunt sigur că şi egiptenii ştiau de ele. Odată ce vom dezlega aceste mistere – şi sunt sigur că asta va fi foarte curând –, sunt sigur că ne aşteaptă nişte lucruri incredibile! Mi-ar plăcea să-i întâlnesc verişoara.

Mirabel îi aruncă o privire neajutorată doamnei Entwhistle, care îi răspunse cu o expresie la fel de nedumerită. Apoi, Mirabel îşi privi tatăl. Clătinând din cap, domnul Oldridge îşi reveni din reverie. Merse la un raft şi alese o carte voluminoasă.

– Tată?

– Da, draga mea?

– Tată, vorbeai de căpitanul Hughes acum o clipă, spuse Mirabel.

– Da.

Tatăl ei porni spre uşă.

– Voiai să ajungi undeva cu asta?

– Ah, da. O comoţie. Cred că şi el crede că o comoţie nu explică totul. Dar el ar şti mai bine.

Apoi, tatăl lui Mirabel ieşi din bibliotecă, lăsându-şi auditoriul nedumerit, ca de obicei.

*

Scrisorile de la Oldridge Hall, scrise de domnişoara Oldridge şi semnate de tatăl ei, ajunseră la destinaţiile lor din Londra după miezul nopţii.

Scrisorile venite la ore nepotrivite erau la ordinea zilei în casa lui Lord Hargate. Deşi nu făcea parte din cabinetul de miniştri, era activ în culise şi schimba aproape la fel de multe misive urgente ca şi Lord Liverpool, Întâiul Lord al Trezoreriei.

Prin urmare, scrisoarea nu provocă o agitaţie prea mare la Hargate House. Contele şi contesa erau acasă, după ce îşi petrecuseră duminica în linişte, ca de obicei. Se aflau în budoarul contesei, conversând animat despre familia fiului lor cel mare, când o servitoare le aduse scrisoarea.

Văzând de unde venise, Lord Hargate ridică doar din sprâncene, apoi pasă scrisoarea soţiei sale, care o citi cu voce tare.

După ce termină, lordul ridică din umeri şi îşi turnă vin până îşi umplu din nou paharul.

–Şi-a scrântit glezna, atâta tot. Deocamdată e prizonier la Oldridge Hall. Ar fi putut fi mai rău.

–Eu cred, spuse contesa, că lucrurile sunt cum nu se putea mai bine.

Scrisoarea venită de la Oldridge Hall îi provocă însă mult mai multă consternare lui Lord Gordmor, mulţumită surorii sale.

Lady Wallantree optase să-şi petreacă seara de duminică împreună cu fratele ei, care îşi revenea încă după boală. Lord Gordmor era o companie mai puţin pretenţioasă decât cumnatul său. Doamna era pe punctul de a cere să i se pregătească trăsura pentru a merge acasă, când un servitor intră în salon cu scrisoarea.

Scrisorile urgente erau foarte scumpe, aşa că nu erau ceva obişnuit în afara cercurilor politice şi militare şi rareori aduceau veşti bine. Prin urmare, în casele mai puţin înalte decât, să zicem, reşedinţa prim-ministrului sau cea a contelui de Hargate – erau prîmîte cu agitaţie, dacă nu chiar cu teamă.

Lady Wallantree nu intenţiona să moară de curiozitate. Oricum, familia ei probabil că dormea deja. Singurii care o mai

aşteptau erau doar câţiva servitori, şi nu vedea nici un motiv să se obosească din cauza lor.

Nu-i păsa de intimitatea fratelui său nici cât îi păsa de confortul familiei sau al servitorilor ei. Îi dădu deci două secunde să citească scrisoarea, apoi i-o smulse din mână.

Lord Gordmor se lăsă să cadă înapoi pe şezlong cu un oftat, întrebându-se de ce, dintre cei doi oameni de pe lumea asta pe care gripa nu-i supăra cu nimic, unul trebuia să fie la optzeci de kilometri depărtare în Derbyshire, iar cealaltă trebuia să fie sora sa.

– Poate eşti totuşi amabilă să-mi spui şi mie ce scrie, dacă nu-ţi vine peste mână, Henrietta, spuse Lord Gordmor.

Henrietta îi citi scrisoarea cu voce tare. Lordul încă mai digera ceea ce auzise, încercând să-şi dea seama ce părere are de asta, când sora sa spuse:

– Mă bucur foarte mult că prietenul tu nu s-a rănit grav, dar de dragul tău mi-aş fi dorit să ajungă oriunde altundeva, numai la Oldridge Hall nu. Scrisoarea e semnată de Oldridge, ce-i drept, dar a fost scrisă de o femeie.

– N-am de unde să ştiu asta, fiindcă abia am apucat să mă uit o clipă înainte să...

– Bănuiesc că e vorba de fiica lui Oldridge, continuă sora sa, cea care l-a refuzat pe William Poynton şi l-a făcut să se acopere de ridicol. Henrietta îşi strânse buzele, căzând pe gânduri. Dar asta a fost pe vremea mea. Tu erai încă la şcoală. Trebuie să fi trecut deja de treizeci de ani, iar frumuseţea se ofileşte repede. Nici acum doisprezece ani nu era cine ştie ce. N-ar fi avut nici un pretendent – părul ei era de culoarea pîersicii, dacă-ţi vine să crezi, şi nici nu ştia să se poarte. Dar cine i-ar fi putut trece averile cu vederea? Jumătate din nobilii Londrei au încercat să-şi însoare fiii cu ea. Da, Douglas, ştiu că vei spune că prietenul dumitale are gusturi impecabile, şi că e imposibil de corupt, la fel ca şi restul familiei sale. Dar ţine minte: chiar dacă Oldridge se căsătoreşte a doua oară...

– Henrietta, ce vrei să spui? o întrerupse iritat Lord Gordmor. Spune-mi concis, dacă vrei, în câteva cuvinte logice. Am fost bolnav şi încă mă doare capul.

Henrietta îi înapoie scrisoarea.

– În regulă, atunci – în câteva cuvinte: Imediat ce te întremezi suficient cât să poți călători, trebuie să pleci fără întârziere la Derbyshire. Nu vreau să te sperii și sper că mă înșel, dar am sentimentul că și prietenul tău, domnul Carsington, și canalul pe care vreți să-l construiți sunt în mare pericol.

Capitolul 9

Mirabel se trezi la ora două dimineața – la aceeași oră la care se trezise și cu o zi înainte – și nu mai putu să adoarmă. Aprinse o lumânare, îmbrăcă un halat și papuci și se plimbă prin dormitor o vreme. Asta nu rezolvă nimic.

În cele din urmă luă lumânarea, ieși din dormitor și merse în aripa cu camerele de oaspeți.

Ușa camerei în care dormea domnul Carsington fusese lăsată întredeschisă, în caz că Crewe trebuia să o cheme în grabă. Un servitor era ațipit pe un scaun, lângă ușă, sforăind ritmic.

Mirabel se furișă pe lângă el în dormitor, unde ardea o singură lumânare.

Crewe se ridică văzând-o. Mirabel își așeză lumânarea pe marginea șemineului. Valetul se apropie.

– E bine, domnișoară, murmură el.

– Tu nu ești, spuse ea, șoptind la rândul ei.

Deși lumina era slabă și tremurată, pe chipul loial al valetului se citeau îngrijorarea și oboseala. Mirabel se întrebă câte nopți își veghease stăpânul, după Waterloo.

– Sunt sigură că ai fost îngrijorat de moarte, spuse ea. Pun pariu că n-ai mai reușit să te odihnești cum se cuvine de când ai aflat de accident.

Crewe negă că s-ar simți obosit sau că și-ar fi făcut griji degeaba.

– Nu-l poți ajuta pe domnul Carsington dacă nu dormi deloc în noaptea asta, spuse ea. Odihnește-te o oră sau două, îți va face bine. Între timp, îl voi veghea eu.

Valetul protestă, iar argumentele lui Mirabel – trebuia să se odihnească dacă voia să-şi servească stăpânul cum se cuvine, putea rămâne aproape şi îl putea chema dacă se iveau probleme – nu avură nici un efect. Dar când Mirabel îşi dădu cuvântul de onoare că nu-l va ucide pe Alistair în somn, Crewe păru foarte şocat, bolborosi o scuză – niciodată nu voise să insinueze aşa ceva, nici prin gând nu-i trecuse – şi apoi trecu umil în camera cealaltă, lăsând deschisă uşa dintre camere.

Mirabel se aşeză în scaunul de lângă pat şi îl studie pe stăpânul lui Crewe.

Domnul Carsington făcuse cumva şi se întorsese în timpul discuţiei dintre Mirabel şi valet. Acum stătea pe o parte, iar după forma care se contura de sub aşternuturi Mirabel ghici că piciorul lui rănit alunecase de pe pernă. Se întrebă dacă era cazul să trezească servitorul şi să-i ceară să-l întoarcă pe Alistair înapoi pe spate. Înainte să se hotărască însă, îşi aminti ce îi spusese tatăl ei despre opiu, egipteni şi căpitanul Hughes.

Ce îl făcuse pe tatăl ei să se gândească la asta?

Spusese că somnul domnului Carsington nu era îndeajuns de odihnitor.

Mirabel se aplecă şi se apropie de pat ca să-i studieze chipul. Părea liniştit, cel puţin deocamdată, şi arăta ciudat de tânăr, cu părul ciufulit căzându-i pe frunte. Mirabel şi-l imagină în copilărie. Alistair sforăia uşor, ca un leu care torcea, dar respiraţia lui era neregulată.

Mirabel îşi prinse mâinile la spate, fiindcă se simţea groaznic de tentată să-i dea părul la o parte, de parcă ar fi fost într-adevăr un copil, de parcă asta ar fi fost de ajuns să-l liniştească.

Sforăitul se opri şi domnul Carsington tremură.

Mirabel descoperi că nu-şi mai putea ţine mâinile la spate. Se întinse şi îi dădu părul pe spate cu un gest blând, apoi îi mângâie obrazul.

Alistair se mişcă şi începu să murmure. La început nu se înţelegea nimic. Apoi şopti răguşit:

– Zorah. Trebuie să o găsim.

Murmură în continuare, iar Mirabel începu să înţeleagă fraze din loc în loc. Ceva despre boală. Şi despre măcelari.

Alistair începu să se zbată.

– Pleacă... nu... nu mă pot uita... vulturi... l-am cunoscut... Nu, nu vorbi. Nu spune. N-am văzut. Fă o glumă. Ha. Ha. Sunt ataşat de el. Ne înţelegem aşa de bine. Gordy, găseşte-o. Doar o rană. Zorah. A spus. Ia-mă de-aici. Nu-i lăsa.

Vocea lui abia se auzea, dar se zbătea din toate puterile. Mirabel trebuia să-l oprească înainte să cadă din pat sau să se lovească. Îl atinse pe umăr.

– Domnule Carsington, spuse ea blând, te rog să te trezeşti.

Alistair se trase înapoi şi lovi aşternuturile cu picioarele.

– Nu pot să respir. Dă-i jos. Mi-e rău. Mi-e foarte rău. Doamne, ajută-ne!

Apoi se aruncă spre marginea patului.

Mirabel se trânti peste pieptul lui.

Alistair tremură o clipă, apoi se linişti.

Mirabel aşteptă, neştiind ce să facă. Reuşise să-l liniştească, să-l facă să viseze altceva, sau era doar un interludiu? Să-l lase să doarmă sau să-l trezească? Dacă dormea în continuare ar fi putut visa urât din nou.

Îi ascultă respiraţia. Nu respira încet. Nu avea parte de un somn liniştit. Îşi aminti ce spusese tatăl său, cât de sigur fusese că domnul Carsington fusese rănit la cap la Waterloo. Îşi aminti ce citise despre faptele lui de vitejie şi despre ce îndurase apoi. Fusese crezut mort şi ar fi putut chiar să moară dacă prietenul său, Lord Gordmor, nu l-ar fi căutat pe câmpul de luptă după bătălie, printre sute şi mii de cadavre. Oare asta visa faimosul erou?

Nu voia să vorbească despre bătălie şi nici să-i audă pe alţii vorbind de asta. Poate că, pusă în locul lui, şi ea ar fi simţit la fel. Domnul Carsington nu voia să i se reamintească de ceea ce fusese fără îndoială cea mai groaznică experienţă din viaţa lui.

Toată lumea spunea că supravieţuise ca prin minune atâtea ore. Era nevoie de un curaj incredibil şi de o voinţă de fier. Ca să nu mai vorbim de forţa şi rezistenţa trupului.

Gândul o readuse la clipa de faţă: era întinsă în pat, peste faimosul lui trup indestructibil.

Pieptul lui se ridica şi cobora sub ea, dar Mirabel simţea acum şi alte lucruri, nu doar respiraţia lui neregulată.

Alistair îşi dăduse la o parte aşternuturile, iar cămaşa de noapte i se descheiase. Mirabel nu se gândise până acum cât era de dezbrăcat. Pur şi simplu făcuse ce ştia ca să-l liniştească. Dar acum simţea cum cămaşa ei de noapte se freacă de a lui, că într-un alt loc îi atinge chiar pielea, că marginea cămăşii lui îi atingea obrazul. Sânii ei erau striviţi de pieptul lui şi îi simţea căldura şi tăria dedesubt, ridicându-se cu fiecare respiraţie grăbită, sus, jos, în contratimp cu bătăile rapide şi neregulate ale inimii ei.

Îi simţi din nou mâinile în jurul taliei, de parcă se întâmpla aievea, îi văzu privirea aurie, intensă, zâmbetul abia stăpânit.

Dacă...

Mirabel respiră adânc şi îşi spuse că era cazul să se ridice şi să plece. Îşi ridică precaută capul şi îl privi... doar ca să descopere că şi el o privea.

Ochii lui erau deschişi, întunecaţi, reflectând slab lumina lumânărilor.

Mirabel înghiţi un nod.

– Un coşmar, spuse ea.

– *Aţi avut un coşmar?*

Vocea lui era adormită şi joasă, iar zâmbetul lui era leneş. Cumva, mâinile lui alunecară până pe şoldurile ei. Erau atât de calde. Cu cât urcau mai sus, cu cât gândurile lui Mirabel încetineau.

Voia să nu se mai gândească deloc, să lase *acele mâini* cu degete lungi să o dezmierde, să-i sărute zâmbetul somnoros...

„Te va seduce", spuse o voce venită de undeva, de departe.

Era glasul minţii ei raţionale, care se topea cu fiecare clipă. Mirabel nu voia să o cheme înapoi, dar rezistase ani întregi la asemenea tentaţii şi făcuse mereu ce trebuia făcut, fie că-i plăcea, fie că nu.

Îşi stăpâni un oftat şi se trase înapoi, alunecă de pe pat şi se ridică în picioare, prea departe ca să o poată atinge. De parcă ar fi fost vreun pericol. De parcă, dacă Alistair ar fi fost treaz şi nu adormit pe jumătate şi gândindu-se la altcineva – poate cineva pe nume Zorah – s-ar fi intins după ea.

– Dumneavoastră aţi avut un coşmar, spuse ea.

– Iar dumneavoastră aţi venit să mă liniştiţi, spuse el.

Mirabel strânse pumnii.

– Încercam să vă țin ca să nu vă aruncați din pat. Vă zbăteați. Ar fi trebuit să strig după ajutor, dar a fost mai rapid să... să...

– Să săriți pe mine.

Buzele lui tremurau, într-un zâmbet abia stăpânit.

Mirabel își simți obrajii arzând și reacționă din instinct, atacând prin învăluire, cum învățase să facă atunci când trebuia să se apere.

– Cine e Zorah?

Amuzamentul lui dispăru, iar aerul se îngreună imediat.

Mirabel știa că n-ar fi trebuit să-l supere, dar circumstanțele o amețiseră prea mult ca să se comporte rațional.

– I-ați strigat numele de mai multe ori, insistă ea. Voiați să o găsiți. Presupun că e cineva important.

Alistair se rezemă de perne și se ridică în capul oaselor. Deși expresia de pe chipul lui nu se schimbă, Mirabel știu că îl durea. Se vedea după felul în care se crispase. Mirabel își blestemă nervii și că-și plângea de milă și că nu-și putuse ține gura.

– Nu contează, spuse ea. Nu e problema mea. Am intrat în panică. Și m-am comportat prosteşte. Ar fi trebuit să-l las pe Crewe să rămână aici. El ar fi știut ce să facă.

Domnul Carsington privi în jur.

– Unde e Crewe?

– L-am trimis la culcare, spuse Mirabel. Arăta atât de obosit și de îngrijorat.

– Dumneavoastră nu dormiți niciodată, domnișoară Oldridge?

– Nu, am obiceiul să mă plimb prin casă la miezul nopții, în căutare de domni nevinovați cărora să le sar în cap.

Mirabel își dădu seama că i se desfăcuse puțin cămașa de noapte, deși n-avea ce să dea la iveală. Era o cămașă de noapte decentă, din flanelă, care nu-i scotea în evidență deloc formele. Și totuși, o închise ferm și începu să-i lege panglicile.

– Desigur, dumneavoastră sunteți primul gentleman nevinovat care se abate pe-aici, continuă ea în tăcerea grea. Dar dacă ar fi fost și alții, fiți sigur că aș fi sărit și pe ei. Deci n-aveți de ce să vă închipuiți că m-am purtat neobișnuit.

– Vă înnodați panglicile, spuse el.

Mirabel își privi degetele mult prea ocupate.

– Da, ei bine, nu sunt chiar atât de calmă, dacă-mi dați voie să o spun.

– Îmi pare rău că v-am alarmat, spuse el.

– M-ați alarmat, repetă ea, privindu-și în continuare mâinile de parcă n-ar fi știut pentru ce erau. Da.

Simțea un impuls sălbatic să izbucnească în râs, să plângă isteric și să fugă din cameră în același timp. Se trânti în scaunul de lângă pat și își îngropă fața în mâini.

– Lăsați-mă o clipă, murmură ea.

Spre disperarea ei, simți cum ochii i se umplu de lacrimi. Ce pățise? Doar nu plângea niciodată. Oare se îmbolnăvise de isterie?

– Aveți destule probleme pe cap, fără să vă mai faceți griji și pentru mine, spuse el. Mă mir cum de nu vă prăbușiți sub atâtea responsabilități. Îmi pare rău că v-am picat și eu pe cap.

– Ah, dumneavoastră nu sunteți mare lucru.

Mirabel flutură o mână în semn că nu conta, dar nu avu curajul să-și ridice capul.

– Nu fiți ridicolă. Sunt fiul contelui de Hargate și un erou faimos, la naiba, iar acum sunteți obligată să aveți grijă de mine. Dacă mă rănesc fatal din greșeală, dumneavoastră veți fi învinuită că n-ați avut suficientă grijă de mine – sau poate chiar că mi-ați grăbit sfârșitul. Nici nu-i de mirare că nu puteți dormi. N-aș vrea să fiu în locul dumneavoastră pentru nimic în lume.

Mirabel își ridică privirea. Alistair o urmărea cu o expresie îngrijorată.

– Bine, nici nu știu cum e să ai grijă de cineva, adăugă el. Niciodată n-am răspuns de nimeni. Nimic – nimeni – n-a depins de mine vreodată. Mă face să mă simt destul de inutil. Ei bine, nu chiar inutil cu totul. Anumite persoane contează pe mine când vine vorba de aranjat lavaliera.

Mirabel zâmbi fără să vrea.

– Ah, dar sunt sigură că e mai mult de atât, spuse ea. Hainele dumneavoastră sunt ireproșabile, frumoase, dar nu ostentative. Aveți un talent pentru a nu exagera, ceea ce e extrem de rar printre crai. Beau Brummel a fost unul dintre puținii care erau în stare de asta. Un asemenea dar minunat e o responsabilitate pe măsură, sunt sigură.

– Da, ei bine, mai e şi asta. Cea mai mare responsabilitate a mea este să arăt bine.

Iar Alistair se achita de această responsabilitate cu brio, se gândi Mirabel. Până şi acum, cu părul ciufulit şi cămaşa de noapte şifonată, îi părea la fel de frumos ca o operă de artă. Avea nevoie de un efort suprem de voinţă doar ca să nu-şi coboare privirea mai jos, spre V-ul înclinat din deschizătura cămăşii de noapte.

Îşi spuse să nu se gândească la asta: la muşchii duri de pe pieptul lui, şi cât de moale şi de fragilă o făcuse să se simtă... cât de mult tânjise să-l atingă... cum se bucurase simţindu-i degetele lungi pe şolduri, alunecând în sus... Mirabel se întoarse şi privi fix şemineul, unde ultimii cărbuni ardeau mocnit.

– M-aţi întrebat de Zorah.

Vocea lui era atât de joasă, încât Mîrabel o simţi vibrând înlăuntrul ei.

– Nu contează, spuse ea. Nu e problema mea. Zorah e una din cele şapte sau opt, presupun.

– Nu, era o prostituată în război, spuse el, încruntându-se. La Waterloo. Când m-au găsit. Eu... Se opri. Nu-mi aminteam.

Alistair nu o mai spusese niciodată cu glas tare şi atât de limpede, iar acum îşi dori să-şî poată retrage cuvintele. Dar era foarte târziu, toată lumea de la conac dormea, iar el părea să fie prins într-o stare ciudată, jumătate vis, jumătate aievea.

Se trezise din coşmar cu o femeie caldă în braţe. Îşi recăpătase cunoştinţa simţindu-i parfumul, cu părul ei gâdilându-i obrazul.

O clipă mai târziu, sentimentele parcă i-o luaseră razna, târându-l şi pe el cu ele. Mirabel nu era femeia potrivită – nu putea să o aibă –, ceea ce probabil era o încercare venită direct din fundurile iadului, pe care trebuia să o îndure ca să-şi plătească indiscreţiile din tinereţe.

Privind-o însă cum se chinuie să nu plângă – de epuizare, fără îndoială –, Alistair îşi amîntise apoi că el era o încercare pentru ea, o povară în plus într-o viaţă care era deja atât de împovărată. Nu se putea preface, nu de faţă cu ea.

– Nu-mi amintesc, repetă el. Mă înnebunește. N-au trecut nici trei ani. O bătălie, probabil cea mai renumită de la Trafalgar încoace... am fost acolo... și nu-mi... amintesc... nimic.

– Dumnezeule, spuse ea, e ultimul lucru pe care mi l-aș fi... Se încruntă. Amnezie. Deci de-asta spunea tata... Se întrerupse și îl privi. Ați fost grav rănit. E perfect de înțeles. Apoi, ieri, când ați căzut în Briar Brook...

– În cap, spuse el posomorât.

– ... amintirile au reieșit la suprafață.

– Încă sunt doar fragmente, spuse el. Nu-mi amintesc mare lucru din timpul bătăliei – un zgomot infernal, nori de fum. Poate chiar așa a fost. Din când în când, fumul se ridică și am un moment de claritate. Dar nu e nici unul dintre acele momente importante, când... Alistair ezită. Actele de eroism despre care ai citit. Încă nu mi le pot aduce aminte. Nu țin minte decât ce s-a întâmplat apoi, când zgomotul a încetat și fumul s-a risipit și tăcerea mi se părea atât de nefirească. Îmi amintesc că îmi revin, și e întuneric, și sunt țintuit la pământ. Și duhoarea e îngrozitoare. Nici n-o pot descrie în cuvinte.

Alistair se opri și închise ochii. Mirabel n-avea de ce să știe toate astea. De ce i le spunea, oare?

Spusese deja mult prea mult și era pe cale să dezvăluie și mai multe: despre visul care i se păruse atât de real, de adevărat, de cunoscut. Despre orele nesfârșite când fusese prins sub un cadavru, în noroi, sufocându-se în duhoare.

– Atâția răniți, spuse ea încet. Atâția morți. Doi soldați au murit deasupra ta. Era plin de morți și de răniți peste tot. Am stat lângă muribunzi, dar nici nu-mi pot imagina cum ar arăta un câmp de luptă.

Ca un abator. O mlaștină infernală. Alistair crezuse că nu-l vor mai găsi niciodată, că renunțaseră deja să-l mai caute. Nu știa cât timp stătuse acolo. I se părea că trecuseră ani întregi, ani în care el se scufunda în noroi, putrezind cu fiecare clipă.

– Nu încerca să-ți imaginezi, spuse el.

Mirabel îl privi în ochi.

– Nouă, celor care rămânem acasă, ni se spune că războiul este ceva glorios, măreț. Dar nu văd cum altfel ar putea fi dacă

nu murdar şi oribil dincolo de orice mi-aş putea imagina. Alistair o auzi suspinând. Mi se frânge inima.

Probabil că cineva care îi fusese drag murise acolo. Asta ar fi explicat de ce Mirabel se îngropase singură într-un loc atât de îndepărtat.

–Aţi pierdut pe cineva drag? întrebă el. La Waterloo?

–Cineva drag? Mirabel clătină din cap. Dar îmi vine rău gândindu-mă câte vieţi tinere au fost curmate acolo.

Alistair se hotărî să nu mai insiste.

–Vieţi... da, ăsta e preţul, spuse el. Dar e onorabil să lupţi şi să mori aşa. Fiecare bărbat are şansa de a face ceva care să merite, într-adevăr. Iar bătălia e ceva glorios, în felul ei. Mai ales când lupţi împotriva unui monstru ca Napoleon. E aproape ca şi când ai fi un cavaler din legende care înfruntă dragoni şi căpcăuni şi vrăjitori malefici.

Imediat ce spuse cuvintele, Alistair le regretă. Vorbea ca un băiat care se lăsase impresionat de basme.

Domnişoara Oldridge îl privea cu o expresie de nedescifrat.

Îi spusese mult prea multe. Încercă să găsească un comentariu spiritual sau ironic, dar înainte ca mintea lui adormită să producă ceva, Mirabel vorbi.

–Sunteţi atât de complicat, spuse ea. Nici nu-mi spun bine că am ajuns să vă înţeleg, că faceţi sau spuneţi ceva care îmi dă peste cap toate teoriile.

–Aveţi teorii despre mine? spuse el pe un ton indiferent, profitând de şansa de a schimba subiectul. Oare, domnişoară Oldridge, viaţa dumneavoastră cea atât de plină de responsabilităţi vă mai lasă timp să vă gândiţi şi la mine?

–Îmi fac timp, spuse ea, aşa cum şi ducele de Wellington şi-a făcut timp să se gândească la Napoleon.

Cuvintele ei veniră ca un duş rece, iar Alistair admise că avea nevoie de asta şi se cuvenea să-i fie recunoscător fiindcă îl oprise înainte să-şi deschidă sufletul în faţa ei.

Era duşmanul ei, din pricina canalului lui Gordy. Mirabel nu uitase. Aşa că nici el nu trebuia să uite.

Trebuia să ţină minte de ce venise aici, de fapt.

Trebuia să nu uite niciodată că viitorul celui mai bun prieten al său, dar şi al fraţilor săi mai mici, depindea de succesul lui aici. Asta era ultima lui şansă să se revanşeze în ochii tatălui său.

– N-am venit aici ca să cuceresc Derbyshîre's Peak şi să-i înrobesc locuitorii, spuse el. Nu sunt duşmanul dumneavoastră. În plus, mă văd nevoit să vă atrag atenţia că m-aţi jignit comparându-mă cu Bonaparte, în mai multe feluri. Aveţi habar ce-a purtat Napoleon în ziua în care a fost încoronat? O togă!

Mirabel zâmbi şi clătină din cap.

– Dacă aţi fi un monstru mi-ar fi mult mai uşor. Mi-aş dori să faceţi un efort şi să fiţi puţin mai dezagreabil sau măcar cât de cât plictisitor.

Alistair vru să o întrebe cât de ne-monstru, cât de ne-dezagreabil îl credea. Voia să ştie cum se putea apropia de ea, cum putea face ca ea să nu rişte să-l urască. Dar spusese deja prea mult, simţise deja prea mult. Deja mersese mai departe decât s-ar fi cuvenit, având în vedere circumstanţele, situaţia asta blestemată.

Dacă...

Nu. Nu merita să-şi piardă timpul cu „dacă".

– Dacă aş avea de ales, aş prefera să mă urâţi, spuse el. Există prea puţine lucruri pe lumea asta mai rele decât a fi considerat plictisitor. O lavalieră prost apretată, poate. Să porţi cizme înalte cu pantaloni strâmţi. Să-ţi laşi nasturii de la haină descheiaţi cu o cămaşă simplă pe dedesubt.

Alistair disimulă că se cutremură. Mirabel râse încet şi se ridică.

– Cum aş putea urî un bărbat care nu se ia în serios?

Deci nu-l ura. Inima lui Alistair bătu uşurată, dar Alistair însuşi îşi jucă în continuare rolul şi spuse, cu o privire şocată:

– Domnişoară Oldridge, vă asigur că sunt cât se poate de serios, nu mi-aş ţine niciodată nasturii descheiaţi la haină cu o cămaşă simplă – sau încheiaţi până sus cu o cămaşă cu dantele.

„... decât dacă tu însăţi ai veni să-mi desfaci nasturii", ar fi putut să adauge. Atunci nu i-ar fi păsat ce fel de cămaşă purta pe dedesubt.

Își aminti cum îi simțise inima bătând nebunește, lipită de pieptul lui, și cum inima lui începuse să se zbată. Își aminti șoldurile ei arcuindu-se sub mâinile lui. Își aminti parfumul ei cald.

Nu, trebuia să uite toate astea. Altfel, va face alte greșeli, va face ceva iremediabil, stupid.

„Amintește-ți de Gordy", își spuse. „Amintește-ți că Gordy a refuzat să te creadă mort, la fel ca și ceilalți. Amintește-ți că, deși era mort de oboseală, te-a căutat printre morți." Își spuse să-și amintească de frații lui mai mici, care ar fi fost jefuiți de dragul fratelui mai mare dacă dădea greș.

Își spuse să-și amintească de tatăl său, pe care îl dezamăgise iar și iar. Când își încheie aceste reflecții, Mirabel îl studia neliniștită. Se întrebă cât timp rămăsese tăcut, luptându-se cu sine însuși.

Mirabel se ridică.

–V-am ținut de vorbă prea mult, spuse ea. Dacă vă simțiți rău mâine va fi din vina mea, iar Crewe nu va mai avea niciodată încredere în mine. I-am promis solemn că nu vă voi face nici un rău.

–Nu mi-ați făcut nici un rău, repetă Alistair. Dimpotrivă. Mă bucur că m-ați salvat din coșmar. Și nu se putu stăpâni să nu adauge: Mulțumesc că ați sărit pe mine.

–Vă rog să nu mai aduceți vorba de asta, spuse ea, îndreptându-se spre ușă. Plăcerea a fost de partea mea, domnule Carsington.

Doar câteva persoane răuvoitoare o credeau în stare pe Mirabel să-l împingă pe fiul lui Lord Hargate în Briar Brook. Ceea ce nu însemna că ceilalți nu aveau alte teorii pe care și le împărtășeau unii altora, exact cum prezisese căpitanul Hughes.

Soția vicarului, doamna Dunnet, care o plăcea pe Mirabel, veni în vizită luni. În salon, gustând prăjituri și ceai, le spuse cu tact lui Mirabel și doamnei Entwhistle ce auzise vorbindu-se printre săteni după slujba de duminică și mai devreme în aceeași dimineață.

–Sunt sigură că domnul Dunnet a predicat de nenumărate ori împotriva zvonurilor nefondate și a mărturiilor mincinoase,

spuse soția vicarului. Problema e că majoritatea celor care îl ascultă presupun că vorbele lui sunt pentru alții, dar nu și pentru ei.

– Cred că majoritatea bârfelor vin din propriile lor nemulțumiri și nu din răutate, spuse doamna Entwhistle. Și să nu uităm de prietenii lui Caleb Finch. Nu au iertat-o niciodată pe Mirabel pentru că l-a concediat.

Auzind numele fostului ei administrator, Mirabel se ridică și merse până la ușile franțuzești care dădeau spre grădină. Cerul era înnorat. Tipic pentru Caleb Finch, se gândi ea. Nu-l văzuse de ani întregi, dar tot atârna greu în viața ei, întunecând-o.

Și nu era decât vina ei.

Acum știa că ar fi trebuit să-l dea în judecată. Dar atunci nu avusese decât douăzeci de ani, nu era sigură dacă avea dovezile potrivite și nu era sigură nici de ea însăși. Nici despre afaceri nu știa mare lucru.

Povestea cu William se întâmplase chiar în timpul scandalului, iar Mirabel încercase să-l facă să înțeleagă de ce era nevoie să amâne nunta, de ce nu putea pleca cu el, nu încă, nu cât timp moșia tatălui său era în pericol.

– Draga mea.

Mirabel se întoarse auzindu-se strigată de fosta ei guvernantă și reuși să zâmbească.

– Ah, cât mi-ar plăcea să-l pot uita pe Caleb Finch. Iarăși s-a întors?

Cât își dorea să fi avut curajul, cu ani în urmă, să-l aducă în fața legii. Poate că Finch ar fi fost dus în colonii – alături de câțiva dintre cei cu care conspirase ca să profite de tatăl ei.

– Nu e în Longledge, spuse doamna Entwhistle.

– N-are de ce să-și dorească să vină aici, spuse doamna Dunnet. N-am mai auzit vorbindu-se de el de multă vreme. Nici chiar prietenii lui nu vorbesc de el pe față.

– Aliații lui Caleb Finch sunt o problemă minoră, spuse doamna Entwhistle. Mă îngrijorează în schimb oamenii respectabili din Longledge. Dacă nu facem ceva să îi liniștim în curând, reputația ta va fi distrusă.

Mirabel și-ar fi dorit să nu fie nevoie să se obosească cu reputația ei și nici cu felul în care ar fi putut-o afecta astfel de zvonuri. Dar nu-și putea permite să-i fie pus caracterul la îndoială nici

o clipă. Şi-ar fi pierdut toată influenţa pe care se străduise din răsputeri să şi-o câştige. Nimeni nu i-ar mai fi luat în serios obiecţiile împotriva canalului.

– Nu sunt sigură cum aş putea opri toate aceste zvonuri, spuse ea. Dacă le neg, n-aş face decât să înrăutăţesc lucrurile.

– Trebuie să înţelegem cauzele, spuse doamna Entwhistle. Cred că invidia e de vină.

– Invidia?

Mirabel se întoarse la locul ei. Doamna Entwhistle cunoştea îndeaproape natura umană.

– Găzduieşti o persoană renumită, explică acea doamnă. Dar în prezent, vecinii tăi n-au voie să-l viziteze. Desigur, fiecare ar vrea să se facă o excepţie doar pentru el. Căpitanul Hughes e o excepţie, la fel şi eu, iar ceilalţi nu înţeleg de ce nouă ni se permite ceva ce lor li se interzice.

– Nu am de gând să te dau afară sau să-l refuz pe căpitanul Hughes doar ca să nu jignesc pe nimeni, spuse Mirabel. N-ar face decât să le dea ocazia să caute alt lucru care să-i ofenseze.

– Nu trebuie să dai pe nimeni afară, spuse doamna Entwhistle. E foarte simplu să opreşti astfel de zvonuri.

Doamna Dunnet râse.

– Nu poate fi chiar aşa de simplu, altfel sunt eu proastă. Nimic din ce-am spus n-a imbunătăţit situaţia.

– Lumea duce lipsă de ocupaţie, spuse doamna Entwhistle. Oamenii vor să ştie dacă domnul Carsington se răneşte în mod misterios în fiecare zi, sau dacă dă semne că ar fi fost otrăvit – sau dacă nu cumva a murit. Ochii negri ai văduvei străluceau. Vorba goală e bucuria Diavolului, şi de ce nu? E februarie, trăim într-o comunitate mică şi lumea n-are nimic altceva cu care să-şi ocupe vremea. Dacă aş fi în locul tău, le-aş da ceva de făcut, Mirabel.

– Sper că n-ai de gând să-mi sugerezi să-mi otrăvesc oaspetele doar ca să-mi amuz vecinii, spuse Mirabel.

– Nu, îţi sugerez să-ţi schimbi orarul pentru astăzi, spuse fosta ei guvernantă. Lasă afacerile deoparte şi vizitează-ţi vecinii. Vorbeşte-le de înaltul tău oaspete până în cele mai mici detalii. De asemenea – şi asta e lucrul cel mai important, Mirabel – cere-le sfaturi despre cum să îl îngrijeşti.

Soția vicarului o privi plină de admirație pe văduva plinuță și șifonată.

–Ai o minte atât de ascuțită, spuse doamna Dunnet. Asta va face cât o sută de predici, dar să nu-i spui vreodată domnului Dunnet că am spus asta.

Mătușa Clothilde o trimisese pe doamna Entwhistle la Oldridge Hall cu cincisprezece ani în urmă. Doamna Entwhistle trebuia să-i fie profesoară, dar mai ales însoțitoare fetei orfane, fiindcă educația lui Mirabel era aproape terminată. Guvernanta găsise o casă devastată de moartea stăpânei iubite. În scurt timp însă, refăcuse moralul tuturor și, după cum spusese căpitanul Hughes, îi întremase pe toți.

Între timp, îi oferise lui Mirabel genul de educație pe care i l-ar fi oferit și mama ei, o educație care trecea dincolo de ce-i putea oferi o profesoară elevei sale. Mirabel se folosise de cunoștințele ei cu brio câțiva ani mai târziu, când se întorsese din Londra și renunțase la visurile ei romantice ca să prevină o nouă catastrofă.

Motiv pentru care Mirabel nu puse la îndoială sfaturile doamnei Entwhistle, ci le urmă prompt.

Prim urmare, Mirabel își petrecu tot restul zilei de luni, până seara, ascultându-le pe alte doamne compătimindu-i suferințele domnului Carsington. Le acceptă cuvintele cu o expresie neutră și primi cu o recunoștință modestă rețetele lor medicale care puteau vindeca orice, de la buze crăpate la surzenie.

Primi sfaturi despre cum să prevină aprinderea la plămâni și suportă stoică amintirile legate de marea epidemie de gripă din 1903, în care își pierduse și mama. Le așteptă să scrie bilețele pentru pacient și le promise să i le ofere lui Alistair imediat ce domnul Woodfrey îl declara suficient de întremat să citească. În cele din urmă porni spre casă, cu trăsura încărcată de jeleuri, conserve, siropuri și suficient balsam de ulei din Galaad cât să acopere toată Prusia.

Ajunse la puțin timp după cină și o găsi pe doamna Entwhistle conversând cu căpitanul Hughes în bibliotecă. Tata, i se spuse, urcase la etaj să-i țină companie domnului Carsington.

– Intenționam să-mi servesc ceaiul sus, împreună cu pacientul, spuse doamna Entwhistle, dar căpitanul Hughes ne-a spus la cină că domnul Carsington pare indispus astăzi, așa că tatăl dumitale a insistat să-l viziteze. Știa exact de ce are nevoie ca să-l facă să se simtă mai bine.

Mirabel își aminti că tatăl ei avea impresia, din cine știe ce motiv, că misterioasa afecțiune a domnului Carsington putea fi rezolvată cu opiu.

Nu știa sigur dacă opiul avea să-i facă rău. Pe de altă parte, nu era sigură nici că i-ar fi făcut bine. Și, cu siguranță, tatăl ei n-avea de unde să știe care era doza potrivită.

Mirabel fugi din bibliotecă și începu să urce scările, cu sufletul la gură.

Capitolul 10

Mirabel dădu buzna în cameră, cu inima bătându-i nebunește. Fugi spre pat... și se opri înainte să ajungă acolo.

Drogat sau nu, domnul Carsington nu era în pat. Privi în jur și descoperi trei perechi de ochi care o priveau mai mult sau mai puțin perplex. Crewe tocmai scurta fitilul unei lumânări. Tatăl ei se ridică din scaun. Domnul Carsington își ridică fruntea de pe braț, unde stătea sprijinit, și după o clipă îi aruncă un zâmbet misterios.

– Ah, spuse Mirabel. Credeam că dormeați.

Alistair zâmbi și mai larg, iar Mirabel își aminti brusc ce făcuse în noaptea dinainte... și replica ei sarcastică despre săritul pe gentlemeni.

Își simți fața foarte, foarte îmbujorată.

– Nu contează, spuse ea.

Apoi se îndreptă spre ușă.

– Vă rog nu plecați, domnișoară Oldridge, spuse domnul Carsington. Eu și tatăl dumneavoastră tocmai discutam despre palmierii din Egipt. Mi-ar plăcea să aud ce credeți.

Poate că zâmbetul lui nu însemna ce crezuse ea. Poate că doar zâmbise uşurat fiindcă Mirabel întrerupsese o predică plictisitoare despre botanică.

Tatăl ei făcu semn spre scaunul de unde se ridicase, iar Mirabel se aşeză în locul lui. Oricât de stânjenită s-ar fi simţit, nu putea să fugă.

Deşi botanica era mult mai puţin fatală decât o supradoză de opiu, şi ea îşi avea pericolele ei. Bătrânul putea trece de la palmieri la arborii de camfor din Sumatra, caz în care domnul Carsington s-ar fi aruncat probabil de la fereastră.

– Tocmai vorbeam de bărbaţii tineri care cultivau ovăz sălbatic, spuse tatăl ei, iar eu remarcam că ar putea fi vorba de o lege a naturii. Îi spuneam domnului Carsington că în Egipt erau cultivaţi doar palmieri de parte femeiască. Cei sălbatici, de parte bărbătească, erau aduşi din deşert pentru a-i fertiliza.

– Eu nu înţeleg de ce egiptenii se încurcau atât, spuse domnul Carsington. De ce să nu cultive şi una, şi alta? Dar dumneavoastră sunteţi mai pricepută decât mine la agricultură. Ce părere aveţi?

– Trei motive îmi vin în minte, spuse ea. Tradiţia, superstiţia, sau – şi mă tem că asta nu e neapărat o regulă în agricultură – palmierii sălbatici produc fructe fie mai multe, fie de o calitate mai bună.

– Babilonienii legau pâlcuri de palmieri sălbatici deasupra celor de parte femeiască, interveni tatăl ei. Multe naţii din Asia şi Africa foloseau această combinaţie.

– Atunci pare a fi o practică răspândită, spuse Mirabel. Dar nu văd ce legătură are cu oamenii care cultivă ovăz sălbatic. Din câte ştiu, palmierii nu posedă facultăţi mentale, şi cu atât mai puţin principii. Nu pot decide cum să se comporte. Sunt îndrumaţi doar de legile naturii.

– Dar tinerii sunt şi ei îndrumaţi de natură – cu alte cuvinte, de sentimentele lor naturale – mai degrabă decât de raţiune sau principii morale, spuse tatăl său. De exemplu, ar spune vreunul dintre voi că nu s-a schimbat deloc faţă de acum zece ani? Dacă ţin bine minte, Mirabel, acum zece ani erai în Londra şi frângeai inimi în stânga şi-n dreapta...

– Unde eram?

Mirabel își privi tatăl. Nu-i venea să creadă că spusese ceea ce tocmai auzise.

– Chiar așa? spuse domnul Carsington. Cât de interesant. Domnișoară Oldridge, devii tot mai complicată pe zi ce trece.

Alistair și-ar fi dorit să poată captura cumva acel moment, fiindcă privirea pe care i-o aruncă domnișoara Oldridge tatălui său era de neprețuit. Nici dacă botanistului i-ar fi crescut dintr-odată scoarță și frunze de palmier n-ar fi obținut o reacție mai violentă.

Mirabel își reveni repede însă și îl privi calmă pe Alistair.

– E absurd, spuse ea.

– Nu mi-ați spus niciodată că ați fost la Londra, spuse el.

– Asta a fost acum mult timp, spuse ea. Dumneavoastră nu erați născut încă.

Alistair râse.

– Fără îndoială că tatăl meu își dorea să nu mă fi născut atunci, fiindcă acum vreo zece ani am pornit o răzmeriță lângă poarta Kensington.

– O răzmeriță? spuse Mirabel. Dumneavoastră ați pornit o răzmeriță?

– N-ați citit? Toate ziarele au scris despre ea atunci.

– Nu țin minte, spuse ea.

– Presupun că aveați destule lucruri cu care să vă ocupați timpul. Aveați de frânt atâtea inimi, adică.

Alistair se gândi că Mirabel era pe cale să i-o frângă și pe a lui.

Ziua trecuse atât de greu... o zi cenușie, dezolantă. Nu-și dăduse seama cât de posac fusese până acum. Abia simțise melancolia, fiindcă era deja obișnuit cu ea.

Apoi Mirabel dăduse buzna în cameră, iar Alistair crezuse că inima îi va sări din piept de atâta bucurie. Inimă proastă. Mirabel o va frânge și va uita de ea la fel de repede cum uitase și de toți ceilalți. Și exact asta merita. Trebuia să o păzească mai bine, să o închidă undeva și să-și îndrepte gândurile doar spre afaceri. Trebuia, trebuia, trebuia. Dar nu avea destulă voință să-i reziste, să-și înăbușe fericirea pe care o simțea de fiecare dată când Mirabel intra în cameră.

O privi cum își revine, îi văzu privirea albăstruie limpezindu-se și îi așteptă răspunsul. Mirabel se înclină spre el și șopti:

– Vă implor să nu luați prea în serios ce spune tata despre ce-am făcut în Londra. Habar n-am de unde i-a venit ideea că aș fi fost vreo *femme fatale*. Poate că mă confundă cu mătușa Clothilde, care a fost o frumusețe renumită la vremea ei. De fapt, încă e frumoasă. Bărbații nu mai prididesc să se îndrăgostească de ea.

Alistair se aplecă spre ea și șopti drept răspuns:

– Poate ați moștenit-o.

Mirabel îi aruncă o privire rapidă, încurcată, apoi se înroși și se retrase.

– Ah, spuse ea. Flirtați cu mine.

Alistair și-ar fi dorit ca lucrurile să fie atât de simple, atât de nevinovate. Dar nu era așa. Jocul pe care îl juca acum era mult mai periculos decât un simplu flirt. Știa asta, dar nu putea – sau nu voia – să se oprească.

– Vă deranjează? spuse el.

– Nu. Mirabel se încruntă. Nu mă îndoiesc că vă interesează *mai mult* să flirtați decât să discutați despre palmieri. Dar eu n-am mai făcut asta de mult, și... Se întrerupse, privind în jur. Unde e tata? Unde e Crewe?

Alistair cercetă camera câteva clipe. Însoțitorii lor nu se vedeau pe nicăieri.

– Se pare că ne-au abandonat, spuse el încet. Cât mi-ar plăcea să profitați de asta.

– De ce?

– De mine, spuse el. Sunt neajutorat, țintuit în acest scaun. N-am voie să-mi las greutatea pe piciorul stâng. Sunt la cheremul dumneavoastră. Frângeți-mi inima. Vă rog. Faceți-o odată.

– Delirați, spuse ea. Tata vorbea de arborii de camfor, nu-i așa? Trebuie să-i spun doamnei Entwhistle să nu-l lase...

– În regulă. Dacă aveți de gând să mă obligați să mă ridic...

Alistair dădu să se ridice. Mirabel sări din scaun și îl împinse înapoi cu mâinile. Alistair o privi. Mâinile lui Mirabel erau încă pe pieptul său. Nu se mișca, nu vorbea, ci doar îi privea chipul.

În cele din urmă, își ridică o mână. Alistair așteptă palma pe care o merita cu prisosință.

Mirabel își lipi palma de obrazul lui. Nu era nimic, doar o atingere ușoară, dar pentru el însemna totul; se simțea de parcă fusese lovit de trăsnet, fiindcă toată rațiunea care îi mai rămăsese se sparse în bucăți și toate principiile lui nobile și ideile că un gentleman nu se cuvenea să profite de anumite lucruri se risipiră în cele patru vânturi.

Alistair își întoarse capul și își lipi buzele de pielea ei moale, făcând-o să suspine. Respirația lui se îngreună. Îi fusese atât de dor de ea și își făcuse atâtea fantezii disperate de când Mirabel fugise din camera lui în noaptea trecută. Parfumul ei îi stăruia în minte, la fel și senzația curbelor ei suple în mâinile lui.

Alistair îi savură parfumul, urmând linia moale a palmei ei cu buzele. Mâna lui Mirabel tremura, dar nu și-o retrase. Când Alistair îi sărută încheietura, descoperi că pulsul ei bătea la fel de repede ca și inima lui.

Degetele lui Mirabel se strânseră într-un pumn, încă lipite de obrazul lui. Alistair îi sărută încheieturile.

Mirabel își trase mâna. Alistair își ridică privirea.

Expresia ei era cu totul îndescifrabilă. Din spatele lui se auzi o tuse slabă, dar plină de reproș. Alistair își stăpâni o înjurătură, se întoarse spre valetul său și spuse:

– Ah, aici erai, Crewe. Mă întrebam unde plecaseși.

– Mă gândeam, domnule, spuse valetul. Mă gândeam că domnul Oldridge a rămas să vă țină companie și că nu e nevoie să rămân și eu, așa că am trecut în camera cealaltă să mă ocup de câteva treburi.

– Presupun că e din cauza palmierilor, spuse rece domnișoara Oldridge. Și eu am obiceiul să mă refugiez cât mai departe din cauza lor. Când vine vorba de palmieri, cel mai înțelept este să-ți găsești altceva de făcut. Ai un bun-simț remarcabil, Crewe.

Mirabel își întoarse apoi privirea spre Alistair. Ochii ei nu spuneau nimic.

– Poate ar trebui să vă avertizez în legătură cu arborele de camfor din Sumatra. Tata a citit recent un articol în *Jurnalul Asiei* despre asta.

– Nu sunt sigur că știu ce este un arbore de camfor, spuse Alistair.

– Vă recomand din tot sufletul să nu-l întrebați, spuse ea.

–Atunci vă promit că nu îl voi ruga pe domnul Oldridge să-mi citească acel articol, spuse Alistair. Tatăl dumneavoastră are o voce liniştitoare, iar articolele botanice sunt groaznic de plictisitoare. N-ar face decât să mă adoarmă şi n-aş învăţa nimic. Priviţi ce mi-a adus de data asta. Aşa-i că e de înţeles de ce am preferat să discutăm despre palmieri?

Domnişoara Oldridge descoperi un exemplar al *Principiilor elementare ale botanicii,* de De Candolle.

–Oricum, îmi place să stau de vorbă cu tatăl dumneavoastră, spuse sincer Alistair.

În ciuda lucrurilor pe care le aflase despre Oldridge şi a ceea ce observase şi dedusese el singur, tot nu putea să nu-l placă pe bătrân.

–Nimeni nu conversează cu tata, spuse fiica domnului Oldridge. Nu în felul în care oamenii normali înţeleg să converseze. Tata vorbeşte cu ocolişuri, digresiuni şi fără logică.

–Iar dumneavoastră aveţi mult prea multe responsabilităţi care vă apasă, remarcă Alistair, şi n-aveţi timp să-i urmăriţi meandrele minţii, cu atât mai puţin să le ordonaţi. Dar eu n-am absolut nimic de făcut momentan. Pot să-l ascult şi să mă gândesc la legăturile dintre idei. E fascinant.

Expresia lui Mirabel se înăspri, iar ochii ei albaştri îl fixară cu o intensitate pe care el ar fi vrut din tot sufletul să o creadă plină de iubire.

Dar ştia că nu e aşa. Spusese ceva greşit. Nu ştia ce, dar fără îndoială că era pe cale să suporte consecinţele.

–Fascinant, spuse încet Mirabel. Desigur că un om ca dumneavoastră ar spune asta. Sunteţi un ascultător atât de bun. Îl lăsaţi să bălmăjească despre plante la fel cum îi lăsaţi pe alţi gentlemeni să vorbească despre ogari şi braconieri şi capcane pentru cârtiţe...

Mirabel îl ataca, asta era sigur, dar Alistair nu-şi dădea încă seama de ce.

–Capcane pentru cârtiţe? spuse nonşalant, pregătindu-se să se lase sfâşiat în bucăţi.

–Am ascultat toată ziua sfaturi de la alte doamne pentru tot felul de boli, de la negi la lepră, spuse ea. M-am enervat şi m-am

plictisit groaznic. Dar consecința este că vecinele mele au ajuns să mă placă mai mult.

Alistair înțelese.

– Domnișoară Oldridge, nu...

– Când ați venit aici, mi-ați spus de ce ați luat legătura cu tata mai întâi, spuse ea. Din moment ce el are cea mai mare moșie din împrejurimi, ați presupus că tot el va avea cuvântul cu cea mai mare greutate printre vecini. Cred că v-ați dat deja seama că tata nu se preocupă de astfel lucruri practice, cum ar fi faptul că barje de cărbuni și vapoare încărcate cu aristocrați beți îi vor străbate pajiștile.

– Domnișoară Oldridge...

– Vă pierdeți timpul cu tata, spuse ea. Întâi de toate, deja vă place. Apoi, nu-l interesează absolut deloc canalul dumneavoastră. Mirabel își ridică bărbia. Dacă aș fi în locul dumneavoastră, m-aș limita la a-i seduce fiica, din moment ce oricine v-ar putea spune că ea e adversarul cel mai periculos – și cel mai hotărât.

– Domnișoară...

Dar Mirabel era în stare să recunoască o replică potrivită pentru a-și face ieșirea din scenă, așa că se folosi de moment și ieși înainte ca Alistair să apuce să mai rostească vreo silabă.

Alistair îi auzi pașii îndepărtându-se. Din celălalt colț al camerei se auzi o tuse plină de milă.

Târziu în după-amiaza următoare, Mirabel era în biroul tatălui său, răspunzând la scrisori.

Găsise metoda perfectă de a nu se mai gândi la domnul Carsington, îndeletnicire care amenința altfel să-i ocupe fiecare centimetru pătrat al minții: legea funciară. Tocmai se lupta cu disperare cu jargonul legal dintr-o scrisoare primită de la avocatul tatălui său, când auzi o serie de zgomote slabe dinspre hol.

Presupuse că un servitor scăpase ceva pe jos. Dacă era ceva serios, atunci urma să audă de asta oricum. Se întoarse la scrisoare.

– Trebuie să vorbim, se auzi o voce joasă de undeva de aproape – și mai că o făcu să cadă de pe scaun.

Dar Mirabel se stăpâni din reflex. Rămase așezată și doar scăpă tocul cu care își lua notițe. În schimb, cuvinte ca „sechestru" sau „venituri derivate" sau „titluri de cesiune" îi fugiră din minte.

Domnul Carsington stătea în ușă, sprijinindu-se în baston. Era îmbrăcat în haine de zi. Lavaliera era ireproșabil apretată și de un alb imaculat. Haina lui pământie era strânsă pe umerii lați de parcă i-ar fi fost o a doua piele, una mult mai scumpă. Mirabel nu știa destule despre moda bărbătească încât să identifice croiala exactă a pantalonilor, dar și ei îi veneau ca turnați, scoțându-i în evidență picioarele lungi și musculoase pe care le văzuse deja descoperite.

Acea singură amintire îi evocă și altele. Se simți cuprinsă de dor și, în acea clipă, știu adevărul, atât de limpede că nu mai avea cum să-l nege.

Întrecuse limita. Era îndrăgostită.

O făcuse fără să-și dea seama, iar acum că știa ce se întâmplase era deja prea târziu. Nu mai avea cum să se apere.

Trebuia deci să îndure pur și simplu, să-și ascundă sentimentele, să se poarte ca și când nu simțea nimic, ca și când camera n-ar fi devenit dintr-odată prea strâmtă și prea încălzită.

– E riscant ce faceți, îi spuse ea. Glezna dumneavoastră nu s-a întremat suficient cât să vă plimbați prin casă.

– Doctorul Woodfrey mi-a spus că pot să merg puțin azi, atâta timp cât folosesc un baston și nu-mi las toată greutatea pe picior, spuse el, intrând în cameră, care păru să se micșoreze și mai mult. Din pricina lui, cunosc deja foarte bine acest fel de a merge.

Mirabel se ridică precaută și își rezemă brațele de birou.

– Mă îndoiesc sincer că, atunci când doctorul Woodfrey v-a zis să mergeți „puțin", voia să spună că puteți coborî de la ultimul etaj pe cea mai lungă scară din casă, iar apoi să veniți până în cea mai răcoroasă cameră pe care o avem, spuse ea.

– Nu-mi pasă ce voia să spună, replică domnul Carsington, iar vocea lui coborî și mai mult. Trebuie să vorbim. Legat de ziua de ieri. M-ați acuzat că încerc să vă seduc.

– Nu e nevoie să știe și servitorii.

Mirabel trecu grăbită pe lângă birou, pe lângă el, și închise ușa. Rămase acolo, în caz că trebuia să fugă din cameră... fiindcă nu era cazul să facă sau să suporte vreun gest scandalos pe lângă

indiscreţiile de până atunci. Dacă se întâmpla ceva iremediabil, nu se mai putea apăra cu sarcasmul ei obişnuit, şi nici atacându-l la rândul ei. Alistair rămase unde era, la nici doi paşi de ea.

– Dumneavoastră aţi spus-o în faţa valetului meu, sublinie el.

– Am uitat că era acolo, se apără ea. Crewe e atât de discret, că pare invizibil.

– Stăpânul lui nu e, spuse domnul Carsington. Sunt indiscret şi uneori sunt şi foarte prost, dar nu sunt în nici un caz un om cu două feţe. Nu voi seduce niciodată o femeie doar ca să închei o afacere.

– Înţeleg, spuse ea. O faceţi doar ca să vă distraţi.

Alistair o privi cu ochii pe jumătate închişi, dar Mirabel îi văzu totuşi licărind.

– Nu eu am lăsat Londra plină de gentlemeni cu inimile frânte, spuse el.

Oare râdea de ea?

– V-am spus că nu e adevărat, zise ea din vârful buzelor.

– Dar aţi început să-mi frângeţi mie inima, replică el.

– Ce-am făcut? Lui Mirabel nu-i venea să-şi creadă urechilor. Deliraţi?

– M-aţi acuzat că încerc să vă seduc, spuse el. Dar uitaţi cine a făcut prima mişcare.

Ea fusese, şi nici nu se putea preface că nu era aşa. Mirabel simţi un val de căldură, şi nu doar din cauza ruşinii.

Îşi aminti cum simţise buzele lui în palmă şi cum uitase de orice altceva în acele clipe.

Simţi din nou acel val de senzaţii cărora nu le putea găsi nici un nume, pentru o clipă, avu sentimentul că îşi pierde echilibrul. Nu ştia cum să-şi revină şi nici nu era sigură că mai voia asta.

Îşi ridică privirea şi îi văzu buzele arcuindu-se puţin, foarte puţin. De parcă Alistair o provoca să-l contrazică. Dar nu voia. Nu voia decât să-şi aşeze degetele peste buzele lui şi să simtă din nou toate acele lucruri. Nu voia să vorbească, să asculte, să gândească. Nu voia să fie raţională. Mereu era raţională şi se gândea dinainte la toate. Avea treizeci şi unu de ani. De ce să nu fie o prostuţă, măcar de data asta?

– Bine, dacă trebuie să despicaţi firul chiar aşa, atunci aveţi dreptate, spuse ea nesigură.

– Chiar trebuie, spuse el. În plus, nu încerc să-i intru pe sub pielea nici tatălui dumneavoastră, care a fost amabil şi bun cu mine, şi pe care nu l-aş putea detesta nici chiar de dragul dumneavoastră. Dacă e cineva care se simte cucerit aici, atunci eu sunt. Motiv pentru care...

Mirabel îl prinse de reverele hainei, făcându-l să-şi întrerupă pledoaria cu un geamăt.

– Domnişoară Oldridge.

Mirabel îşi ridică privirea. Alistair îi privi mâinile.

– Îmi şifonaţi haina, spuse el pe un ton îngrozit.

Mirabel zâmbi, deşi inima îi bătea mai tare ca o canonadă. Privirea lui se mută de la mâinile ei la gura ei, iar expresia lui îngrozită se stinse. Ochii lui erau mistuiţi de pasiune.

Mirabel respira mult prea repede şi simţea că i se taie picioarele. Îşi lăsă capul pe spate. Alistair se aplecă spre ea – apoi se trase înapoi.

– Nu. Sunt prea multe implicaţii. Nu pot fi...

Mirabel îl trase de revere şi il sărută apăsat pe buze.

Avu impresia că săruta o scândură.

Dispoziţia ei, atât de intensă cu doar o clipă înainte, căzu într-un abis fără fund. Dădu să se tragă înapoi.

– Ah, nu te uita aşa la mine, spuse el. Eu doar... Nu e ca şi când n-aş vrea... Ah, de ce mă mai obosesc?!

Alistair lăsă bastonul să-i cadă la podea. Îi prinse faţa în mâini şi o privi lung. Mirabel îi acoperi mâinile cu ale ei. Erau calde, iar atingerea lui era blândă, de parcă Mirabel ar fi fost o figurină fragilă. Dar nu era şi, pentru o clipă, nimic nu mai avu sens şi simţi fluturi în stomac.

Apoi Alistair îşi coborî gura peste a ei şi, în clipa în care buzele li se atinseră, lumea întreagă se schimbă.

Mirabel mai fusese sărutată şi înainte, şi încă pasional, şi răspunsese cu aceeaşi pasiune fiindcă era îndrăgostită.

Dar asta era ceva atât de diferit, că părea desprins dintr-un alt univers. Lui Mirabel nu-i păsa de iubire sau de pasiune, ci doar de sărutul lor dulce, care îi înmuia întreg trupul.

Alistair o cuprinse cu braţele, o trase aproape şi o sărută şi mai adânc. Era un gest atât de intim, încât o făcu să tremure când îi simţi pentru prima oară gustul. Şi mintea i se închise, lăsând-o

pradă sentimentelor şi senzaţiilor. Îi simţea lavaliera gâdilându-i pielea şi mirosea a săpun, scrobeală şi încă ceva, ceva mult mai intens: mirosul lui. Voia să-şi lipească faţa de gâtul lui. Voia să-i simtă pielea lipită de a ei, peste tot.

Se apropie mai tare de el, pliindu-se pe trupul lui tare. Braţele lui se încordară în jurul ei, atât de puternice, iar ea, care se bazase doar pe propria putere ani întregi, simţi o plăcere atât de intensă, că era aproape dureroasă. O durea să fie ţinută aşa, să dorească, să fie dorită – iar durerea era dovada înverşunării cu care îşi ferecase sentimentele înlăuntrul ei atâţia şi atâţia ani, doar ca să fie în siguranţă.

Dar nu mai voia. Sărutul deveni şi mai pasional, iar plăcerea pe care o simţea ameninţa să-i înece simţurile cu totul. Îşi prinse mâinile în părul lui şi îi sărută colţul gurii, în acel loc unde Alistair îşi ţinea ascunse zâmbetele. Se îmbătă cu mirosul lui, curat şi masculin şi în acelaşi timp întunecat şi pe undeva periculos. Simţi un fior, ca atunci, în dormitorul lui, o langoare care părea să atârne greu în aer, o atmosferă sufocantă, păcătoasă.

Alistair îşi întoarse capul şi o tachină şi el în acelaşi fel; buzele lui îi mângâiară obrazul, linia feţei, gâtul.

Mirabel scoase un sunet care îi era străin. Un oftat, un geamăt. Mâinile lui alunecară în jos şi îi prinseră posteriorul. Gestul intim o făcu să suspine – şi dintr-odată Alistair o ridică de parcă n-ar fi cântărit nimic. O clipă mai târziu o lăsă să-şi tragă sufletul pe birou.

Alistair se aplecă şi o sărută, iar Mirabel uită că era uimită, uită totul, până nu mai rămase decât el. Instinctiv, îşi despărţi coapsele ca să-i facă loc şi îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său. Alistair scoase un sunet, undeva între un geamăt şi un mârâit, şi se trase înapoi. Rămase o clipă cu fruntea lipită de a ei.

Apoi respiră adânc, tremurat, şi îşi ridică uşor capul. Îşi prinse degetele în părul ei, îi trase capul pe spate şi o privi. Respira repede, iar privirea îi era plină de dorinţă.

– Acum ar fi momentul să-mi spui să mă opresc, mârâi el.

– Ah, îngăimă Mirabel.

Până şi acea singură silabă era atât de greu de rostit, iar vocea ei i se păru groasă, înăbuşită şi de nerecunoscut.

– Da. Mulţumesc. Nu ştiam. Când.

Nu știa. Nu-i păsa.

– Mă gândeam eu.

Alistair își plimbă degetele prin părul ei, zâmbind aproape trist. Apoi o eliberă cu totul și se trase un pas înapoi.

– Din fericire pentru tine, vreau să mă îndrept. Și să știi că încă îmi vine foarte greu să mă abțin.

Mirabel și-ar fi dorit ca Alistair să aleagă o altă zi în care să se îndrepte. Alistair tuși ca să-și dreagă glasul.

– Ai riscat foarte mult lăsându-mă pe mine să decid cât de mult e prea mult. În doar câteva minute ți-aș fi desfăcut toți nasturii, toate panglicile – moment în care nu mi-ar mai fi păsat deloc de consecințe.

– Ah, spuse Mirabel. Apoi, înțelegând ce voise să spună de fapt: Ah!

În câteva minute. Oare cum ar fi fost?

– Aș vrea să știu ce rost e să ai o însoțitoare dacă nu e niciodată în preajmă când e nevoie de ea, spuse iritat Alistair. Dacă doamna și-ar fi făcut treaba, asta nu s-ar fi întâmplat niciodată.

– Să nu-ți închipui că obișnuiesc să fac asta des, spuse Mirabel.

– Asta se vede clar, spuse el.

Mirabel se lăsă să alunece de pe birou.

– Îmi cer scuze dacă lipsa mea de talent te enervează. Dacă aș fi exersat mai mult aș ști ce să fac, dar îți dai seama că ocaziile sunt rare. Mirabel oftă. De fapt, sunt inexistente.

– Nu asta e problema! Problema e că nu știi să-ți aperi virtutea. Cineva ar fi trebuit să te învețe asta cu ani și ani în urmă...

– Cineva chiar m-a învățat asta, spuse ea. Dar a fost cu ani și ani în urmă și nu-mi mai amintesc mare lucru. Orîcum, nici nu sunt sigură ce rost ar mai avea să o apăr acum.

– Ce rost? spuse el. Ce rost?

– Nu-mi pare ceva chiar atât de important, spuse ea.

I se părea cu totul inutil, chiar. O mare greșeală. O îndărătnicie.

– Nu trebuie să vezi vreun rost. Alistair își trecu mâinile prin păr, ciufulindu-l și mai mult – lucru care îl făcea și mai atrăgător. Este vorba de un principiu moral care face parte din ordinea firească a lucrurilor. E vorba de onoare.

– Bărbații se cramponează atât de mult de onoare, spuse ea. Dacă e ceva atât de important, nu ești în stare să te preocupi

de ea singur? Ar fi trebuit să mă învingi şi pe mine, aşa cum i-ai invins pe francezi. N-ar fi trebuit să laşi totul doar în seama mea. Nu am o experienţă de şapte sau opt aventuri. Nu e drept să te aştepţi ca o femeie cu atât de puţină experienţă să-i reziste unui bărbat atrăgător cu atât de multă experienţă.

– Nu e drept, spuse Alistair printre dinţi, dar aşa stau lucrurile. Nu-mi vine să cred că trebuie să-i explic realităţile vieţii unei femei de treizeci şi unu de ani. Bărbaţii sunt ca nişte animale, domnişoară Oldridge. E foarte neînţelept să laşi astfel de lucruri în seama noastră. Ce s-a întâmplat acum e exemplul perfect. M-am hotărât cu toată fermitatea să rămân surd, mut şi orb în faţa farmecelor tale.

– Farmecelor...

– Am venit aici cu o sarcină de o importanţă vitală, continuă el. Cea mai importantă sarcină pe care am avut-o vreodată. Nici n-ai idee câte lucruri depind de asta. Dar cu fiecare nouă întâlnire dintre noi, mă gândesc tot mai puţin la acea sarcină. Lucrurile nu mai trebuie să continue aşa. Nu pot fi împreună cu tine, indiferent cât de mult îmi doresc asta.

– Indiferent cât de...

– Când eşti în preajmă, uit de ce am venit aici şi câte lucruri depind de mine, continuă el. Cu cât stau mai mult sub acest acoperiş, cu atât mai mult mi se încâlcesc gândurile. Nu-mi vine să cred câte eforturi am făcut doar ca să te găsesc astăzi. Ba da, îmi vine să cred, fiindcă văd ce s-a întâmplat. Dacă mai rămân aici voi deveni un imbecil – iar reputaţia dumitale va avea de suferit cu atât mai mult.

Dacă mai rămânea? Mirabel, ale cărei gânduri fuseseră înceţoşate de dorinţă, se trezi brusc.

– Doar nu te gândeşti să pleci, spuse ea. Sunt sigură că doctorul Woodfrey nu ţi-a permis să faci asta.

Moment în care Mirabel observă bastonul pe care Alistair îl lăsase pe podea.

– Ah, uitasem de glezna ta, spuse ea. Nu ai voie să-ţi laşi greutatea pe ea.

Era sigură că Alistair n-avea voie să ridice în braţe o femeie care, sincer vorbind, nu era chiar atât de uşoară. Dacă glezna lui nu se vindeca aşa cum trebuia, era doar din vina ei.

– Ar fi trebuit să mă gândesc la...

Alistair își luă bastonul.

– Te rog să nu mă adaugi printre responsabilitățile dumitale, spuse el. Ai mai mult decât destule. Iar eu am mult prea puține. Sunt sigur că sunt în stare să răspund de mine însumi, dacă nu de nimic altceva.

Alistair șchiopătă până la birou și luă un pumn de agrafe.

– Poftim, dă-mi voie să fac ceva util. Servitorii vor avea mai puține lucruri despre care să bârfească dacă nu ieși din camera asta arătând de parcă oaspetele dumitale tocmai te-a sedus.

Alistair știa că trebuie să plece înainte ca voința lui slabă să cedeze cu totul, așa că îi prinse rapid părul domnișoarei Oldridge, apoi, ignorându-i protestele, ieși în grabă și îi ordonă lui Crewe să facă bagajele.

Crewe nu protestă, ci doar tuși trist și își asumă o expresie stoică. Era felul lui de a spune: „Vă înșelați, vă înșelați amarnic".

Alistair îl ignoră.

Dar nu-l putea ignora și pe căpitanul Hughes, care intră peste câteva minute fără măcar să bată la ușă și anunță ferm că domnul Carsington va rămâne aici.

Alistair îi mulțumi, dar îl refuză politicos.

– Mă văd nevoit să te implor să te gândești mai bine, spuse căpitanul. Dacă te întorci la Wilkerson, domnișoara Oldridge se va îmbolnăvi de grijă.

– N-are de ce să-și facă griji, spuse Alistair. Trebuie doar să mă odihnesc, lucru pe care îl pot face la fel de bine și la hotel.

Alistair se îndoia că se va putea odihni atâta timp cât Mirabel Oldridge era prin preajmă. Dacă n-ar fi fost canalul, s-ar fi întors la Londra imediat.

– Își face griji pentru Crewe, spuse Hughes. Crewe stă treaz ca să te vegheze aproape toată noaptea, așa mi-a spus, apoi are grijă de dumneata toată ziua. La hotel nu va fi nimeni care să-l ajute. Nu sunt destui servitori, iar cei care sunt au în permanență ceva de făcut. Crewe va trebui să o supravegheze și pe bucătăreasa lui Wilkerson, fiindcă s-ar putea să nu știe să pregătească felurile ușoare de mâncare pe care le-a prescris doctorul Woodfrey.

Pe scurt, domnişoara Oldridge te roagă să te gândeşti la valetul dumitale, dacă nu la propria persoană.

Alistair privi spre Crewe, care continua să împacheteze, prefăcându-se surd.

– Domnişoara Oldridge îşi face procese de conştiinţă pentru că te-a supărat, continuă căpitanul.

– Nu m-a supărat, spuse Alistair. E doar vina mea.

Hughes îşi dădu ochii peste cap.

– Nu-mi vine să cred, câte drame – şi totul pentru un amărât de canal! Când domnişoara Oldridge a spus că va merge la Cromford cu doamna Entwhistle pentru ca dumneata să poţi rămâne aici, nu mi-a venit să-mi cred urechilor!

– E ridicol, spuse Alistair. Nu vreau să o alung pe domnişoara Oldridge din propria casă.

– Sper că nu. Îşi va petrece întreg timpul făcându-şi griji pentru lucrurile de-acasă, ce se face sau nu se face în lipsa ei, ce s-ar putea întâmpla, şi o sută de alte lucruri. Ca să nu mai spun că doamna Entwhistle va fi obligată să-şi facă bagajele şi să plece din nou, când abia a sosit.

– Domnişoara Oldridge n-ar trebui să aibă atâtea lucruri de care să-şi facă griji! izbucni Alistair. Îmi place domnul Oldridge, dar nu e bine că-i lasă atâtea lucruri în grijă fiicei lui. Dacă trebuie neapărat să-şi urmeze pasiunea pentru botanică, ar trebui să angajeze pe cineva care să-i administreze proprietatea. E complet nerezonabil să aibă pretenţia ca Mirabel să fie şi stăpână, şi lord. *I-ai văzut biroul? E plin de scrisori* de la avocaţi – şi dacă e să mă iau după expresia pe care o avea când am intrat, nici ea nu pricepe mai mult din ele decât mine.

Alistair şi-ar fi dorit să uite cum o văzuse pe Mirabel când apăruse neanunţat în biroul ei. O privise o clipă pe furiş din cadrul uşii. O văzuse trecându-şi o mână prin păr şi făcând să plouă agrafe peste corespondenţă. În cealaltă mână avea un toc, iar cerneala îi pătase mâneca.

Dar expresia ei îl îngrijora cel mai mult. Arăta atât de obosită, de deznădăjduită. Ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă departe – pe un cal alb, probabil.

– E inteligentă şi capabilă, spuse el cu buzele strânse, dar are prea multe de făcut pentru o singură persoană. Până şi tatăl meu,

care citeşte toate scrisorile de la negustori – şi unele n-au sens mai deloc – sau poate să-mi spună cu câţi bănuţi mi-am depăşit alocaţia pe fiecare lună – chiar şi el îşi lasă moşia în seama altor agenţi. Are şi un secretar. Domnişoara Oldridge face totul de una singură şi nimeni nu-i mulţumeşte şi nu o apreciază pentru asta. Mă mir că nu şi-a pierdut sentimentele feminine cu totul. Rezistenţa ei e miraculoasă dacă doar părul şi garderoba ei au avut de suferit.

– Nu ştii nici jumătate din ce se întâmplă, sublinie căpitanul Hughes. Poate n-ai de ce să ştii. Dar îţi pot spune un lucru: dacă fugi la Wilkerson n-o să îmbunătăţeşti lucrurile.

Capitolul 11

Alistair ar fi rezistat altor argumente, deşi îi făceau conştiinţa să se cutremure.

Dar acel „Nu ştii nici pe jumătate din ce se intâmplă" il dăduse gata, mai ales că, din tonul căpitanului, intuise că va auzi o dezvăluire.

Alistair ar fi vrut să pretindă că făcea ce făcea din motive practice: cu cât ştia mai multe despre domnişoara Oldridge, cu atât era mai bine echipat să-i câştige suportul sau să-i slăbească influenţa asupra celorlalţi vecini.

Dar asta era o minciună monstruoasă. Adevărul era că voia să ştie mai multe despre ea în acelaşi fel în care o voia şi din alte puncte de vedere – fiindcă era fermecat de ea cu totul.

Şi fiindcă era îndrăgostit iremediabil, îi cedă căpitanului şi amândoi porniră spre casa de alături.

Deşi Bramblehurst era mult mai mică decât Oldridge Hall, nici nu era reşedinţa tipică de ţară pe care şi-ar fi permis-o în mod normal un căpitan cu jumătate de normă. În plus, nici nu era un bârlog tipic burlăcesc, dezordonat şi murdar. Dimpotrivă, fiecare lucruşor fusese meticulos lustruit. Căpitanul Hughes credea că disciplina navală se aplica şi pe mare, şi pe uscat – era limpede asta.

Aşa că urmă regulile impuse de doctorul Woodfrey la fel de strict ca şi când ar fi venit direct de la amiralitate.

Aplică riguros regulile „fără vizitatori" şi „fără nimic obositor" şi se asigură că pacientul mergea atât cât trebuia. Servi şi el aceeaşi dietă severă ca şi oaspetele său, la fel cum ar fi mâncat aceleaşi bucate simple ca şi ofiţerii săi într-o cursă lungă pe mare. Era o gazdă grijulie şi atentă, care nu îşi deranja prea mult oaspetele şi nici nu-l lăsa prea mult singur.

Şi totuşi, coşmarurile se înrăutăţeau, noapte de noapte, dând la iveală multe dintre amintirile care până atunci fuseseră uitate într-un colţ întunecat din mintea lui Alistair. Acum nu mai ştia ce era mai rău: să aibă o lacună în amintiri şi să fie muncit de neliniştea că se ascundea ceva ireparabil acolo, sau să-şi amintească mult prea bine ce se întâmplase, dând la iveală un bărbat pe care nu-l recunoştea, şi care era exact opusul a ceea ce voia să fie.

Nu ştia cât de mult să creadă din ce-şi amintea. Oare erau într-adevăr lucruri care se întâmplaseră aievea, aşa cum păreau? Sau mintea lui le deformase, aşa cum se întâmpla cu visele de atâtea ori?

Alistair îşi ţinu însă grijile pentru el, la fel cum ţinuse secret şi faptul că nu îşi amintea nimic – cu o singură excepţie – şi nu împărtăşi nimănui teama că amintirile l-ar fi putut înnebuni.

În fiecare dimineaţă la micul dejun, când căpitanul îl întreba dacă se odihnise bine, Alistair răspundea că dormise neîntors.

Dar vineri, când îi dădu răspunsul lui obişnuit, Hughes clătină din cap.

– Mă întreb cum poţi dormi atât de bine dacă rezultatele sunt aşa de lamentabile, spuse el. Ai ochii duşi până în fundul capului şi arăţi de parcă cineva ţi i-ar fi înnegrit pe amândoi. Sper că nu stai treaz făcându-ţi griji pentru canalul tău.

– Bineînţeles că nu, spuse Alistair. Asta nu rezolvă nimic.

– N-ar trebui să te oboseşti încercând să ghiceşti ce va face domnişoara Oldridge, să ştii, spuse căpitanul. Îţi închipui, poate, că va lupta conform unor reguli raţionale şi onorabile, dar nu va face aşa ceva.

– Ah, ei bine, femeile şi bărbaţii gândesc diferit, spuse Alistair.

– Cea mai disperată bătălie pe care am luptat-o pe mare nici nu se compară cu o ceartă cu o femeie, fie ea şi pentru un lucru neînsemnat, spuse căpitanul. Femeile îşi inventează propriile arme şi reguli – şi le schimbă după orice capriciu. Ai crede că cineva care a văzut lumea de o duzină de ori – cineva care mai are câţiva ani până să împlinească o jumătate de secol în cap... Sprâncenele lui negre se împreunară şi ochii îi scânteiară plini de mânie, şi Hughes atacă o felie de şuncă. Ai crede că un marinar bătrân le-ar cunoaşte deja capriciile, sau cel puţin ar şti deja să se ţină departe de ele.

– Dar dacă ne-am ţine departe de femei, viaţa şi-ar pierde atât de mult din dulceaţă... şi ar fi cu atât mai plictisitoare, spuse Alistair.

Anii de după Waterloo – anii în care nu mai avusese nici o femeie – i se păreau atât de groaznici, încât nici n-avea cuvinte să descrie. Cum reuşise oare să îndure atât? Se mira că nu se spânzurase.

Mâncară în tăcere o vreme. Apoi, căpitanul murmură:

– Dar şi el e vinovat pe undeva. Un porc nenorocit şi îngâmfat, asta era. De ce naiba s-a măritat cu el? N-o să înţeleg niciodată. Mi-a spus că era mulţumită. Mulţumită.

Alistair rămase cu gura căscată, dar se stăpâni în grabă.

– Domnişoara Oldridge a fost măritată?

Uniunea fusese anulată, desigur, altfel n-ar mai fi fost „domnişoara Oldridge".

Deci poate că nu mai era virgină, ceea ce însemna că regulile se schimbaseră.

Alistair se înfurie pe el însuşi imediat ce gândi asta. Nu-i venea să creadă că înnebunise până într-atât încât să caute tertipuri doar ca să se culce cu ea.

Căpitanul îl privea grav.

– Nu domnişoara O., spuse el. Vorbeam – mă plângeam – de cealaltă doamnă, doamna E. Vorbeam singur. Noi, bătrânii burlaci, facem asta uneori.

Hughes îşi văzu apoi de mâncare.

– Înţeleg, spuse Alistair. Cealaltă doamnă.

Problemele căpitanului erau cauzate deci de doamna Entwhistle, nu de domnişoara Oldridge... Care nu fusese măritată niciodată.

Dar bineînţeles că nu. Oare nu-i spusese că n-avea experienţă? Era neatinsă. Şi nu pentru că îşi păstrase virtutea pentru el.

– Domnişoara Oldridge preferă bărbaţii plini de viaţă, cum era şi cel cu care era să se mărite, spuse după o clipă căpitanul Hughes. Nunta lor era ca şi făcută, eram sigur. Nu părea genul de bărbat care să accepte „nu" drept răspuns. Când domnişoara Oldridge a rupt logodna, a urmat-o până aici şi a insistat să rămână până se rezolvau lucrurile.

Alistair îi aruncă o privire întrebătoare, iar căpitanul povesti situaţia. După ce soţia lui murise, domnul Oldridge începuse să-şi neglijeze afacerile, iar proprietatea să se deterioreze. La puţin timp după ce domnişoara Oldridge se logodise în Londra, proprietatea tatălui ei era în pragul colapsului. Aşa că Mirabel rupsese logodna şi se întorsese acasă. Asta se întâmplase cu unsprezece ani în urmă.

– Afacerile domnului Oldridge erau peste măsură de încurcate, continuă căpitanul. Oricine şi-ar fi putut da seama că va fi nevoie de ani întregi ca să le rezolve. Cred că una sau două sunt încă în litigiu, şi avocaţii încă se mai ocupă de ele.

Alistair se gândi că asta explica de ce Mirabel îşi ţinea administratorul atât de bine sub observaţie.

– Dar cum ar fi putut să aştepte William Poynton atâta amar de vreme în Derbyshire? continuă căpitanul Hughes.

– Poynton? repetă Alistair. William Poynton, artistul?

Căpitanul încuviinţă.

– Era abia la început atunci. Fusese chemat să picteze un perete în palatul unui nobil din Veneţia. Nu-i putea spune lui *signore* să aştepte doi ani, sau trei, sau cinci. Acum ar putea. Atunci nu şi-a permis.

Poynton era un artist renumit, care călătorea de multe ori în străinătate. Alistair îşi aminti minunatele scene egiptene care atârnau în salonul de la Oldridge Hall. Fuseseră pictate de Poynton, desigur.

– Mirabel a trebuit să salveze proprietatea, iar Poynton să devină faimos, spuse căpitanul. Doamna E. spune că ar fi trebuit

s-o aştepte. După un an sau doi, spune că fetei nu i-ar mai fi fost atât de frică să-şi lase proprietatea în mâinile unui nou administrator. Dar e absurd, şi i-am spus-o şi ei. Poynton nu şi-ar fi putut permite să refuze acea chemare sau să-şi amâne patronul, la fel cum nici eu n-aş putea să refuz o navă sau să-i spun comisiei de la amiralitate că nu-mi convine să navighez atunci când mi se cere. Când eşti la fund şi superiorii îţi oferă o frânghie sau o scară, n-ai cum să pui condiţii.

– Dar a renunţat la ea de dragul carierei, spuse Alistair, deci nu cred că o iubea cu adevărat.

Căpitanul clătină din cap.

– Poynton o iubea la nebunie. Toată Londra nu vorbea decât de asta. A venit aici după ce domnişoara Oldridge s-a despărţit de el. Toată lumea ştia. Dar nu-i păsa că se dă în spectacol în faţa prietenilor lui mai sofisticaţi.

– E un artist, spuse Alistair. Au obiceiul să facă gesturi teatrale. Sunt maeştrii pasiunilor măreţe. N-aş numi asta iubire. Dacă ar fi iubit-o cu adevărat, ar fi găsit o soluţie.

Deşi conversaţia se îndepărtase de referirea la aspectul bolnăvicios al domnului Carsington, iar reacţia acestuia la povestea cu Poynton era încurajatoare, căpitanul Hughes nu era încântat de sănătatea oaspetelui său. În loc să se îmbunătăţească pe zi ce trecea, starea pacientului părea să se înrăutăţească.

Cu încrederea în doctorul Woodfrey zdruncinată, căpitanul făcu apel la doamna Entwhistle. Deşi îi plăcea să se contrazică cu ea atunci când venea vorba de „revelaţiile" ei in ceea ce priveşte natura umană, căpitanul Hughes ii admira inteligenţa aproape la fel de mult ca şi frumuseţea trupului.

La puţin timp după micul dejun se întâlni deci cu doamna Entwhistle în parcul de lângă Oldridge Hall. După cum sperase, doamna îşi făcea plimbarea obişnuită de dimineaţă pe aceeaşi potecă pe care se plimbase în perioada în care fusese guvernantă.

Pe-atunci, doamna Entwhistle se îmbrăca în nuanţe sobre de gri şi maro, după cum i-o cerea poziţia. Acum însă, purta haine mult mai colorate. În acea dimineaţă îmbrăcase o haină roşie cu o bonetă asortată, drăguţă, plină de pene şi dantelă.

Căpitanul Hughes îi făcu complimentele de rigoare, pe care doamna le acceptă cu indiferență, fără să-și încetinească pașii. Deveni mai interesată însă, atunci când căpitanul îi spuse cum reacționase oaspetele lui la povestea cu Poynton. Fu de acord, de asemenea, că domnul Carsington părea îndrăgostit.

Însă relația nu-și putea urma cursul firesc dacă sănătatea domnului Carsington se înrăutățea. Ceea ce constituia principalul motiv de îngrijorare, după cum explică și căpitanul Hughes.

– Nu-mi vine să cred că arată așa fiindcă tânjește după domnișoara Oldridge, spuse el. Dacă îmi spui că așa stau lucrurile, o să mi se facă rău și mie.

– Ieri, Mirabel a primit o scrisoare de la mătușa ei din Londra, spuse doamna Entwhistle. În scrisoare, ea povestea toate aventurile domnului Carsington, până în cel mai mic detaliu. Mirabel mi-a citit-o și mie. Având în vedere ce am auzit, sunt sigură că nu îi stă în fire să tânjească. Dimpotrivă, pare să prefere scenele teatrale, discursurile pline de pasiune și răzmerițele. Activități cu totul incompatibile cu orice fel de melancolie.

– Răzmerițe? spuse căpitanul. Din cauza femeilor?

Boneta frivolă a doamnei Entwhistle se aplecă o clipă.

– Ei bine, asta mi se pare mai de înțeles, spuse căpitanul. Domnul Carsington e un om de acțiune, așa cum credeam.

– Din păcate, nu ești atât de perceptiv cum ar crede unii, spuse doamna Entwhistle. Domnul Oldridge e convins că ești singurul care înțelege ce probleme are domnul Carsington.

Căpitanul o privi, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Eu?

Boneta se aplecă din nou.

– Ceva despre egipteni, maci și...

Doamna se gândi o clipă, mușcându-și buza de jos într-un fel care îl făcu pe căpitan să se simtă nerăbdător.

– Egipteni? repetă el. Maci? Ce naib... Eu ce să înțeleg din asta?

– Domnul Oldridge se întreba de ce doctorul Woodfrey nu a prescris opiu, spuse ea. Dacă am înțeles bine, domnul Oldridge nu crede că e vorba de o comoție. Pare sigur că dumneata știi despre ce boală e vorba. A spus asta de mai multe ori.

– Eu nu știu decât că tânărul Carsington nu doarme și nici nu recunoaște asta, spuse căpitanul Hughes. Credeam că-și face griji pentru canal, sau din cauza domnișoarei Oldridge, care îi...

Căpitanul se opri, simțind cum o idee îi dă târcoale. Era ca o pânză albă pe linia orizontului, prea departe ca s-o identifice. Așteptă, dar pânza nu se apropie mai mult.

– N-am ce să fac, spuse el în cele din urmă. Trebuie să vorbesc cu domnul Oldridge eu însumi. Îmi va da dureri de cap, dar sunt sigur că e pentru o cauză bună.

Între timp, și Mirabel vorbea tot despre domnul Carsington. În timp ce căpitanul Hughes îl căuta pe tatăl lui Mirabel ca să se lămurească, fiica domnului Oldridge se sfătuia cu mai multe femei din împrejurimi, care erau îngrijorate pentru ele și soții lor.

Mama lui Mirabel începuse aceste întâlniri informale cu mulți ani în urmă. Femeile se reuneau o dată pe lună pentru a dezbate cele mai bune proiecte pentru comunitatea lor, și cum să le pună în aplicare. Întâlnirea le oferea de asemenea ocazia de a-și prezenta nemulțumirile în fața singurei membre care era în stare să le rezolve: stăpâna de la Oldridge Hall.

Mirabel aflase primele lucruri despre Caleb Finch la o astfel de întâlnire, cu unsprezece ani în urmă.

Subiectul de acum era domnul Carsington.

Toată lumea știa deja că cel de-al treilea fiu al lui Lord Hargate se abătuse prin părțile locului. Nu toată lumea era la fel de mulțumită de asta precum aristocrații cu fete de măritat.

Soția lui Jacob Ridler, morarul, spunea că soțul ei era cu totul împotriva canalului, asemenea tuturor celorlalți morari atunci când venea vorba de asta. Și nu era singurul. Chiar și cei care ar fi avut de profitat de pe urma canalului aveau obiecțiile lor: producătorii de var din nord, care aveau nevoie de cărbune pentru cuptoarele lor; negustorii de minerale; fermierii care aveau produse și bălegar de vânzare.

– Ne facem griji din cauza apei, domnișoară, spuse Mary Ann Ingsole, soția unui fermier, în timp ce pregăteau haine pentru o familie nevoiașă. Dacă acel canal o să-i sece apa lui Jacob Ridler, cum mai poate Jacob să macine porumbul la moară?

–Tom al meu spune că ne vor trimite toată carnea şi tot porumbul pe barje până la Londra şi vom trăi doar cu cartofi, spuse posomorâtă o altă femeie.

–Jacob spune că trebuie să construiască un rezervor, spuse doamna Ridler. Dar unde, domnişoară? Unde se găseşte o parcelă suficient de mare pe care să nu fie nici o fermă, nici o carieră, nici o păşune?

–Nu construiesc rezervoarele cum trebuie, spuse o altă femeie. Apoi rezervoarele plesnesc şi omoară oameni.

Acestea erau doar câteva obiecţii. Mirabel le ascultă pe toate. Când femeile terminară de vorbit, spuse:

–Nu e un secret că şi eu mă opun acestui proiect. Dar eu nu sunt decât o femeie, iar decizia le aparţine bărbaţilor.

Apoi le spuse că domnul Carsington va trebui să ţină o întrunire publică, să formeze un comitet pentru canal şi să scrie o petiţie către Parlament. Cei care se opuneau proiectului aveau atunci ocazia perfectă să vorbească.

–Dar nu vor spune nimic, spuse Mary Ann Ingsole. Până şi Hiram, care ştii că spune mereu ce gândeşte, nu vrea să se opună fiului lui Lord Hargate.

–Aşa sunt toţi, spuse femeia de lângă ea. Se plâng acasă şi unul altuia, dar ar prefera să fie traşi pe roată decât să spună ceva în public.

–Jacob spune că s-ar simţi ca un trădător. Toată lumea ştie cum s-a rănit domnul Carsington. Şi-a riscat viaţa pentru soldaţii de rând, cum au fost şi bărbaţii noştri.

–Pe lângă asta, Lord Hargate şi fiii lui mai mari ne-au făcut atâta bine.

–Dacă ar fi fost oricine altcineva, bărbaţii noştri ar fi spus ce au de spus, domnişoară.

Mirabel ştia deja că aristocraţia locală nu voia să rişte un conflict cu un membru al familiei lui Lord Hargate, preferând să se consoleze în schimb cu beneficiile materiale pe care le va aduce canalul. Nu şi-ar fi imaginat niciodată, în schimb, că negustorii şi fermierii de prin partea locului aveau să se comporte ca nişte şerbi din Evul Mediu.

Dacă nimeni altcineva nu spunea nimic, Mirabel nu se putea opune de una singură proiectului. Contra-petiția ei către Parlament ar fi fost respinsă din oficiu.

Mirabel părăsi întâlnirea și se urcă în trăsură. Era în cea mai neagră dispoziție.

Proiectele pentru canale fuseseră respinse și cu alte ocazii, iar Mirabel știa cum se întâmplase asta. Avea destui bani cât să pornească o intreagă bătălie legală, cu avocați, martori și petiții, și să le dea de lucru celor din comitetul parlamentar până la Ziua de Apoi.

Dar nu o putea face singură. Era femeie și n-avea drept de vot. Parlamentul nu i-ar fi luat obiecțiile în considerare și nici n-ar fi crezut că vorbea și în numele altora dacă aceia nu își făceau cunoscută propria opoziție.

Era doar vina ei, își spuse, fiindcă nu reușise să se gândească la un contraatac pe măsură. Dacă nu s-ar fi preocupat atât de frumusețea domnului Carsington și s-ar fi gândit mai mult la canal, dacă și-ar fi ocupat mintea cu afaceri și nu cu pretexte ca să se arunce în brațele lui, atunci poate că acum domnul Carsington n-ar mai fi avut o poziție atât de solidă.

În schimb însă, el avansa cu pași enormi fără să facă absolut nimic. Toată lumea, de la Sir Roger în jos, i se preda pur și simplu faimosului erou de la Waterloo.

Și nici nu-l putea învinui, fiindcă și ea i se predase – deși era în continuare împotriva canalului, i se predase în toate celelalte privințe: gânduri, inteligență, bun-simț și mândrie.

În plus, se pusese exact în situația pe care încercase să o evite cu atâta îndârjire. La fel cum făcuse cu domnul Poynton cu unsprezece ani in urmă, avea să-și facă zilele amare din cauza unui bărbat.

De ce nu se putea îndrăgosti o dată, măcar o dată, de un bărbat ale cărui planuri și ambiții nu erau într-un dezacord total cu ale ei?

Mirabel oftă și încercă să lase peisajul din jur să o liniștească. Era după-amiaza devreme și era frig, deși nu foarte frig. Deasupra, pe cer, norii cenușii se învârtejeau neliniștiți.

Trăsura mergea pe unul dintre acele drumuri de țară cu șanțuri adânci pe care domnul Carsington le disprețuia atât de mult.

Primăvara, pe marginea drumului răsăreau flori sălbatice, iar copacii formau o arcadă verde, grațioasă, deasupra. Acum însă, întreg peisajul era colorat în nuanțe spălăcite de verde și maroniu și ar fi părut poate singuratic sau melancolic.

Dar nu și pentru Mirabel.

Vântul șoptea printre frunzele arborilor care nu se ofileau niciodată, prindea frunzele toamnei trecute în mici vârtejuri și le împrăștia, la fel cum servitorii zânelor din povești răspândeau petale în calea lor.

Bătaia ritmică a copitelor, oftatul vântului, ciripitul optimist al unei păsări în apropiere – toate aceste sunete simple, de țară, îi liniștiră treptat sufletul.

Acum că melancolia ciudată care o cuprinsese începea să se risipească, Mirabel își reveni la optimismul ei obișnuit. Erau puține cauze care să fie cu adevărat lipsite de speranță, își spuse ea. Doar cei lipsiți de curaj sau imaginație spuneau asta. Iar ea nu era o astfel de persoană.

Nu trebuia să se simtă stupid doar pentru că nu descoperise încă o modalitate de a triumfa în fața domnului Carsington. Mătușa Clothilde era una din cele mai renumite gazde din Londra. Era soția lui Lord Sheffield, care era activ în politică, și avea de-a face cu politicieni în fiecare zi. Dar până și ea recunoștea că domnul Carsington reprezenta o provocare.

Era foarte inteligent pentru un bărbat, așa îi scrisese Lady Sheffield. Era de asemenea un cavaler. Până și aventurile sale – cele „șapte sau opt" de care vorbise, și el și pe care mătușa Clothilde le descrisese cu lux de amănunte – stăteau drept mărturie. Nu avea obiceiul să se folosească de femei doar ca să le abandoneze, așa cum făceau craii. Era loial, prea loial chiar, chiar și cu târfele și hoațele. Era galant și onorabil...

Mirabel văzu în sfârșit o rază de speranță.

Oare nu spusese Alistair de atâtea ori că vrea să înțeleagă de ce Mirabel se împotrivea planurilor sale și avea de gând să țină cont de obiecțiile ei? Când Mirabel îi spusese că oamenii îl admirau prea mult, asta îl supărase. Se abținuse față de ea fiindcă voia să se comporte onorabil, așa îi spusese.

Atunci ce părere ar avea dacă i-ar spune ce auzise mai devreme? Ce ar crede dacă ar ști că oamenii simpli de prin părțile

locului erau atât de impresionați de faptele lui eroice și de sacrificiul lui și de tot binele făcut de familia lui ca să dea glas adevăratelor sentimente?

Dacă Mirabel îl putea face să înțeleagă ce avantaj mare și nedrept avea, poate că Alistair avea să se întoarcă în Londra și va lăsa pe altcineva să-i ia locul. Oamenii de rând ar fi avut mai multe șanse până și în fața lui Lord Gordmor. Deși îi respectau titlul, nu s-ar fi dat în lături să i se opună pentru a-și apăra familiile și modul de viață.

Cu siguranță că onoarea avea să-l oblige pe domnul Carsington să-i lase această sarcină cuiva mai puțin dumnezeiesc.

Și după ce pleca?

Mirabel nu voia să se gândească la asta.

Din fericire, drumul era scurt și hotărârea ei nu avu timp să se topească sub amintirea zâmbetelor inocente, a glumelor seci sau a sărutărilor pasionale.

Când ajunse la ușa căpitanului Hughes, la puțin timp după această revelație, Mirabel încă nu se răzgândise. Dar valetul căpitanului ieși înainte chiar ca Mirabel să coboare din trăsură și îi spuse, cu scuze profunde, că nu primeau vizite. Stăpânul plecase, dar lăsase instrucțiuni stricte că domnul Carsington nu avea voie să fie deranjat sub nici o formă.

–Nancarrow, nu fi absurd, spuse Mirabel. Știi și tu că domnul Carsington a stat la Oldridge Hall până nu demult. Sunt sigură că domnul Woodfrey nu mi-ar fi interzis să-l văd.

Valetul se înroși.

–Îmi pare rău, domnișoară, spuse el, ordinele sunt ordine. Sunt obligat să nu fac nici o excepție, fiindcă asta dă un exemplu prost și ar putea duce la o revoltă.

Nancarrow era fostul servitor de pe vas al căpitanului și îi era devotat până în pânzele albe.

–În regulă, spuse Mirabel, deși nu era deloc în regulă. Atunci ești bun să-mi aduci un toc, cerneală și hârtie ca să-i scriu un bilet domnului Carsington?

–Fără scrisori, domnișoară, spuse Nancarrow. Nu vrem ca domnul să-și obosească mintea.

–Sunt doar câteva rânduri, începu Mirabel, dar apoi se răzgândi.

Spre deosebire de propriul valet, Nancarrow nu era obişnuit să gândească de unul singur şi nici nu putea să înţeleagă când se cuvenea să facă o excepţie şi când nu, aşa cum făcea Benton. Dacă insista, n-ar fi reuşit decât să se înfurie şi să-l facă şi pe el să se simtă prost.

Aşa că plecă. Dar nu acasă, cum presupusese Nancarrow.

Alistair se întoarse din plimbarea lui de fiecare zi prin parcul impecabil al căpitanului chiar când trăsura lui Mirabel întorcea pe furiş pe un drum lăturalnic.

Neştiind de disputa ce avusese loc la intrare, Alistair tresări când auzi mai multe pietricele lovindu-i fereastra dormitorului, care era la etajul întâi în spatele casei.

Merse la fereastră şi o văzu pe domnişoara Oldridge stând în mijlocul unui strat de flori, dedesubt. Mintea i se limpezi imediat, deşi fusese melancolic toată dimineaţa. Deschise fereastra.

– Domnişoară...

– Sst!

Mirabel arătă într-o parte. Alistair privi. O scară înaltă, veche, era rezemată de clădire. Mirabel trase scara până ajunse lângă fereastra lui, iar Alistair o urmări prostit.

– Domnişoară Oldridge, începu el.

Mirabel îi aruncă o privire plină de reproş şi îşi duse un deget la buze. Apoi începu să se cațere.

Alistair se întrebă dacă nu cumva visa. Însă ceea ce se întâmpla era mult mai plăcut decât visele lui obişnuite, aşa că era mulţumit să se bucure de moment.

Peste puţin timp, vârful bonetei ei cenuşii, urâte, ajunsese la acelaşi nivel cu pervazul ferestrei. O clipă mai târziu, Mirabel îl privea, de parcă ar fi fost un lucru perfect normal să se cațere pe o scară până la primul etaj.

Ameţit, Alistair o privi în ochii ei albaştri precum cerul la apus şi se întrebă dacă era sigur să o ridice în braţe.

– Domnule Carsington, spuse ea.

– Domnişoară Oldridge.

Mirabel îi zâmbi.

– Am venit să-ţi cer o favoare.

Zâmbetul ei îi înmuie sufletul.

– Orice, spuse el.

– Mă gândeam că ai vrea să ştii...

Mirabel se încruntă şi se lăsă pe spate, iar zâmbetul i se stinse. Alistair apucă scara.

– Nu face asta! Ai înnebunit?

– Eşti foarte bolnav, spuse ea. Nici nu-i de mirare că Nancarrow era atât de încăpăţânat. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Mirabel începu să coboare.

– Nu sunt bolnav, spuse el.

Mirabel se opri.

– Arăţi groaznic. Sunt sigură că n-ar trebui să stai lângă o fereastră deschisă.

– Domnişoară Oldridge, dacă nu-mi spui de ce ai venit voi fi nevoit să cobor după tine, spuse el. Fără haină şi fără pălărie.

Mirabel se căţără la loc.

– Nu vei face aşa ceva, spuse ea. Am venit doar ca să discutăm afaceri. Nu m-am gândit cât de mult te-ar obosi asta.

– Ce afaceri? Spuneai că vrei o favoare.

– Într-un fel. Mirabel fixă cu privirea treapta scării de care se ţinea. Dar nu m-am gândit la cât îi datorezi lui Lord Gordmor. Nu vreau să te pun să alegi între *fair play* şi loialitate... Clătină din cap. Ar fi o povară mult prea mare pentru mintea ta bolnavă.

– Nu sunt bolnav, spuse el.

Mirabel îl privi.

– Dar ceva nu e în regulă.

– Da, ceva nu e în regulă. E foarte grav, chiar, spuse el. Tu. Eu. Asta. Alistair arătă cu un gest tot ce era în jur. Ce se întâmplă între noi.

Mirabel privi în jos, spre pământ. Era cale lungă până jos, se gândi Alistair. Mâinile ei strânseră şi mai tare scara.

– Aş fi vrut să nu spui asta, spuse ea.

– N-am vrut. Dar tu...

Alistair se opri, fiindcă Mirabel începuse să se cațere cu viteză. O clipă mai târziu trecu peste pervaz.

– Dumnezeule!

Cu inima bătându-i nebuneşte, Alistair o prinse şi o trase înăuntru. Ar fi vrut să o scuture, dar Mirabel se eliberă şi se trase înapoi, departe de el.

– Ai fi putut să mori, mârâi el.

– Doar dacă mi-ai fi dat drumul, spuse Mirabel, cu vocea tremurând. N-ar fi trebuit să mă prinzi. Ştiam ce fac.

– Chiar aşa?

– Sunt o femeie de la ţară. Mirabel îşi îndreptă boneta. Nu sunt ca doamnele voastre de la Londra.

– Nu, chiar deloc, spuse el. Nu eşti ca nimeni altcineva. Eşti... eşti...

Privirea ei albastră o întâlni pe a lui şi Alistair se simţi învăluit de amintiri: fiecare privire, fiecare atingere... vocea ei şoptită, zâmbetele ei etern schimbătoare... trupul ei moale, dulce. El, cu tactul lui renumit, cu elocvenţa lui – el, care găsise mereu cuvintele potrivite cu atâta uşurinţă, nu reuşea să-şi formeze un gând coerent, darămite să-l mai şi exprime.

Făcu deci un gest neajutorat şi spuse, prosteşte:

– Întorci totul cu fundul în sus.

Mirabel se aruncă în braţele lui şi îi cuprinse talia, strivindu-se de el într-o îmbrăţişare.

– N-ar fi trebuit să vii, mârâi el, cu faţa îngropată în boneta ei. Dar mă bucur că ai venit.

– Ar fi trebuit să stau departe de tine, dar n-am putut, spuse ea, iar vocea i se auzea înăbuşită de haina lui. M-am folosit de primul pretext pe care l-am găsit.

– Mi-a fost atât de dor de tine, spuse el.

– Foarte bine. Eu am fost de-a dreptul nefericită. Mirabel se trase înapoi ca să-l privească. De când ai plecat m-am tot gândit cât de mult îmi doream să fi terminat ce începusem. Ce bine ar fi fost dacă nu te-ai fi oprit. Dacă mi-ai fi desfăcut toţi nasturii, toate panglicile, şi nu ţi-ar fi păsat de onoare.

– Nu ştii ce spui, zise el.

Alistair ştia, dar îşi dorea să nu fi înţeles. Nu avea inima de piatră.

– Îţi spun adevărul, spuse ea. De ce să mă prefac? Îmi caut mereu pretexte, îmi spun poveşti şi mie, şi ţie, ca să-mi apăr... Vocea ei tremură. Nu ştiu ce încerc să-mi apăr. Vanitatea. Mândria.

– Onoarea? spuse el.

– Trebuie oare s-o apăr? spuse ea. Vrei să plec acum? De ce nu m-ai gonit înainte să apuc să spun ceva? Mirabel se trase înapoi; buza de jos îi tremura. Bărbat nenorocit!

– Draga mea...

Ah, Alistair nu ştia ce să mai facă. Ar fi preferat ca Mirabel să-i înfigă pur şi simplu un pumnal în inimă şi să termine cu asta.

– Draga ta, spuse ea. Draga ta. Râse scurt şi îşi şterse lacrimile. Ah, nu te uita la mine aşa de... de... Nu te uita aşa. Nu voi plânge, disprețuiesc femeile care se folosesc de lacrimi ca să primească ce vor. Am fost copleşită doar, o clipă. De exasperare.

– Aş da orice, spuse el, dacă lucrurile ar fi altfel.

Urmă o pauză lungă, încordată. Apoi, Mirabel spuse:

– Ți-ai fi dorit să nu fiu o aristocrată şi fecioară, nu-i aşa? Dacă n-aş fi fost nemăritată, atunci? Mirabel îşi scoase mânuşile şi le lăsă să cadă pe podea. Apoi începu să-şi desfacă panglicile de la bonetă. Atunci? repetă ea. Dacă, totuşi, n-aş fi o lady?

Alistair se holbă la mănuşi, la mâinile ei dezgolite care desfăceau în grabă panglicile.

– Doar nu ai de gând...

Alistair se opri. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Mirabel îşi scoase boneta şi o aruncă pe un scaun.

– Nu, spuse el.

Mirabel începu să-şi desfacă nasturii de la mantou.

– Am treizeci şi unu de ani, spuse ea, şi aş vrea să-mi strâng bobocii de trandafir înainte să-i văd ofilindu-se.

Capitolul 12

Expresia de pe chipul lui magnific, patrician, era neprețuită. Dacă Mirabel n-ar fi fost atât de neliniştită, probabil că ar fi râs. Dar adevărul era că tremura de frică şi, dacă se oprea, fie şi pentru o clipă, şi-ar fi pierdut şi ultima fărâmă de curaj.

– Gluma asta nu e deloc amuzantă, spuse el.

– Sunt cât se poate de serioasă, spuse ea.

Alistair spusese că îi era dor de ea. Că simte ceva pentru ea. Poate că nu simțea decât dorință, dar și asta era destul. Și Mirabel simțea tot dorință.

Trecuse atâta timp de când dorise un bărbat, atâta timp de când un bărbat îi împărtășise și el sentimentele. Cu William, se abținuse și își păstrase virtutea de dragul onoarei. Îl lăsase să plece, de dragul datoriei. Dar nu se va lăsa dominată încă o dată de onoare și de datorie, nu întru totul.

Era singură cu domnul Carsington, și nu sub acoperișul tatălui său sau la hotel. Nimeni n-o văzuse intrând în dormitorul lui și nimeni nu trebuia să o vadă plecând. O astfel de ocazie nu avea să se mai ivească a doua oară.

Mirabel nu voia să moară fără să fi fost niciodată cu un bărbat. Trebuia să știe cum era să simtă și să se lase cuprinsă de pasiune. Trebuia să simtă cum era să facă dragoste cu bărbatul după care tânjea.

Alistair porni spre ea. Mirabel se trase înapoi.

– Trebuie să-ți închei nasturii la loc, spuse el pe un ton sever, sau ți-i voi încheia eu.

Alistair înaintă. Mirabel se retrase.

Camera era mult mai mică decât dormitorul din Oldridge Hall, iar mobila și bagajele lui creau un adevărat traseu cu obstacole pentru cei doi. Mirabel știa că Alistair nu voia să riște să răstoarne vreun scaun sau să spargă ceva, mai ales că pe fiecare suprafață exista ceva fragil. Zgomotul ar fi atras atenția servitorilor.

Alistair șchiopătă precaut după ea, iar Mirabel se retrase în continuare, desfăcându-și restul nasturilor cu degete tremurânde.

– Domnișoară Oldridge, joci un joc foarte periculos, spuse el. Cineva ne-ar putea auzi.

– Atunci vorbește mai încet, spuse ea.

Sări pe pat și, stând periculos de aproape, își dădu jos dintr-o mișcare mantoul. I-l aruncă lui Alistair, lovindu-l în față. Alistair îl ținu așa o clipă și apoi îl strânse la piept.

– Nu face asta, spuse el, cu glas răgușit. Ești crudă cu mine. Mantoul... Înghiți un nod. Mantoul e cald încă, miroase a tine.

Inima lui Mirabel bătea nebunește.

– E foarte riscant, spuse el. Și e nedrept.

– Nu-mi dai de ales, spuse ea. Este numai vina ta. Tu şi onoarea ta nenorocită.

– Nu face asta, spuse el. Nu poţi face asta.

– Dar asta e singura noastră şansă, spuse ea.

„Dar asta e singura noastră şansă."

Alistair încercă să-şi spună că nu conta. Nu o putea dezonora nici aici, la fel cum nu o putuse face nici în casa tatălui său.

Mirabel se chinuia să-şi descheie rochia.

Nasturii erau la spate. Alistair i-ar fi putut desface atât de uşor.

Îşi strânse pumnii şi rămase nemişcat.

Mirabel nu-şi putea dezbrăca rochia fără ajutor. Iar el nu trebuia să o ajute.

– Toată viaţa mi-am făcut doar datoria, continuă Mirabel, încercând să-şi răsucească rochia ca să ajungă la nasturi şi la panglici. Nu regret nimic. Aproape nimic. Dar ştiu că te voi regreta pe tine.

– Draga mea...

– Nu spune asta!

– Dar îmi eşti dragă. Dacă nu mi-ai fi... Dar nu putem... Trebuie să vorbim. Te implor, îmbracă-te la loc. E imposibil să discutăm raţional atâta timp cât faci asta.

– Sunt mereu atât de raţională, spuse ea. Mereu fac ce trebuie. De ce n-am voie să fac şi ce nu trebuie, măcar o dată?

– Ba da, ai voie, altă dată. Nu acum.

– Ai spus că ţi-a fost dor de mine, că ţi-a fost rău fără mine, spuse ea. Când te întorci în Londra vei avea alte doamne care să te ajute să uiţi de mine. Eu nu voi mai avea pe nimeni ca tine. Nu vreau să-mi doresc doar să fi riscat. Nu vreau să regret. Nu am decât acest moment. Nu înţelegi? Nu mai am timp.

Mirabel renunţă să se mai chinuie cu nasturii şi se prinse de stâlpul patului in schimb. Îşi ridică piciorul drept, îşi desfăcu catarama ghetei drepte şi, după ce se luptă puţin, reuşi să o scoată.

Alistair nu-i mai putea permite să continue. Porni spre pat.

– Nici să nu te gândeşti, spuse ea. Sunt foarte emoţionată şi s-ar putea să ţip.

Alistair făcu un pas înapoi. Mirabel era deja neliniştită. Era foarte probabil să i se risipească şi bruma de curaj care îi mai rămăsese – şi Alistair se rugă ca asta să se întâmple înainte ca voinţa lui să cedeze. Înainte să uite de onoare. Trebuia să se prefacă. Se pricepea la asta. Trebuia să se prefacă că nu simte nimic.

Aşa că se îndepărtă, dădu la o parte boneta ei urâtă de pe scaun, se aşeză şi îşi încrucişă braţele.

– În regulă, spuse el. Dă-ţi jos toate hainele. Zbate-te goală, în pat, dacă de asta ai chef. Am văzut asta şi cu altă ocazie, şi o voi mai vedea şi pe viitor. Ai dreptate, am avut parte de multe alte femei şi voi mai avea parte şi de altele. Multe alte femei. Dacă mă plictisesc prea tare, poate mai fac o plimbare prin grădină.

Cealaltă gheată zbură pe lângă el. Din fericire, era moale, iar covorul era gros. Ateriză cu un zgomot înăbuşit.

Apoi urmară jartierele.

Alistair se holba la cizmele lui.

Ceva moale şi unduios îi ateriză în creştet. Alistair îl smulse de-acolo şi deschise ochii. Era un ciorap, încă mulat pe forma piciorului ei. Îşi înăbuşi un geamăt.

Celălalt ciorap îi ateriză la picioare. Alistair îl privi fix, trecându-şi degetele prin păr.

Îşi spuse să pretindă că era altceva, dar nu reuşi. Văzu cu ochiul minţii cârlionţi delicaţi, arămii, în locul ei cel mai secret, cel mai feminin. Îşi ridică încet privirea spre pat.

Părul ei ca de foc îi cădea liber pe umeri, iar rochia ei era răsucită într-o parte. Avea poalele ridicate până la şolduri şi tocmai îşi deznoda panglicile de la jupon. Alistair îi văzuse deja gleznele şi gambele când se întâlniseră prima oară. Le cunoştea forma. Dar nu văzuse chiar atât de mult din ele, şi nici nu le văzuse dezgolite.

Mirabel avea o aluniţă lângă genunchiul stâng.

– Domnişoară Oldridge, spuse Alistair, cu vocea răguşită. Mirabel.

– E prima oară când mă dezbrac din interior spre exterior, spuse ea. E o provocare.

Mirabel îşi trase jos juponul şi păşi afară din el. Rămase aşa o clipă, ţinându-şi fustele cu mâinile, şi îl privi.

– Ai picioare foarte frumoase, spuse el.

„Te rog să ți le acoperi", ar fi trebuit să adauge. Dar nu o spuse. Oricum n-ar fi contat câtuși de puțin.

Mirabel își privi picioarele.

– Da, presupun că arată bine. Dar nimeni nu le vede vreodată. Și restul trupului meu arată la fel de bine. Dar degeaba!

În sfârșit, Alistair înțelese problema.

Mirabel trăia la capătul lumii, alături de un tată care era în general absent, în spirit dacă nu și fizic. Lucra zi după zi, dar nimeni nu-i observa reușitele. Nimeni nu-i aplauda succesele, și cu atât mai puțin nimeni nu o admira și nu flirta cu ea. Nimeni nu-i spunea că era drăguță și nu-i aprecia inteligența, creativitatea sau inima ei bună și afectuoasă.

De ce să-i pese lui Mirabel cum se îmbrăca sau dacă avea sau nu coafura potrivită dacă era oricum invizibilă?

– Te văd, spuse el.

Apoi se ridică și merse lângă pat. Mirabel se trase înapoi, unde nu o putea ajunge cu brațele.

– Ești frumoasă, spuse el. Aș da orice de pe lumea asta ca să te am. Dar nu pot, fiindcă nu sunt intr-o poziție care să-mi permită să mă căsătoresc cu tine.

– Bineînțeles că nu ne putem căsători, spuse ea. Este foarte posibil să îți construiești acel canal oribil, iar eu te voi urî pentru asta. Dacă dai greș, va fi din vina mea, și tu mă vei urî pentru asta. În acest moment am semnat un armistițiu, dar nu va dura. Nu poate dura. Dacă nu facem dragoste acum, nu vom mai avea o a doua șansă. Tu vei avea alte șanse cu alte femei, știu. Dar eu nu cred că voi mai întâlni vreun bărbat la care să țin cum țin la tine.

Mirabel vorbea încet, cu calm, dar obrajii ei își schimbau mereu culoarea. Stătea incordată, strângându-și încă poalele în pumni.

Nu avea ochii în lacrimi și nici buzele nu-i tremurau, dar bărbia ei era împinsă înainte, curajoasă sau sfidătoare, sau pur și simplu încăpățânată, Alistair n-ar fi putut spune care dintre ele.

Nu știa decât că și el voia ce voia și Mirabel și se simțea oribil forțând-o să-l implore. Indiferent ce urma să facă, tot avea să se simtă oribil apoi.

Așa că va face acel lucru după care tânjeau amândoi și va rezolva problemele morale mai târziu.

Până una-alta, își spuse el, doar nu mai era copil. Știa cum să facă dragoste fără să-i răpească virtutea. El și Judith Gilford profitaseră din plin de puținele și rarele ocazii în care fuseseră singuri. Alistair avusese deci timp să-și scape logodnica de virginitate. Și nici Judith nu încercase să și-o păstreze.

Dar Alistair se stăpânise.

Era prost, poate, dar nu era fără scrupule.

Spunându-și asta, Alistair își scoase haina. Își dezlegă lavaliera, o desfăcu și o aruncă deoparte. Ateriză peste ciorapii ei.

Alistair îi auzi suspinul.

Și el respira grăbit. Își impuse să se calmeze, să-și păstreze mintea limpede. Își scoase cizmele.

Apoi o privi pe femeia care îl aștepta pe pat, studiind-o încet de la degetele de la picioare în sus: gleznele grațioase, arcuite, picioarele catifelate, acea aluniță care parcă îl chema, lângă genunchi... și, mai sus, șoldurile pline.

Alistair urcă în pat și se târî spre ea pe coate și genunchi, pe deasupra cuverturii unde cizmele ei lăsaseră urme adânci.

Mirabel nu-și clinti nici un mușchi, ci rămase așa, ținându-și poalele. Când se apropie, Alistair descoperi că alunița era în forma unei inimioare, cu vârful în sus. O sărută. Piciorul lui Mirabel tremura.

Alistair îi cuprinse genunchii cu brațul și o trase în jos.

Auzi un strigăt slab, înecat, plin de uimire, apoi Mirabel aterizează printre perne. Alistair se târî deasupra ei, iar Mirabel îi apucă bluza cu amândouă mâinile și îl trase în jos.

Alistair ar fi vrut să fie blând și atent, dar era aproape imposibil. Se simțea ca un bărbat care rătăcise prin deșert zile, săptămâni, ani întregi. Mirabel era o oază, curată și proaspătă și dulce. Toate celelalte femei cu care fusese vreodată păreau acum doar un miraj. Mirabel era singura care era adevărată.

Parfumul ei era peste tot, îl amețea. Îl simțise și în pardesiul ei, îl respirase neajutorat, iar parfumul îi amintise toate lucrurile de care încercase cu disperare să uite: prima dată când o gustase, prospețimea ei, ardoarea acelui prim sărut... căldura trupului ei deasupra lui, inima ei bătând-i așa de tare că o simțea pe piept, părul ei gâdilându-i bărbia.

Acum Mirabel era aici, în brațele lui. „Asta este singura noastră șansă."

Alistair o sărută și mai pasional, iar dulceața ei deveni dulce-acrișoară. Începu să se lase amurgul; în curând, lumea întreagă avea să dispară și nu vor mai rămâne decât ei doi, singuri.

O cuprinse cu brațele. Îi desfăcu rochia, deși jurase să n-o atingă: mai întâi nasturii și panglicile de la rochie, apoi șireturile de la corset. Apoi împinse totul – rochia, corsetul și cămășuța – în jos, i le coborî până la brâu...

... și uită să mai respire.

Își imaginase forma sânilor ei, dar nu-și închipuise că ar putea fi atât de perfecți. Erau fermi și ca de catifea, iar la capete aveau doi boboci roz și delicați. Nu-și putuse imagina curba fără cusur a abdomenului ei, gaura ademenitoare a buricului. Nu crezuse că se va putea opri odată ce începuse, dar acum o privea fascinat și știa, știa că ea era tot ce își dorea pe lume.

– Mirabel, spuse el încet.

Minunată. Miraculoasă. Îi mângâie ușor un sân cu mâna, iar Mirabel se împinse în el; bobocul delicat se închise la culoare, întărindu-se.

– Ah, îngăimă ea.

Era un oftat încet, moale, o răsuflare blândă, dar asta îi spuse tot: Mirabel simțea plăcerea, îi oferise încrederea ei, îl dorea.

Îi mângâie abdomenul, simțindu-i pielea moale. Mirabel se mișcă sub atingerea lui, iar răspunsul ei plin de dorință îi dădu curaj. O mângâie cu mai multă forță, mai posesiv. Îi masă pielea catifelată, curbele perfecte, iar Mirabel se mișcă la fiecare atingere, oferindu-i-se cu totul, plină de încredere, fără teamă, fără rușine. Cu cât o atingea și o gusta mai mult, cu atât i se oferea mai mult, iar dorința lui creștea pe măsură.

Nu mai știa nimic altceva, doar că voia să o aibă. Mirabel era tot ce și-ar fi putut dori vreodată.

Îi dădu un sărut profund, de parcă voia să-i ajungă la inimă, iar Mirabel își împleti degetele în părul lui și îi răspunse cu aceeași nerăbdare. Gustul ei era curat și dulce, inocent, dar nu timid. Era ca și când ar fi sorbit nectarul unei flori sălbatice, crescute în cel mai sălbatic deșert, în ciuda tuturor.

– Mirabel, murmură el, cu buzele lipite de ale ei, nerăbdător..

– Da, da, da, şopti ea.

„Da, da, da."

Alistair îi împinse rochia, corsetul şi cămăşuţa în jos, peste şolduri, aproape fără să-şi dea seama că o face. Nu voia decât să scape de ele. Îşi dezbrăcă şi el hainele care rămăseseră, tot fără să se gândească. Îşi dorea să-i simtă din nou aroma, să-i mângâie pielea, să-i înveţe trupul, centimetru cu centimetru, cu mâinile şi cu buzele.

Poate că mintea lui ştia încă unde se afla şi cine era femeia de lângă el şi ce intenţionase, dar gândurile i se încleştaseră tot mai mult, pe măsură ce degetele ei începeau să îl cerceteze la rândul lor. Mirabel prinsese curaj de la el, începuse să descopere cum ii putea stârni dorinţa.

Alistair nu se mai gândi la bine şi rău. Dorinţa înflori, fierbinte, sălbatică. Limbile lor se întâlniră, unghiile ei îi găsiră umerii şi i se afundară în carne, iar trupurile li se împletiră. Se rostogoliră într-o parte, cerând tot mai mult unul de la celălalt, şi începură să se lipească lasciv unul de celălalt.

Pe undeva, Alistair încă mai ştia ce intenţionase, ce se cuvenea să facă dacă voia să-şi păstreze onoarea. Dar Mirabel se agăţase de el, iar el ar fi preferat să moară decât să-i dea drumul. Era atât de caldă, de mătăsoasă şi de plină de pasiune. O strânse la piept, iar Mirabel suspină.

– E în regulă, şopti el.

Dar nu era. Mirabel era virgină, altfel erecţia lui nu ar fi şocat-o.

„Opreşte-te", îşi spuse Alistair. „Opreşte-te chiar acum."

Însă Mirabel nu se trase înapoi. Nu se temea, deşi membrul lui viril şi tare se sprijinea acum de burta ei.

– O, Doamne, şopti ea. Apoi îşi lipi şoldurile de ale lui şi începu să se mişte. O!

Alistair nu mai gândea. Mintea îi era încleştată cu totul.

– Te vreau, spuse el, iar glasul îi vibră ca un tunet. Te vreau atât de mult.

– Da, spuse ea. Da, te rog.

„Da, te rog."

Alistair îşi strecură mâna între picioarele ei.

Mîrabel scoase un suspin scurt, surprins, apoi se relaxă şi i se lăsă în voie. Avea încredere în el.

Degetele lui se strecurară printre cârlionţii ei moi şi începură să o mângâie blând. Mirabel se încordă din nou, şi din nou i se lăsă în voie o clipă mai târziu, mişcându-şi şoldurile, frecându-se şi mai mult de degetele lui. Mâinile ei moi îi cuprinseră umerii cu şi mai multă pasiune, apoi îi coborâră pe braţe, trimiţându-i val după val de căldură spre vintre şi întunecându-i mintea şi mai mult.

Mângâierile lui deveniră mai agresive, iar degetele ei îi strânseră braţele.

–Ah, da, te rog. Ah, da. Ah, Doamne...

Apoi, veni eliberarea. Din nou şi din nou.

Alistair îi simţi plăcerea, îşi simţi propriul trup cuprins de acelaşi val de pasiune, îşi simţi fiecare muşchi tremurând. Degetele lui erau umede de la ea. Era pe jumătate înnebunit de bucurie, de dorinţă. Mirabel se zbătu sub atingerea lui.

–Ah, te rog. Te rog.

Îşi încleştă din nou degetele în părul lui şi îl târî în jos ca să-l sărute din nou. De data asta, buzele ei aveau gustul păcatului, dulce şi fierbinte şi carnal. Alistair voia să-i soarbă fiecare picătură, să o posede cu totul, să-i simtă plăcerea dinăuntru.

Pierdut încă pe jumătate în acel sărut tumultuos, Alistair îi trase un picior peste şoldul lui şi o mângâie şi mai adânc cu degetele, pregătind-o, deşi era deja umedă, iar degetele lui tremurau de dorinţă. Mirabel îl dorea. Şi el o dorea, mai mult decât orice pe lume.

Se pregăti să intre.

Degetele lui Mirabel alunecară în jos, iar Alistair gemu, cu buzele lipite de ale ei. Mirabel murmură ceva. Nu înţelegea; gândurile lui erau începătoşate, fierbinţi, întunecate.

Apoi îi simţi degetele apucându-i bărbăţia şi lumea întunecată şi sufocantă explodă într-o lumină orbitoare. Atingerea ei îl străbătu ca un fulger, zguduindu-i muşchii, venele... şi Alistair explodă, vărsându-şi sămânţa pe burta ei.

Când se rostogoli de deasupra ei, Alistair o trase cu el. Mirabel se simţea ca un boţ de lut în mâinile lui cu degete lungi,

experimentate. I se lăsă cu totul în voie. Se simțea cuprinsă de o fericire soră cu delirul și simțea furnicături pe piele și în întreg trupul. Tremura.

Alistair o trase la piept și o aduse aproape, cu posteriorul lipit de vintrele lui. Mirabel se cuibări comod și se gândi că aici îi era locul. Aici îi fusese locul dintotdeauna. Alistair era mare, cald și minunat de robust. Se răsuci și mângâie șoldul încordat, musculos, lipit de al ei. Îl simți pe Alistair crispându-se, și asta o aduse imediat la realitate. Își dădu seama că îi atinsese piciorul rănit. Simți o rețea de cicatrici fine, în relief.

– Iartă-mă, șopti ea. Te doare?

Alistair scoase un sunet ciudat – un chicotit, un geamăt, sau ceva între cele două.

– Nu, draga mea, chiar deloc. E un alt fel de suferință.

Apoi își lipi buzele de gâtul ei, făcând-o să tremure.

– Așa, spuse el.

Plăcere. Când îl atingea, îi oferea plăcere. Știa asta. Îi simțise plăcerea, ca un ecou la propria eliberare, cu fiecare mângâiere. Ca și când sentimentele ei se izbeau de el și se întorceau ca un ecou, și invers, iar și iar. De parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna, de parcă ar fi fost de la început o singură ființă, dar ceva îi despărțise o vreme.

Mirabel nu putea vorbi despre asta încă. Ceea ce i se întâmplase era magic. Simțise ceva pe care nu-l putea exprima în cuvinte. Se lăsase atinsă atât de intim, i se predase lui cu totul – era un lucru dureros de minunat. Dacă și-ar fi dat seama că atingerile ei îndrăznețe aveau să ducă la asta, ar fi făcut-o de la început. Îl dorea înăuntrul ei.

Dar nu, așa era mai bine pentru amândoi. Așa nu va urma nici o consecință. Mirabel înghiți un nod.

– E piciorul tău, tiranul, spuse ea. Vrea atenție, ca întotdeauna. Dă-mi voie să mă uit la el.

– Nu arată bine, spuse el. Dar de ce ți-ar păsa? Tu vezi o frumusețe in pustiul din jur pe care alții n-ar putea să o descopere niciodată. Și oricum, ești o fată de la țară. Sunt sigură că ai văzut porci, vite sau oi care nasc. Cu siguranță ai nervii minunat de tari.

– Femeile nu sunt la fel de sensibile ca bărbații, spuse ea.

– Sensibile? râse Alistair.

Mirabel se întoarse în brațele lui, îl sărută pe gât și pe umăr, apoi îi privi piciorul rănit. Cicatricile erau mult mai multe decât crezuse. Se întindeau de la șold aproape până la genunchi, într-o rețea complicată.

– Cred că rana a fost îngrozitoare, spuse ea. De fapt, cred că au fost mai multe răni. E uimitor că ai supraviețuit și ți-ai păstrat și piciorul.

Mirabel îl simți încordându-se.

– Vrei să schimb subiectul? întrebă ea.

Trecu mult timp până când Alistair răspunse, aproape în șoaptă:

– Doctorii mi-au spus că trebuie să-l taie. Dar eu nu i-am lăsat. Eu... Făcu o pauză lungă. Nu știu dacă gândeam rațional atunci. Dar Gordy gândea pentru amândoi. Și el m-a susținut.

– Cred că ai pierdut foarte mult sânge, spuse ea. Sunt sigură că de-asta nu puteai gândi limpede.

Alistair își îngropă fața în părul ei.

– Și faptul că ai pierdut mult sânge ar fi făcut operația foarte riscantă, continuă ea. Nu m-am gândit la asta. Presupun că doctorii nu știau ce altceva să facă. Nici eu n-aș fi știut, dacă aș fi fost în locul lor. Nu știu cum ai găsit-o pe acea persoană din Turcia, dar el – sau ea – pare să-ți fi salvat viața. Ai avut noroc că prietenul tău era acolo. Lord Gordmor.

Deci acest interludiu magic fusese posibil datorită dușmanului ei. Mirabel se ridicase pe culmile pasiunii datorită lui. Bărbatul care voia acum să-i distrugă lumea îi salvase viața lui Alistair.

Mirabel nu voia să se gândească la asta.

Îl mângâie pe piept, pe părul mătăsos.

– E mai mult auriu, murmură ea.

– Ce e?

– Părul de pe piept e mai deschis la culoare decât cel din cap, spuse Mirabel, privindu-l în ochi, dar nereușind să-i deslușească gândurile. Am fost foarte atentă la aceste mici detalii.

Îl memora, pentru ca mai târziu...

Nu se mai gândi nici la asta. Voia să se concentreze pe prezent. Totul se va termina mult prea repede oricum. Aici era cald și bine și Mirabel era în siguranță. Dar în curând...

În curând. Dumnezeule, de cât timp era aici?

Realitatea începu să-şi reintre în drepturi, iar plăcerea şi căldura să se dizolve. Mirabel îşi ridică din nou privirea.

– Trebuie să plec, spuse ea.

Alistair o strânse şi mai tare în braţe.

– Trebuie să plec acum, spuse ea. Nu pot să stau toată după-amiaza... deşi aş vrea să pot.

Privirea lui Alistair se întunecă.

– Trebuie să vorbim întâi, spuse el.

– Putem vorbi altă dată, spuse ea.

– Despre noi, spuse el.

– Dar nu există... nu va exista... nici un „noi".

– Cred că trebuie să vorbim de căsătorie, spuse el.

Inima lui Mirabel bătu cu putere, temătoare şi extaziată în acelaşi timp. Era înnebunită, dar lucidă. Respiră adânc, liniştindu-se, răsuflă şi îşi sprijini capul pe umărul lui.

– După cum ai spus şi tu, sunt o femeie de la ţară, spuse ea. Ştiu cum rămân grele animalele. Nu m-ai lăsat însărcinată.

Alistair râse scurt.

– Nu pentru că n-aş fi încercat. Dar tu... Dumnezeule, cu tine mă controlez la fel de puţin ca un elev în călduri.

Mirabel îşi ridică mâna şi îi mângâie obrazul.

– Nu regret nimic, spuse ea. Şi nici tu nu trebuie să regreţi nimic. Nu răspunzi de virtutea mea. Nu m-ai păcălit, nu m-ai dus cu vorba. Ştiam ce fac.

– Nu contează, spuse el. Şi eu ştiam ce fac – sau credeam că ştiu. N-am intenţionat ca lucrurile să ajungă atât de departe.

– Eu da, spuse ea.

– Asta nu contează, spuse el.

– Să nu-mi spui că e vorba de onoare.

– Nu doar onoare, spuse el. Onoare şi afecţiune. Ţin la tine.

Amintirea veni, nechemată: William, străbătând plantaţia ei distrusă, alergând spre ea, luând-o in braţe. „Te iubesc, Mirabel. Nu distruge două vieţi. Nu mă face să plec fără tine."

Atunci, Mirabel rămăsese fermă pe poziţii. Îl iubea pe William din toată inima, dar erau prea multe lucruri importante la mijloc.

De data asta era vorba doar de o simplă afecțiune, își spuse ea. Dacă îi ceda acum, tot ce făcuse până în acel moment n-ar fi avut nici un rost. Sacrificiul iubirii lui William ar fi fost pentru nimic. Se luptase atâția ani ca să salveze acest loc – acest loc pe care mama ei îl iubise atât de mult – pentru nimic.

Mirabel încercă să se elibereze, dar brațele lui nu cedară.

– Domnule Carsington, spuse ea.

– Alistair, spuse el.

– Domnule Carsington, spuse ea ferm. Te rog să te gândești. Nici nu se pune problema să ne căsătorim. În foarte scurt timp vom fi dușmani, și să fii sigur că mă voi lupta cu tine. Fără milă. Folosindu-mă de toate armele pe care le am la dispoziție. Acest – acest interludiu a fost plăcut, dar... Mirabel se opri; nu mai putea minți. Nu doar plăcut. A fost... perfect. Și eu țin la tine, dar nu văd cum ar putea să-ți reziste vreo femeie. Nu pot să le permit acestor sentimente, sau... sau intimității dintre noi... să mă influențeze.

Alistair o sărută pe frunte. Mirabel își dorea să plângă.

– Refuz să cred că această situație nu poate avea un deznodământ fericit, spuse el. Nici măcar n-am discutat cum trebuie despre ea.

– Nu există decât o singură rută fezabilă pentru canalul prietenului tău, spuse ea. Crede-mă, am căutat alternative. Nu există.

– Ruta poate fi săpată în mai multe feluri, spuse el.

– Dar rezultatul va fi același, spuse ea. Vei crea un canal de transport care va despica lumea mea pașnică și înapoiată și o va schimba radical și iremediabil. Nu pot lăsa să se întâmple asta. Pentru cineva venit de afară, Longledge este ca o sută de alte sate. Dar pentru mine e unic, e neprețuit.

– Draga mea, înțeleg asta.

Blândețea din vocea lui fu la un pas să-i topească orice urmă de rezistență. Mirabel simți lacrimi în colțul ochilor. Avea un nod în gât.

Își rezemă pumnul de pieptul lui și împinse. De data asta, Alistair îi dădu drumul.

Mirabel începu să se ridice, dar Alistair oftă și spuse:

– Așteaptă.

Apoi se ridică, merse la lavoar și umplu ligheanul.

O clipă, Mirabel îl urmări mişcându-se; trupul lui înalt, puternic, avea încă atâta graţie, deşi şchiopăta. Îşi întoarse privirea.

Alistair îi aduse ligheanul şi un prosop.

Mirabel se spălă în grabă. Între timp, Alistair – care era încă gol, fără să-i pese – îi strânse încet hainele.

Apoi veni lângă pat şi se aşeză, cu braţele pline de hainele ei. Nu i le oferi încă, ci rămase uitându-se la ele.

Mirabel îşi găsi cămăşuţa şi lenjeria şi se îmbrăcă cu mişcări nesigure. Îşi găsi şi ciorapii, se aşeză lângă el şi şi-i trase.

Când fu sigură că putea vorbi din nou, spuse:

– Te înţeleg şi pe tine. Ştiu că eşti loial şi ţii la onoare...

– N-a fost foarte onorabil că am profitat de tine, mârâi el.

Îi lăsă hainele lângă ea, pe pat, se ridică, îşi găsi pantalonii şi îi îmbrăcă.

– Eu ţi-am cerut – te-am obligat – să profiţi de mine, spuse ea.

– Nu fi absurdă.

Alistair apucă jartierele din teancul de haine, i le întinse, apoi le trase înapoi. Îngenunche şi i le legă el. Apoi îi sărută aluniţa de lângă genunchi.

Sărutul îi topi hotărârea de mai devreme aproape pe de-a-ntregul. Mirabel avu nevoie de toată tăria de care era în stare ca să se prefacă în continuare nepăsătoare.

– Nu e vina ta, spuse ea. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să te seduc. Am greşit. N-ar fi trebuit să profit de un om bolnav, dar nu sunt o femeie cu prea multe scrupule. Mirabel se ridică. Mi-ar fi de mare ajutor dacă m-ai ajuta să-mi găsesc restul hainelor.

Alistair o privi lung, lung, cercetând-o cu privirea lui de chihlimbar. Apoi făcu ce i se ceruse şi îi încheie corsetul cu o eficienţă surprinzătoare.

Mirabel se întrebă câte femei – pe lângă cele şapte sau opt de care ştia – fuseseră îmbrăcate şi dezbrăcate de Alistair. Simţi un junghi dureros, un sentiment care – spera ea – nu era totuşi gelozie.

Alistair o ajută să intre în rochie în doar câteva clipe, apoi îi încheie nasturii şi panglicile. Pentru părul ei avu nevoie de mai mult timp, fiindcă acele se împrăştiaseră peste tot. Dar pentru Mirabel, tot acest timp trecu foarte repede.

Acum nu mai avea nici un pretext să-şi întârzie plecarea, aşa că porni spre fereastră.

Alistair o prinse de braţ şi o trase înapoi.

– Mirabel, mai sunt şi alte lucruri, nu doar canalul, spuse el. Dacă reputaţia ta are de suferit câtuşi de puţin din vina mea...

– Îţi faci prea multe probleme, spuse ea, deşi îşi făcea şi ea griji din exact acelaşi motiv.

Poziţia ei în comunitate se baza doar pe respectul pe care i-l purtau vecinii, respect care s-ar fi evaporat dacă s-ar fi aflat de ceea ce tocmai se petrecuse aici. Totuşi, Mirabel continuă pe un ton rece:

– Nu suntem în lumea bună din Londra, unde matroanele capricioase fac legea. Vecinilor mei nu le pasă chiar atât de mult de astfel de lucruri. Va trebui să comit o crimă pentru care să fiu demnă de spânzurat ca să mă respingă cu totul. Dimpotrivă, dacă aş fi bănuită că m-am culcat cu tine, asta mi-ar creşte prestigiul, cred.

Alistair se încruntă. Nu-i dădu drumul. Rămase privind-o, cu ochii îngheţoşaţi.

– Asta se va întâmpla doar dacă ajung să mă bănuiască, spuse ea. Ceea ce e foarte puţin probabil – dacă nu mă faci să întârzii din nou.

– Dar dacă se află, atunci voi afla şi eu, spuse el. Şi voi face ceea ce trebuie făcut.

Mirabel nu se îndoia că Alistair avea să încerce. Se născuse, probabil, într-o armură strălucitoare de cavaler – metaforică, desigur. Era tipic pentru o soartă atât de diabolică să-l trimită pe Sir Galahad aici, în colţul ei de lume, ca să distrugă tot ce iubise ea vreodată.

Mirabel reuşi să zâmbească vesel, totuşi.

– Dacă vecinii mei bănuiesc că m-am purtat într-un fel anume, atunci se vor distra încercând să-şi dea seama dacă îmi creşte burta, spuse ea. Când va fi limpede că fiul lui Lord Hargate, onorabilul veteran de război, nu m-a lăsat grea cu un bastard, atunci se vor ocupa cu altceva. Porcul lui Sorley va mânca din grădina doamnei Ridler. Una dintre iepele premiate ale vicarului va dispărea misterios în noaptea dinaintea târgului. Menajera doamnei Earnshaw va vedea o fantomă în salon.

Mirabel își întinse mâna liberă și îi mângâie obrazul.

– Trebuie să plec acum.

Alistair îi dădu drumul și se întoarse cu spatele.

Mirabel alergă la fereastră și se cățără afară.

Nu-și permise să se uite înapoi.

Avea o viață întreagă la dispoziție pentru asta.

Capitolul 13

Deși era inutil să încerce să ascundă ceva valetului său, Alistair încercă s-o facă. Se îmbrăcă rapid, găsi o perie și îndepărtă repede urmele de pași de pe cuvertură.

Îl auzi pe Crewe intrând în cameră, oftă și perie în continuare.

Valetul se apropie, cu un burete în mână.

– Dacă îmi permiteți, domnule, spuse el. Un burete umed ar putea să vă fie mai util.

Alistair se dădu la o parte. Crewe frecă petele.

– Ați încheiat nasturii vestei în butonierele greșite, îi spuse stăpânului său, și un ac de păr e prins în mâneca dreaptă a hainei.

– Să mă ia naiba, bodogăni Alistair. Încheie din nou nasturii de la vestă și scoase acul de păr. Ar trebui să fie mai multe printre așternuturi și perne, dar trebuie să aibă încredere în Crewe că va îndepărta toate aceste dovezi înainte ca servitoarele să le observe.

Servitoarele. Mai venise cineva la etaj?

– Crewe, ceilalți servitori...

– Nimeni nu s-a mai apropiat de partea aceasta a casei în ultima oră sau chiar mai bine, îi răspunse valetul lui credincios.

– Mi-am dat seama că nu doriți să fiți deranjat, așa că am decis să mă sfătuiesc cu personalul căpitanului Hughes. Au fost atât de binevoitori, încât mi-au explicat cum să prepar soluții de curățat pete și și-au dat cu părerea în privința folosirii săpunului sau a alcoolului distilat de vin ca să curăț dantelă și broderie aurie.

Cu alte cuvinte, Crewe îi ținuse pe ceilalți servitori departe. Măcar dacă bărbatul ar fi dat dovadă de mai puțin tact și ar fi dat năvală peste stăpânul lui înainte ca acesta să comită un act de prostie care depășea orice făcuse până atunci.

Dar nu era treaba lui Crewe să gândească în locul lui Alistair. Când stăpânul se arătase lipsit de etică, servitorul acționase ca să o protejeze pe doamna implicată, să nu fie descoperită și aruncată în dizgrație.

– Ești un model de perfecțiune, Crewe, știi asta? spuse Alistair. Ești cel mai înțelept și mai credincios servitor.

– Nu e greu să servești un stăpân bun, și aceștia sunt mai rari decât consideră lumea, spuse Crewe.

Ștergând și ultimele urme ale pașilor domnișoarei Oldridge, începu să facă patul.

– Stăpânii buni par totuși să nu fie o specie atât de rară în acest colț al ținutului Derbyshire. Servitorii căpitanului Hughes îi sunt credincioși și îl ridică mereu în slăvi. Cât despre cei care locuiesc la Oldridge Hall, pot să garantez personal pentru bunătatea și generozitatea lor.

Patul fiind acum curățat de orice urmă a evenimentelor recente, Crewe își îndreptă atenția spre covor. Strânse trei agrafe de păr, un nasture rupt, o bucată mică de dantelă și niște capete ciudate de ață.

În timp ce servitorul curăța camera de alte dovezi compromițătoare, stăpânul lui luă o decizie. Două ore mai târziu, pe când căpitanul Hughes era în seră, încercând să îi captiveze atenția domnului Oldridge de la o plantă verde-închis la alta, domnul Carsington și valetul lui se întorceau călare la Matlock Bath.

Înainte să ajungă acasă, Mirabel începuse să înțeleagă de ce fecioarele erau strict avertizate să își apere virtutea și să-și păstreze virginitatea pentru noaptea nunții.

Văzuse cum se împerecheau animalele și crezuse că avea o idee despre ce se întâmpla între bărbați și femei. Dar omisese ceva din raționamentul său.

Animalele nu făceau dragoste. Era ceva pur fizic.

Undeva, în mintea ei ignorantă şi confuză, presupusese că aşa va fi: fizic, plăcut şi că-i va oferi o anume descărcare – o eliberare de emoţii înăbuşite.

Nu ghicise cât de dulce putea să fie, sau cum dulceaţa, la fel de mult ca şi pasiunea, vor intensifica tot ceea ce simţise înainte.

Nu avea nici cea mai mică bănuială referitor la cât de mult o va durea să-i refuze cererea în căsătorie şi să-l facă pe el, dar şi pe ea însăşi, să-şi dea seama de adevărul crud şi prăpastia adâncă dintre ei.

Nu-şi dăduse seama cât de dureros şi greu va fi să plece de lângă el. Acum înţelese că făcuse o greşeală imensă.

Dar nu mai avea cum să întoarcă timpul înapoi. Urma să aibă ce îşi dorise – sau ceea ce crezuse că-şi dorise: o experienţă, o amintire.

Odată cu trecerea timpului, va învăţa să-şi amintească cu plăcere de acel moment, îşi spunea ea. Îşi va aminti că un bărbat – şi zâmbi trist. Nu, nu doar un bărbat. Un cavaler chipeş năvălise în viaţa ei şi pentru o vreme, o făcuse să se simtă ca o domniţă frumoasă dintr-o poveste romantică. Pentru puţin dintr-o după-amiază, avusese parte de un final fericit.

„E mai mult decât ai avut ieri", îşi spuse ea.

Aşa că, hotărându-se să fie bucuroasă, se duse acasă. Întrucât încă nu se simţea în stare să dea ochii cu doamna Entwhistle, Mirabel se duse în biroul eî.

Asta se dovedi a fi o greşeală pentru că, îndată ce se aşeză la birou, îşi aminti prima îmbrăţişare emoţionată... mâinile puternice ridicând-o pe birou...

Încercă să-şi înăbuşe amintirea.

– Mai târziu, mormăi ea. Mai târziu poţi să fii abătută.

Se chinui să-şi aducă aminte evenimentul care accelerase greşeala fatală din acea zi: femeile din Longledge şi soţii lor – meşteşugarii şi fermierii care nu au vrut să dea glas temerilor.

Se ridică de la birou, se îndreptă spre fereastră şi privi afară la după-amiaza care era pe sfârşite. De la fereastra aceea nu putea să vadă mare lucru, dar până şi acel ungher, o întrezărire a copacilor care de-abia scăpaseră din topoarele lui Caleb Finch, era un balsam pentru sufletul ei rănit.

După ce regretele se îndulciră şi se atenuară puţin, se gândi la planul ei iniţial.

Nu fusese, într-adevăr, bine pus la punct. Chiar dacă domnul Carsington nu intenţionase să profite de ea, nu putea totuşi să se sustragă de la responsabilitatea faţă de bărbatul care ii salvase viaţa. Cum putea să dea ochii cu Lord Gordmor şi să-i spună:

– Îmi pare rău, dar a trebuit să mă întorc pentru că nimeni nu a vrut să mă provoace la duel. În afară de o fată bătrână ahtiată după un semn de iubire, toţi fac ce vreau eu. Mai bine te duci tu în schimb, pentru că sigur te vor provoca pe tine.

Acum că îşi imagina scena în minte, îşi dădu seama cât de ridicol ar fi fost. Lord Gordmor nu ar fi crezut că prietenul lui era un trădător; ar fi crezut că domnul Carsington îşi pierduse minţile.

Ar fi crezut că era...

– Nebun, spuse încet. Suferind. Bolnăvicios. Că are insomnii. Că este surescitat. Aşa a spus doctorul.

Aşa că se aşeză repede şi începu să scrie scrisori, înainte ca propria conştiinţă să prindă puteri suficiente cât s-o oprească.

Nu îi luă mult şi, când termină, se duse să-l caute pe tatăl ei ca să i le semneze. După spusele lui Benton, era puţin probabil ca domnul Oldridge să fi plecat departe la plimbare. Primise în dimineaţa aceea un nou specimen de plante din ţinuturi îndepărtate şi era extrem de îngrijorat în privinţa lor.

Îşi găsi tatăl într-o seră, încruntându-se la o bucată veştejită de viaţă vegetală.

Căpitanul Hughes era cu el, încercând, se pare, să facă imposibilul: să aibă o conversaţie inteligentă.

Îl salută pe căpitan şi, după ce se scuză pentru întrerupere, spuse:

– Tată, am nevoie să-mi semnezi aceste două scrisori.

– Da, draga mea. Aşteaptă un moment, te rog.

În ceea ce îl privea pe tatăl ei, un moment putea să însemne atât niciodată, cât şi, posibil, pe vecie.

– Mi-e teamă că nu pot aştepta, tată, spuse Mirabel. Nu avem nici un minut de pierdut. Aceste mesaje trebuie trimise prin curier.

Tatăl ei se întoarse de la plantă spre ea şi clipi.

– Doamne Dumnezeule! Dar ce s-a întâmplat?

– Nu trebuie să te îngrijorezi, spuse ea. Am totul sub control. Doar semnează-le, te rog. Nu se cade să le semnez eu.

De vreme ce el lua constant notițe despre colecția lui de materie vegetală, avea toc și cerneală la îndemână. Totuși, nu trecu absent peste scrisori, așa cum făcea de obicei, ca să-și scrijelească numele la sfârșit. De data asta chiar citi.

Când termină de citit, nu luă imediat tocul în mână. În schimb, se uită la ea, cam cu aceeași atenție cu care își privise noua plantă slăbită.

Mirabel se asigură că nimeni, și mai ales nu Sylvester Oldridge, ar putea să ghicească, privindu-i chipul, că, doar cu câteva ore în urmă, se aflase goală în brațele celui de-al treilea fiu al contelui de Hargate. Și nici că tatăl ei ar fi putut să citească în trăsăturile ei mijloacele depravate și rușinoase prin care ajunsese să facă asemenea ispravă.

– Nu cred că... începu el.

Nu apucă să-și termine gândul, pentru că, în acel moment, Dobbs, valetul căpitanului Hughes, intră grăbit în seră, roșu la față și gâfâind.

– Îmi cer scuze, domnule.. domnilor... domnișoară... dar domnul Nancarrow mi-a spus să fug să-i spun căpitanului, de vreme ce nu suportă amânare și...

– Atunci grăbește-te, interveni căpitanul. Ce s-a întâmplat?

– E vorba de domnul Carsington, domnule. A fugit.

– Ei ca să vezi, spuse tatăl. Se îndepărtă și semnă scrisorile.

Mirabel nu putu decât să-l privească fix pe servitor.

– Ești nebun de-a binelea? îi spuse căpitanul lui Dobbs. Omul ăsta e prea bolnav ca să fugă undeva. Mai degrabă s-a dus să se plimbe prea departe și s-a pierdut sau a leșinat de epuizare.

– Nu pare să fie asta, domnule. A plecat cu domnul Crewe și și-au luat și caii.

– Și nimeni nu a făcut nimic să-i oprească? Nancarrow e cumva invalid? De ce nu a trimis după mine imediat ce și-a dat seama?

– A trimis domnule. Doar ce a aflat și el. A aflat de la cei de la grajduri. La început a crezut că era doar o glumă a vreunui grăjdar. Dar când am urcat în camera domnului Carsington, toate lucrurile lui dispăruseră și fereastra era deschisă.

– Fereastra? Să nu-mi spui că a coborât pe cearşafuri înnodate.

– Nu, domnule. Domnul Vince pusese scara în dimineaţa asta ca să verifice jgheaburile de apă şi trebuie s-o fi uitat acolo, pentru că scara se afla, domnule, chiar sub fereastra domnului Carsington.

Cea de-a doua scrisoare trimisă prin curier de la Oldridge Hall fu adusă sâmbătă, înainte de cântatul cocoşilor şi îl trezi pe Lord Gordmor dintr-un somn adânc.

Cu mâinile tremurânde, rupse scrisoarea. Când o termină de citit, înjură violent. Se ridică din pat. Era exclus să se mai culce la loc. Străbătu o vreme dormitorul în sus şi în jos, apoi îşi chemă valetul şi îi spuse să îi facă bagajul.

Era cu mult înainte de ora normală de trezire a valetului său. Acesta clipi de mai multe ori ca să se asigure că într-adevăr stăpânul lui era treaz la acea oră atât de matinală şi că îi propunea o călătorie.

În schimb spuse doar atât:

– Desigur, Excelenţa Voastră. Unde plecăm?

– Spre capătul lumii, să mă ajute Dumnezeu, spuse lordul. Derbyshire.

De vreme ce Lord Gordmor se aştepta să aibă un sejur mai lung în sălbăticia din East Midlands, servitorii aveau nevoie de mai multe ore ca să îi termine bagajul.

Aşa că sâmbătă, cu puţin înainte de prânz, vicontele îi făcu o vizită surorii lui. Doamna era încă în pat când ajunse el, şi sorbea apatîcă din ciocolată. Se însufleţi totuşi când îi povesti despre scrisoare.

Avu multe de spus, mai ales cuvinte care sunau a „Ţi-am spus eu".

– Nu mi-ai spus că bunul Car se va îmbolnăvi atât de grav, izbucni Gordmor, după ce îi ascultă la nesfârşit refrenul tragic, care, după el, se prelungise mai mult decât era cazul.

– Am ştiut că nu era el bărbatul potrivit pentru sarcina asta, spuse ea. Nu vrei să recunoşti şi nimeni nu va vorbi vreodată deschis despre subiectul ăsta, dar toată lumea bârfeşte că nu şi-a revenit de la Waterloo încoace. Petrece mai mult timp

cu croitorul lui decât cu oricine altcineva – fără să mai spunem că de-abia s-a mai uitat la vreo femeie de când s-a întors. Am tot spus că suferă de o depresie periculoasă în cel mai bun caz, dar cine să mă asculte?

– Ce anume? Nici măcar nu-mi amintesc să te fi auzit vreodată...

– Acum e la atâția kilometri depărtare de toți prietenii lui, continuă ea, înconjurat de oameni care sunt porniți împotriva ta – și prin asociere și împotriva lui. Își îndreptă boneta de noapte cu volănașe. Prea bine, dacă vrei să te uiți la mine atât de urât, nu o să mai spun nici un cuvânt pe tema asta. Dar mă bucur că măcar te duci să-l vezi și sper numai să nu fie prea târziu.

Lord Gordmor le făcu apoi o vizită lui Lord și Lady Hargate. O găsi numai pe doamnă acasă. Întrucât era deja trează și luase micul dejun în urmă cu ceva timp, îl primi în salon.

– O, ai venit să ne dai veşti despre Alistair, spuse după schimbul obișnuit de politeturi. Am primit și noi azi-dimineață o scrisoare prin curier. Bietul domn Oldridge este cu adevărat îngrijorat. Dar are numai o fată și nu știe cum e să ai băieți. Sunt sigură că își face griji exagerate.

Dacă familia Hargate era lipsită de griji, scrisoarea adresată părinților trebuia să fi fost mult mai puțin sinceră decât cea trimisă prietenului și partenerului său.

– Sper că așa e, Domnia Voastră, spuse Gordmor. Totuși, nu mă pot liniști până nu văd asta cu ochii mei. Vreau să plec astăzi spre Derbyshire.

Sprâncenele ei se ridicară.

– Sunteți sigur că vă simțiți destul de bine cât să călătoriți?

Lord Gordmor o asigură că își revenise complet după gripă. Îl examină o bună bucată de timp, apoi spuse:

– Sunteți palid, dar asta ar putea fi consecința faptului că ați petrecut atâtea săptămâni în casă. Cred că vă cunoașteți mai bine decât oricine organismul. Sunteți îngrijorat, pesemne, pentru afacerea dumneavoastră cu canalul.

– Plănuisem să mă ocup de afacerile din Derbyshire eu însumi, spuse el. Apoi m-am îmbolnăvit și n-am avut cum să știu cât timp voi fi invalid din cauza bolii.

– Sunteți presat de timp, înțeleg, spuse ea. Dacă Parlamentul nu aprobă proiectul de lege privind construirea canalului înainte de suspendarea lucrărilor pe timp de vară, e posibil să trebuiască să mai așteptați încă un an pentru a vă începe munca. Nu putem fi siguri că Parlamentul va mai dezbate și la toamnă proiectul.

– În orice caz, am prefera să începem lucrările pe vreme bună, spuse el.

Adevărul era că lucrările trebuiau să înceapă în vara aceea, chiar mai devreme dacă era posibil.

Orice întârziere ar fi făcut ca proiectul să fie mai scump. La un moment dat, ar fi putut deveni imposibil de realizat. Mai multe canale stagnaseră, construite doar parțial, din lipsă de fonduri.

Între timp, minele lui Gordmor stagnau și ele. Cărbunele din Derbyshire's Peak nu era renumit pentru calitatea sau cantitatea lui, însă, cu toate acestea, era necesar să alimenteze mașinile cu aburi folosite în industriile locale, mecanisme ce urmau să se înmulțească sigur în anii următori.

Cărbunele lui nu trebuia să călătorească departe, în mod sigur nu până la Londra. Trebuia numai să îl transporte rapid și ieftin clienților aflați la douăzeci–treizeci de kilometri depărtare.

Odată ce va putea să vândă cu ușurință pe piețe de desfacere mai mari, îi spusese administratorul lui, va fi fezabil din punct de vedere economic să investească mai mult în mine și să producă mai mult. În plus, odată ce va dispune de transport ieftin, alte minereuri ar justifica costurile de a le extrage din pământ. Proprietatea lui din Derbyshire i-ar aduce în cele din urmă un venit frumușel, comparativ cu fondurile slăbuțe pe care le asigura acum.

Nu dădu glas neliniștilor sau ambițiilor sale în fața contesei. Preferă să nu zăbovească asupra lor nici măcar în gând. Totuși, astăzi, deși își păstra înfățișarea calmă obișnuită, acele gânduri i se învârtejeau în minte.

– Alistair mi-a explicat în detaliu planul înainte să plece, spuse contesa. M-am bucurat să-l văd atât de entuziasmat. Începusem să mă tem că nu-și va recăpăta niciodată moralul.

– Avea nevoie numai de o provocare, spuse Gordmor. Ceva care să-i ațâțe din nou spiritul de luptător.

Ea îl privi concentrată.

–Totuşi, sunteţi neliniştit să-l lăsaţi să lupte singur pentru proiectul acesta.

–Mărturisesc că da, Domnia Voastră. Dar în cele din urmă, după cum bine ştiţi, miza este mare, pentru amândoi.

Mai mult decât spiritul de luptător al lui Alistair Carsington fusese stârnit atunci.

Conştiinţa lui devenise o Furie la fel de crâncenă ca orice zeitate grecească, iar asta era doar o frântură din haosul din inima lui.

Îşi petrecu restul zilei de vineri studiind cu atenţie toate hărţile pe care le avea Wilkerson şi luând notiţe.

Sâmbătă, se duse călare la minele lui Gordy ca să vadă cu ochii lui cum era repartizat pământul.

Duminică, parcurse pe jos scurta distanţă dintre hotelul lui şi oraşul Matlock. Acolo asistă la slujba din biserica veche şi se rugă pentru îndrumare divină, de vreme ce mintea nu îi oferea nici una.

Ieşi din biserică simţindu-se la fel de puţin luminat decât fusese după ce studiase hărţile sau minele şi împrejurimile lor.

Rămase după ce enoriaşii obişnuiţi plecaseră şi se plimbă prin cimitir, citind inscripţiile de pe cruci.

Alistair ştia că nici un membru al familiei Oldridge n-ar trebui să fie îngropat aici. Ei aveau biserica lor veche în Longledge. Rudele lor ar trebui să fie îngropate acolo sau într-un mausoleu pe moşie.

Totuşi, nu venise să caute strămoşii nimănui. Nu avea pur şi simplu nici un motiv să se grăbească să se întoarcă la hotel. Nu putea să rezolve nici o chestiune de afaceri astăzi. Fără afaceri, avea puţine lucruri să-l distragă de la problemele care roiau ca din cutia Pandorei, pricinuite de ceea ce trebuia să fie un simplu canal navigabil.

Îi era groază de venirea duminicii, cu lipsa ei de distracţii. Ar avea prea mult timp să se gândească şi, de vreme ce nu putea să se gândească cu un scop util, ar fi preferat să aibă ceva de făcut.

Totuşi, ritualurile familiare în biserica aceea necunoscută, printre străini, îi liniştiră puţin îngrijorarea. Cimitirul deluros,

cu lespezile sale strâmbe şi roase de vreme, îi aduse la rândul său o anumită linişte.

Ziua era răcoroasă fără să fie rece, cerul era înnorat, dar nu întunecat. Pe ici, pe colo un copac părea că prinsese curaj odată cu sosirea primăverii şi dădea semne de înmugurire.

Merse şchiopătând încet printre lespezi, oprindu-se din când în când să le citească pe cele care erau lizibile. Printre mormintele mai noi găsi şi unul al unui bărbat căzut la Waterloo.

Alistair îşi aşeză mâna pe piatra simplă de mormânt şi rămase acolo o vreme. Iar asta îl linişti.

Nu se întrebă de ce Waterloo îl ucisese pe acel bărbat şi îl cruţase pe el. Ştia că nu exista nici un răspuns, nici un rost pentru astfel de întrebări. Ştia că nu fusese cruţat pentru un scop anume. Cu toate acestea, spre deosebire de bietul flăcău, Alistair era viu; el era cel care trebuia să dea sens vieţii care îi fusese oferită.

Astfel, cu moralul ridicat, se întoarse la hotel şi, sfidându-l pe doctorul Woodfrey, citi ziarele pe care Crewe i le procurase cu o zi înainte şi scrise o jumătate de duzină de scrisori.

2 martie

Luni dimineaţa, cu puţin înainte de ora zece, Mirabel intra cu cabrioleta ei în Matlock Bath. Îi făcu o vizită directoarei de la poştă şi alta celei de la biroul de ştiri şi a bibliotecii de împrumut. De vreme ce aceste doamne puteau să facă să circule veştile mai repede decât poşta sau presa, acela era cel mai rapid mod de a-i anunţa pe toţi ce o aducea aicî şi, spera ea, de a ţine în frâu bârfele pe seama destinaţiei sale.

Astfel că se îndreptă spre hotelul Wilkerson, unde ceru ca un membru al personalului să-i coboare bagajele. După ce servitorul îi cără valizele în clădire, întrebă de Crewe.

Valetul apăru în câteva minute, iar expresia feţei lui nu trăda nici o urmă de curiozitate sau nelinişte.

– Nu mai este nevoie să te întreb ce face stăpânul tău, spuse ea. Ştiu că ai mare grijă de el şi că te asiguri că respectă regimul doctorului Woodfrey.

– Ei bine, domnişoară...

–Știu că faci tot ce-ți stă în putință, având în vedere circumstanțele dificile, spuse ea. Am venit numai să-i aduc niște obiecte pe care le-a uitat.

Arătă spre coșurile pe care servitorul le pusese pe jos, în apropiere.

Deși Crewe nu spuse nimic, nu putu să-și ascundă în întregime uimirea când se uită la coșuri.

Mirabel era perfect conștientă că domnul Hughes îi trimisese lucrurile domnului Carsington la hotel sâmbătă dimineață. Fostul său musafir îi ceruse asta în biletul pe care îl lăsase înainte să fugă... pe scara pe care Mirabel uitase s-o mute înapoi în poziția ei inițială.

–Cu câteva zile în urmă, doamnele de la Longledge Hill au fost atât de generoase, încât au binevoit să-mi dea mai multe doctorii pentru domnul Carsington, îi explică lui Crewe. Scoase o listă din geantă. Veți găsi mai multe borcane de dulceață și întăritoare, un extract de plante pentru dureri de cap, un sirop de legume pentru una-alta – dar există un bilet pentru fiecare borcan, precum vei vedea și singur. Ia să vedem ce altceva mai avem aici. Extract de vitriol – excelent pentru flatulență, se pare. Pastile de assa-fetida – care folosesc atât pentru atacuri de isterie, cât și pentru astm, însă în dozaje diferite. Balsam pe bază de rășină din Edinburgh. Elixirul lui Daffy. Mai multe tipuri de jeleuri. Rețete pentru băuturi răcoritoare, zer, băuturi fierbinți din lapte, vin și mirodenii și bere cu pelin.

Crewe holbă ochii de uimire:

–Într-adevăr, domnișoară. Foarte generos din partea doamnelor.

–Când domnul Carsington se întoarce la Londra, ar putea să se facă spițer, spuse ea.

–Vă mulțumesc pentru sugestie, domnișoară Oldridge, se auzi un mormăit din spatele ei.

Mirabel se răsuci spre el.

Faimosul erou de la Waterloo stătea doar la câțiva pași distanță în spatele ei, sprijinîndu-se într-un baston, cu pălăria lui din blană de castor în cealaltă mână.

Ca de obicei, arăta impecabil. Marginile gulerului îi atingeau profilul ferm al maxilarului. Lavaliera lui era perfect curată. Haina

verde cădea foarte bine pe umerii şi pieptul lat şi se îngusta pe talia lui subţire. Pantalonii...

Mintea i se umplu de amintirea acelor picioare lungi şi musculoase încolăcite cu ale ei, a acelor braţe puternice care o trăgeau aproape, a acelor mâini atât de îndemânatice care se mişcau pe pielea ei, atingând-o în cele mai intime locuri... atingerea acelor buze pe ceafa ei... alintările murmurate.

Îşi îndreptă privirea spre faţa lui şi, pentru că îşi dădu seama că se îmbujorase din cap până-n picioare, îşi ridică bărbia.

El privi coşurile, apoi pe ea.

– Flatulenţă? spuse el, ridicând din sprâncene. Atacuri de isterie?

– Cea dintâi este uneori o consecinţă a sedentarismului, spuse Mirabel. Cea de-a doua pare a fi modul în care unele doamne au interpretat diagnosticul doctorului Woodfrey de oboseală a nervilor.

– Nu am oboseală a nervilor, spuse el. Mă simt foarte bine.

Nu era aşa. Ochii lui aurii erau afundaţi în orbite şi înconjuraţi de cearcăne adânci.

– Dar ochii... începu ea.

Mâna i se ridică automat, ca să-l atingă pe obraz, dar şi-o retrase şi îşi apucă săculeţul cu ambele mâini.

– N-au de-a face cu vreo boală, spuse el. Mi-aş dori să nu... Se întrerupse din vorbit şi aruncă o privire în jur.

Crewe se făcuse invizibil ca de obicei. Totuşi servitorul de la hotel care cărase coşurile mai zăbovea pe hol. O slujnică apăruse şi ea şi ştergea praful cu hărnicie.

Domnul Carsington deveni formal, întrebând de domnul Oldridge şi de doamna Entwhistle.

Aflând că erau bine sănătoşi, spuse:

– Nu trebuie să te ţin din treabă, domnişoară Oldridge. Ştiu că eşti foarte ocupată. Te voi conduce, dacă îmi permiţi. Mă gândesc să vizitez bazinele pietrificate. Toată lumea îmi spune că aceste minuni ale naturii nu trebuie ratate.

Mirabel acceptă la fel de formal. Odată ajunşi afară, plimbându-se pe faleză şi în afara razei auditive a servitorilor curioşi, spuse cu o voce joasă:

– Mi-aș dori să te liniștești. Nu mă simt deloc rău. Am ochii duși în fundul capului doar pentru că nu pot să mă odihnesc noaptea. Mă regăsesc mereu în bătălia groaznică de la Waterloo, noapte după noapte. A, desigur, mai e și o femeie care mă chinuie de asemenea.

Mirabel nu voia să fie ea cea care îl ținea treaz. Totuși, nu putu să simtă decât bucurie că el se gândea la ea. Și nu putea decât să-și dorească să fie lângă el când coșmarurile îl chinuiau. Putea să-l țină în brațe și să... Nu, nu putea să facă asta. Și oricum, în scurt timp el avea să plece departe de ea. Fie părinții lui, fie Lord Gordmor vor veni curând și îl vor scuti să se mai ocupe de afacerea pentru care venise. Îndepărtându-l și de ea.

Odată plecat, ea va redeveni ea însăși. În cele din urmă.

– Ai putea să încerci și băile balneare, spuse ea. Îți vor fi puse la dispoziție, iar proprietarii vor fi foarte binevoitori.

El oftă:

– Foarte bine, voi încerca faimoasele băi. Am hotărât, oricum, să mă fac cunoscut printre micii comercianți, curatorii de muzeu și printre ghizi. Pe lângă toate bârfele, ar putea să-mi vină o idee sau vreo revelație care mă va ajuta să rezolv problema cu canalul.

Mirabel încercase asta deja. Analizase problema din orice unghi posibil și nu descoperise nici un compromis acceptabil, cu atât mai puțin alternative. Canalul trebuia să fie construit la nivelul solului. Între minele lui Lord Gordmor și Canalul Cromford, singura întindere similară de pământ se afla exact unde Lord Gordmor își dorea să construiască repede calea navigabilă.

Sperase să-și dea seama că acesta făcuse niște calcule complet greșite, dar nu era așa.

Dacă ar fi existat o altă cale...

Dar nu exista. Căutase și căutase. Singura ei speranță de a da peste cap proiectul cu canalul era să scape de domnul Carsington.

Ar fi fost mai bine pentru toți dacă acesta ar fi plecat. Desigur, mai bine pentru inima ei.

Nu se așteptase să îl vadă astăzi. Venise devreme intenționat, pentru a preveni acea posibilitate – sau cel puțin asta își spunea ea.

„Mincinoaso, mincinoaso." Încă se mai prefăcea, încă își găsea scuze. Nu venise ea însăși, în loc să trimită niște servitori cu cutiile? Firește că sperase să îi audă vocea sau să îl zărească măcar pentru ultima oară.

Iar așa înrăutățise lucrurile. Un cuvânt, o privire nu erau însă de ajuns. Se întreba oare ce ar fi fost. Desigur, nimic din sfera posibilului. Cu cât rămânea mai mult lângă el, cu atât mai rău își făcea.

Trebuia să-l părăsească, să se ducă la treaba ei, la pretinsa ei treabă. Îi privi chipul bine conturat, uitându-se direct în auriul fierbinte al ochilor lui.

– N-am mai fost la bazinele pietrificate de ceva timp, spuse ea. Mă întreb dacă mănușa mea mai este încă acolo. Acoperită de calcar.

Capitolul 14

Cu mult înainte să ajungă, Alistair fusese conștient de variatele fenomene naturale ale stațiunii. Faimoasele băi cu izvoare minerale din Matlock Bath, de exemplu, ofereau și numeorase alte distracții.

Apa era renumită pentru că forma o crustă calcaroasă pe obiectele peste care cădea.

La bazinele pietrificate, aceste consecințe erau afișate pentru instruirea vizitatorilor.

Mănușa domnișoarei Oldridge ori fusese de mult timp scoasă de acolo, ori, odată cu trecerea timpului, se dizolvase într-un bloc anonim de materie calcificată. Totuși, alte miracole rămăseseră. Gardianul locului era încântat să îi arate faimosului fiu al lui Lord Hargate o mătură pietrificată, o perucă și un cuib de păsări. Domnișoara Oldridge îl convinse pe Alistair să-și sacrifice mănușile, care, șopti ea, ar fi constituit o atracție uriașă pentru turiștii care vor veni în lunile și în anii următori.

– Ducele Nicolae al Rusiei a vizitat Matlock Bath cu doi ani în urmă, chiar în februarie, îi spuse ea lui Alistair după ce plecară

de acolo şi se îndreptară spre hotelul Wilkerson. Fiind rus, a crezut probabil că vremea era plăcută. Cu un an în urmă, i-am avut ca vizitatori pe arhiducele John şi pe Ludovic al Austriei. Totuşi, sunt doar nişte străini. Gardianul se va lăuda cu vizita ta până în ceasul morţii, şi mănuşile tale vor fi arătate vizitatorilor cu o veneraţie tăcută. Când se va afla că unul dintre bazinele pietrificate din Matlock Bath se află în posesia mănuşilor tale – şi nu numai una, ci două – turiştii se vor îmbulzi aici să vadă aceste relicve sfinte.

Alistair o privi de sus. Ea zâmbea, iar ochii ei mult prea albaştri străluceau jucăuş. El tânjea s-o ia în braţe şi s-o sărute până nu mai ştia de ea.

–Acelea erau nişte mănuşi extrem de bine lucrate, spuse cu obidă prefăcută. Nu voi putea niciodată să le înlocuiesc, iar Crewe nu mă va ierta niciodată. Dar dacă sacrificiul meu îmbunătăţeşte activitatea comercială, nu trebuie să fiu nemulţumit.

–Trebuie să fii sigur că orice afacere pe care o ocroteşti va înflori, spuse ea. Nobilii străini sunt un lucru comun zilele astea, dar un personaj erou precum fiul lui Lord Hargate...

–Nu sunt erou, spuse el, atent să nu îşi schimbe tonul vocii. Astea sunt prostii.

Ea se opri şi se întoarse spre el.

–Nu e deloc o prostie. Cum poţi gândi aşa ceva?

Se aflau pe faleza de sud, aproape de hotelul Wilkerson şi în văzul şi auzul unui număr mare de trecători curioşi. Alistair ştiu că ar trebui să se întoarcă la hotel şi s-o lase să plece, dar nu era pregătit pentru asta. Nu încă. Ea în special trebuia să înţeleagă.

Îşi aduse aminte ce spusese despre piciorul lui rănit: că soarta fusese împotriva lui şi într-un caz, şi în celălalt. Îi demonstrase că el avusese un motiv la fel de bun să le zică „nu" chirurgilor, pe cât avusese să le zică „da". Îşi dorea totuşi să fi spus nu pentru că pusese în balanţă ce şanse avea, nu pentru că îi fusese teamă. Nu avea să se ierte niciodată pentru acea teamă.

Acela, cel puţin, era secretul lui.

Pretinsul lui eroism era public, o dificultate cu care se confruntase aproape zilnic. Era un spin în coaste, adâncindu-se tot mai adânc odată cu trecerea timpului. Poate că dacă măcar

o persoană pe lume – aceea care însemna cel mai mult pentru el – ar fi ştiut adevărul, ar fi putut să-l îndure mai bine. Îşi dorea să-i poată spune tot, dar nu putea. Totuşi, putea să-i povestească măcar o parte.

Se uită în jur, dar nu era nici un loc în staţiunea pitorească unde ar fi putut să stea în tihnă fără să stârnească bârfe.

Nu fu foarte surprins când ea, ghicind evident ce voia el, îi veni în ajutor:

–Ai văzut priveliştea din Matlock Bath de sus de pe deal? spuse ea. Făcu un semn cu capul spre drumul de lângă hotel, care ducea spre Culmea lui Avraam. E o priveliştе încântătoare, la scurtă distanţă de aici.

Începu să urce, iar el o urmă.

Când ieşiră de sub privirile curioşilor, ea spuse:

–Nu înţeleg de ce trebuie să te lupţi la Waterloo noapte de noapte. Mi-aş dori să ştiu vreo băutură fierbinte sau sirop care să te ajute să dormi liniştit. Tatăl meu crede că leacul pentru asta este laudanumul. Poate că ar trebui să consulţi vreun spiţer care să-ţi dea o doză mică. Poate că dacă bătălia nu ţi-ar bântui visele, nu ai mai fi atât de irascibil în legătură cu subiectul ăsta.

Nu era bântuit numai de coşmarul bătăliei, dar nu trebuia să vorbească despre restul: cum o dorea, cum îi era dor de sunetul vocii ei, de mirosul ei, de atingerea ei.

–Sunt irascibil pentru că sunt numit erou, spuse el. Am dus această povară mult timp pentru că nu-mi puteam aduce aminte ce s-a întâmplat în acea zi. A trebuit să-i cred pe cuvânt pe alţii. Acum că îmi amintesc, nu suport să-ţi faci o impresie greşită despre mine. Preţuiesc părerea ta bună despre mine – o, precum şi afecţiunea ta, deşi nu ar trebui să vorbesc despre asta –, le preţuiesc mult prea mult ca să le obţin pe nedrept.

Ea îl privi fix, cu ochii ei albaştri mari şi neîncrezători.

–Ce spui acolo? Pe nedrept? Au existat martori ai numeroaselor tale fapte de vitejie.

–Şi alţii au făcut la fel sau chiar mai mult, spuse el. Faptele mele n-au fost cu nimic extraordinare. Au fost bărbaţi care luptaseră împreună cu Wellington de ani întregi, care au acţionat cu un curaj şi un eroism excepţionale. Dacă le-ai cunoaşte

poveştile, ai înţelege cât de exagerat mi se pare ca eu să fiu ales drept erou.

Ea îşi continuă plimbarea fără să spună nimic. Alistair îşî dorea din răsputeri să-i spună tot. Adevărul complet. Ce se întâmplase în cortul chirurgului. Poate cândva avea să-i spună. Poate cândva, dacă îi va acorda puţin timp, va prinde curaj. Puţin câte puţin, va coborî de pe piedestal.

Şchiopătă pe lângă ea în tăcere, uitându-se din când în când la profilul ei, întrebându-se dacă ea îl analiza, dacă afecţiunea ei va supravieţui în timp. Ea se încruntă. O, de ce nu îşi ţinuse gura?

– Săptămâna trecută am primit o scrisoare de la mătuşa Clothilde, spuse ea. Descria în amănunt tumultuoasele tale poveşti de dragoste. Mătuşa nu-mi cenzurează niciodată nimic. Mi-a scris despre scandalul de la Kensington Gate, despre articole, casa de arest preventiv pentru datornici, procese şi tot restul. Atunci am înţeles mai bine de ce Contele de Hargate a spus că eştî prea costisitor şi dai prea multe bătăi de cap.

Alistair simţi din nou vechea povară coborând asupra lui, simţul inutilităţii şi al dezgustului pe care nu le mai simţise de săptămâni întregî. Trecutul lui era ca o pată pe conştiinţă. Avea să-l coste afecţiunea ei, cu sau fără canal.

– Presupun că ăsta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru că ai un caracter puternic şi exuberant, continuă ea. Atragi presa. Ziarele te-au făcut faimos, nu numai datorită faptelor tale – cu toate că eşti îndreptăţit să fii mândru de ele –, dar şi pentru că le-ai adus o poveste importantă.

Auzi veselia din vocea ei şi îndrăzni să-i arunce încă o privire. O urmă de zâmbet juca pe la colţurile buzelor ei moi, şi amuzamentul îi dansa în ochii albaştri.

Îşi aminti cum dăduse năvală în prima zi în salon, cu ochii strălucind şi aprinsă la faţă... şi zâmbetul luminos care îl cuprinsese şi îl încălzise...şi toate nuanţele şi variaţiile acelui zâmbet pe care le văzuse de atunci.

Îşi aduse aminte cum, văzând-o, sufletul i se luminase la fel cum se întâmpla acum cu cea mai mică schimbare din expresia ei.

– O poveste importantă? repetă el.

– A fost scandalul din Londra, apoi logodna ruptă, apoi curtezana, spuse ea. Apoi, tatăl scandalizat care te trimite departe de casă. Ca ajutor diplomatic. Lord Hargate n-a vrut niciodată să ajungi soldat, aşa e?

– Normal că nu. Părintele meu mă crede indisciplinat şi rebel, şi cu totul nepotrivit pentru cariera militară.

– Dar tu n-ai fost genul de bărbat care să stea liniştit la Bruxelles în timp ce toţi ceilalţi mergeau la război, continuă ea. Puţini îşi dau seama cum ai reuşit. Iar cei care ştiu cum nu vor spune nimic. Restul lumii ştie numai că ai făcut rost cumva de un loc pentru tine şi ai ajuns chiar in inima lucrurilor.

– În asemenea vremuri, căpitanii se bucură să aibă cât mai mulţi oameni, spuse Alistair. Am avut prieteni din şcoală care au pus o vorbă bună pentru mine şi eu am fost insistent – m-am agăţat ca o lipitoare. Era mai uşor să-mi dai drumul decât să scapi de mine.

– Oricum, ţi-ai dovedit curajul în bătălie, spuse ea. Riscându-ţi propria viaţă, în repetate rânduri, ai salvat oameni răniţi indiferent de rang. Ai luptat cu vitejie. Ai rezistat, chiar şi după ce căzuseşi. Apoi a apărut povestea dramatică cu Lord Gordmor care bântuia prin întuneric căutându-te printre morţi şi muribunzi şi apoi miracolul recuperării tale după traumatisme grave. Aşadar, vezi? Este o poveste importantă, domnule Carsington.

Alistair văzu într-un final întregul tablou. Se opri şi, aplecându-se în bastonul lui, se uită ţintă în jos, în timp ce mintea lui derula acele scene, precum actele dintr-o piesă. La final, îşi văzu membrii familiei coborând cu toţii şi ducându-l înapoi pe fiul rătăcitor în Anglia.

Şi râse – de jenă sau de uşurare, sau pur şi simplu din cauza ridicolului vieţii sale.

Apoi îşi ridică privirea – o clipă prea târziu ca să vadă cum îl privea îngrijorată – şi se uită lung la ea, spunând:

– E după cum ai spus atunci când ai venit la hotel. Eşti singura care mi-ar spune aşa ceva direct în faţă. Nici măcar prietenul meu cel mai bun... Vocea i se stinse treptat într-o grimasă. Bietul Gordy. Dar de ce ar fi trebuit el să mă lumineze în privinţa adevăratei naturi a faimei mele când chiar şi fraţii mei – care nu se feresc niciodată să mă pună la locul meu – şi-au ţinut gura?

–Ar fi trebuit să-ți spună, spuse ea. Dar poate că nu şî-au dat seama cât de mult te supăra chestiunea.

Alistair ridică din umeri:

–Familia mea nu vorbeşte niciodată de asta, nu în prezența mea cel puțin. După un moment, adăugă: Şi am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să-i descurajez pe ei şi pe restul lumii să mai discute pe tema asta.

Îşi îndreptă spatele şi atunci, pentru prima dată de când plecaseră să se plimbe, observă împrejurimile. Ce văzu îl lăsă fără cuvinte.

Formațiuni imense de stânci ieşeau din coasta dealului. Obeliscuri masive şi pîetroase erau presărate în jur precum popicele. Pe ele creşteau lichenii şi mușchii care îl fascinau atât de mult pe domnul Oldridge. Copaci şi arbuşti ce îşi croiau drum în spațiile dintre stânci, iar câteva plante sălbatice mai rezistente şi mai curajoase anunțau verdeața care urma să apară în anotimpurile mai calde. Alistair auzea cum curgea apa de undeva din munte, aceeaşi apă care picura prin bazinele pietrificate.

Copacii şi stâncile excludeau orice altceva. Amândoi s-ar fi putut crede pe o insulă de poveste. Se întoarse uşor, privind în jur uimit ca un copil.

–Acest povârniş este numit Stâncile Romantice, se auzi vocea ei calmă din depărtare. În plin sezon, este inundat de turişti.

El o privi.

Ea stătea pe una dintre stâncile ca nişte obeliscuri, cu mâinile împreunate. Boneta şi pelerina ei cenuşii şi monotone se confundau cu împrejurimile, atrăgând toată atenția spre chipul ei luminos şi spre buclele ca de foc care i-l încadrau.

–Iubeşti locul acesta, spuse el.

–Nu doar locul acesta, spuse ea. Sunt parte din Derbyshire's Peak şi el este parte din mine. Mama mea mi-a spus că ea s-a îndrăgostit de această parte din Derbyshire atunci când s-a îndrăgostit de tatăl meu. Unele dintre primele mele amintiri sunt legate de plimbările cu ea pe Culmea lui Avraam. Veneam des pe-aici. Am vizitat şi cavernele. Am mers la băi şi la bazinele pietrîficate. Am luat o barcă şi ne-am plimbat pe râu până la Potecile Îndrăgostiților. Chiar am făcut excursii până la Chatsworth şi până la celelalte case mari. Nu ne plictiseam

niciodată de aceste priveliști. Vocea ei se înmuie de nostalgie. Uneori, în expedițiile noastre, făceam schițe și pictam. Uneori venea și tata. Și atunci era fascinat de botanică, dar într-un mod mult mai rațional. Mama îi făcea tablouri minunat de detaliate, cu plante și flori.

Alistair merse spre ea și se așeză aproape, gândindu-se la haina lui extrem de scumpă și la efectul mușchilor și lichenilor asupra ei la fel de mult precum se gândea ea la pelerina ei demodată.

– Tatăl tău a iubit-o foarte mult, spuse el.

Ea încuviință, cu ochi strălucitori.

– Dacă era măcar puțin ca tine, pot să înțeleg de ce tatăl tău s-a izolat de lume de atâția ani, spuse el. Au trecut doar câteva zile de când te-am văzut ultima oară, și totuși mi se pare că a trecut o eternitate întunecată și greu de suportat.

Ea se ridică brusc.

– Nu vei face dragoste cu mine, spuse ea pe un ton întretăiat. Nu trebuia să te aduc aici. Trebuia să mă opresc în primul loc cu priveliște pitorească, așa cum aveam de gând să fac – sau cum credeam că aveam de gând să fac. Se pare că insist în a face exact opusul a ceea ce ar trebui să fac.

Alistair se ridică și el, deși mult mai greu, căci stânca era rece, iar piciorul lui nu îi iertase vizita la bazinul pietrificat, rece și umed.

– Dragostea îi face pe oameni să se comporte ciudat, spuse el.

– Nu sunt îndrăgostită de tine, spuse ea. Este doar o orbire. Am auzit că fetele bătrâne mai în vârstă au astfel de tulburări.

– Tu nu ești nici în vârstă și nici fată bătrână, spuse el. Poate că ești orbită în ceea ce mă privește, dar eu sunt îndrăgostit de tine până peste cap, Mirabel.

Ea se întoarse.

– Te sfătuiesc să treci peste această pasiune, pentru că nu are nici un viitor, spuse ea cu o voce rece și aspră ca gheața.

La orice s-ar fi așteptat Alistair, dar nu la asta. Toată strălucirea ei dispăruse într-o clipă, împreună cu toată căldura și încrederea și afecțiunea ei.

El rămase în picioare, încremenit și incapabil să înțeleagă, privind-o țintă în timp ce se îndepărta sub ochii lui.

*

În caz că plecarea ei extrem de rece nu îl descuraja să o urmeze, Mirabel făcu un mic ocol şi se grăbi pe un drum izolat bine ascuns.

Nu va plânge. Nu putea să plângă. În câteva minute, va fi înapoi pe Faleza de Sud şi oamenii nu trebuiau s-o vadă cu ochii şi nasul roşii. Dacă ar fi văzut-o, s-ar fi aflat în tot Matlock Bath, în cel mult o oră, iar în două bârfa va ajunge şi pe dealurile şi în vâlcelele învecinate.

Va avea destul timp să plângă mai târziu, îşi spuse ea.

Alistair Carsington va pleca în curând.

Cel puţin va fi o despărţire clară. Dacă s-ar fi despărţit la fel şi de William Poynton la Londra cu unsprezece ani în urmă, acesta ar fi stat departe de ea. Nu ar fi urmărit-o aici şi n-ar fi încercat să o convingă să se răzgândească şi nici n-ar fi făcut-o să se simtă mai groaznic decât se simţea deja – deşi acesta nu fusese niciodată scopul lui – şi nu i-ar fi sporit nefericirea.

Aşa păţeai dacă încercai să te desparţi de cineva cu blândeţe şi bunăvoinţă. Reuşeai numai să prelungeşti relaţia şi să îi faci pe cei implicaţi să se simtă mai nefericiţi.

Nu. Aşa era mai bine, îşi spuse Mirabel. Ar fi fost mult mai bine dacă s-ar fi dovedit rece şi crudă înainte ca domnul Carsington să îşi declare sentimentele pentru ea. Dar ea fusese slabă, dorindu-şi să mai stea încă un minut cu el înainte să se despartă pentru totdeauna şi apoi încă un minut şi încă un minut.

L-ar fi rănit oricum, indiferent de momentul ales, şi poate că era drept ca şi el s-o rănească pe ea.

„Sunt îndrăgostit până peste cap de tine, Mirabel."

Cine ar fi crezut că astfel de cuvinte – cele mai dulci pe care orice femeie şi-ar dori să le audă – ar putea să doară atât de mult?

Dar ea ştia că amândoi îşi vor reveni. În timp.

Până atunci, era în joc ceva mult mai important decât inima ei.

Nu avea de ales. Trebuia să scape de el.

Lui Alistair îi luă doar un minut să absoarbă şocul loviturii şi să se ducă după ea, dar fu un minut prea târziu.

Deşi mergea cât de repede îi permitea piciorul, nu mai zări boneta ei gri.

N-o văzu decât când ieşi de pe potecă în drumul principal spre hotelul Wilkerson. Mai exact îi văzu spatele, în cabrioleta ei, cu un grăjdar mititel cocoţat în spate. Vehiculul dispărea repede din raza lui vizuală.

Se grăbi spre hotel ca să ceară un cal şi fu cât pe ce să lovească un servitor care se grăbea să iasă chiar în acel moment.

–Aici sunteţi, domnule, spuse servitorul. Aveţi un...

–Am nevoie de un cal, îl întrerupse Alistair. Te rog, grăbeşte-te.

–Da, domnule, dar...

–Un cal, cu şa, repede, se repezi Alistair. Dacă nu te deranjează prea mult.

Servitorul o zbughi afară.

–Şi unde te gândeai să mergi aşa nervos, Car, dacă pot fi atât de impertinent să te întreb?

Alistair se întoarse spre vocea familiară.

Lord Gordmor stătea în uşa care dădea spre camerele private. Purta o manta împroşcată cu noroi, iar cizmele lui arătau ca şi cum fuseseră târâte prin mocirlă şi mestecate de crocodili.

Alistair îşi reveni repede. Începea să se obişnuiască şi cu şocurile.

–Arăţi ca dracu, îi spuse prietenului lui. Ar trebui să te întreb ce te aduce aici, dar mă cam grăbesc. De ce nu faci o baie sau ceva? Vorbim când mă întorc.

–A, nu, dragul meu. Cred că trebuie să vorbim acum.

–Mai târziu, spuse Alistair. Trebuie să mă ocup de ceva întâi.

–Car, am călătorit 240 de kilometri cu diligenţa, spuse lordul. Un idiot beat care a condus un faeton cu patru cai ne-a băgat într-un şanţ sâmbătă seara, la douăzeci de kilometri distanţă de orice aşezare locuită de un suflet uman. Am petrecut cea mai mare parte din ziua următoare încercând să găsim pe cineva care să lucreze duminica şi să ne repare vehiculul. Nu am dormit deloc de când am primit scrisoarea lui Oldridge – pe care se pare că a scris-o fata lui. Mi-a deranjat orele de somn înainte ca vreun cocoş măcar să se gândească să cânte, sâmbătă dimineaţa.

Alistair deja se îndepărta, plănuind să fugă către grajduri şi să înşeueze el însuşi un cal dacă era nevoie. Ultima frază a lui Gordy îl făcu să se întoarcă brusc.

Singurele mesaje pe care domnişoara Oldridge i le menţionase fuseseră trimise cu mai bine de o săptămână în urmă.

– O scrisoare? spuse el. De la Oldridge Hall? Sâmbăta trecută? Cu doar trei zile în urmă?

– Ai calculat corect numărul de zile, spuse Gordy. Mă bucur să văd că traumatismul cranian nu ţi-a afectat capacitatea de a efectua calcule aritmetice simple.

– Traumatism cranian. Alistair nu avu nevoie de prea mult timp să pună lucrurile cap la cap. Înţeleg, spuse el calm, deşi vocea lui coborî o octavă. Ce alte veşti interesante a fost domnişoara Oldridge atât de bună să-ţi comunice?

Cei doi bărbaţi se retraseră în salonul privat al lui Alistair. Acolo Gordy îi înmână ultima misivă de la Oldridge Hall.

Alistair o citi în timp ce lordul mâncă un mic dejun mult întârziat.

Deşi domnul Oldridge semnase scrisoarea, înfloriturile ce acopereau ambele feţe ale hârtiei erau ale lui la fel de puţin precum stilul scrisorii. Alistair era sigur că atât scrisul, cât şi conţinutul erau numai ale domnişoarei Oldridge.

Judecând numai după caligrafie, s-ar fi putut crede că firea ei era capricioasă, iar creierul ei la fel de uşor precum o pană şi indisciplinat ca şi părul ei.

Caligrafia ei era, din păcate, amăgitoare. Firea domnişoarei Oldridge era şocant de inocentă, înfiptă în realitate, practică şi... extraordinar de pasională. Mintea din spatele norului înflăcărat de păr sălbatic şi mătăsos era la fel de delicată şi de tocită ca o floretă.

Ea tradusese diagnosticul doctorului Woodfrey de „oboseală a nervilor" drept „cădere nervoasă". Cucuiul din cap devenise traumatism cranian. Amintind de ochii duşi în fundul capului şi încercănaţi ai lui Alistair, ea făcu aluzie la declinul lui. Comparase insomnia lui cu somnabulismul lui Lady Macbeth şi neliniştea lui Hamlet – sugerând, pe scurt, că Alistair se îndrepta spre nebunie. Ca să sporească şi mai mult insulta, făcuse aluzii cum că doctorul Woodfrey ar fi fost un vraci incompetent de la ţară. Recomanda ca domnul Carsington să fie examinat în Londra de către „medici mai versaţi în bolile minţii."

Declara cu modestie că nu era expertă în astfel de cazuri. Poate că se înşela. Într-adevăr, spera că aşa era, pentru binele lui Lord Gordmor. Normal că el ştia cel mai bine, dar ea ar fi ezitat să îşi lase afacerile în mâinile unui bărbat care era cam într-o doagă.

Mult după ce o citise de două ori – prima dată cu neîncredere indignată şi apoi cu o admiraţie plină de ciudă – Alistair continua să se uite fix la seria de bucle şi vârtejuri cu care acoperise ea paginile. Dacă ar fi fost singur, ar fi urmărit acele înfloriturii cu degetul. Avea suficientă stăpânire de sine să nu facă asta, dar nu suficientă cât să-şi aducă aminte să-i înapoieze scrisoarea lui Gordy. În schimb, Alistair o împături şi o puse bine în buzunarul vestei, aproape de inimă.

Când şi dădu seama ce făcuse, era prea târziu. Îl văzu pe Gordy privindu-l curios peste marginea halbei de bere.

– Nu e nici o îndoială că Oldridge – sau fiica lui – exagerează, spuse lordul. Totuşi, trebuie să te vadă un doctor competent de la Londra. Căzătura în râul de munte nu cred că ţi-a făcut prea bine şi – ce mai încoace şi-ncolo – amândoi ştim că n-ai fost tocmai întreg la minte după Waterloo.

– Am avut febră atunci, spuse Alistair încordat. Deliram. Cele două boli merg de multe ori mână-n mână.

– Dar după ce ţi-a trecut febra nu îţi aduceai aminte bătălia, spuse prietenul lui. Nu ştiai cum te-ai rănit la picior. Nu îţi aduceai aminte să te fi luptat. Nu m-ai fi crezut dacă nu ţi i-aş fi adus pe toţi indivizii ăia să-ţi povestească tot ce ai făcut.

– Tu ştiai, spuse Alistair.

– Normal că ştiam, spuse Gordy. Te cunosc din copilărie. Ştiu când e ceva în neregulă. Nu te-ai gândit şi tu că lovitura recentă la cap ar fi putut să distrugă şi mai mult un loc deja fragil?

– Am avut amnezie, spuse Alistair.

Gordy îl privi sceptic.

– Amnezie, repetă Alistair. Fu cât pe ce să adauge „idiotule", dar îşi aduse aminte că domnişoara Oldridge fusese cea care îi denumise prima dată boala, aşa că el era la fel de idiot ca şi Gordy – şi ca toţi cei care observaseră, dar nu spuseseră nimic – pentru că nu îşi dăduse seama de ceva atât de evident.

– Amnezie, spuse Gordy.

– Da. Lovitura recentă la cap mi-a redat memoria.

– Dar pari bolnav, Car. Aproape la fel ca atunci când eu și Zorah te-am cărat afară din cortul chirurgului.

– Asta din cauza insomniei, spuse Alistair.

– Înțeleg. Amnezie și insomnie. Mai e ceva?

– Nu sunt nebun, spuse Alistair.

– Nici n-am spus asta. Cu toate astea...

– Nu te-ai fi gândit la o boală psihică dacă scrisoarea domnișoarei Oldridge nu ar fi sugerat asta, spuse Alistair neliniștit. Te manipulează, nu vezi? Încearcă să scape de mine.

Sprâncenele blonde ale lui Gordy se arcuiră.

– Da? Asta e o noutate. De cele mai multe ori s-a întâmplat să luăm cu forța femeile de pe tine. Până și Judith Gilford te-ar fi prîmit înapoi – mai ales după Waterloo – dacă te-ai fi dus la ea și te-ai fi ploconit puțin.

– M-am folosit de ea într-un mod îngrozitor, mormăi Alistair. Mi-e și rușine să mă gândesc.

– Car, știm amândoi că era o femeie imposibilă.

– Asta nu e un motiv s-o înșel cu altă femeie – și mai rău de atât, să o umilesc făcând asta în public, spuse Alistair. Nu este de mirare că domnișoara Oldridge nu are încredere în mine să-i reprezint interesele corect.

Lord Gordmor își lăsă halba jos.

– Îmi cer scuze, nu sunt sigur că am auzit bine. Interesele ei?

– Interesele tuturor, spuse Alistair. Ea vorbește în numele tuturor celor din Longledge Hill, pentru că ei sunt mult prea intimidați de tatăl meu și de așa-zisele mele fapte de eroism ca să îmi spună asta ei înșiși.

După o tăcere scurtă și uimită, lordul vorbi din nou:

– Cu alte cuvinte, domnișoara Oldridge este singura care a ridicat vreo obiecție cu privire la canal. Singura noastră opoziție este o femeie. Care nu are drept de vot. Care nu controlează nici măcar un loc în Parlament.

– Ea nu este singura opoziție, spuse Alistair. Ea este doar cea care îndrăznește să-și rostească obiecțiile.

– Dragul meu, nu este treaba noastră să-i încurajăm pe cei timizi să ia cuvântul, spuse Gordmor răbdător. Treaba noastră este să construim un canal. În prezent, singurul nostru oponent

este o femeie – ceea ce e egal cu nici o opoziție. Trebuie să batem fierul cât e cald.

– Nu suntem pregătiți să îl batem, spuse Alistair. De două săptămâni încoace am fost izolat de lume. Cloșca aia bătrână de Woodfrey mi-a interzis să mă văd cu cineva sau să citesc măcar o scrisoare. Nici măcar nu am început să discut despre canal cu moșierii.

– Nu trebuie să discuți.

– Gordy, oamenii ăștia nu sunt dușmanii noștri. Trebuie să ajungem la o înțelegere, nu să-i facem una cu pământul.

Lord Gordmor se ridică:

– Ești prietenul meu cel mai drag pe lumea asta, Car, dar nu pot să permit ca fie conștiința, fie traumatismul tău sau orice ți se întâmplă să îmi distrugă o ocazie importantă. Miza e prea mare. Dacă ai fi mai liniștit, ți-ai da și tu seama de asta. Mi-aș dori să pot să aștepta să-ți revii, dar nu am cum. Mă duc chiar acum să dau anunț la ziar pentru întâlnirea cu comitetul care se ocupă de canal.

– Acum? spuse Alistair înfricoșat. Pentru când?

– De miercuri într-o săptămână. Anunțul din ziar va apărea în *Derby Mercury* de miercuri. Așa nu se va putea plânge nimeni că nu am anunțat din timp – deși întregul Derbyshire știe deja care este planul nostru. Nu pot decât să mă rog ca miercuri să nu fie prea târziu.

Capitolul 15

Mama lui Mirabel nu era îngropată în cimitirul din Longledge, ci în mausoleul familiei. Construit cu un secol în urmă, structura circulară, în stilul roman al lui Palladio, se ridica pe un povârniș la o oarecare distanță de casă, peste podul care traversa un un râu artificial, creat cam în același timp cu el.

După două ore de când părăsise Matlock Bath, Mirabel stătea acolo, bucurându-se de priveliștea a cărei frumusețe îi aducea

întotdeauna un sentiment de pace, indiferent de cât de pustie sau imposibilă îi părea viața în momentul respectiv.

– O, mamă, ce Dumnezeu să fac? spuse ea.

Nu veni nici un răspuns. Mirabel nu vorbise cu voce tare așteptând unul. O făcuse doar pentru că nu era nimeni în viață în fața căruia să-și deschidă complet inima.

Continuă să meargă de la o coloană la alta în timp ce îi spunea mamei ei – și tuturor strămoșilor ei înmormântați acolo pe care îi interesa s-o asculte – totul despre ultimele câteva săptămâni.

Vântul de martie sufla cu putere în ziua aceea, iar șuierăturile și gemetele sale îi acoperiră cu ușurință vocea, precum și tropotul de copite care se auzea pe podul de deasupra.

La un moment dat, auzi un nechezat ușor, dar vântul îl acoperi, iar ea presupuse că era Sophy, care avea toane. Astăzi, iepei îi displăcea profund podul și de-abia o făcuse să-l treacă. Odată traversat, ea refuzase orice altă direcție decât în jos pe deal și nu o dusese pe stăpâna ei în sus la mausoleu.

Din când în când, Sophy mai dezvolta câte o aversiune inexplicabilă. Neavând dispoziția să se impună în fața unui animal mult mai mare decât ea ca gabarit și greutate, Mirabel pur și simplu renunțase. Priponise iapa aproape de pod și mersese pe jos restul drumului.

În acel moment, se afla de cealaltă parte a edificiului, uitându-se fix la locul unde canalul lui Lord Gordmor ar fi urmat să traverseze peisajul. Astfel că nu îl văzu pe bărbatul înalt descălecând, priponindu-și calul lângă Sophy și șchiopătând hotărât în sus pe deal.

Mirabel încă privea lung, frustrată, canalul invizibil, atunci când auzi pașii pe podeaua de piatră. Se întoarse în acea direcție și simți cum îi sare inima din piept în mod dureros.

Își ridică bărbia și își luă expresia cea mai rece și îngâmfată de care era în stare.

– Domnule Carsington, spuse ea scurt.

– Fată rea și cumplită ce ești, spuse el.

Ochii lui aurii străluciră și se înroși la față. Vântul se înteți și trosni ca și cum se anunța o furtună prin apropiere.

Știu că el era furtuna și că tot ce simțea era forța mâniei lui. Era la fel de palpabilă precum farmecul care le făcea chiar

şi pe curtezanele versate să se îndrăgostească iremediabil de el. Voia să se dea înapoi, în afara bătăii acelei forţe irezistibile, dar mândria nu o lăsă să se retragă. Îşi ridică bărbia puţin mai sus.

– Nu-mi pasă deloc ce gândeşti despre mine, spuse ea. Nu însemni nimic pentru mine.

– Nu minţi deloc bine.

Înaintă spre ea. Ea reacţionă o clipă prea încet, iar el o prinse şi o strânse în braţe. Ea se răsuci şi îşi ascunse capul. Dacă o săruta, avea să se piardă de tot.

Nu o sărută. Doar o lipi de el şi o ţinu strâns, vorbindu-i cu buzele lipite de bonetă:

– Woodfrey este un vraci, nu? Sunt somnambul şi vorbesc singur, nu? Ar trebui să mă vadă un doctor specialist în boli mintale, nu? Şi tu nu ţi-ai încredinţa afacerile în mâinile unui bărbat care nu e în toate minţile. O, nu, desigur. Dar dacă stai să te gândeşti, tu nu ţi-ai încredinţa afacerile în mâinile nimănui. Cu trupul tău e altă poveste, mi se pare.

Mirabel ar fi putut să se zbată până i-ar fi dat drumul. Era mult prea cavaler ca să nu îi dea drumul dacă se zbătea. Dar nu voia să-i dea drumul.

Îi furase inima, puţin câte puţin, din ziua în care îl întâlnise. În curând nu avea să mai rămână nimic din ea care să nu-i aparţină lui. Ştia că de data aceea suferinţa ei va fi mai mare, mult mai mare decât ce îndurase când renunţase la William. Totuşi, avea s-o suporte ca să se bucure de acel moment.

– Îmi pare rău, spuse ea, cu vocea înăbuşită în haina lui.

Se părea că domnul Carsington auzise fără probleme scuza ei, căci o dezlipi de haina lui şi făcu un pas înapoi ca să o ţină la distanţă şi să o privească.

– Scrisoarea către Gordmor a fost incredibil de necinstită, Mirabel. Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, m-ar face să cred că m-ai sedus înadins ca să mă înnebuneşti.

– Ah, nu, spuse ea. Ce ţi-am spus atunci era adevărat, îţi jur.

– Mi-ai spus că ai sentimente puternice pentru mine.

– Da, şi ce bine fac sentimentele cuiva? strigă ea. Sentimentele nu vor face să dispară canalul ăla afurisit, nu? Şi pe acolo va curge. Făcu un semn în direcţia traseului urmat de canal de-a curmezişul peisajului. Vei strica priveliştea mamei – şi toată munca

ei şi a mea – şi de fiecare dată când voi veni aici, îl voi vedea şi mă va durea cumplit.

Ochii ei se umplură de lacrimi, iar vocea i se încordă.

– Munca mamei tale, repetă el după o clipă.

Mirabel încuviinţă. Intensitatea durerii ei o luă prin surprindere şi încă îi era teamă să vorbească. Nu mai plânsese în faţa nimănui de când murise mama ei. Lacrimile ar trebui să fie ceva intim. Şi oricum, acestea îi făceau pe bărbaţi să se simtă stânjeniţi sau nervoşi sau nedumeriţi, sau de cele mai multe ori toate trei laolaltă.

Îi dădu drumul şi se îndepărtă. Rămase o vreme să se uite la locul arătat de ea. Apoi se întoarse şi o luă de mână.

– Arhitectura peisajului este făcută de ea, să înţeleg, spuse el.

Îi dăduse lui Mirabel timpul de care avea nevoie ca să-şi recapete calmul.

– Mama mea a fost artistă, spuse ea, cu vocea acum fermă. În altfel de circumstanţe, dacă ar fi fost bărbat, ar fi putut să devină un alt Capability Brown.

Nu trebuia să zică mai mult.

Alistair înţelesese din momentul în care spusese că acel canal îi va strica priveliştea mamei ei. Dar, odată pornită, Mirabel continuă destul de fluent. Se părea că vorbitul o liniştea.

Îi spuse povestea, atât pe a ei cât şi pe a ţinutului. În mintea ei, în mod evident, acestea erau unul şi acelaşi lucru.

Îi spuse cum proprietatea se dezvoltase de-a lungul anilor şi cât de măreaţă fusese schimbarea care se produsese în urmă cu aproape o sută de ani, când mausoleul fusese construit şi ţinuturile redefinite. Era o încercare a stilului naturalist al cărui maestru fusese Lancelot „Capability" Brown.

Cu toate astea, rezultatul nu fusese niciodată pe deplin satisfăcător şi, odată cu trecerea timpului, mai multe elemente fuseseră lăsate să se deterioreze fie pentru că nu erau dorite, fie pentru că se dovediseră nepractice.

Alicia Oldridge fusese cea care începuse să transforme locul, de-a lungul a aproape douăzeci de ani, cât fusese căsătorită. Murise fără să îşi finalizeze planurile. Mirabel cunoştea însă fiecare

detaliu. Mama ei îi împărtăşise ideile şi entuziasmul de când fiica ei fusese suficient de mare cât să le înţeleagă.

– Ea a realizat această privelişte, spunea acum fiica. Înainte era un pavilion de vară pe panta dealului, deasupra podului. Ea l-a mutat şi l-a ascuns printre copacii aceîa, ca să dai peste el pe neaşteptate când mergi pe poteca şerpuită de-a lungul râului.

Arătă spre alt loc, unde făcuse modificări după planurile mamei sale. Descrise atât de viu ce fusese înainte acolo, încât Alistair putu vedea clar, cu ochii minţii, atât măsura transformării, cât şi măiestria şi subtilitatea ei.

După ce îl plimbă peste tot în jurul colonadelor care înconjurau mausoleul şi după ce îi prezentă istoria priveliştilor, rămase tăcută.

Ceva din liniştea şi din postura ei îl făcu să se întrebe dacă nu-şi regreta cumva dezvăluirile.

Îi studîe profilul. Apoi îşi aplecă uşor capul, încercând discret să o privească mai bine.

Nu părea să fie conştientă de prezenţa lui. Deşi privirea ei era fixată pe un loc îndepărtat, el se indoia că îl vedea şi pe acela. Ochii ei aveau expresia absentă pe care o observase de mai multe ori la tatăl ei. Se uita la acel punct din depărtare exact aşa cum se uitase domnul Oldridge la candelabru în seara în care Alistair încercase să-l atragă de partea proiectului legat de canal.

Apoi, încet, colţul gurii ei începu să se ridice foarte, foarte puţin. Alistair îşi îndreptă privirea în faţă.

– Aş da orice, spuse el, să ştiu ce îţi trece prin mintea aceea ocupată.

– Încercam să mă gândesc la moduri in care să scap de tine, dar mintea nu mă ajută, spuse ea. Sau inima. Sau ce naiba o fi. Încerc să gândesc, dar apoi te văd pe tine... gol.

El işi intoarse atât de brusc capul, că fu o adevărată minune că nu îi zbură de pe umeri.

– Vezi ce?

– Pe tine, spuse ea. Gol.

O vreme, el se descurcase foarte bine, fără să se gândească la ea goală. În acea zi doar o ţinuse în braţe şi nici măcar pentru prea mult timp. Nici pe departe suficient.

Nu o sărutase şi nu încercase să îi scoată nici măcar o mănuşă, cu toate că ar fi dat orice ca să îi simtă din nou gura, să-i simtă mâinile pe el. Nu trebuia decât să îi atingă faţa, şi lumea s-ar fi schimbat, ar fi devenit mai bună.

Dar cumva rezistase dorinţei, aşa că se flata că, la urma urmei, se maturiza. De data aceea nu va mai fi atât de îngrozitor de idiot ca înainte.

Însă îndată ce ea rostise cuvintele fatale el o văzu stând pe pat, cu fustele ridicate până la coapse, dezvăluind... o, nu, inima micuţă, cu susul în jos de la îndoitura genunchiului... Apoi era aşezată pe pat... cu sânii ei perfecţi, cu mugurii dulci şi roz ai sfârcurilor... cârlionţii delicaţi dintre picioarele ei frumoase.

Îşi aminti de mirosul şi gustul pielii ei. Îşi aminti increderea, tandreţea şi pasiunea dintre ei. Îşi indreptă umerii şi luă o hotărâre fermă.

– Când ne vom căsători, mă vei vedea gol de câte ori vei vrea, spuse el. Până atunci, ar fi mai bine să nu mai pomeneşti de acest subiect.

– Nu ne vom căsători, spuse ea.

– Ba da, deşi s-ar putea să dureze ceva. O întoarse spre el, atent să îşi pună mâinile doar foarte uşor pe umerii ei. Nu ai voie să te dezbraci în faţa nici unui alt bărbat, Mirabel.

– Desigur că nu, spuse ea. Nu e genul de lucru din care să-mi fac un obicei. Numai cu tine...

– Exact la asta mă refer, spuse el. Numai cu mine. Asta este şi ideea – una dintre idei – când te căsătoreşti.

– N-a părut o idee prea importantă pentru Lady Thurlow, spuse ea.

S-o ia naiba pe mătuşa ei! Aventura Thurlow nu era ceva ştiut de toată lumea. Cum aflase de asta? Şi ce avusese în cap să-i spună aşa ceva unei fecioare?

– N-ai voie să-mi reproşezi indiscreţiile din tinereţe, spuse el. Tatăl meu se descurcă deja admirabil la asta. În plus, mă îndrept. Dacă n-ar fi aşa, aş profita de momentul acesta. Suntem singuri. Nimeni nu ne vede.

Erau, intr-adevăr, singuri. Nimeni nu îi vedea. Iar el nu voia să se îndrepte. Voia să fie mai rău decât fusese vreodată. Voia să profite de orice ocazie oferită, să facă orice era necesar ca s-o aibă

şi la naiba cu onoarea! Distanţa dintre ei era atât de mare şi totuşi atât de mică. Chiar şi aerul dintre ei vibra.

Acoperi spaţiul dintre ei dintr-un singur pas, o trase în braţele lui şi o sărută. Şi îl sărută şi ea, capitulând pe loc, gura ei moale cedând la prima presiune uşoară a buzelor lui. Ea ridică braţele, cuprinzându-i faţa, ţinându-l – ca şi cum ar fi avut nevoie de asta, ca şi cum n-ar fi fost deja lipit de ea.

Îi desfăcu panglicile bonetei şi aruncă obiectul cel urât deoparte, apoi îşi trecu degetele prin buclele ei dezordonate de aramă. Ea îi dădu pălăria jos şi râse cu gura lipită de a lui, iar sunetul răguşit şi provocator răsună în interiorul lui. Era inocentă în multe feluri, însă avea gust şi sunet de păcat, şi îl îmbăta de dorinţă.

Îi desfăcu pelerina hidoasă şi îşi trecu mâna peste pieptul ei, apoi în jos peste talia ei delicioasă, peste curbele voluptuoase ale şoldurilor ei, peste posteriorul ei perfect.

Ea se mişcă sub atingerea lui, simţindu-se involuntar bine şi dorindu-şi mai mult şi înnebunindu-l de frustrare. Prea multă îmbrăcăminte, prea multe obstacole. Îi acapară din nou gura, sărutând-o profund, feroce, în timp ce o sprijini cu spatele de un stâlp.

Îi scoase pelerina de pe umeri. În timp ce aceasta aluneca pe pavimentul din piatră, ii desfăcu şireturile de la corsaj, apoi i-l trase în jos. Îşi întrerupse sărutarea ca să îşi îngroape faţa în gâtul ei şi să se îmbete de mirosul ei. Aşternu sărutări pe umărul ei şi mai jos peste marginea cămăşuţei, până pe umflătura netedă a sânilor ei, strânşi în corsetul care îi îngrădea.

Ea îl ţinu cu faţa îngropată acolo, mângâindu-i părul. Îi sărută creştetul capului, un gest de tandreţe neaşteptată în mijlocul unei pasiuni lipsite de raţiune. Un val puternic de sentimente îl străfulgeră, ca şi cum un baraj din interiorul lui s-ar fi spart. Nu se putea sătura de ea, nu era suficient de aproape de ea.

Îi trase în sus fustele şi juponul – care le stăteau prea mult în cale –, iar mâna îi alunecă în sus pe interiorul coapsei, spre deschizătura pantalonaşilor ei de mătase. Ea se împinse în mâna lui:

– O, te rog. Vocea ei era un geamăt încet amestecat cu râset. O, nu. O, te rog, da.

El se lăsă în genunchi şi o sărută în acel loc secret, cel mai feminin şi mai catifelat, şi o auzi ţinându-şi respiraţia şi oftând adânc.

– O, şopti ea. Asta e scandalos.

Însă se simţea o urmă de râs în vocea ei. Şi râse şi el în gând, cu o bucurie perfidă, în timp ce făcea dragoste cu ea cu buzele, cu limba, în timp ce îi ţinea picioarele frumoase şi tremurânde şi îi simţea corpul cutremurându-se, de val după val de plăcere înfiorată. Era şi el cuprins de plăcere, în valuri de căldură lichidă. Îi inunda mintea, scufundându-i ultimele fărâme de raţiune şi principii, şi vuia prin sângele ce i se învolbura prin vene.

Îi sărută interiorul genunchiului, unde avea ciudatul semn cu inima întoarsă. Apoi, în timp ce ea era încă slabă şi neajutorată, tremurând după euforie, se ridică în picioare ca s-o facă a lui, pentru că trebuia. Era excitat şi înnebunit de dorinţă, cu mădularul umflat presat de ea.

Dar când atinse primul nasture de la pantaloni, o rafală de vânt izbucni şi şuieră printre coloane, atât de ascuţit şi de brusc, încât îl făcu să îşi vină în fire.

Vântul ţipa ca o fantomă furioasă şi îşi aduse aminte unde se aflau: în locul de veci al mamei ei.

Îl cuprinse un tremur mai rece decât vântul de martie. Lăsă să-i cadă rochia şi îşi puse mâinile pe umerii ei, apoi, aplecându-se în faţă, îşi odihni fruntea pe a ei şi aşteptă să-şi recapete suflarea şi să i se domolească bătăile inimii.

Când fu în stare să vorbească, spuse cu voce groasă:

– Se pare că încercarea mea de a mă îndrepta nu merge aşa de bine cum credeam. Eram sigur că pot să mă abţin să fac ceva scandalos cu tine, lipiţi de una dintre coloanele astea.

– Speram să nu te poţi abţine, spuse ea. Dar nu aveam habar că există ceva atât de scandalos ca asta.

El ridică fruntea şi îi întâlni ochii albaştri uluiţi.

– Se pare că îţi place să flirtezi cu pericolul, spuse el.

– Nu, deloc, spuse ea. Sunt mereu atât de atentă şi de cuviincioasă. Dar tu mă faci să mă simt atât de... Se uită în altă parte. Fericită. Cuvântul acesta este nepotrivit. Inima mi-e uşoară când eşti aproape şi mă simt din nou ca o fetiţă.

Inima lui se frânse. Tot ce voia era s-o facă fericită şi tot ce părea să facă era să-i aducă necazuri. Poftele lui demente. Fusese de două ori la un pas să-i răpească virginitatea. Proiectul lui blestemat şi esenţial legat de canal. Marele obstacol dintre ei era singura lui şansă de a obţine independenţa economică ce i-ar fi permis să o ceară de nevastă cu onoare şi mândrie. Zâmbi uşor.

–Vrei să spui că te fac să te simţi prostuţă.

Ea râse:

–Da şi asta. Şi tu te porţi prosteşte venind aici. Trebuia să înghiţi medicamentul cu gust rău pe care ţi l-am administrat înainte şi să-l laşi să te vindece.

–Când mi-ai spus să trec peste pasiunea mea, vrei să spui.

–Încercam să fac lucrurile mai uşoare pentru amândoi, spuse ea. Într-un târziu observă cât de dezbrăcată era.

Trase de corsaj:

–O, ia uite ce-ai făcut. Mi-aş dori ca şi servitoarea mea să fie cel puţin pe jumătate la fel de rapidă ca tine. Nu-mi vine să cred că ai avut parte numai de şapte sau opt escapade romantice. E greu de crezut că ai mai făcut şi altceva toată viaţa ta decât să îmbraci şi să dezbraci femei. Eşti atât de bun la asta.

În acel moment, nu era sigur dacă mai avea şi alt talent. Dar nu spuse nimic, ci doar o întoarse şi îi legă corsajul. Îi găsi pelerina şi boneta. Îi puse pelerina urâtă peste umeri. Nu încercă să recupereze numeroasele ace de păr pierdute, dar îi aranjă părul cât putu de bine cu cele rămase şi îndesă restul în boneta hidoasă.

Imediat ce termină, îşi dori să-i scoată iarăşi totul.

–Când ne vom căsători, spuse el, primul lucru pe care-l voi face va fi să ard fiecare articol din urâţenia pe care tu o numeşti garderobă.

–Nu ne vom căsători, spuse ea. Am o slăbiciune pentru tine. Sunt profund îndrăgostită. Asta mă poate face să uit, temporar, ce presupune un comportament decent, dar nu pot uita de ce te afli aici.

–Nu mă aştept să uiţi, spuse el. Îţi cer numai să nu mă subestimezi. Ştiu că există o soluţie.

Ea închise ochii şi scoase un oftat obosit, apoi îi deschise din nou şi spuse:

– Nu crezi că am încercat şi eu să găsesc una? Cunosc Longledge mult mai bine ca tine şi am tot căutat şi căutat şi am întors chestiunea pe toate părţile. Dacă aş fi crezut că exista o soluţie, crezi că i-aş fi scris acea scrisoare lui Lord Gordmor?

Apoi îşi aduse aminte de ce venise – sau o parte din motiv, partea raţională. Trebuia să îi spună. Nu putea să o lase să afle din ziarul de miercuri.

– Mirabel, mai bine nu-i scriai, începu el. Mi-aş fi dorit să ai încredere în mine. Din cauza ta, nu ne-a mai rămas aproape deloc timp.

Ezită. Venise s-o avertizeze, dar uitase de Gordy, de ce îi datora. Ar fi părut un gest neloial. Totuşi, Alistair trebuia s-o avertizeze: Ar fi fost o lipsă de onoare şi cea mai mare trădare să nu-i spună.

– Fără îndoială, prietenul tău se va grăbi să îşi adune comitetul în şedinţă, spuse ea, iar vocea ei, mai devreme fierbinte, era acum aspră, ca a unui om de afaceri. Dacă e înţelept, va trimite chiar azi anunţul la ziar prin poşta rapidă, ca să se asigure că ajunge la timp pentru ediţia de miercurea asta din *Derby Mercury*.

Ştia deja. Normal că ştia. Toată lumea zicea că are un cap făcut pentru afaceri. Înţelegea cum se administrau astfel de lucruri. Probabil ştia şi că legile parlamentare cereau ca anunţul despre şedinţa comitetului să apară atât în *London Gazette*, cât şi în ziarul local. Asta tot studia ea zilele trecute? Despre asta era vorba în toate acele documente legale? Începuse deja să plănuiască cum să le pună în cale obstacole legale?

Îşi spuse că trebuie să reziste tentaţiei de a o interoga. În privinţa ei, Gordy va trebui să facă singur pe spionul. Şi ea trebuia să facă la fel cu Gordy.

Cum naiba putea să respecte toate regulile loialităţii într-un asemenea caz?

Nu vrea să piardă nici un minut, o asigură Alistair. Chiar şi aşa, trebuie să ai încredere că mă voi ocupa ca această chestiune să fie rezolvată corect.

Dacă vrei ca această chestiune să fie rezolvată corect, trebuie să te întorci la Londra, spuse ea. Credeam că eşti deja pe drum.

Da. Ştiu că te bazai pe plecarea mea – sau mai degrabă că o să fiu dus înapoi, cu siguranţă într-o cămaşă de forţă.

– Eşti supus uneî mari presiuni, deşi nu vrei să recunoşti, spuse ea. Nu poți să ai grijă de interesele mele şi de ale lui Lord Gordmor în acelaşi timp. Se exclud reciproc. Nu e mirare că visezi numai război, de vreme ce te lupți cu tine însuți.

Se apropie de el şi îi luă mâinile într-ale eî.

– Mă ocup de treburile mele şi ale tatălui meu de mai bine de zece ani. Nu e prima criză cu care m-am confruntat. Nu sunt neajutorată şi nici proastă.

– Ştiu asta, spuse el. Totuşi, asta nu înseamnă că bărbatul care te iubeşte nu are voie să încerce să te ajute.

– Mi-e teamă că exact asta înseamnă, spuse ea. Nu pot să lupt cum trebuie când eşti prin preajmă. Mă răvăşeşti.

– Asta nu e nici măcar o părticică din ce-mi faci tu mie, spuse el, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Ea îşi retrase uşor mâinile şi le împreună în dreptul taliei.

– Dacă vrei cu adevărat să-mi dai o şansă să lupt, trebuie să stai departe de mine. Nu pot să fac nimic productiv când eşti aproape. Ar fi cel mai bine să pleci la Londra.

– Refuz să fug doar pentru că situația este dificilă, spuse el.

Ea scoase un oftat de nerăbdare.

– Dacă Lord Gordmor este cu adevărat prietenul care pretinde să fie, se va gândi la binele tău şi va insista să pleci. Dacă este atât de egoist să te țină – sau dacă tu persişti în această nebunie...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Mirabel, izbucni el. Ştii deja trecutul meu. Mă vâr mereu în situații dezastruoase. Niciodată în viața mea n-a trebuit să ies singur din vreuna dintre ele. Am douăzeci şi nouă de ani. Şi m-am cam săturat să-i las pe alții să lupte în locul meu, în timp ce eu îmi iau tălpăşița simțindu-mă idiot şi inutil – până dau de următorul necaz.

Îi studie rapid chipul, se îndepărtă, apoi se întoarse.

– N-am vrut să te tratez ca pe un copil, spuse ea. Nu eşti nici pe departe copilăros. N-ar trebui să te simți idiot sau inutil. Nu ştiu de ce te simți aşa. Toți ne poticnim. Viața e încurcată şi grea.

– Vreau s-o descurc, spuse el şi să găsesc o soluție pentru noi doi.

Atunci ea îi aruncă un zâmbet luminos ca soarele.

– O să mă faci să te cred, în pofida raţiunii mele. Foarte bine. Rămâi sau pleacă, e alegerea ta, desigur.

– Cu siguranţă nu o să plec, spuse el.

Ea încuviinţă din cap.

– Cum doreşti. Se dădu un pas înapoi. Bărbia i se ridică, iar tonul ei deveni politicos şi rece. În clipa asta eşti reprezentantul lui Lord Gordmor. Te rog să fii bun şi să-i transmiţi un mesaj Domniei Sale. Poţi să-i spui că vorbesc în numele tatălui meu, care nu consimte ca el să construiască un canal de-a lungul acestei proprietăţi. Spune-i că domnul Oldrîdge se opune cu hotărâre unui canal în împrejurimile Longledge şi se va lupta cu el prin orice mijloace are la îndemână, atât aici, cât şi, dacă este necesar, la Londra în faţa Parlamentului. De asemenea, ar fi indicat să-l avertizezi pe Domnia Sa că resursele lui Oldridge nu sunt nici pe departe neînsemnate. Vei face asta pentru mine, domnule?

Schimbarea bruscă, tonul rece, hotărât, îl luă pe Alistair prin surprindere. Dar numai pentru o clipă. Începea să se obişnuiască să fie lovit pe la spate şi îşi recuperă stăpânirea de sine cu rapiditatea şi agilitatea pe care le aduce de obicei experienţa.

– Desigur, domnişoară Oldridge. Făcu o plecăciune. Mai este şi altceva?

– Nu acum, spuse ea. Dacă mă mai gândesc la ceva, voi trimite după tine.

Îl expedie cu un gest al mâinii, care nu era nici pe departe gestul de bun-rămas pe care-l dorise el.

Dar deja avusese parte de ea mai mult decât avea dreptul. Îşi permise o privire scurtă, plină de dorinţă, spre coloana de care o sprijinise să-i arate o plăcere ce depăşea cu mult imaginaţia ei inocentă.

Apoi îşi spuse că, mai mult sau mai puţin, el insistase să fie tratat ca un reprezentant de afaceri inteligent şi că, în calitatea lui de reprezentant al lui Gordy, nu se aşteptase vreodată la tratament special şi nici nu dorise aşa ceva. Şi primise deja mult mai mult romantism decât ar fi trebuit.

Dacă voia un bun-rămas tandru, trebuia să-şi câştige acest drept prin căsătorie. Nu putea să se căsătorească până când nu avea cu ce s-o întreţină. Iar asta nu avea să se întâmple decât

dacă el şi Gordmor aveau succes cu minele, succes care depindea de canal.

Pe scurt, cavalerul pe cal alb mai avea câţiva balauri de ucis înainte să o poată lua pe domniţă în şa şi să fugă departe.

Aşa că îi ură politicos o zi bună şi plecă. Abia făcuse câţiva paşi, când se întoarse brusc, îi prinse braţele şi o sărută rapid şi pasional.

Apoi o lăsă clătinându-se lângă coloană şi şchiopătă în jos pe deal. Nu se uită înapoi, dar zâmbi.

Când Alistair se întoarse la hotelul Wilkerson, îl găsi pe Lord Gordmor în salonul de mese privat, în tovărăşia altei halbe de bere. Alistair îşi comandă şi el una. După ce îi fu adusă, iar servitorul plecă, transmise mesajul domnişoarei Oldridge. Gordmor primi veştile destul de calm.

– Nu e mai rău decât ne aşteptam, spuse el. De fapt, e mai bine. Când ai plecat din Londra, am presupus că toţi proprietarii de pământ erau împotriva noastră. În schimb, duşmanul nostru pare a fi numai unul dintre ei. Bău. Cu toate astea, trebuie să insist să te întorci în oraş.

– Nici nu se discută, spuse Alistair.

– Interesele tale sunt împărţite, spuse prietenul lui. Te cunosc destul cât să ştiu unde se va ajunge. O să încerci să împaci şi capra, şi varza, ceea ce n-o să facă altceva decât să te înnebunească. Pari deja destul de bolnav. Părinţii tăi se vor întreba de ce te-am furat din calea morţii în Belgia, ca să te las să o iei razna în Derbyshire. În plus, se presupune că eşti reprezentantul londonez. Aşa ne-am înţeles la început să ne împărţim munca, dacă îţi mai aduci aminte.

– Viaţa mea a fost mereu complicată, spuse Alistair. Este timpul să învăţ s-o pun la punct.

– Aş vrea să ştiu ce ai de gând să faci de data asta, spuse Gordy. Te-ai îndrăgostit de o femeie care e hotărâtă să ne distrugă. Sau mă înşel? Cumva ai fugit după domnişoara Oldridge ca s-o luminezi în privinţa meritelor relative ale barajelor şi apeductelor sau să-i explici aspectele mai rafinate ale fortificării albiei?

Era inutil să se prefacă, deşi Alistair se pricepea la asta. Însă să-şi ascundă sentimentele pentru o femeie era singura formă de prefăcătorie pe care nu o stăpânise niciodată.

– Nu te înşeli, spuse el. Recunosc că lucrul ăsta e o provocare, dar e una pe care sunt hotărât s-o rezolv.

– Cum?

– Nu ştiu asta încă, dar sunt hotărât s-o fac.

– Car.

– O să mă gândesc eu la ceva, spuse Alistair.

Gordy îl privi un moment, apoi ridică din umeri:

– Ce e în capul meu să mă iau la ceartă cu un Carsington? Foarte bine atunci. Cum doreşti. N-am nimic de pierdut. Tu ai putea să-ţi pierzi minţile, dar unii bărbaţi se descurcă mai bine fără. Pe de altă parte, în situaţia improbabilă ca tu să reuşeşti, ne vei scuti de foarte multe cheltuieli şi necazuri. Cu cât durează mai mult treaba asta, cu atât devine mai costisitoare.

Alistair înţelegea graba prietenului lui. Şi el s-ar fi grăbit, dacă dragostea nu i-ar fi încetinit mintea.

Ştia că orice întârziere le va lăsa moşierilor timp să se gândească la obiecţii şi să crească preţul ca să le depăşească. Fără îndoială, Mirabel îşi va ajuta vecinii în această privinţă.

– Nu contează ce se întâmplă la adunarea de miercuri, trebuie să ne grăbim cât putem de mult, spuse Gordy. Altfel, suntem în pericol mortal ca iubita ta să îngroape comitetul parlamentar într-un vârtej de petiţii.

Alistair era perfect conştient de asta. Ştia că Mirabel vorbise deja cu avocaţi. Aceştia vor ajunge la Londra în Parlament ca lăcustele, unde vor aduce o mulţime de martori să depună mărturie. Între timp, moşierii vor avea timp să descopere o mulţime de înlesniri de care aveau nevoie, iar preţul proprietăţii va urca enorm. Şi, pe parcurs, un număr considerabil de persoane vor cere mită.

Va costa o avere şi va dura o veşnicie. El şi Gordy nu aveau nici averea, nici timpul necesare.

Alistair avea mai puţin de zece zile la dispoziţie să o oprească pe femeia pe care o iubea să îl ruineze pe prietenul lui, pe fraţii lui şi ultima lui şansă de reuşită.

*

Marți după-amiază, reprezentantul lui Lord Gordmor, Thomas Jackson, ajunse în Stoney Middleton, un sat din High Peak, aflat la aproximativ douăzeci și cinci de kilometri de Matlock Bath.

În timpul războiului, Jackson își făcuse serviciul militar sub comanda lordului și pe timp de pace fusese recompensat cu slujba de reprezentant al vicontelui pe mai multe planuri. Îi era devotat lui Lord Gordmor la fel de mult pe cât vătaful acestuia, Caleb Finch, își era devotat lui însuși. Totuși, Jackson credea că loialitatea vătafului era de același soi cu a lui. Credea, de exemplu, că Finch venise recent în Peak numai ca să promoveze interesele stăpânului său în orice mod posibil.

Aceea fusese prima greșeală a lui Jackson, care se dovedi fatală.

Se întâlni în seara aceea cu Finch la Star Inn și la poștă, ca să atragă ajutorul vătafului în acțiunea de promovare a proiectului legat de canal.

– Domnia sa vrea ca minerii să fie liberi, ca să vină la adunare, explică Jackson după ce mâncaseră o cină consistentă. Ar vrea ca unul sau doi, care știu să vorbească, să spună câteva cuvinte în favoarea canalului – de exemplu, cum traiul lor pe viitor depinde de acesta, la fel ca toți ceilalți care depind de ei: soții, copii și părinți în vârstă.

– Nu e nici unul care să se exprime bine, spuse Caleb. Și nu cred că e vreunul care să aibă soție, copii și mamă și tată în vârstă. Își ridică halba de bere și bău o dușcă. Bătrânii s-au dus de mult, Dumnezeu să-i odihnească, adăugă pios. Împreună cu mulți copii, săracii de ei, căci nu au nici ce mânca, nici medicamente când se îmbolnăvesc. Însă, pentru că e vorba de o cauză dreaptă, nu cred că e vreun rău să lăsăm lumea să creadă că e așa cum spui. Totul pentru o cauză bună.

Și tot pentru o cauză bună – adică pentru cauza lui Caleb Finch – continuă și îl învinovăți pe maistrul minei lordului pentru situația prezentă a minerilor și a familiilor lor. Caleb vorbi de indisciplină, practici periculoase și metode ineficiente și multe altele.

Asta se întâmpla pentru că maistrul, spre dezgustul lui Finch, se dovedise a fi un om onest și harnic. Refuzase să înțeleagă

apropourile lui Finch despre cum o mâna spală pe alta. În plus, sugerase că auzise nişte zvonuri necurate despre trecutul lui Finch din Derbyshire.

Prin urmare, era crucial ca bărbatul să fie concediat rapid şi discreditat complet. Finch îl concediase luni la prima oră şi se apucase prompt să-i distrugă imaginea. Maistrul încă nu-şi revenise de la lovitură. Finch ştia că Jackson va duce bârfa la Lord Gordmor înainte ca victima să-şi revină suficient pentru un contraatac.

Dar asta nu era nici pe departe cea mai importantă chestiune de transmis reprezentantului de încredere al Domniei Sale.

– Sunt îngrijorat că Domnia Sa nu ştie cu cine se confruntă, îi spuse vătaful lui Jackson.

– Toate familiile bune sunt de partea noastră, spuse Jackson. Eu şi alţi şase bărbaţi vom merge din sat în sat, ca să facem tot ce putem să câştigăm sprijin.

Toată lumea ştia că aşa se făcea de obicei. Agenţii lui Lord Gordmor vor împrăştia bunăvoinţă sub formă de bani şi băutură bună – aceeaşi metodă folosită atât de eficient în timpul alegerilor parlamentare.

– Din ce am auzit eu, nu aveţi chiar toate familiile bune de partea voastră, spuse Caleb. Din ce am auzit eu, domnişoara Oldridge era ferm împotriva unui canal oriunde în apropierea proprietăţii ei.

– O femeie, spuse Jackson nepăsător.

Îşi ridică halba şi bău.

– După cum am spus, repetă Caleb. Nu ştii cu cine te pui. Dacă aş fi în locul tău... Şi ridică mâna. Dar nu mă lua în seamă. Tu te ocupi de politică. Treaba mea este să mă ocup de moşie. Nu vrei sfatul meu, deşi familia mea a trăit aici aproape de tot atâta timp ca şi a ei şi o cunosc.

Jackson făcu semn să i se mai aducă bere. Apoi se aplecă spre Caleb şi spuse:

– Vreau ce este mai bine pentru Domnia Sa. Dacă ai informaţii utile, hai să lăsăm politeţurile sau să ne legăm de cine se ocupă cu ce. Trebuie să lucrăm împreună.

– Bine atunci, spuse Caleb. Totul pentru o cauză bună.

Capitolul 16

„... Cu toate că un asemenea mijloc de navigație va fi de mare utilitate comercială și mai ales în beneficiul ținutului Derbyshire, o adunare va avea loc în sala pentru întruniri din hotelul Old Bath, din Matlock Bath menționat anterior, miercuri, 11 martie 1818, la ora zece dimineața, ca să se discute despre căile și modalitățile adecvate pentru a efectua această navigație, adunare la care nobilimea, mica aristocrație și clerul sus numitului ținut și toți ceilalți care consideră că e de datoria lor să se intereseze privind o chestiune de atât de mare importanță sunt rugați să participe."

Anunțul lui apăru nu numai în ziare, după cum cerea legea, dar, spre tristețea lui Lord Gordmor, în formă prescurtată pe pancarte în geamurile magazinelor, pe afișe lipite pe pereți, căruțe și șarete și pe cartoane purtate ca drapelele de bătălie pe străzile fiecărui sat dintre Cromford și Little Ledgemore, cătunul cel mai apropiat de minele sale.

În consecință, chiar și cei care nu apucaseră să citească ziarele sau rataseră anunțul din publicații nu aveau cum să nu fie informați.

Deși departe de a fi încântat, el nu fu surprins, la data stabilită, să găsească sala de întruniri a hotelului Old Bath plină ochi. Bărbați de toate rangurile se îmbulzeau, și un amestec similar de femei se înghesuiau în galeria de muzică.

Toată lumea o recunoscu pe domnișoara Oldridge, care stătea chiar în primul rând al galeriei. Privirile pe care i le mai arunca din când în când Car – pe care ea se prefăcea că nu le observă, ființa fără inimă – i-ar fi arătat lui Lord Gordmor cine era, chiar dacă Sir Roger Tolbert, președintele adunării, nu ar fi făcut prezentările.

Era evident că doamna cu bonetă verde respingătoare nu stătuse cu mâinile în sân.

Și nici Lord Gordmor. Risipiți prin mulțime, erau bărbați care lucrau pentru el. Reprezentanții lui își petrecuseră ultima

săptămână atrăgând sprijin şi adunând informaţii din orice colţişor locuit din Peak.

Într-adevăr, Jackson se întorsese în Matlock Bath miercurea trecută cu veşti îngrijorătoare despre influenţa domnişoarei Oldridge în zonă. Dar cea mai proastă venise ieri, după-amiaza târziu: domnul Oldridge se opunea atât de vehement proiectului, încât avea să abandoneze botanica în acea dimineaţă ca să ia cuvântul în adunare.

Dar Jackson se pregătise pentru asta şi, cu câteva momente în urmă, şoptise că situaţia era sub control. Aşa se părea. Când începu adunarea, Sir Roger Tolbert se aplecă spre Gordmor şi murmură:

–Se pare că domnul Oldridge a fost prins cu altceva. Ei bine, nu mă miră, chiar deloc. A vrut să vină, desigur. Dar filozofii ăştia, domnul meu... Se bătu cu degetul peste capul care începea să chelească. Ştiţi, cutia cunoaşterii este foarte ocupată.

Dacă domnul Oldridge nu s-ar fi rătăcit de unul singur, atunci unul dintre oamenii lui Jackson l-ar fi ajutat. Reprezentantul spusese că nu va fi dificil. Trebuia doar să menţionezi că ai văzut undeva un exemplar interesant de ciupercă sau muşchi sau lichen. Bătrânul domn nu ar fi putut rezista tentaţiei de a se duce să îl vadă.

Indiferent de motiv, moşierul cel mai important şi singura opoziţie nu venise şi ar fi fost complet neadecvat pentru o doamnă să vorbească într-o asemenea adunare. Femeile erau alungate în galeria de muzică dintr-un motiv bun. Bărbaţii erau cei care arbitrau chestiuni de o asemenea importanţă economică. Femeile doar priveau şi reţineau ceea ce puteau pricepe minţile lor slăbuţe.

Lord Gordmor se relaxă. Restul echipei lui era cu el pe podium. Inginerul lui ajunsese miercurea trecută şi petrecuse următoarele zile cu Carsington, revizuind proiectul original al canalului. Făcuseră mai multe modificări, pe care aveau să le dezvăluie atunci în public, pentru prima oară.

În auditoriu mai erau şi doi membri ai Parlamentului pentru un motiv sau altul, unul din ei cu scopul de a informa cetăţenii – într-un discurs lung şi cu un stil oratoric foarte bombastic – că propunerea Domniei Sale va fi primită favorabil ca un proiect

cu beneficii durabile pentru regiune şi astfel pentru întreaga naţiune.

Când partea de flecăreală luă sfârşit, inginerul îşi ţinu prezentarea, mult mai scurtă şi mai puţin plictisitoare. Când termină de vorbit, Carsington dezvălui planul nou.

Era fixat pe un şevalet imens aflat pe platformă şi era realizat la scară mare, simplu, în cerneală neagră groasă.

Din locul ei de deasupra, domnişoara Oldridge putea să-l vadă cu uşurinţă, la fel ca mulţi alţi moşieri importanţi.

Pentru cei care nu puteau vedea detaliile, Car descrise traseul şi schimbările aduse, „pentru a împăca cerinţele speciale ale părţilor individuale".

Noul traseu se afla la o distanţă mai mare de case, grădini şi parcuri. În cazul proprietăţii Oldridge, canalul făcea un ocol încurcat. Acesta lungea traseul, făcându-l să şerpuiască, când ar fi putut mai uşor să continue în linie dreaptă; totuşi, asta nu ar fi provocat practic nici o daună planurilor domnişoarei Oldridge.

Car şi inginerul făcuseră nişte înlesniri frumuşele şi pentru ceilalţi moşieri. Nici o persoană raţională n-ar fi putut obiecta şi nimeni n-o făcu. Lordul desluşi în rândul publicului nu numai expresii încântate, ci şi încuviinţări clare.

Gordmor privi în sus spre galerie. Până şi domnişoara Oldridge zâmbea. Minunea minunilor, Car chiar reuşise, aşa cum promisese.

Alistair nu găsi zâmbetul lui Mirabel la fel de liniştitor precum prietenul său. Învăţase să desluşească vocabularul vast al zâmbetelor lui Mirabel. Gura ei arcuită era rece, deloc luminoasă şi brusc îl cuprinse sentimentul că exista ceva neaşteptat care urma să se năpustească asupra lui din întuneric.

Nu putea face altceva decât să se pregătească şi să aştepte. Era vag conştient de vocile care se auzeau, de adunarea care continua, se părea, la nesfârşit, în timp ce el aştepta, crispat. Piciorul lui, care nu putea răbda nici tensiunea, nici imobilitatea, îşi arăta dezacordul printr-o durere puternică de la coapsă până la gleznă.

Apoi căpitanul Hughes se ridică, strălucitor în uniforma sa de ofițer al forțelor navale regale. Le ceru doamnelor și domnilor să-i acorde câteva minute din timpul lor valoros:

– Am o scrisoare din partea vecinului meu domnul Oldridge de la Oldridge Hall, Longledge, spuse el. Fiind reținut în altă parte, domnul m-a delegat să-i citesc scrisoarea.

Ce spusese Mirabel în ziua în care se cunoscuseră?

Mă gândesc să-i pun asta ca epitaf: „Sylvester Oldridge, tată mult iubit, reținut altundeva."

Acesta era deci atacul pe care îl aștepta Alistair.

Căpitanul îl citi cu tonul clar și răsunător al Autorității. Aceeași voce impunătoare citise vreme de aproape două decenii, o dată pe lună, cele treizeci și șase de articole de război pe un vas cu un echipaj de mai multe sute de ofițeri și bărbați călîți în război.

Pentru ascultătorii lui, el întruchipa probabil forțele navale invincibile ale Angliei și națiunea măreață pe care o servea.

Nu e de mirare că toți cei din încăpere făcură liniște și toate fețele deveniră grave, atente și respectuoase. Domnișoara Oldridge nu ar fi putut alege un reprezentant mai bun.

Când căpitanul Hughes compară avantajele care ar deriva din construirea canalului cu dezavantajele sale, citând îngrijorările comercianților respectabili – și subliniind munca și sacrificiile lor din timpul războaielor recente cu francezii –, oamenii încuviințară din cap. Problemele legate de apă reprezentau neliniștile cele mai mari, citi el. Spera sincer că domnii luaseră în considerare ariditatea dealurilor calcaroase din Derbyshire. Oare estimaseră cu precizie dimensiunea rezervorului necesar și costurile de construcție ale acestui monstru? Oare domnii calculaseră toate aceste detalii? Oare domnii luaseră în calcul asta și ailaltă?

Această parte din scrisoare, care arunca o lumină crudă asupra fiecărei slăbiciuni și inexactități ale planului, era din fericire scurtă, însă îngrijorătoare.

Apoi căpitanul începu să strige nume și să pună întrebări specifice bărbaților cărora li se adresa:

– Nu-i așa, Jacob Ridler, că...? Nu e așa, Hiram Ingsole, că...?

Strigați astfel, bărbații se ridicau, unul câte unul, și recunoșteau, deși reticenți la început, că au și ei dubii. Însă, odată

ce începeau să vorbească, deveneau mai puțin timizî. Obiecțiile lor deveneau mai articulate și mai vehemente. Cei care îi însoțeau – împreună cu soțiile, fiicele, surorile și mamele îngrămădite în spatele doamnelor din primul rând al galeriei – aplaudau și îi încurajau.

Când micii comercianți și fermierii terminară cu obiecțiile, preotul, domnul Dunnet, își dădu seama că, la urma urmei, și el avea niște rețineri. După el, alți câțiva domni găsiră la rândul lor câte ceva de obiectat.

Când domnii terminară să se plângă, mulțimea, care la început fusese atât de sfioasă și binevoitoare, devenise deja tot mai zgomotoasă și ostilă. Huiduiră răspunsurile lui Gordy și nu-l lăsară pe inginer să vorbească. Sir Roger bătea degeaba cu ciocănașul. Politicienii își dădură seama brusc că aveau alte întâlniri programate și își luară tălpășița. Câteva doamne plecară și ele.

Alistair se uită în sus la domnișoara Oldridge. Avea întipărită o expresie de inocență goală, ca și când nu doar că nu ar fi avut nimic de-a face cu iadul care se dezlănțuise dedesubt, ci că, pe deasupra, nici nu considera prea interesant nici ce se întâmpla, nici pe el.

Privirea era o mănușă aruncată, iar el era prea Carsington ca să se retragă din fața unei provocări.

Consimțise, deși cu reticență, să-și facă prezentarea, dar nu mai mult de atât.

– Ești prea scrupulos și înțelegător, îi spusese Gordy. Nu se rezolvă nimic în politică fără influență și bani. Și cum noi nu suntem chiar un izvor de bani, trebuie să profităm cât mai mult de influență.

Alistair aflase cu o seară în urmă că asta însemna că el trebuia să arate chipeș și galant și să-și țină gura. Trebuia să lase toate negocierile in seama lui Gordy.

Ar fi făcut asta, ar fi stat cu mâinile încleștate și ținându-și gura, dacă Mirabel Oldridge nu ar fi avut acel zâmbet provocator pe față – după cât muncise ca să-i facă pe plac.

Îi spusese că va lupta împotriva lui cu orice armă va avea la dispoziție. Îl avertizase că nu avea prea multe scrupule.

Poate presupusese că el va refuza cavalereşte să riposteze. Poate crezuse că singura armă din arsenalul lui era să fie chipeş. Poate crezuse că să inspire foarte multă frică mojicilor cu faima şi influenţa familiei lui – şi să o seducă pe singura femeie care nu era înfricoşată – era singura strategie de care era capabil.

Nu putea fi sigur că asta gândea. Nu conta. Privirea ei îl scotea din sărite. Nu putea să rămână mut. Onoarea, mândria, loialitatea şi datoria ii cereau să lupte – şi să câştige.

Se ridică, ignorându-şi durerea din picior, care protesta vehement cu înţepături ascuţite şi arzătoare, de la şold până în călcâi.

– Domnilor, spuse el.

Nu ridică tonul vocii. Cei din familia Carsington rar erau nevoiţi să facă asta. Era de ajuns să arate forţa personalităţii lor. Tonul său coborât ajunse până la colţurile cele mai îndepărtate ale sălii, iar zgomotul se diminuă uşor.

– Domnilor, repetă el. Şi doamnelor. Îi aruncă o privire rapidă domnişoarei Oldridge.

Rumoarea se transformă în zumzet, apoi un murmur, apoi linişte.

– Voi considera o mare onoare să răspund, pe rând, problemelor dumneavoastră, spuse el. Voi începe cu chestiunea esenţială a apei şi a rezervoarelor.

Chiar în acel moment, domnul Oldridge mergea agale în direcţia greşită – spre Longledge Hill, nu spre Matlock Bath – în compania fostului său vătaf.

Se întâlniseră dintr-o întâmplare aranjată cu grijă.

Caleb se plimba spre Matlock Bath când se întâlnise cu domnul Oldridge, care mergea, de asemenea, pe jos, hotărât cu dragă inimă să îşi facă datoria, aşa cum îl implorase fiica lui.

Fu surprins, dar nu în mod neplăcut, să-l întâlnească pe Caleb Finch. În momentul destituirii lui Finch, domnul Oldridge căzuse într-o depresie profundă din care doar recent începuse să-şi revină. Fiica lui n-avea nici un motiv să-l deranjeze cu detalii neplăcute. Îi spusese doar că Finch se hotărâse să plece.

Astfel că îl salută pe Finch cu bunăvoinţă, îl întrebă de sănătate, de familie, de muncă.

Caleb vorbi vag de munca lui, dar îi povestî în amănunt o descoperire recentă. Despre asta discutau cei doi bărbați în timp ce mergeau în direcția greșită: departe de, și nu spre adunarea crucială a comitetului canalului.

– Ești sigur de formă? spuse Oldridge. Ca niște trabucuri mici?

– Grozav de mici, spuse Caleb. Mai mici decât o furnică. Și maronii. La început am crezut că era numai murdărie, dar ceva m-a făcut să mă uit mai bine. Eram sigur că l-am mai văzut undeva. Și acum pot să jur că așa este. La penultimul meu serviciu, în Yorkshire. A trebuit să pun oamenii să-l curețe de pe perete pentru că stăpânei nu îi plăcea. Mi-a părut rău, domnule, pentru că arăta așa de interesant.

– Este, într-adevăr, spuse Oldridge. N-am mai auzit niciodată de asemenea mușchi. Și l-ai văzut din nou, ești foarte foarte sigur?

– Sus pe deal, domnule, spuse Caleb, arătând spre muchia lungă din față. La mai puțin de opt kilometri de aici.

Pentru domnul Oldridge, care de multe ori parcurgea și treizeci de kilometri în fiecare zi, o plimbare de opt kilometri în sus pe Longledge Hill era o nimica toată. Se va întoarce cu ore bune înainte de cină.

Abia după mult timp își aminti că în acea zi nu doar la cină trebuia să ajungă la timp. Apoi fu prea târziu.

Adunarea se încheie imediat după prânz.

Se termină cu o victorie. Majoritatea votaseră în favoarea canalului și se formase un comitet. Membrii acestuia redactaseră repede petiția către Parlament, după care încăperea se golise. Numai Lord Gordmor și partenerul lui rămăseseră. Lordul era prea zguduit de evenimentele recente ca să mai afișeze obișnuita nonșalanță.

– A fost cât pe ce, spuse el. Îngrozitor de aproape. O vreme m-am simțit ca și când aș fi fost pe un vas aruncat de furtună încoace și încolo. Am reușit să mă stăpânesc până când preotul – acel om agreabil și binevoitor – ne-a luat la rost. „Și tu, Brutus?" Mi-am spus eu. Apoi m-am prăbușit peste bord și m-am scufundat imediat. Fără îndoială trebuie să dăm vina pe lupul de mare

cu înfățișare de pirat, cu uniforma lui strălucitoare și mustățile lui spilcuite, pentru metaforele acestea marinărești.

Carsington nu spuse nimic. Părea prea ocupat să ruleze schița canalului într-un sul cât mai mic.

– Ce neghiob am fost să-ți spun să îți ții gura și doar să arăți bine, continuă Lord Gordmor privindu-și stânjenit prietenul. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte cât de diferit ești când ți se trezește spiritul de luptător. Sper că o să mă ierți. Am fost sub impresia falsă că Waterloo a scos toată îndârjirea din tine.

Carsington se întoarse rapid spre el:

– Credeai că am devenit timid?

Ce naiba se întâmpla cu el? Câștigaseră o mare victorie în acea zi, când acest lucru părea imposibil.

O, Doamne, Dumnezeule, avea gânduri negre din cauza femeii aleia enervante?

– Nu fi absurd, spuse Gordmor. Și, te rog, nu suspina după domnișoara Oldridge. Nu astăzi. O vei da pe brazdă în cele din urmă. Între timp, ai avut parte de un mare triumf. Ne-ai scos din ghearele... cuiva. Ah, da, victorie. Ne-ai smuls din ghearele eșecului. Dumnezeule mare, sunt atât de ușurat, n-am cuvinte să-ți spun. Scrisoarea aia. Scrisoarea aia genială și crudă. Din ce-mi dau seama a fost în întregime planul ei.

– Te-a avertizat, Gordy.

– Da, așa e. La fel și sora mea. Mi-a spus că doamna e periculoasă. Cine ar fi ghicit că Henrietta s-ar putea face vinovată de subestimare?

– Așa cum stau lucrurile, sunt uimit că am scăpat atât de ușor, spuse Car.

– Vorbești serios? Aproape că ne-a anihilat. Dacă nu te-ai fi băgat tu... Vocea lui Gordmor pieri.

Nici măcar nu se putea gândi la asta fără să tremure: Totul, totul gata să fie distrus complet. Toate sacrificiile lui și economisitul și planificările. Și toți banii și toate speranțele lui Car. Bărbatul luase tot ce mai avea din partea lui din avere și o jucase la jocurile de noroc, apoi îi dusese câștigurile lui Gordmor ca să le investească în „firma" lor.

Dacă acesta nu s-ar fi ridicat şi nu l-ar fi imitat excelent pe Lord Hargate în stadiul lui cel mai convingător şi elocvent, roşcata cu boneta îngrozitoare i-ar fi ruinat.

„Periculos" era o subestimare ridicolă. Femeia era diabolică. Din moment ce Car, în mod cert, nu putea să-i facă faţă, trebuia ca prietenul lui să rezolve problema.

Când cei doi bărbaţi ieşiră din hotel, participanţii la adunare deja plecaseră. Zona, care în sezonul turistic ar fi fost plină de oameni ieşiţi la plimbare sau de gură-cască, era pustie.

Însă, când păşiră pe promenadă, un individ îmbrăcat îngrijit, pe care Alistair îl recunoscu drept unul dintre reprezentanţii lui Gordmor, se grăbi să-i întâmpine.

Mai mulţi dintre oamenii lui îl urmaseră pe lord în Derbyshire şi aruncaseră o parte din banii acestuia ca să-i câştige pe localnici de partea lui. Nu era nimic ieşit din comun. Astfel de lucruri se întâmplau mereu în preajma alegerilor şi mai mult ca sigur la fel se întâmplase şi când era vorba de construirea canalelor. Alistair era convins că şi oamenii lui Mirabel făcuseră la fel.

Gordmor le spusese oamenilor săi să caşte bine ochii şi urechile. În consecinţă, acest individ se grăbea să îşi avertizeze stăpânul: domnişoara Oldridge şi doamna Entwhistle plecaseră la Londra.

– La Londra? Exclamă Gordy. Deja?

– Aveau o şaretă deja pregătită, domnule, spuse omul pe nume Jackson. Doamnele au fost primele care au ieşit din sala de întruniri, mi s-a spus, şi nici la un sfert de oră după aceea erau deja în trăsură şi la drum. Imediat ce am aflat, am venit să vă spun.

Alistair nu aşteptă să audă mai mult, ci traversă repede promenada până văzu faleza. Era aglomerată în acea zi, cu vehicule şi trecători care se plimbau în sus şi-n jos. De-abia îi remarcă. Se uită fix în direcţia în care plecase Mirabel şi încercă să înţeleagă.

Le dăduse o lovitură de maestru. Aproape că îi distrusese. Şi totuşi... şi totuşi...

– Ştia, murmură el. Ştia că vom câştiga. Altfel, de ce ar fi avut trăsura deja pregătită şi aşteptând-o?

Un minut mai târziu auzi vocea lui Gordy în spatele lui:

– Se pare că doamna nu vrea să ne lase nici măcar să ne tragem răsuflarea.

– A promis că nu ne va arăta pic de milă, spuse Alistair.

– Într-adevăr, din păcate am subestimat-o, altfel aş fi fost şi eu gata de plecare, spuse Gordy. Nu putem să riscăm s-o lăsăm nici un minut în plus. Are prieteni influenţi la Londra. Nu uita că sora tatălui ei este soţia lui Lord Sherfield şi umblă vorba că are multă influenţă asupra lui.

Alistair se întoarse spre prietenul lui.

– Sherfield? Mătuşa Clothilde este Lady Sherfield?

Contesa Sherfield era una dintre prietenele apropiate ale mamei lui.

– Ştiai, desigur, că sunt rude, spuse Gordy. Lady Hargate trebuie să-ţi fi menţionat gradul de rudenie dintre ele când i-ai spus unde pleci.

– Nu. Alistair o luă rapid în jos spre hotelul Wilkerson, conştient de privirile nedumerite pe care i le arunca Gordy în timp ce mergeau.

– Asta e foarte ciudat, spuse Gordy.

– Nu chiar, spuse Alistair. Când am vizitat-o pe mama înainte să plec, i-am vorbit numai de planul nostru excelent şi de minunile invenţiilor moderne pe care urma să le aducem într-un loc uitat de lume. Nu a putut să strecoare nici un cuvânt.

– Oratorie beată, deci? zâmbi Gordmor. Ei bine, nu mai are nici o importanţă dacă ştiai sau nu dinainte. Domnişoara Oldridge are prieteni influenţi, este adevărat. Dar şi noi avem. În plus, avem toate raţiunile practice de partea noastră, după cum ai explicat şi tu atât de elocvent mulţimii nu cu mult timp în urmă.

Canalul lor urma să fie unul relativ scurt şi într-un loc foarte slab populat din Derbyshire, le reamintise Alistair ascultătorilor. Traseul traversa un teren aproape uniform, care nu necesita apeducte, tuneluri sau şiruri lungi de ecluze. Legea Angajării Săracilor din 1817, recent intrată în vigoare, oferea împrumuturi de la stat pentru proiecte care creau locuri de muncă pentru săraci. Acest lucru reducea suma pe care trebuia să o strângă de la investitori.

Ştia că planul era solid. Numeroşii politicieni pe care îi consultaseră el şi Gordy le promiseseră că un astfel de proiect simplu şi necostisitor ar putea trece de la prima adunare a comitetului la semnătura prinţului regent în două luni sau chiar mai puţin.

Dacă nu se întâmpla asta, el şi Gordy nu ar fi putut să pună proiectul pe picioare. Nu aveau bani pentru proiecte elaborate şi nu puteau să spere că vor strânge atâtea fonduri, date fiind condiţiile economice dure de după război. Recolta săracă de anul trecut nu îmbunătăţise situaţia.

În primul rând, nu era deloc un plan ticălos. În al doilea rând, Alistair adăugase aproape opt kilometri la traseu ca să-i facă pe plac iubitei lui. Şi totuşi ea strâmbase din nas.

–În clipa asta sunt mai îngrijorat în legătură cu binele tău, spuse Gordy. Ai grijă de inima ta, Car. Nu vreau să o bârfesc pe iubita ta, dar meritai măcar un avertisment. Henrietta spune că a lăsat cu buza umflată un iubit cu câţiva ani în urmă şi a trebuit să plece de la Londra pe furiş.

–Ştiu despre ce e vorba, spuse Alistair. Mai mult decât ştie Lady Wallantree, pot să pun pariu. A fost vorba de o situaţie foarte dificilă. Nu că mi-ar păsa dacă domnişoara Oldridge ar fi lăsat cu buza umflată o duzină de bărbaţi. Totul e în trecut şi nici eu nu mă pot lăuda cu al meu.

Nu putea să creadă că fata cu care făcuse dragoste putea fi crudă şi rea. Firea ei era chiar prea deschisă, prea miloasă. Detaşarea rece era numai de suprafaţă, ascunzându-i adevăratele sentimente. Înţelegea nevoia ei de a proteja locuri dragi. Totuşi, nu înţelegea ce punea la cale în prezent.

Şi era dezamăgit de el însuşi. În ciuda tuturor eforturilor lui, o dezamăgise.

–Car.

Alistair reveni din visare la situaţia de criză din prezent.

–Trecutul ei e irelevant. Canalul este ceea ce contează. Mi-aş dori să ştiu ce o nemulţumeşte. Eram sigur că planul meu îi rezolva obiecţiile personale. Dacă există o altă dificultate, mi-aş dori să o cunosc înainte să ne aflăm în faţa unui comitet parlamentar.

Se obişnuise ca lucrurile să iasă pe neaşteptate din beznă şi la fel şi cu metaforice lovituri bruşte în căp. Chiar considera acele surprize drept motivante.

Asta nu însemna însă că se va lăsa prins în ambuscadă în Parlament. Gândul de a fi lăsat fără replică, chiar şi pentru o clipă,

în fața colegilor și favoriților tatălui său, îi făcu să-i înghețe sângele în vine.

– Ești foarte înțelept, spuse Gordy. Ajunseseră la intrarea în hotelul Wilkerson și își coborî vocea. Du-te tu înainte și află tot ce poți de la doamna. Eu voi rezolva lucrurile aici și te voi prinde din urmă cât pot de repede.

O oră mai târziu, Jackson se holba cu groază la figura nemișcată întinsă pe o bucată de pământ acoperită cu mușchi dintr-o parte împădurită din Longledge Hill.

– Ce-ai făcut? îl întrebă pe Caleb Finch. Nu ți-am spus ce a zis Domnia Sa?

– N-are nimic, spuse Finch. I-am dat numai niște medicamente.

– Ce fel de medicamente?

– Puțin din întăritorul lui Godfrey. I-am spus că e întăritorul din soc al bătrânei mele mătușî.

Unul dintre principalele ingrediente ale întăritorului lui Godfrey era opiumul. Jackson se apropie. Domnul în vârstă părea să doarmă liniștit. Probabil visa frumos, pentru că zâmbea. Avea un zâmbet blând domnul Oldridge. Un domn chiar inofensiv. Lui Jackson nu-i plăcea să-l vadă întins pe pământul rece. Nu-i plăcea nici că Finch nu știa să aștepte ordine noi și îi spuse asta.

– Și dacă aș fi așteptat, cum zici tu, până mâine sau ziua următoare, spuse Finch, care crezi că ar fi fost șansele să-l conving să vină aici din nou? Oricum, era foarte hotărât să fugă la adunare, deși i-am spus că era aproape prânz și se va fi terminat de mult până ajungea el acolo. În plus, lordul dorește să dispară, nu? Ei, acum va fi mai ușor. Îl punem într-o trăsură și îl ducem de aici.

– Nu avem trăsură, spuse Jackson.

– Ba da, avem, spuse Finch. Am împrumutat una de la mina de cărbuni. Și un cal ca să o tragă. Sunt pe poteca aceea. Dădu din cap spre un drumeag unde se afla un cal de povară bătrân. Ți-am spus că domnișoara O. are o sută de ași în mânecă, nu-î așa? Și n-am avut dreptate? O lăsați să se ducă la Londra, iar cu relațiile ei cu lorzi și doamne vă va face praf. Știu cum vor merge

lucrurile şi sunt pregătit. Bine, nu aştept mulţumiri, chiar deloc, nu pentru că mi-am făcut datoria.

Era mai bine că nu aştepta mulţumiri, pentru că Jackson era prea puţin dispus să le ofere. Se presupunea că trebuia să asculte de ordinele superiorului său. Nu trebuia să se grăbească şi să facă orice ii trecea prin cap.

Dar Finch asta făcuse, iar acum nu puteau să-i dea drumul domnului Oldridge.

– E exact ce-şi doreşte şi Domnia Sa, spuse Finch. Va merge de minune. Domnişoara Oldridge se va grăbi să se întoarcă de la Londra, imediat ce află că tatăl ei lipseşte. În timp ce ea va fi aici, căutându-l, stăpânul va face aşa încât proiectul de lege privind canalul să fie aprobat de Parlament repede şi fără probleme. În timpul ăsta, noi îl vom ţine pe domnul O. în Northumberland, comod şi în siguranţă. Imediat ce Lord Gordmor obţine aprobarea în scris, îl trimitem pe domn înapoi acasă. Gândeşte-te numai cât de fericiţi vor fi acasă, ca şi cum s-ar întoarce din morţi. Ca Lazăr.

– Mai bine te-ai asigura că se întoarce în aceeaşi stare în care a plecat, avertiză Jackson. Lordul mi-a amintit de mai multe ori că domnul nu trebuie vătămat în nici un fel. Îţi recomand să fii atent cu întăritoarele tale, Finch. Dacă îi dai prea mult şi îl omoară, o să am grijă să te văd spânzurat.

Capitolul 17

Deşi erau doamne, îngreunate de atâtea bagaje, servitori şi călăreţi care însoţeau trăsura, necesari pentru o călătorie lungă, Mirabel şi doamna Entwhistle parcurseseră deja aproape o sută de kilometri când poposiră să petreacă noaptea la un han din Piaţa Loughborough.

După o cină bună de care Mirabel abia se atinse, se mutară într-un salon să aştepte ceaiul.

Când servitorul de la han le aduse tava cu ceai, acesta le informă pe doamne că un domn Carsington dorea să le vorbească.

– O, Doamne, nu a pierdut deloc timpul, spuse doamna Entwhistle.

Mirabel nu spuse nimic, doar se îndreptă uşor de spate, în timp ce inima îi bătea să-i sară din piept.

– Te rog, condu-l înăuntru, îi spuse doamna Entwhistle servitorului.

Intră o clipă mai târziu, cu faţa obosită şi ochii întunecaţi. În rest era îmbrăcat perfect, ca de obicei: fiecare fir de păr aranjat cât să pară suflat de vânt într-un fel romantic, cu eşarfa pliată perfect, fără nici o cută sau încreţitură la vedere.

Mirabel simţi o dorinţă nebună să sară pe el şi să-l şifoneze. Îşi aduse aminte că ar fi fost fatal dacă s-ar fi înmuiat atunci. Ar fi avut-o la degetul lui mic. Trebuia să pretindă că el era cel mai aprig duşman al ei. Altfel, avea să fie pierdută şi tot ce realizase în ultimii zece ani, ba chiar mai mult, ar fi fost în van.

Dădu din cap cu răceală la plecăciunea şi salutul lui şi îşi ţinu mâinile strâns împreunate în poală.

Îl invită să le însoţească la ceai.

– N-am venit la ceai, bombăni el. Îşi aruncă pălăria şi se îndreptă spre ea. Am adăugat opt kilometri la canalul meu numai ca să-ţi fac pe plac, deşi îl dezavantajează pe partenerul meu şi ne creşte costurile. Am venit să aflu de ce insişti să fii atât de lipsită de înţelegere.

– Şi eu ar trebui să te întreb acelaşi lucru, spuse ea. Nu reuşesc să înţeleg de ce tu şi Lord Gordmor insistaţi, când am promis să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să vă împiedic.

– Dacă nu mai ţii la mine, mai bine spune-mi, adăugă el. În mod normal, ar fi lipsit de eleganţă să te joci cu sentimentele mele astfel, dar...

– Eu, să mă joc cu un bărbat ale cărui aventuri au devenit legende? spuse ea. Nu fi absurd.

– În cazul ăsta, sentimentele mele n-au nici o importanţă, continuă el ca şi cum ea nu vorbise. Te poftesc să-mi sfâşii inima, dacă asta doreşti. Dar trebuie să găseşti altă cale. Nu ştii cât rău vei face altora prin acţiunile tale.

– Să-ţi sfâşii inima?

Deodată deveni ca de piatră. Nici măcar William nu o acuzase că se joacă cu el, deşi toţi ceilalţi o făcuseră. După ce rupsese

logodna, jumătate dintre cunoştinţele ei deveniseră reci şi distante, iar cei care nu o făceau de ocară se stăpâneau numai ca să-i poată spune ce şopteau ceilalţi pe la spate.

Era o cochetă, spunea lumea. Profitase fără ruşine de William Poynton. Scrisorile o urmaseră şi acasă. Oamenii care se întâlniseră cu el la Veneţia pretindeau că se simţea rău şi că se stingea de la iluziile spulberate. Spuneau că de-abia mai avea tragerea de inimă să ridice o pensulă... că leşinase după ce terminase o frescă... că apoi călătorise în Egipt... că nu va supravieţui călătoriei... că nu se va mai întoarce vreodată în Anglia.

Numai din vina ei.

Pentru o clipă, amintirile din acei primi doi ani jalnici de după ce îl părăsise pe William o copleşiră şi simţi vechiul sentiment de disperare, că viaţa ei nu va mai avea vreodată sens. Voia să cadă la pământ şi să plângă.

Iar dorinţa de a renunţa şi de a plânge o înfurie – acest bărbat o înfuria, pentru că o făcuse atât de slabă şi faţă de ea însăşi, pentru că îl lăsase să o reducă la acea stare. Se ridică, tremurând de indignare:

– M-am jucat cu tine, nu? Deci asta crezi tu despre mine.

– N-am vrut să spun asta. Părerea ta despre mine este cea care...

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că purtarea mea directă te va face să mă respecţi mai puţin, spuse ea. Dar nicî în cele mai urâte coşmaruri nu aş fi crezut că-mi vei arunca greşelile în faţă.

– Să te respect mai puţin? Nu am ...

– Crezi că mă opun canalului tău doar ca să te supăr? Mă crezi atât de meschină, atât de demnă de dispreţ?

– Sigur că nu. De ce îmi răstălmăceşti cuvintele?

Mirabel se uită la doamna Entwhistle.

– Exagerez? spuse ea. Cum ar trebui să-i interpretez cuvintele?

– N-am nici cea mai vagă idee, spuse doamna Entwhistle, luând calmă o felie de tort. A fost o zi lungă şi sunt mult prea obosită ca să descâlcesc astfel de treburi complicate. Dacă vreţi să vă certaţi, vă rog să continuaţi discuţia în salonul de mese şi să mă lăsaţi să servesc ceaiul în linişte.

*

Doamna Entwhistle putea să fie şi o piesă de mobilier la cât de puţin o băgase în seamă Alistair. Tot ce văzuse când intrase în cameră fusese Mirabel. Nu observase nici măcar dacă servitorul rămăsese acolo. Din ce ştia el, o mulţime de oameni se adunaseră pe scări ca să tragă cu urechea. Tipic, se gândi cu amărăciune. Avea douăzeci şi nouă de ani şi tot nu avea habar ce era aia discreţie.

Furios pe el însuşi, o urmă pe Mirabel în camera alăturată şi trânti uşa după el. Ea se duse în colţul cel mai îndepărtat al camerei, lângă bancheta de sub fereastra ce dădea spre stradă, ca şî cum nu mai avea unde să fugă de el.

Nici nu o putea condamna. Nu-i venea să creadă cât de stângaci şi jignitor îi vorbise. Se exprimase destul de clar la adunare. De ce trebuia să aibă minte de găină când era cu ea?

– N-am vrut să spun... începu el.

Însă nici de data asta nu putea să scoată ceva inteligibil. Nu voia să vorbească. Voia să o ia în braţe, să îi ceară iertare, să îi recâştige căldura şi încrederea. Era palidă şi ţeapănă. O rănise.

– Iartă-mă, spuse el. Am vrut atât de mult să-ţi fac pe plac cu noul meu proiect de canal şi am eşuat, aşa că am exagerat.

– N-ai eşuat. Vocea ei era nervoasă. Ai câştigat prima bătălie. Rămâne de văzut cine o va câştiga pe ultima.

– Poţi să-mi spui unde am greşit? spuse el. Vreau să îndrept lucrurile, dar sunt nedumerit. Poate că m-am grăbit, presupunând că doar canalul era singura prăpastie pe care trebuia să o trec ca să ne căsătorim. Mi-ai spus nu, însă am crezut că doar canalul stătea între noi. Am fost arogant să cred asta? Sentimentele tale s-au... Îşi căută cuvintele. Te-am ispitit. Te-am sedus. N-a fost onorabil din partea mea să încerc să te câştig aşa, dar nu-mi păsa prea mult cum o făceam. Poate că doar te-am sedus şi nu ţi-am câştigat inima, la urma urmei. Dacă aşa stau lucrurile, te implor să fii bună şi să-mi spui şi voi înceta să te mai bat la cap.

Chiar ar face-o şi asta l-ar omorî.

Părul ei strălucea precum cuprul în lumina lumânării. Şi-l aminti răsfirat pe perne şi degetele lui împletite în el. Îşi aminti cum îi smulsese boneta de pe cap şi îşi trecuse mâinile prin buclele ei dezordonate şi râsul ei când îi aruncase pălăria de pe cap. Îşi aminti cum îl sărutase pe creştetul capului, tandreţea, încrederea

totală. Îşi aduse aminte ce îi spusese. „Mă faci fericită. Mă faci să mă simt din nou ca o fetiţă".

Dar acum o făcuse nefericită. Stătea ţeapănă, cu privirea atât de întunecată şi de solemnă, cu mâinile în şolduri.

– Doar asta trebuie să fac? Să-ţi spun că nu mai ţin la tine? Ce uşor sună. Cât este de imposibil. Ţi-am spus asta de atâtea ori, de multe ori, dar de fiecare dată devine o minciună şi mai mare şi tu îţi dai seama mereu că mint.

– Iubirea mea.

Şi traversă camera. Ea ridică mâna.

– Dacă ţii la mine cu adevărat, vei păstra distanţa. Dacă mă atingi, îmi voi pierde raţiunea. Iar asta înseamnă să profiţi de mine.

Dar el voia să profite de ea. Cu toate astea, se retrase.

– Şi n-ai voie nici să-mi vorbeşti suav, spuse ea. Eşti prea convingător. Dimineaţa asta, aproape că m-ai convins că providenţa nu putea aduce o binecuvântare mai mare peste Longledge decât canalul tău.

– Aproape, spuse el. Asta e problema. De aceea am venit. Râse scurt. Nu, nu de asta am venit. Este motivul pe care i l-am dat lui Gordmor ca s-o iau înainte: să aflu ce ţi-a displăcut la planul meu nou. Tot nu ştiu. Ce ai vrea să facem?

– Să pleci, spuse ea. Să renunţi. Nu-mi vine să cred că amândoi sunteţi atât de prostuţi şi de încăpăţânaţi să insistaţi cu asta. Nu sunt străină de afaceri sau de politică. Ştiu cum merg lucrurile astea. Ai putea să câştigi în cele din urmă, dar te va costa mai mult decât ai crezut, poate că mai mult decât îţi permiţi. Desigur, va fi mai mult decât valorează minele alea.

– Draga mea, spuse el. Oricât de puţin valorează ele în prezent, acele mine sunt tot ce avem.

Ea făcu ochii mari şi culoarea îi veni în obraji. Se aşeză brusc pe banchetă. Alistair rămase unde era, dorindu-şi să vină cineva şi să-i facă o favoare tăindu-i limba.

– Mi-aş dori, spuse el, ca limba mea să se consulte cu creierul din când în când. Problemele noastre financiare nu sunt nici pe departe problema ta.

– Nu sunt problema mea? Expresia ii deveni exasperată. Nu e de mirare că Lord Gordmor a fost atât de al naibii de încăpăţânat.

Ce proastă sunt! Când i-am scris mătușii Clothilde, ar fi trebuit să întreb atât despre el, cât și despre tine. Ar fi fost mult mai folositor să știu detaliile financiare decât lista legăturilor tale amoroase, oricât de distractive au fost.

– Distractive?

– Ar trebui să-ți scrii memoriile, spuse ea.

– Memoriile? Se obișnuise atât de mult să fie luat peste picior, încât nici măcar nu clipi.

– Vor aduce mai mulți bani decât minele alea neimportante.

Alistair se duse spre vatră și privi limbile micuțe de foc ce cuprinseseră cărbunii, în timp ce el se gândea cât de multe să-i spună. În cele din urmă, se întoarse spre ea. Îl privea concentrată.

– Mirabel, nu am timp, spuse el.

– N-ai nici treizeci de ani, spuse ea. Oricât de aventuroasă a fost viața ta, povestea este relativ scurtă. Dacă ți-ai da interesul, ai putea să-ți scrii cu ușurință memoriile în câteva luni, pentru că te pricepi la cuvinte.

– Nu am timp, spuse el. Nu am decât șapte săptămâni la dispoziție.

În câteva cuvinte îi povesti despre întrevederea cu tatăl lui din noiembrie și de lista de episoade de prostie și de opțiunile pe care tatăl lui i le prezentase.

Ea îl ascultă, cu capul aplecat într-o parte, ca și cum el ar fi fost o ghicitoare extrem de complicată. Când termină, spuse:

– Nu înțeleg care este problema.

Alistair știu că nu se exprimase pe cât de clar dorise când îi povestise tot. Totuși, îi spusese povestea în termeni atât de simpli, încât până și un copil ar fi priceput. Încercă din nou:

– Dacă eu și Gordy nu reușim să obținem aprobarea pentru canal până la întâi mai, trebuie să mă căsătoresc cu o moștenitoare.

– Dar ai spus, de mai multe ori, că tu vrei să te însori cu mine, spuse ea.

– Nu mi-am dorit nimic altceva atât de mult în viață, spuse el.

– Ei bine, spuse ea.

– Ei bine, ce?

– Eu sunt moștenitoare, spuse ea.

Mirabel aşteptă într-o tăcere scurtă şi dureroasă. Apoi el spuse:

– Nu.

Se îndreptă dinspre vatră spre uşă şi înapoi. Se aşeză pe scaun şi se ridică din nou. Se duse spre ea, apoi se îndepărtă. Se întoarse şi se încruntă la foc.

Nu asta era reacţia pe care o aşteptase ea. Nici nu îşi imaginase că problema era atât de simplă. Totuşi, rămânea o problemă pentru el şi cum se putea aştepta la altceva?

William Poynton o iubise şi el, dar sacrificiul care i se cerusese fusese prea mare. Nu putuse să-şi abandoneze visele şi ambiţiile, aşa cum nici ea nu putuse să-şi părăsească căminul şi pe tatăl său încântător de naiv, pe care toate canaliile şi toţi escrocii pe o rază de kilometri întregi se ocupau să-l înşele şi să-l amăgească.

– Nu m-aş aştepta să devii moşier şi să locuieşti în Derbyshire, spuse ea, cu inima bătându-i nebuneşte. Fireşte că-ţi vei dori să te afli la Londra primăvara, în timpul sezonului.

– Dacă îţi imaginezi că te-aş lăsa singură în Longledge în plin sezon turistic, când locul e plin de bărbaţi fără activitate, îţi recomand să te gândeşti mai bine, mârâi el privind spre foc.

Lumina tremurândă îi adâncea umbrele de sub ochi şi îi înăsprea trăsăturile ascuţite.

– Sper că nu ai impresia că voi lăsa moşia de izbelişte, mai ales primăvara şi la începutul verii, când sunt atâtea de făcut, spuse ea, ridicându-şi bărbia, chiar dacă îi scădea însufleţirea. Mai bine stabilim acum ce şi cum. Anumite aspecte nu se negociază.

Se întoarse spre ea, cu privirea rece şi dură.

– Nu e nimic de stabilit, spuse el. Nu mă căsătoresc cu tine fără să am nici un ban. Am fost un parazit pentru tatăl meu. Refuz să fiu un parazit şi pentru soţia mea.

– Parazit? Mirabel se ridică şi îl privi, deşi voia cu disperare să fugă de el, atât de îngrozită era. Înţeleg. M-am oferit ţie in orice fel posibil şi totuşi te îndoieşti de mine. Ai spus în repetate rânduri că îţi doreşti să te însori cu mine – până acum, cu toate că asta îţi va rezolva toate problemele deodată. Acest lucru ţi se pare intolerabil? De ce? Mândria ta nu o va permite? Poate că îţi imaginezi că voi face din tine un cătel de salon, aşa cum a încercat

să facă Judith Gilford. Dacă asta îți imaginezi, atunci nu mă cunoști deloc, iar această dragoste pretinsă a ta este la fel ca și celelalte pasiuni ale tale: intensă, dar fără puterea de a face față simțului practic al vieții obișnuite.

– Pot să îi fac față foarte bine, mulțumesc, spuse el scurt. Și intenționez s-o demonstrez.

Ieși din cameră, șchiopătând mai pronunțat ca de obicei. În ciuda rușinii și a furiei și a disperării, lui Mirabel i se strânse inima pentru el, pentru durerea neîncetată cu care trăia și pentru lupta lui continuă ca s-o ascundă.

Își spuse că era vorba numai de mândrie, iar el era mai mândru decât mulți alții, mult prea mândru. Însă știa că o parte din ce îl făcea să se poarte așa era curajul. Deși era furioasă, știa și că mândria și curajul lui o făcuseră să îl iubească și mai mult.

Nu, nu dragoste. Desigur, nu dragoste. Îl știa doar de câteva săptămâni.

Totuși, fusese mai mult decât suficient, acum își dădea seama. Cumva, fără să își dea seama, îi furase inima cu totul. Apoi el plecase, cu inima ei zălog – inima ei –, ca și cum nu ar fi fost nimic mai mult decât o batistă brodată cu inițialele lui.

Atunci să plece, cu tot cu mândria lui prețioasă și cu canalul lui blestemat. Dacă nu voia banii ei, atunci asta era problema lui. Ea va acționa conform planului inițial. Nimic nu se schimbase de fapt, își spunea ea. Știa că el ar face-o nefericită. Acceptase faptul că va plăti pentru o fericire scurtă cu o nefericire lungă. Era exact ceea ce așteptase. Era resemnată.

Ceea ce însemna că resemnarea era cea care, după ce îl auzi luându-și rămas-bun de la doamna Entwhistle și ieșind, o făcu să ridice cel mai apropiat obiect fragil – un ulcior – și să-l izbească de vatră.

Crewe aduse o tavă cu cina la puțin timp după ce Alistair se întoarse de la întâlnirea lui tumultuoasă cu Mirabel.

Își frecă piciorul, apoi, obosit și cu inima grea, se dezbrăcă și se vârî în pat. Voia numai să-și odihnească picioarele după ce călătorise atât de mult în după-amiaza aceea. Era prea devreme ca să se culce – nu că s-ar fi așteptat să poată dormi după întâlnirea cu Mirabel și toate dezvăluirile uluitoare.

O moştenitoare! De ce Gordy nu îi spusese nimic?

Probabil presupusese că Alistair ştia deja, la fel cum ar fi trebuit să cunoască toate celelalte lucruri pe care de fapt nu le ştia. Având în vedere mărimea şi bogăţia moşiei, era de presupus, desigur, că ea deţinea o bucată bunicică. Presupusese totuşi că moşia era sigur rezervată, cum era şi a tatălui lui, pentru primul moştenitor bărbat pe linie paternă.

Dar modul în care se oferise ca soluţie a tuturor problemelor lui îi spunea că fondurile ei erau cu siguranţă substanţiale. Ştia că el era costisitor. Estimase probabil cu acurateţe costul până la ultimul şiling. Spre deosebire de majoritatea femeilor, fusese nevoită să înveţe că totul costă şi cum să cântărească avantajele şi dezavantajele de a cumpăra una sau alta. Cum să hotărască dacă să repare sau să înlocuiască era alegerea cea mai sănătoasă din punct de vedere economic. Nu i-ar fi sugerat să o ia de nevastă pentru a-şi rezolva problemele dacă nu ar fi fost sigură că şi-l putea permite.

Dar nu voia ca altă persoană – oricare altă persoană, însă mai ales ea – să-i rezolve problemele.

Dacă nu-şi putea rezolva singur problema, îşi pierdea şi ultima fărâmă de respect de sine care-i mai rămăsese. Nu va merita dragostea, sau respectul tatălui lui, sau prietenia lui Gordy.

Cu toate acestea, se simţea ca o bestie că îi respinsese oferta. O rănise. Din nou. Mintea i se micşorase, în timp ce mândria lui de bărbat căpăta proporţii monstruoase. Ar fi trebuit să-i explice. Dar de-abia după ce rămăsese singur în dormitorul lui lucrurile începuseră să i se limpezească în minte. Când fusese lângă ea, tot ce simţise fusese frustrare, şoc şi mânie. Nu putuse nici măcar să gândească, cu atât mai puţin să vorbească clar.

Totuşi, în ciuda acelor frământări, se cufundă într-un somn suficient de adânc cât să viseze din nou bătălia de la Waterloo, cu mai multe detalii decât cu o noapte în urmă. Începea în fiecare noapte cu un moment dinaintea bătăliei şi îşi amintea lucruri de mult uitate. În fiecare noapte vedea carnagiul mai viu şi retrăia sentimentele mai intens. În fiecare noapte se trezea singur sau îl trezea valetul din delir. În noaptea aceea, Crewe se aplecase asupra lui, scuturându-l uşor:

– Treziţi-vă, domnule. Visaţi din nou.

Alistair se chinui să se ridice:

– Cât este ceasul?

– Aproape miezul nopții, domnule.

– A venit Lord Gordmor?

Nu, Domnia Sa nu venise încă, iar Crewe credea că era puțin probabil ca acesta să mai ajungă în seara aceea. Vremea se înrăutățise foarte mult de când se culcase stăpânul lui.

Alistair se ridică din pat și se uită pe fereastră. Nu putea să vadă nimic. Însă putea să audă bătaia ploii și vâjâitul vântului și asta fu de ajuns să-i dea dreptate lui Crewe. Oricât de mult s-ar fi grăbit Gordmor, nu putea să-și pună în pericol servitorii sau caii. S-ar fi oprit la primul han imediat ce vremea se înrăutățise.

În orice caz, nu era loc pentru toată lumea acolo. Domnișoara Oldridge și însoțitorii ei lăsaseră neocupate numai câteva camere. Acestea erau cele mai mici și mai întunecate, care dădeau într-o alee îngustă din spatele clădirii.

Totuși, când auzi ciocănitul în ușă, Alistair presupuse că panica lui Gordy îi depășise prudența. Așteptându-se să-și vadă prietenul, nu se grăbi să îmbrace un halat peste cămașa de noapte când Crewe deschise ușa.

Alistair auzi o șoaptă.

– Da, este treaz, răspunse Crewe încet, dar...

Fu îmbrâncit la o parte, iar Mirabel intră ca fulgerul, într-un amalgam de volane și... dantelă?

Ajunsese deja la jumătatea camerei înguste, când se opri brusc:

– O, nu mi-am dat seama. Credeam că Crewe a vrut să spună că nu te-ai băgat încă în pat.

Se înroși și își feri privirea. Alistair căuta frenetic ceva. Crewe se îndreptă grăbit spre un scaun, apucă halatul și îl îmbrăcă rapid pe stăpânul lui. Mormăi ceva despre o băutură caldă și dispăru.

Odată valetul plecat, Mirabel se întoarse spre Alistair. Purta un capot din batist fin, alb-ivoriu, cu margini de dantelă superbă din mătase, peste o cămașă de noapte asortată cu un tiv cu volănașe. Arăta ca o prințesă dintr-un basm. Privirea lui trecu încet,

neîncrezător, de la papucii delicați din mătase la îmbrăcămintea ei delicios de feminină și până la chipul ei.

Avea obrajii foarte îmbujorați, iar lumina lumânării reflecta două stele gemene în albastrul clarobscur al ochilor ei. Părul ei roșu-auriu îi cădea pe umeri, iar buclele ca de foc îi încadrau fața.

Își puse hotărâtă mâinile în șolduri.

– Îmi retrag opoziția, spuse ea.

Afară, furtuna continua nestingherită. Vântul sufla și urla, iar ploaia bătea în geam. Înăuntru, focul trosnea și șuiera în șemineu.

Mirabel s-ar fi simțit mai în siguranță afară, în mijlocul furtunii, decât acolo, in camera aceea mică.

Rămase pe loc, așa cum venise, pe jumătate dezbrăcată, cu părul răvășit. Purta cămașa de noapte ușuratică pe care mătușa Clothilde i-o trimisese fără nici o explicație, odată cu scrisoarea în care îi descria indiscrețiile domnului Carsington.

Cămașa ei de noapte era provocatoare. Era o tactică lipsită de scrupule, dar lui Mirabel puțin îi păsa. Avea de gând să facă tot ce-i stătea în putință să-l câștige. De data aceea era îndrăgostită, cu adevărat, profund, fără scăpare și nu mai avea de gând să renunțe la dragostea ei.

– N-ar fi trebuit să te las să pleci mai devreme, spuse ea. Ar fi trebuit să încerc mai bine să te înțeleg. Dar eram prea rănită și furioasă ca să mai gândesc clar.

Avusese câteva ore bune la dispoziție să se calmeze și să-și pună ordine în gânduri și să decidă ce era mai important: o casă și o bucată de pământ sau dragostea vieții ei.

El continua să se uite la ea cu privirea pierdută. Oare refuza să-și mai deschidă mintea și sufletul în fața ei din cauza mândriei? O vedea cumva cu alți ochi? În ochii lui devenise o altă Judith Gilford – moștenitoarea ale cărei despotism meschin îl îndepărtase, așa cum credea mătușa Clothilde?

Nu conta ce vedea el în ea, își spuse Mirabel. Nu va renunța la el, indiferent de preț. Stătea dreaptă, cu bărbia ridicată și pumnii atât de strânși încât încheieturile degetelor i se albiseră, apăsând ghemul de frică din stomacul ei.

–Am exagerat, spuse ea. Căpitanul Hughes a aprobat planul tău revizuit. Mi-a citit scrisoarea numai pentru că a promis c-o va face.

Ştiuse că tatăl ei nu-şi va face apariţia la adunare, chiar dacă îi promisese din toată inima. Insistase să plece dis-de-dimineaţă şi să meargă pe jos, ca de obicei. Nu avea cum să-l forţeze să vină cu ea şi cu doamna Entwhistle cu trăsura. Pregătise scrisoarea pentru eventualitatea probabilă ca tatăl ei să nu apară şi i-o dăduse căpitanului Hughes cu o zi înainte de adunare.

–Ar fi trebuit să îi fac un semn sau să-i trimit vorbă să n-o mai citească, spuse acum. Planurile tale noi erau foarte acceptabile şi bine puse la punct. Am fost o proastă că n-am acceptat. Nu pot să mă aştept ca totul să rămână la fel ca înainte. Lumea se schimbă şi noi trebuie să ne schimbăm odată cu ea. Ar trebui să fiu fericită şi recunoscătoare pentru toate prin câte ai trecut pentru mine, în loc să-ţi provoc şi mai multe probleme.

–Era un plan bun, spuse el.

–Da, foarte bun.

–Dar nu destul de bun, spuse el.

–Nici un plan nu putea fi destul de bun, spuse ea. Voiam ca Lord Gordmor să închidă minele şi să plece şi să nu ne mai deranjeze cu probleme lui legate de transport. Nu mai voiam ca Lord Gordmor sau alţi bărbaţi întreprinzători, inclusiv vecinii mei, să găsească mijloace noi de a face avere în Longledge Hill. Nu voiam comerţ înfloritor. Îmi doream viaţa liniştită şi simplă de la ţară cu care am crescut.

–Atunci voi găsi un mijloc s-o păstrezi, spuse el.

Se uită în jos la mâinile ei încă încleştate, apoi în sus la chipul lui izbitor de frumos. Tandreţea pe care o văzu în ochii lui îi făcu inima mai uşoară.

–N-ai de ce să-ţi iroseşti timpul cu aşa ceva, spuse ea. Nu trebuie să rişti tot ce ai muncit din greu până acum. Pentru asta am venit. Aş da dovadă de prea puţină afecţiune dacă nu aş fi în stare să sacrific puţin confort de dragul tău.

–Cred că ai pierde mai mult decât puţin confort, spuse el.

Da, adevărul era că i-ar frânge inima să vadă cum se schimba căminul ei. Dar ştia ce gândea el sau oricare altă persoană

rațională. Nu puteai opri timpul în loc. Vremurile se schimbau și ea trebuia să se schimbe odată cu ele.

Mama ei murise când era mică, iar dacă recrea lumea în care trăise mama ei și îi transforma visele în realitate, asta nu avea s-o aducă înapoi. Bărbatul acesta era foarte viu, iar Mirabel îl iubea. Prefera să construiască o viață împreună cu el, în orice condiții, decât să se întoarcă la traiul ei singuratic pe tărâmul ei pitoresc.

– Am mai fost îndrăgostită, spuse ea. Și am renunțat la dragostea mea pentru că nu puteam să-mi abandonez moșia și să cutreier prin lume așa cum voia el – așa cum trebuia să facă. Am rupt logodna și m-am întors acasă și m-am resemnat să fiu fată bătrână. Dar se pare că totuși nu m-am resemnat cu totul. M-am întrebat mai devreme dacă sunt dispusă să îmi sacrific sentimentele pentru tine. Am decis că nu sunt.

– A fost prost că te-a lăsat să pleci, spuse el, cu vocea joasă și aprigă. Ar fi trebuit să stea și să lupte pentru tine. Dar mă bucur că a fost prost, pentru că sunt egoist. Vreau să fiu eu cel care luptă pentru tine.

Mâinile i se descleștară și inima începu să-i bată nebunește.

– Nu trebuie să lupți, spuse ea. M-ai câștigat deja. Sunt a ta.

– Chiar așa, dragostea mea?

El zâmbi, își deschise brațele, iar ea alergă spre ele.

De îndată ce brațele lui puternice se strânseră în jurul ei, știu că făcuse alegerea corectă. Învățase să aibă singură grijă de ea, să se descurce fără protecția sau măcar afecțiunea unui bărbat. Ar fi putut să se descurce și fără el dacă era nevoie, dar numai dacă nu avea de ales, numai dacă el ar fi abandonat-o.

Iar ea avea să facă tot ce-i stătea în putință ca să se asigure că nu se va întâmpla asta.

– Trebuie să te trimit înapoi la tine-n cameră, mormăi el în părul ei. Într-o clipă.

Mâinile lui se ridicară și se împletiră în părul ei. O sărută pe frunte și pe nas. Ea își dădu capul pe spate, oferindu-i gura.

– Ar fi bine să nu... murmură el, ridicând fruntea.

– Da, ar fi bine să nu... spuse ea.

„Mincinoasă, mincinoasă." Nu-i păsa ce trebuia sau nu să facă. Era târziu și erau singuri, și furtuna părea să-i izoleze de lume.

Mâinile îi alunecară pe umerii ei. O privi adânc în ochi, ca şi cum i-ar fi dezvăluit secrete de nepătruns – de parcă nu mai avea nimic să-i ascundă.

Îşi deschisese inima. Îl lăsase să o vadă şi s-o atingă – şi să facă lucruri de nedescris cu părţi ale trupului ei pe care cândva doar dacă le privea se simţea o depravată.

–Vreau să fiu bun, spuse el. Am profitat groaznic de lipsa ta de experienţă.

–Da, ai făcut foarte rău, spuse ea, retrăgându-se. Şi a fost rău din partea mea că nu te-am descurajat. Am făcut rău că am venit în seara asta la tine îmbrăcată sumar. E chiar vrednic de dispreţ. Nu port deloc lenjerie de corp. Iar cămaşa asta de noapte – oare ce-a fost în capul mătuşii Clothilde când a trimis o asemenea prostioară subţire, cu volănaşe, unei fete bătrâne respectabile? Se uită în jos şi se joacă cu panglicile din partea din faţă a decolteului adânc. Cred că e din Franţa. Nici un croitor decent din Anglia nu ar face aşa ceva.

–Mirabel. Vocea i se îngroşă. Te rog, nu sunt făcut din fier.

–Ştiu asta. Zâmbi. Eşti făcut din carne şi oase. Foarte atletic. Iar părul de pe pieptul tău este mai auriu decât cel de pe cap. Dezlegă panglica de sus. În timp ce pielea mea e foarte netedă in acea zonă. Privi în jos. Dar acoperă forme mult mai voluptuoase decât ale tale.

–Da. Scoase o silabă sugrumată. Cred că trupul tău e perfecţiunea întruchipată, dar nu trebuie să-l privesc acum. Mirabel, nu vei dezlega şi panglica următoare. Este cruzimea cea mai cruntă. Ştii că trebuie să-ţi rezist. Ne vom căsători şi nu am de gând să mă bucur de tine înainte.

Ea dezlegă şi a doua panglică.

–Aveam impresia că ai făcut asta deja, spuse ea. De două ori chiar.

–Am fost iresponsabil şi egoist. Şi oricum... Oricum eşti neatinsă – aproape – slavă Domnului. O, de ce vorbesc despre asta? Trebuie să pleci. Noapte bună.

Şchiopătă până la uşă şi o deschise. Ea nu se mişcă din loc. Îşi dezlegă ultima panglică şi lăsă halatul să cadă.

El închise uşa.

–Nu face asta, spuse el.

– N-o s-o fac, spuse ea. Vreau ca tu s-o scoți de pe mine. Te pricepi atât de bine la îmbrăcat și la dezbrăcat.

Merse apăsat spre ea, cu ochii scăpărând flăcări aurii, iar ea se întrebă dacă voia s-o ia în brațe și s-o arunce afară din cameră. El o prinse de umeri.

– Ești absolut, spuse el. Absolut...

– Da, asta sunt eu cu adevărat. Întinse mâna spre el și își trecu degetele prin părul lui răvășit de somn. Nu știam că în mine trăia o ușuratică. Tu ai găsit-o și ai eliberat-o. Acum trebuie să suporți consecințele. Îl trase spre ea și gura lui se lipi de a ei, și într-o clipă o purtă spre alt tărâm, unde era din nou tânără și înfloritoare și complet fericită.

Își încolăci brațele în jurul gâtului lui și se ridică pe vârfuri, încercând să îl atingă și mai mult. O sărută mai apăsat și o trase într-o beznă ametitoare. Nici un fel de opiu nu putea fi nici pe jumătate la fel de îmbătător ca gura lui. Se jucă senzual cu limba în gura ei și o făcu să-și amintească felul mai intim în care se jucase cu ea cu nici zece zile în urmă. Fierbințeala îi străbătu ca un fulger pielea și carnea. Rațiunea rece dispăru cu totul, iar plăcerea îi luă locul, neruşinată, întunecoasă și periculoasă, transformând-o în altcineva, în femeia ușuratică pe care el o adusese la viață. Fără precauții, fără responsabilități, fără control.

Își trecu mâinile peste umerii lui, peste brațele lui puternice și se bucură de dezmierdările lui tandre, de mâinile lui lungi și pricepute care alunecau peste cămașa de noapte cu volănașe, făcând-o să șoptească sub atingerea lui ca și când ar fi fost vie. El făcea ca totul să prindă viață, crea o lume sălbatică, vibrantă, misterioasă și exotică, și totuși atât de familiară, de parcă ar fi existat dintotdeauna în interiorul ei.

Își strecură mâinile în deschizătura halatului lui de noapte. Mâinile lui o împiedicară, îndepărtându-i-le pe ale ei ca să desfacă panglica de la cămașa ei de noapte, slăbind corsajul. Îi trase stofa subțire în jos, iar ea își ținu respirația când el îi acoperi sânul cu mâna.

– Perfectă, murmură cu gura lipită de a ei. Ești perfectă.

Se aplecă spre mâna care o dezmierda, savurându-i atingerea și căutând mai mult. Voia ca el s-o atingă peste tot. Decolteul cămășii de noapte îi alunecă peste brațe până la talie și simți aerul

rece din cameră pe pielea dezgolită. De-abia simți răcoarea. Toată ființa ei era concentrată pe căldura brațelor lui care îi masau sânii. O dureau și se înfiorau, și tot corpul ei părea să doară, tânjind după mai mult, mai mult și mai mult.

Simțea cum era purtată departe. Simțea cum spatele i se lipește de ceva dur. Ceva de care să se sprijine. Se rezemă de stâlpul patului, amețită de senzația care se învolbura în ea și în jurul ei, și privi, ca în transă, cum cămașa de noapte aluneca jos și mai jos, pe podea. Privi în sus, amețită și năucă. Lumina focului scânteia în ochii lui atât de întunecați.

– Frumoasă, spuse el, cu vocea atât de joasă, încât ar fi putut să vină din podea, unde zăcea cămașa ei. Mâna lui alunecă de pe gâtul ei, între sâni și jos în locul dintre picioare, unde îi adusese atâta plăcere. Iubita mea frumoasă.

Dar el era și mai frumos decât ea. Întinse mâna să-i desfacă halatul și de data asta el o lăsă. Ea îi dezlegă halatul și i-l împinse de pe umeri, peste brațele lungi, privindu-l cum aluneca peste falduriile cămășii ei de noapte de pe jos. Se întinse să-i scoată cămașa de noapte, dar prea încet. El i-o luă înainte și apoi lăsă pânza să cadă peste celelalte haine.

Lumina care pâlpâia arunca raze aurii în părul lui castaniu și des și îi strălucea în ochi. Trecea peste contururile sculptate ale feței lui și juca pe mușchii proeminenți ai trunchiului și ai membrelor sale. Întinse brațul și își strecură mâna în jos așa cum făcuse și el cu ea, de la gât spre abdomenul tare, dar el se retrase înainte ca ea să apuce să facă ceva mai îndrăzneț.

Apoi se aplecă și lăsă în urma lui sărutări vibrante, de la umăr până pe sân. Rămase acolo, cu limba jucându-se ușor pe pielea ei, apoi oprindu-se să guste. Ea gemu și își trecu degetele prin părul lui și îl ținu acolo, deși plăcerea – durerea – sau ce era ceea ce îi făcea el, era aproape de nesuportat. Iar când el își ridică privirea, ea aproape că strigă. Însă el nu terminase și se hotărî să o mai tortureze puțin.

Apoi coborî din nou, iar gura lui, atât de ușuratică, ajunse între picioarele ei. „Păcat, păcat, păcat." Mintea îi era întunecată și fierbinte. Voia... Nu știa ce anume voia. El trebuia să-i spună. Se întinse spre el și îl trase în sus.

– A ta, gâfâi ea. Fă-mă a ta.

El scoase un sunet gutural şi o luă în braţe, apoi o ridică pe pat. Îngenunche la picioarele ei şi îi mângâie piciorul de la glezne în sus, iar ea îşi desfăcu picioarele şi l-ar fi tras peste ea dacă ar fi ajuns la el. Dar nu ajungea, iar ea se întinse pe spate şi îl lăsă să o transforme în lichid fierbinte. Se contorsionă sub atingerea lui, dorindu-şi mai mult, tot mai mult. El îi sărută genunchii şi semnul din naştere, iar ea îşi dori să ţipe.

El se mişcă în sus, lăsându-şi mâinile să alunece pe picioarele ei. Apoi îi simţi degetul mare între picioare, în locul unde o mai torturase şi înainte, însă asta era mai presus de orice, plăcere dincolo de orice limită. Fiinţa ei era redusă la senzaţii, la o nevoie fierbinte, care o sfâşia. Şi apoi o simţi, o bucurie care o făcu să ţipe. Gura lui o acoperi pe a ei, în timp ce plăcerea erupea din ceea ce părea a fi chiar esenţa ei şi se răspândea afară într-o revărsare de senzaţii.

Şi în mijlocul acestei plăceri, îl simţi intrând în ea. Rămase nemişcată, conştientă de o presiune ciudată, neplăcută.

– Iartă-mă. Două silabe aspre rostite aproape de gura ei. Voiam doar...

– O, spuse ea fără suflare. Tu erai. Se zvârcoli, încercând să-şi găsească o poziţie mai comodă.

– Mirabel.

Se zvârcoli în cealaltă parte.

– Dragostea mea.

Îi simţi mâna mângâind-o în locul unde erau împreunaţi. Uşor-uşor, presiunea slăbi. Apoi, se simţi bine, o, atât de bine.

Zâmbi cu o expresie tâmpă spre el.

– O, spuse ea ameţită. E plăcut.

El scoase din nou un sunet sugrumat.

– Da, spuse el. Da, aşa e.

– Putem s-o mai facem o dată?

– N-am terminat nici pe departe, spuse el.

Apoi începu să se mişte în interiorul ei; şi lumea se schimbă din nou, cu totul. Ţinu pasul cu el, lăsându-l s-o ducă oriunde voia el. Se mişcară la început încet, până când plăcerea sălbatică îi stăpâni din nou. Apoi se trezi mişcându-se împreună cu el, căutând ceva, un loc din întunecimea fierbinte. Lumea din jur dispăru şî, odată cu ea, şi ceea ce mai rămăsese din raţiunea ei. Rămaseră numai

sentimentele, pentru el, date de el, o fericire aproape dureroasă şi o nevoie pe care ea nu o putea satisface. Se împinse în el, căutând din instinct mai mult, iar degetele ei se înfipseră în spatele lui.

– Te iubesc. Vocea lui joasă răsună prin ea. Te iubesc.

Buzele ei se arcuiră să vorbească, dar rămase mută. Corpul îi fu străbătut de un curent puternic, care o străbătea mai repede şi mai repede, aruncând-o apoi pe un ţărm sălbatic, furtunos. O clipă mai târziu, un tremur puternic îl străbătu şi trecu prin ea, ca fulgerul, spulberând întreaga lume în fărâme sclipitoare.

Capitolul 18

Pentru o vreme, Alistair rămase întins, nemişcat. Apoi o trase lângă el şi se ţinură îmbrăţişaţi strâns.

Posteriorul ei perfect se cuibărea aproape de pelvisul lui. Mâna lui îi strângea unul din sânii perfecţi. Buclele ei mătăsoase îi gâdilau faţa. Îşi apăsă gura de gâtul ei şi îi inhală parfumul, şi până şi asta era perfect. Viaţa lui, în acel moment, era absolut perfectă.

Ea se întinse şi îi mângâie cicatricea. Chiar şi când nu se făcea simţită, durerea sălăşluia mereu în umbră. Însă se retrase sub atingerea ei blândă.

Pe ea n-o deranja să-l atingă sau să-l privească, deşi pielea diformă, lucioasă şi umflată ca o gâlmă era hidoasă.

– O urăşti? spuse ea, cu vocea încă răguşită după toată pasiunea dintre ei.

Vocea îngroşată îl nedumeri.

– Ce să urăsc?

– Rana.

Ar fi vrut să spună că nu se gândea deloc la ea, dar asta ar fi fost o minciună sfruntată.

– Este o pacoste infernală, spuse el. Şovăi, apoi adăugă. Şi este urâtă şi nu pot... Trase aer adânc în piept, expiră şi îşi îngropă faţa în gâtul ei. Chiar trebuie să-ţi spun tot? murmură el, cu gura lipită de pielea ei.

Se răsuci în brațele lui și îșî puse mâna pe obrazul lui. El îșî întoarse capul să-i sărute palma. Îi iubea mâinile. Îi iubea atingerea. Iar ea părea foarte încântată de felul în care el făcea dragoste. Nu-și mai putea dori nimic altceva decât o căsătorie grabnică.

– Ce nu poți să faci? spuse ea.

– Mi-aș dori să nu mă facă să merg atât de ciudat, spuse el și ei i se strânse inima.

Părea atât de copilăros, atât de nerecunoscător. Era norocos că trăia, și el se plângea pentru că șchiopăta.

– Nu mă îndoiesc că ție ți se pare mai ciudat decât altora, spuse ea. N-o să mă crezi – vei spune că sunt orbită de iubire –, dar felul în care mergi are un efect ciudat. Poate numai asupra mea. Poate că ține de faptul că am luat-o razna din cauza vârstei înaintate, dar mersul tău împiedicat trezește sentimente carnale în mine. Nu știam la început ce erau, îmi dădeam seama doar că erau în egală măsură plăcute și deranjante.

Încă o dată simți lovitura invizibilă cu măciuca.

– Sentimente carnale? Vrei să spui dorință?

Ea incuviință din cap.

– Mă iei peste picior, spuse el.

Ea își așeză capul pe pieptul lui, iar buclele ei dezordonate îi gâdilau bărbia.

– Nu te-aș tachina vreodată cu așa ceva. E destul de stânjenitor să-ți mărturisesc asta – dar deja am trecut peste orice rușine.

Ea credea că șchiopătatul lui era erotic. Dintre toate ideile care i-ar fi putut trece prin cap, asta nu era nici măcar printre ultimele. Nu și-ar fi imaginat niciodată. Însă, la urma urmei, nici ea nu și-ar fi putut imagina că femeia care devenise ea exista și abia începuse să o descopere. Oftă.

– Chiar dacă am trecut peste orice rușine acum, trebuie să ascund asta și să mă prefac cuminte. Cât de mult îmi doresc să mă fi gândit să-i fi drogat pe toți de la han înainte să vin la tine! Dar cum nu mi-a trecut asta prin minte, trebuie să mă întorc în camera mea. Cel puțin am ticluit o scuză plauzibilă că am părăsit-o.

Nu voia s-o lase să mai plece vreodată. Dar nu voia nici ca reputația ei să fie distrusă. Se ridică, trăgând-o și pe ea după el.

– Vreau să-ți aud scuza, spuse el.

–Am avut un coşmar şi m-am trezit dezorientată, crezând că eram în casa mea, spuse ea. După ce am hoinărit o vreme confuză, mi-am revenit treptat şi m-am întors în cameră.

Se aplecă spre el şi îl sărută uşor pe gură. Buzele ei perfecte şi trandafirii îi atinseră uşor pieptul. Gura îi era atât de catifelată, gustul ei atât de dulce. Mirosul ei îl ameţi şi îi înmiresmă aşternuturile.

Îşi spuse că trebuie să fie bărbat şi să strângă din dinţi. Se smulse din pat.

–Te las să pleci şi tu poţi să povesteşti orice minciună doreşti, spuse el, atât timp cât îţi aduci aminte că ne vom căsători, cât mai repede posibil.

–Asta înseamnă că te vei căsători cu mine, cu sau fără canal? spuse ea.

Era conştient că ea îl privea cum şchiopăta în drum spre lavoar.

–Înseamnă că voi rezolva problema, spuse el. Şi să nu spui: „Ce facem dacă nu o poţi rezolva?" Pentru că o voi face. Am luat o decizie. Turnă apă în lighean, luă un prosop şi i le duse.

Ea se spălă repede, prea repede.

El îi adună halatul şi cămaşa de noapte cu volănaşe, îşi permise să-i mai privească lung, o ultimă dată, trupul încântător de armonios, apoi o ajută să se îmbrace.

–Mătuşa ta îţi trimite des astfel de veşminte atrăgătoare? întrebă el, în timp ce îi lega panglicile halatului.

–Nu, spuse Mirabel şi se îmbujoră.

Ea nu se îmbujora des sau uşor.

–Mă gândeam eu, astfel m-aş întreba de ce te îmbraci aşa. Atunci de ce ţi le-a trimis?

–Nu mi-a spus. Trebuie să plec.

–Mirabel.

–Voi sta la ea în Londra. O s-o întreb atunci. Mă bucur că îţi plac gusturile ei. Vorbea repede. Mă va lua la cumpărături. Îmi fusese groază de asta. Îţi ocupă atâta timp şi eu aveam atâtea de făcut, cu comploturile mele politice. Dar acum voi avea destul timp să fac cumpărături.

Îi aruncă un zâmbet.

–Pentru zestrea mea.

– Nu, nu, nu, spuse el.

Privirea ei uimită o întâlni pe a lui.

– Da, vei face cumpărături pentru trusou, dar mai târziu, cu mine, spuse el.

– Nu-ți sunt pe plac gusturile mele, spuse ea.

– Cazul de față fiind o excepție, în primul rând nu ai deloc gusturi, spuse el. Dar nu asta este problema. Problema este că nu trebuie să îți abandonezi campania.

– Domnule Carsington, începu ea.

– Alistair, spuse el.

– Alistair, repetă ea, și numele lui mic nu sunase niciodată așa până atunci. Era cu totul diferit, rostit cu acea voce șoptită și misterioasă. Iar el, își dădu seama, era un om diferit, un om mai bun, acolo, cu ea.

Își puse mâna pe pieptul lui.

– Te rog să-ți aduci aminte că obiectul campaniei mele era să-ți distrug proiectul legat de canal. Din câte se pare, asta i-ar ruina atât pe prietenul tău cel mai bun, cât și pe frații tăi mai mici. Nu pot să fiu responsabilă de un asemenea carnagiu, cu siguranță nu pentru o bucată îngustă de cale navigabilă lungă de doar treizeci de kilometri.

– Există o soluție mai bună, spuse el. Există sigur, undeva în străfundurile minții mele. Nu voi afla care este aceasta dacă nu mă pui la încercare și nu mă provoci. O prinse ușor de umeri și privi în adâncul ochilor ei. Toată viața a fost totul mult prea ușor pentru mine, spuse el. Am știut mereu că exista cineva care îmi va rezolva problemele. Astfel că, de fapt, nu riscam nimic. Nimic n-a fost vreodată atât de important pentru mine cât să mă facă să mă străduiesc. Nimic nu mi-a testat vreodată intelectul sau inventivitatea. Până acum. Până la tine. Tu nu-mi vei face lucrurile ușoare. M-ai făcut să regândesc totul. M-ai făcut să gândesc și să complotez și să născocesc. Nu trebuie să te dai bătută acum. N-am fost niciodată atât de năpădit și de copleșit de probleme în toată viața mea – și știu că asta îmi face bine. Nu m-am mai simțit atât de viu de când – Doamne, nici nu mai știu de când. Înțelegi, draga mea fată neastâmpărată? Am nevoie de bătaia de cap.

Îl studie fără ascunzişuri, fără să-şi ascundă încercarea de a-l înţelege. Apoi spuse:

– O, da, atunci înţeleg. Zâmbi, luminându-se cu totul la faţă. Mă simt atât de uşurată.

Îl sărută apăsat, pe gură, aşa cum o sărutase el când îşi luase rămas-bun de la ea la mausoleu. Apoi se grăbi să iasă din cameră într-un vârtej de volănaşe şi dantelă.

Mirabel ajunse în camera ei fără să atragă atenţia nimănui şi se strecură sub aşternuturi, deşi ştia că nu va putea să închidă un ochi.

Apoi, pe nepusă masă, auzi agitaţie prin preajmă, paşi care se grăbeau incoace şi-ncolo, voci înăbuşite. Se uită pe fereastră. Cerul era încă cenuşiu, soarele nu răsărise încă. Se auzi o bătaie în uşa ce lega camera ei de cea a doamnei Entwhistle. O clipă mai târziu, doamna însăşi intră, îmbrăcată într-un amalgam uimitor de panglici şi volănaşe. Deşi era greu de crezut, cămaşa ei de noapte era şi mai frivolă decât hainele de serai ale lui Mirabel.

– Draga mea, îmi pare rău să dau buzna peste tine aşa, spuse ea. Dar Jock a adus nişte veşti îngrijorătoare.

„Tata. S-a întâmplat ceva cu tata."

Cu inima mai să-i sară din piept, Mirabel sări din pat, îşi îmbrăcă în grabă halatul şi se grăbi să iasă în hol, unde se afla Jock, ud până la piele. Un semn rău, foarte rău, dacă grăjdarul fusese trimis la ea pe o asemenea vreme, în toiul nopţii.

Îşi ceru scuze pentru deranj, dar domnul Benton îi spusese că nu aveau nici un minut de pierdut.

– Stăpânul nu s-a întors acasă pentru cină, domnişoară, spuse grăjdarul.

Apoi mai adăugă ceva, deşi nu mai era nevoie. La scurt timp după aceea, ea şi doamna Entwhistle, cu tot anturajul şi călăreţii care le însoţeau, zoreau înapoi spre Oldridge Hall.

Zarva de afară – de cai puşi în harnaşament şi servitori care se vânzoleau între han şi trăsură – îl treziră pe Alistair, dar numai pentru scurt timp. Privi spre fereastră, văzu că era încă întuneric şi presupuse, ameţit, că era numai furtuna şi se întoarse la somn.

Fu cel mai adânc somn de care avusese parte de când ajunsese, cu o lună în urmă, în Derbyshire.

Visă că era într-o trăsură trasă de locomotiva cu aburi a domnului Trevithick, Prinde-mă-Dacă-Poți.

Alistair traversa necontenit calea ferată circulară din Euston, cu viteza amețitoare de douăzeci de kilometri pe oră. Gordy țipa la el să coboare – era periculos, pe punctul de a exploda –, iar Alistair se mulțumea să râdă. Era tânăr, întreg și neînfricat – sau cel puțin asta credea el. Waterloo era cu mulți ani după aceea, într-un viitor pe care mintea lui încă imatură nu și-l putea imagina vreodată.

Vagonul se mișca violent și abia dacă-l putea auzi pe Gordy peste șuieratul locomotivei.

– Domnule, vă rog. Este aproape ora nouă.

Alistair deschise ochii. Camera era doar puțin mai întunecoasă decât înainte. Crewe îl privea îngrijorat.

– Ora nouă? repetă Alistair. Se chinui să se ridice în capul oaselor. De ce e așa de al naibii de întuneric afară?

Deși furtuna trecuse de câteva ore, cerul era încă foarte mohorât, îi spuse Crewe. Alistair își aduse aminte că însoțitorii lui Mirabel luaseră camerele mai bune, exilându-l pe el și pe Crewe în acel colț întunecat al hanului, unde lumina zilei de-abia pătrundea.

Spera că izolarea camerei lui fusese în favoarea ei. Dacă cineva ar fi știut de șederea ei prelungită în camera lui...

Pe furiș, începu să pipăie prin pat după ace de păr pierdute. Apoi își aminti intrarea ei, părul ei roșcat ca soarele care i se revărsa pe umeri. Fusese îmbrăcată doar în halat și cămașă de noapte, ambele încheiate cu panglici. Și papuci din mătase. Nu trebuia să rămână bucăți de veșminte pe care să le găsească servitorii curioși de la han.

Făcu ochii mari. O deflorase! Cearșafurile!

Sări din pat și dădu cearșafurile la o parte.

Nimic. Nici o pată.

Înainte să mediteze prea mult la înțelesul acestei lipse de dovezi, Crewe îl scoase din visare:

– Domnule, vă rog să mă scuzați, spuse valetul. Am dormit prea mult, altfel v-aș fi trezit mai devreme.

–Ai stat iar de pază, pesemne, spuse Alistair. Până în zorii zilei.

–Ştiam că nu veţi dori ca vizita unei anume domnişoare să fie interpretată greşit de către persoane răuvoitoare, spuse valetul cu tact. Sunt fericit să vă asigur că domnişoara s-a întors în camera ei fără să atragă atenţia. Personalul hanului era ocupat jos, în sala de mese, cu călătorii aduşi de furtună. N-aveau timp să-i mai spioneze pe alţi invitaţi.

–Aminteşte-mi să te nominalizez pentru sfinţenie cu prima ocazie, spuse Alistair în timp ce se ducea la lavoar. Între timp, imediat ce îmi voi permite, îţi voi dubla salariul.

–Îmi doresc să fi meritat aşa ceva, domnule, spuse Crewe. După cum se vede, am adormit la datorie şi v-am dezamăgit.

Conştient că standardele lui Crewe în privinţa datoriei lui erau imposibil de ridicate, Alistair îşi turnă apă în lighean.

–Mă îndoiesc de asta, spuse el şi începu să se spele pe faţă.

–Domnişoara Oldridge şi însoţitorii au plecat de câteva ore bune, spuse Crewe. S-au întors acasă.

Alistair se îndreptă de spate, cu apa picurându-i pe faţă.

–S-a întors acasă?

Dar consimţise să se ducă la Londra şi să continue să-l provoace.

–Tatăl ei a dispărut, domnule.

Jackson nu voia să plece.

Potrivit planului, trebuia să se asigure că situaţia era sub control şi existau bani suficienţi pentru călătoria la Northumberland. Apoi Jackson trebuia să-l lase pe Caleb şi să se întoarcă să-şi ajute stăpânul la Londra. Dar numai pentru că netotul de Caleb îl încurajase pe domnul Oldridge să înghită câteva picături din întăritorul lui Godfrey, Jackson decise să aibă grijă de el. Când se porni furtuna, miercuri noaptea, Jackson fu cel care propuse un popas la bordeiul părăsit al maistrului minei.

Degeaba îi tot spunea Caleb că întăritorul lui Godfrey nu avea nimic dăunător. Doctorii le dădeau pacienţilor lor găleţi întregi din el. Jackson avea o faţă îngrijorată şi se tot agita pe lângă bătrân, de parcă ar fi fost vorba de tatăl lui.

Domnul O. nu era ca tatăl lui Caleb. Era un bătrân exasperant, pe jumătate senil, şi care nu aducea nimic bun nimănui. Era o persoană încântătoare? Atunci de ce nu o punea niciodată la punct pe fetiţa lui roşcată şi prost crescută? Cum de o lăsa să-şi bage nasul oriunde nu-i era locul? Cum de nu avea niciodată un cuvânt bun de spus în favoarea lui Caleb, deşi el îl servise credincios atâţia ani? În schimb, bătrânul îi permisese să-l lase pe Caleb fără slujbă şi nu scosese un cuvânt. Era ca şi cum l-ar fi calomniat, să-l dea afară aşa, fără nici o explicaţie pentru fapta ei, şi să să-i scrie măcar zece cuvinte de recomandare pentru un viitor angajator. Din cauza ei, oamenii nu mai vorbeau cu el. Nimeni nu voia să-l angajeze – pe el, care trăise printre ei toată viaţa lui şi, înainte de el, părinţii lui la fel, precum şi părinţii părinţilor lui. Era mai rău decât dacă l-ar fi ponegrit direct sau dacă l-ar fi reclamat.

Dar nu îndrăznea să cheme autorităţile, pentru că ştia că nu avea nici o dovadă împotriva lui. Îl persecutase şi era numai vina bătrânului, pentru că o lăsase să facă ce vrea. O lăsase să calce în picioare oameni care ştiau mai multe lucruri decât ea, fără să-i pese că era ca şi cum ai trimite un om la azilul de săraci.

Aşa gândea Caleb şi, cu cât fierbea mai mult gândindu-se, cu atât îi displăcea mai mult ideea de a călători până la Northumberland, îngrijindu-l pe neghiobul bătrân şi purtându-se cu el de parcă ar fi fost de neam regesc. Numai dacă Jackson ar fi plecat, aşa cum trebuia.

Caleb ar mai fi vărsat nişte întăritor pe gâtul smintitului, chiar cu o noapte în urmă, şi l-ar fi aruncat în prima mină abandonată. Dealul era plin de mine şi puţuri vechi. Iar accidentele aveau loc mereu.

Oamenii ar fi putut crede că domnul O. a venit de-a berbeleacul, cum era predispus s-o facă, mai devreme sau mai târziu, cum tot hoinărea pe dealuri, indiferent de vreme. Nimeni n-ar fi fost surprins dacă i-ar fi găsit trupul prin preajmă. Asta dacă i l-ar mai fi găsit.

Dar Jackson se încăpăţâna să nu plece şi acum erau toţi trei blocaţi, în cocioaba asta micuţă înnegrită de fum – iar domnul O., fiind un gentleman, luase singurul pat şi mâncarea cea mai bună, ba chiar şi vin.

Miercuri seara trecu şi veni joi dîmineaţa, iar efectele întărîtorului slăbind, bătrânul încercă să le scape printre degete. După asta, trebuiseră să înceapă să-i pună câte o doză regulată de drog cu laudanum pe care Caleb îl avea la îndemână – spunea el, în caz de vreun accident minier.

Dar Jackson era cel care îl droga pe prizonier şi el era grozav de zgârcit cu drogul, dându-i numai atât cât să-l facă pe domnul O. să fie zâmbitor şi visător şi fericit să stea într-un loc şi să se uite la un câine bătrân sau la o pană ore întregi la rând.

Dimineaţa se scurgea încet şi răbdarea lui Caleb se sfârşea.

– Ziua trece şi Northumberland nu e deloc mai aproape, îi spuse lui Jackson.

– Mă voi ocupa să iau o trăsură, spuse Jackson. Mă întorc cât de repede pot.

În curând plecă, luând singurul lor cal şi, spre disperarea lui Caleb, şi sticla cu laudanum.

Alistair nu ajunse la Oldridge Hall decât târziu după-masă. Găsi totul aproape părăsit, mare parte din personal fiind plecat în căutarea domnului Oldridge. Trei grupuri separate scotoceau locurile obişnuite, vizitate adesea de botanist. Sir Roger Tolbert organizase un grup care să-l caute prin Matlock şi Matlock Bath. Căpitanul Hughes şi grupul lui acopereau partea de sud-est din Longledge Hill. Mirabel şi servitorii ei îl căutau pe moşia vastă.

Doamna Entwhistle rămase la Oldridge Hall pe post de coordonator al grupurilor de căutare, primind şi trimiţând mesaje de la grupurile diferite implicate. Când Alistair fu condus în bibliotecă, o găsi în birou.

Nu pierdu timp cu discuţii de complezenţă, dar îi prezentă prompt situaţia.

Domnul Oldridge nu rata niciodată cina, îi aminti ea. Foarte rar se întâmpla să fie convins să cineze în oraş. Când nu apăruse miercuri seara, Benton bănuise imediat că avusese loc o întâmplare nefericită. Domnul Oldridge nu se rătăcise niciodată într-atât încât să nu se întoarcă acasă la timp pentru masa de seară. Nu era niciodată stânjenit de vremea urâtă şi, cu o zi în urmă, aceasta nu se făcuse urâtă decât mult după ora fixă a cinei.

Singura explicație posibilă era că avusese un accident. De aceea Benton îi trimise imediat vorbă stăpânei. După cum se gândise el, dacă domnul Oldridge apărea între timp, ar fi destul de ușor să trimită alt mesager ca să-i taie calea domnișoarei Oldridge.

Totuși, domnul Oldridge nu apăru între timp. Nu cinase în altă parte.

– În consecință, nu putem decât să sperăm că n-a avut decât un accident minor, spuse doamna Entwhistle.

Alistair își aminti de căzătura lui în Briar Brook. O entorsă la gleznă, un traumatism minor – dar ar fi putut să-și rupă gâtul.

– Domnul Oldridge a hoinărit prin regiune mai toată viața lui, spuse el. Este mai vioi decât mine – este mai vioi decât un băiat, cred. Cine cunoaște dealurile și văile astea mai bine decât el? Nu poate fi altceva decât un accident minor. Și cu toate ajutoarele care îl caută, sigur va fi găsit înainte să se termine ziua. Vă rog să-mi spuneți cum pot să fiu de ajutor.

– Mai bine te-ai duce la Mirabel, spuse doamna. E stăpână pe ea, dar nu i-ar strica un sprijin mental. Fosta guvernantă îl fixă cu o privire de oțel, care era în contrast tulburător cu înfățișarea ei de femeie durdulie. Ești în stare să-i oferi asta, sper?

Deși tulburătoare, privirea ei – care în mod sigur redusese copii neascultători la o supunere panicată – era nimic față de căutătura amintind de Medusa, pe care i-o arunca bunica din partea tatălui.

– Desigur, doamnă, spuse el, deloc înfricoșat, pot să fac asta și orice mai dorește doamna.

O oră mai târziu, o găsi pe Mirabel la punctul de observație unde, își dădu seama acum, concepțiile lui despre Longledge începuseră să se schimbe prima dată. Era călare pe animalul castrat și imperturbabil și nu pe Sophy cea încăpățânată, dar era singură și în scurt timp avea să se întunece. Venise la momentul potrivit.

Auzi zgomot de copite din ce în ce mai aproape și se întoarse spre el.

– Ești supărat pe mine, spuse ea, citindu-i mult prea ușor gândurile pe chip.

– Firește că sunt supărat, spuse el. Ești singură, pământul este încă ud de la furtuna de azi-noapte și știu că nu ai dormit prea mult. E o combinație periculoasă.

– Ai venit să ai grijă de mine? spuse ea.

– Sunt logodnicul tău, nu dădaca ta, spuse el. Am venit să te ajut să-l cauți pe tatăl tău. Ar fi trebuit să-mi trimiți vorbă înainte să pleci azi-dimineață. Dar consider că erai prea supărată să te gândești la asta. Vino, nu poți să stai aici și să privești mlaștinile și să te gândești la ce-i mai rău. Îl vom găsi.

– N-am vrut să te trezesc atât de devreme, spuse ea. Niciodată nu ai parte de somn suficient. Și am sperat că era o greșeală: că tata avea o invitație la cină la unul din vecini și că uitase ca de obicei să spună cuiva. Tot drumul spre casă, mă așteptam să dau de un mesager și să-mi spună că cinase la familia Dunnets, de exemplu, și că până la urmă petrecuse noaptea la ei, din cauza furtunii. Îmi tot spuneam: „Din moment în moment, mă voi întoarce și voi merge la Londra, unde îi voi cauza domnului Carsington o grămadă de necazuri". Vocea îi șovăi. Vreau să zic Alistair. Îmi va lua ceva timp să mă obișnuiesc să vorbesc despre tine folosind numele mic.

– Poți să vorbești cum vrei despre mine, spuse el. Dar, te rog, pleacă de aici. E extrem de romantic, dar acum nu prea mă duce cu gândul la ceva optimist. Oamenii ar trebui să vină aici ca să mediteze, Mirabel, nu ca să plănuiască cum să dea de urma unui părinte care a dispărut.

Se îndepărtă de mlaștini și coborî cu el pe cărare.

– N-are cum să fie în pericol, îi spuse Alistair. Cunoaște ținutul foarte bine, orice rămurică, mușchi și lichen din el. Nu trebuie să te îngrijorezi.

– Da, fără îndoială, în momentul ăsta, e pe undeva în siguranță, spuse ea. Poate într-unul dintre cătunurile pe care le vizitează cu plăcere. Probabil este așezat confortabil undeva în vreun salon dintr-un han local, vorbind despre arborii de camfor din Sumatra și reducându-i la o tăcere neajutorată pe toți cei de lângă el.

Domnul Oldridge era departe de a fi în siguranță, deși îl reducea pe singurul lui ascultător la o tăcere neajutorată. Soarele asfințea, efectul laudanumului se pierdea, iar bătrânul neghiob îi vorbea lui Caleb despre egipteni și despre opiu.

Începuse în greacă, din care Caleb nu putea înțelege o iotă, și în care nu vedea nici o noimă, de vreme ce era o limbă păgână, făcută ca să se închine la zei falși.

– În ținuturile estice, spuse prizonierul lui exasperant, este limba Bisericii Creștine și nu e o limbă mai păgână decât latîna.

– Papistășia nu e mai bună decât păgânismul, replică Finch.

Domnul O. oftă și continuă:

– În marea lui operă, *Odiseea,* Homer povestește de Elena, fiica lui Zeus, care a turnat o licoare numită nepenthe în vinul pe care îl beau bărbații la banchet, ca să-i facă să uite de toate relele. Ea află despre medicamentul acesta, ne spune Homer, de la soția lui Thos din Egipt, unde pământul fertil dădea atâtea leacuri, unele bune, altele rele. Vezi tu, oamenii de la banchet își plângeau familia și prietenii pierduți în războiul troian și amestecul de opiu pe care ea îl punea în vin îi făcea să uite temporar de durere. Un răgaz, spuse el, mai mult pentru sine. O modalitate de a te gândi la lucruri groaznice cu mai puțină disperare. Credeam că măcar dormea mai bine, bietul de el. Vergiliu a scris și el despre opiu, la fel ca Plinius cel Bătrân.

– Îmi doresc să fi avut măcar puțin din întăritorul ăla de soc, spuse Caleb, pe sub bărbie. Ăla și sticla pe care a luat-o Jackson. Te-aș ajuta să uiți destul de bine.

Se îndreptă spre ușă – cocioaba n-avea ferestre – și se uită afară. Odată cu lăsarea întunericului, își promisese că îl va conduce pe bătrân afară. O lovitură la cap, o cădere într-un puț minier și avea să încheie cu predicile și cu laudele legate de educația sa de gentleman care știa latina și greaca. Și cu bălmăjeala lui tâmpită despre mușchi, opiu și păgâni.

Apoi fata neobrăzată cu părul roșu va regreta. Și odată cu trecerea timpului va regreta și mai mult. În curând canalul lui Lord Gordmor va trece drept peste pajiștile ei frumoase și peste fermele și arborii ei prețioși. În fiecare zi, pentru tot restul vieții, va trebui să-l privească.

Caleb stătu în dreptul ușii și privi cerul întunecându-se.

Și Alistair studia cerul, pe măsură ce orizontul începea să înghită soarele.

Mirabel îl privea. La o dîstanță respectuoasă, grupul ei de căutare aştepta. Le spusese să i se alăture din nou la apus. În momentul respectiv, crezuse că cineva îl va fi găsit de mult pe tatăl ei. Dar acum nu avea altă soluție decât să se oprească deocamdată şi să-i trimită pe toți acasă. Cu toții erau obosiți şi înfometați. Ar trebui să mănânce şi să se odihnească. Ar trebui să facă şi ea la fel, de dragul tatălui ei. Ar trebui să se scoale dimineață cu forțe proaspete şi plină de speranță.

Alistair se întoarse spre ea.

–Cerul e mult mai senin, spuse el. Luna va fi sus pe cer în câteva ore. Nu e chiar lună plină, dar ne va lumina puțin calea. Propun să folosim acest interval ca să mâncăm şi să ne odihnim. Un pui de somn de o oră ne va face extrem de bine. Am rugat-o pe doamna Entwhistle să ne pregătească niște provizii. Cineva ar trebui să ajungă în curând aici cu coşuri cu mâncare. Cei care aleg să se întoarcă acasă pot s-o facă cu stomacul plin.

–Vrei să spui să continuăm? zise Mirabel. Să-l căutăm şi noaptea?

–Da, de vreme ce luna străluceşte destul de puternic, spuse el.

Apoi îşi aminti: prietenul lui îl căutase noaptea. Dacă Gordmor nu ar fi făcut asta, Alistair nu s-ar mai fi aflat acolo, atât de sigur şi încrezător. În timp ce îl asculta, starea ei sufletească pesimistă se îmbunătăți. Era atât de sigur pe el, încât era imposibil să ai îndoieli.

Se duse călare la grupul de oameni care aşteptau şi le spuse care era strategia pe timpul nopții. Se vor împărți în grupuri. Un grup va rămâne. Ceilalți se vor întoarce acasă, se vor odihni bine şi li se vor alătura din nou la lumina zilei. În acel moment, dacă tot nu-l găseau pe domnul Oldridge – cei care căutaseră noaptea aveau să se întoarcă acasă să se odihnească.

Proviziile ajunseră imediat ce îşi termină discursul scurt. El se duse lângă Mirabel. Bărbații mâncară repede şi apoi se împărțiră în două grupuri. Mirabel îi privea alături de el, pe o stâncă mare şi plată.

–Sunt atât de organizați, spuse ea, privindu-i pe cei aleşi în mod misterios, jumătatea aflată pe punct de plecare. Ca soldații. Nu-mi venea să cred când i-ai lăsat să aleagă.

–De ce eşti surprinsă? spuse el. Ştii că am un şarm irezistibil.

– Cred că e ceva mai mult şi mai profund decât farmecul tău, spuse ea. Cred că eşti un lider înnăscut.

Scoase un sendviş din coşul greu, îl tăie în două şi îi dădu jumătate ei.

– Da, şi asta. Vocea îi coborî la un murmur slab pe când adăugă: Te-am adus pe calea pierzaniei destul de uşor.

– Dă-mi voie să te contrazic, spuse ea. Eu te-am dus pe tine. Nu uita cine a făcut primul pas. Te rog să-ţi aduci aminte cine a fost primul care s-a dezbrăcat. Şi nu doar o singură dată.

Apoi muşcă din jumătatea de sendviş.

– Asta făcea parte din planul meu diabolic, spuse el.

– Te pricepi bine la planificare. Nu m-am gândit dacă vom avea o noapte senină cu lună. Şi nici să cer să ni se aducă provizii. Nu m-am gândit să împart grupul de căutare.

– Am avut destul de mult timp să mă gândesc la o strategie pe drumul încoace, spuse el. N-am avut de-a face cu o armată de subordonaţi. N-a trebuit să mă gândesc cum să menajez vanitatea atât a căpitanului Hughes, cât şi a lui Sir Rogers – cei doi bărbaţi fiind obişnuiţi să dea ordine – şi să încerc să ghicesc ce misiune le-ar face mai mare plăcere. În plus, oricât de mult îl simpatizez pe domnul Oldridge, nu este tatăl meu. Nu sunt ataşat de el aşa ca tine, şi nu am sentimentele tale foarte profunde pentru el. E mai uşor pentru mine să văd situaţia la un nivel de obiectivitate imposibil pentru tine. Nu te mai critica atât şi mănâncă-ţi sendvişul.

Mirabel mâncă, împotriva voinţei ei. Mai târziu, când o înveli in pături, se odihni, deşi nu putu să adoarmă. Închise ochii şi îi ascultă vocea pe când el vorbea încet cu unii dintre bărbaţi. Nu putea să audă ce le spunea, dar vocea lui adâncă o calma.

Apoi, trebuie să fi adormit, pentru că îl auzi deodată mormăindu-i numele. Deschise ochii şi prima dată văzu luna, nu chiar plină, ci luminoasă, şi apoi pe el.

Expresia feţei lui era foarte gravă. Se trezi cu totul atunci şi se ridică în picioare într-o clipă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

– Nu sunt sigur, spuse el. Ce ştii despre un bărbat pe nume Caleb Finch?

Capitolul 19

Caleb Finch se considera un bărbat pașnic, care nu ridica niciodată mâna împotriva semenilor lui. Prefera să-i păcălească pe cei de teapa lui sau să facă schimb de favoruri. Totuși, în momentul acela, simțea un impuls puternic de a-i zdrobi țeasta domnului Oldridge de o stâncă.

Vorbea ca o moară stricată de o oră încoace despre nu știu ce copac care creștea într-o țară de canibali din Africa sau China, sau unul dintre locurile alea fără Dumnezeu, și nu părea să se apropie de sfârșitul poveștii. Caleb nu putea să-l oprească din pălăvrăgit, pentru că Jackson era acolo. Se întorsese cu numai câteva minute înainte ca bolta albastră precum cerneala să fie acoperită de ultimele fâșii de culoare ale apusului. Domnul Oldridge zise:

– Koempfer spunea: *„Sed haec arbor ex Daphneo sanguine non est"*. Nu este în mod sigur vorba de *Laurus genus*, ci de *Dryobalanops*, precum declară și Gertner. Totuși, domnul Colebrook propune denumirea de *Dryobalanops Camphora*, decât cea de *D. Aromatica*. Problema este că el nu este botanist, iar descrierea lui nu este deloc satisfăcătoare. În plus, mostrele pe care le-a primit nu au supraviețuit vremii reci și nu a avut decât semințele pe care să-și bazeze concluziile.

Caleb își întoarse capul spre Jackson:

– Am ascultat asta toată ziua. Ai de gând să-i dai niște medicament sau îl lași să ne transforme în smintiți pisălogi ca el?

Jackson turnă un pahar cu vin și adăugă o doză zgârcită de laudanum. Îl așeză pe masă, în fața prizonierului.

– Mai bine beți asta, domnule, spuse Jackson. Vom porni la drum și vă va face să vă simțiți mai în largul dumneavoastră.

– Foarte bine, spuse domnul Oldridge. Vom cina în curând, sper.

– Da, domnule. Am comandat un coș cu provizii.

– Un coș cu provizii. Caleb dădu ochii peste cap. Și farfurii din aur din care să mănânce, presupun.

Domnul Oldridge ridică paharul şi mormăi ceva despre prieteni vechi şi gineri şi îl bău pe tot.

Când paharul fu gol, Jackson îi aruncă o privire urâtă lui Caleb.

– Nu mai face pe martirul cu mine, spuse reprezentantul pe un ton jos. Ai făcut suficiente probleme, pentru că nu ai aşteptat ordine şi te-ai grăbit. Ţi-am spus că te pripeşti, nu-i aşa? Ştii cumva că îl caută deja?

Caleb spuse:

– Ea a plecat la Londra imediat după şedinţă, nu? Nu cred că au apucat să-i trimită vorbă atât de repede. Fără să mai menţionăm că nimeni nici măcar nu strănută acolo, dacă nu spune ea că are voie.

Erau aproape 250 de kilometri până la Londra, adică un voiaj de cel puţin cincisprezece ore – şi asta cu diligenţa: forţând caii să meargă mai repede şi cu schimburi rapide pe drum şi aproape nici o oprire pentru băut, mâncat sau deşertat vezica. O trăsură cu doamne la bord – şi ele cu o hoardă de servitori şi bagaje după ele – ar avea nevoie de săptămâni întregi să ajungă. Până când cei de la moşie se alarmau, domnişoara Neobrăzată va ajunge în oraş.

Caleb se gândise la asta dinainte. Jackson adăugă:

– Domnul Oldridge este ca un ceas, mi s-a spus. Când nu a venit la cină, valetul s-a speriat şi a trimis imediat după domnişoara. Mesagerul trebuie s-o fi găsit pe drum înainte de a se crăpa de ziuă, la hanul unde se oprise pe timpul nopţii, continuă Jackson. Între timp, în zori, toţi vecinii au început să-l caute pe domnul Oldridge. Dacă ai fi aşteptat, aşa cum voia stăpânul, până când ajungea la Londra, am fi avut timp, spuse Jackson. Dar n-ai făcut asta şi acum de-abia avem jumătate de zi avans. Mulţumită ţie, jumătate din Derbyshire ştie că a dispărut. Va trebui să pornim la drum imediat şi să călătorim pe muntele ăsta hain în toiul nopţii – şi să ne rugăm ca ei să fie prea precauţi ca să facă la fel. Şi dacă ne sfârşim zilele pe fundul vreunei râpe, tu vei fi responsabil pentru asta.

Caleb se prefăcu ascultător. Adevărul era că Longledge Hill nu-l speria, cu toate că era cea mai abruptă şi mai stâncoasă parte a munţilor. Crescuse în Derbyshire's Peak şi nu-i era teamă

de colinele şi văile ei, pe timp de vară sau iarnă, ziua sau noaptea. „Foarte bine, va avea loc un accident", se gândi el. Dar nu el era cel care avea să-şi sfârşească zilele.

Mirabel îi povesti lui Alistair despre experienţa ei cu Caleb Finch, pe când se îndreptau încet spre capătul îndepărtat al Longledge Hill, spre minele de cărbune ale lui Lord Gordmor.

Destinaţia lor era una pur accidentală, bazată întâi de toate pe zvonuri – un element care era larg răspândit pe dealurile uscate din calcar. Una dintre femeile care ajutaseră la căratul proviziilor de la Oldridge Hall spusese că văzuse un bărbat înalt ca o sperietoare de ciori, care arăta precum Caleb Finch, dând târcoale şopronului vecinei sale, unde mulgea lapte, miercuri dis-de-dimineaţă.

Mai umblau şi alte zvonuri: că Finch fusese văzut la o biserică în Ledgemore într-o duminică şi, de asemenea, cineva care arăta ca el, la poşta din Stoney Middleton, cam cu o săptămână în urmă.

Dat fiind că Alistair era reprezentantul lui Gordy, i se spusese şi o poveste aparent fără legătură despre maistrul minei lordului, care îşi pierduse brusc locul de muncă, pentru că administratorul lui Lord Gordmor avea un dinte împotriva lui. Maistrul se plângea că va apela la autorităţi, minerii nu erau mulţumiţi şi vorba umblase până la cârciumă, apoi la poştă, şi ajunsese la Longledge în acea săptămână.

Alistair, care vizitase minele cu mai puţin de două săptămâni în urmă şi găsise totul în ordine, începea să dezvolte o teorie. Nu spusese nimic legat de bănuielile lui informatorilor săi, dar promisese că va cerceta situaţia.

Toate acestea se întâmplaseră în timp ce Mirabel dormea.

Acum ştiu că vătaful lui Lord Gordmor şi Caleb Finch erau una şi aceeaşi persoană – un bărbat care era posibil să fi avut resentimente împotriva familiei Oldridge de unsprezece ani încoace.

De vreme ce nici o trăsură nu putea trece pe potecile înguste, din preajmă, brăzdate de făgaşe, Oldridge trebuia să călătorească în căruciorul pentru cărbune. În timp ce Jackson era afară, aşezând pături pe fundul căruţului, pentru ca posteriorul delicat

al filozofului să nu sufere, Caleb goli o doză sănătoasă de laudanum în sticla de vin şi i-o împinse bătrânului în faţă.

– Beţi cât poftiţi, spuse el. Vă va face călătoria mai liniştită.

Oldridge se încruntă la sticlă.

– Sper că bucătăreasa nu se va supăra şi că i s-a adus la cunoştinţă, spuse el. Câte mese am ratat până acum? Le-am şi pierdut şirul. Trebuie să avem grijă de artişti. Sentimentele lor sunt atât de fragile. Se uită în sus spre Caleb. Ar putea oare cineva să-i trimită vorbă bucătăresei? Să-i spună numai că am fost reţinut inevitabil.

– Cum doriţi, domnule, spuse Caleb, făcându-i pe plac. Este o idee foarte bună. Un angajament de afaceri, nu? Aţi fost solicitat brusc. Cu afaceri în nord.

– Nu prea m-am ocupat de afaceri, spuse cu tristeţe bătrânul. Am dat dovadă de neglijenţă. Ştiţi, marele doctor Johnson suferea de melancolie. O boală ciudată, într-adevăr. Cât de ironic este să citească cineva despre asta ca să-l înţeleagă pe un tânăr şi s-o descopere la sine însuşi, în schimb.

– Da, este ciudat, aşa e, spuse Caleb, pentru care cuvintele păreau în păsărească. Dar, vă rog, domnule, mai beţi un pahar. Nu veţi mai avea altă şansă până ajungem la trăsură. Vom avea o călătorie foarte dificilă până acolo. Dar asta vă va ajuta mult.

Numai cu mult după miezul nopţii Alistair şi Mirabel ajunseră şi ei la mina de cărbuni. Se grăbiseră să urce cărarea pentru caii de povară şi erau acum mult în faţa celorlalţi, care continuau să cutreiere în mod organizat panta abruptă, căutându-l pe bătrân pe sub arbuşti, printre stânci, în peşteri şi crevase.

Mina de cărbuni era pustie. Nici măcar un paznic. Nici un martor, se gândi Mirabel. Cu maistrul concediat şi cu muncitorii care erau la casele lor, Finch era liber să facă ce vrea. Nu voia să-şi imagineze ce s-ar fi putut întâmpla.

– Vreau să mă uit întâi prin căsuţa maistrului, spuse Alistair. Cu puţin timp în urmă, mi s-a părut că am văzut fum venind din direcţia aia.

Îl urmă spre casa ţărănească, aflată la un kilometru distanţă. Arăta pustie. Coborâră de pe cai şi Alistair încercă uşa cu grijă. Se deschise uşor.

Casa nu diferea mult de o colibă de miner. Lumânarea pe care Alistair o aprinse înfățișă o singură încăpere cu un cămin mic, foarte afumat. Mirosea încă a fum, ceea ce însemna că ocupanții plecaseră relativ recent. Singurul pat de acolo nu avea așternut. Câteva vase de lut stăteau pe șemineul îngust, deasupra focului, iar o sticlă goală de vin trona pe o masă foarte zgâriată.

– Vezi ceva? întrebă Alistair. Ceva de-al lui, vreun semn că a fost aici?

Mirabel se mișcă încet prin încăperea mică și murdară, căutând un semn. Dacă tatăl ei nu s-ar fi aflat aici, atunci era posibil să fi fost aruncat în vreo mină. Ar fi fost bolnav, înfometat, rănit și înfrigurat. Cât ar putea să supraviețuiască un bărbat care se apropie de șaizeci de ani, care e obișnuit cu mese copioase și tot confortul material, în asemenea condiții?

Dar dacă așa era, ar fi fost lăsat acolo, în viață.

Ar fi trebuit să-l fi dat pe Finch pe mâna justiției când avusese ocazia. Și nu să lase ca procesele ei de conștiință să-i întunece rațiunea. Ar fi trebuit să fi fost mai puternică.

Apoi își spuse că nu trebuia să se mai chinuie cu ce se întâmplase în trecut. Nu rezolva nimic cu asta. Doar prezentul conta. Și totuși neliniștea se citea desigur pe fața ei, pentru că Alistair îi vorbi tăios.

– Te rog să nu ai gânduri negre, spuse el. L-ai descris pe Finch ca fiind o ființă lacomă și necinstită. Ce ar câștiga dacă i-ar face rău tatălui tău?

– Răzbunare, spuse ea. S-ar răzbuna pe mine.

– Cu răzbunarea nu-și umple buzunarele, spuse Alistair. Sunt sigur că tot ce face, face pentru bani. Ridică o sticlă goală de vin și o mirosi. Bea vin bun. Furat de la Gordy, mă gândesc. Vru s-o pună jos, apoi se opri, cu sticla în aer și privirea pe masă.

Mirabel veni lângă el. Ceva strălucea pe una din multele crestături ale mesei. Alistair își scoase briceagul și scoase obiectul din crăpătură.

O scobitoare din aur.

I-o dădu lui Mirabel.

– Ce crezi, e a tatălui tău?

Ea o studie:

– Ar putea fi. Nu cred să folosească şi Caleb o scobitoare din aur, deşi ar fi posibil. Nu poate să aparţină maistrului. Poate...

Se opri când Alistair se aplecă să privească mai atent masa.

– E ceva zgâriat aici, spuse el. N. T. Ăsta e un H?

Se uită pieziş la urmele foarte mici, mergând vertical. Literele de-abia perceptibile fi putut fi confundate cu zgârieturi. Sau un N, spuse ea.

– N. T. H sau N. Apoi un M, un L şi un dreptunghi care ar putea fi un O sau un D.

Se uită mult timp la ele, în timp ce Mirabel încerca diferite cuvinte sau combinaţii de cuvinte.

– E un cod poate?

Alistair clătină din cap.

– De ce să laşi un mesaj codat? Dacă tatăl tău a făcut astea...

Vocea îi pieri şi privirea i se pierdu în zare.

– Ce e? întrebă ea.

– Northumberland, spuse el. Finch este vătaful lui Gordy, adu-ţi aminte. Casa strămoşească este închisă, mare parte din personal a fost concediat. Finch trebuie să-i fi ales cu grijă pe cei rămaşi. Gordy n-a mai fost acolo de ani întregi. Spunea că-l deprimă.

Putea să înţeleagă cu uşurinţă cum se simţea Lord Gordmor. Finch trebuia să-i fi dus moşia la sapă de lemn, aşa cum aproape reuşise cu a tatălui ei.

– Trebuie să căutăm prin mine, spuse Alistair, dar cred că noi trebuie să ne continuăm drumul spre nord. Sunt sigur că tatăl tău a lăsat mesajul ăsta. Masa este proaspăt zgâriată, aşa că sunt urme destul de recente.

– Numai dacă nu e vreun truc la mijloc.

– Crezi că Finch e atât de isteţ?

Mirabel se gândi puţin.

– Nu ştiu. Nu l-am mai văzut pe Finch de când l-am concediat. Eram tânără şi jumătate din atenţia mea era în altă parte. Poate că e isteţ. Pe de altă parte, dacă e un escroc atât de abil, cum nu a reuşit să înşele o fată de douăzeci de ani, preocupată că a pierdut iubirea vieţii ei?

– Dacă ai crezut că Poynton era iubirea vieţii tale, orice om redus ar fi putut să-ţi arunce praf în ochi, spuse Alistair.

Ea zâmbi, în ciuda îngrijorării ei.

– Da, desigur. Cât de drăguț ești că subliniezi asta. În mod clar îi supraapreciez inteligența lui Finch.

De vreme ce Caleb se considera un bărbat profund și priceput, ura să admită că făcuse o greșeală. Dar nu avea cum să mai nege. Judecase greșit efectele unei doze mari de laudanum. În loc să cadă inconștient – sau mort – bătrânul enervant începu să vomite. Iar Jackson, un cap sec cu inima bună, opri căruciorul.

– Nu vezi că îi face rău mișcarea? Acești gentlemeni rafinați au stomacul sensibil, spuse Jackson. Domnul Oldridge probabil nu putea să suporte mâncarea simplă, țărănească de la micul dejun sau friptura și budinca din rinichi de la prânz, sau feliile prăjite cu resturi de budincă în seu pe care le mâncase la ceai. Îi venea totul înapoi, să-l bântuie, ca fantoma de la banchetul din *Hamlet*. Jackson văzuse piesa pe scenă la Londra, nu cu mult timp în urmă, și acum se credea un învățat.

Pierdură o oră așteptând ca bătrânul să-și golească mațele și după aceea înaintară încet, Jackson mergând pe lângă cărucior, promițând o ceașcă bună de ceai cald în momentul în care ajung în Ledgemore, unde îi aștepta trăsura.

Un melc i-ar fi întrecut cu ușurință.

Se furișară ore întregi prin părțile împădurite ale colinelor, unde vremea amenința să se înrăutățească din nou, iar răbdarea lui Caleb devenea din ce în ce mai scurtă, pe când bătrânul stătea ghemuit în cărucior, dormind ca un bebeluș, cu Jackson zăbovind pe lângă el, de parcă ar fi fost doica lui.

Dar când Jackson se îndepărtă să-și facă nevoile, Oldridge sări din cărucior și fugi spre pădure.

Se întâmplă atât de brusc, încât nimeni nu era pregătit pentru asta. Jackson avu nevoie de un moment să termine de urinat și să-și încheie pantalonii, iar Caleb, care era mai iute, se împiedică de o rădăcină și căzu, cu capul înainte. Se ridică la timp ca să-l vadă pe Oldridge dispărând după un deal.

*

Caleb fugi după el, înjurând de mama focului, pentru că Jackson țipa ca nebunul. Mai bine și-ar fi ținut răsuflarea ca să alerge după hoțomanul ăla mișel. Sigur îl vor auzi pe Jackson urlând jos în vale, sau cel puțin câinii o vor face și se vor porni să latre, trezindu-i pe toți.

Multe minute se scurseră până ce, cu mușchii și plămânii arzându-i, Caleb se apropie în sfârșit de fugar. Încetinise și se poticnea. Nu avea suficientă putere să alerge mai repede decât un bărbat mai tânăr cu peste zece ani decât el, se gândi Caleb cu îngâmfare. Își întinse picioarele lungi și fugi, sărind peste stânci și crengi căzute. Într-o ultimă izbucnire de viteză, el sări și îl atacă pe la spate, lovindu-l cu putere.

Apoi Caleb îl trase după el și, în timp ce bătrânul nemernic răsufla din greu, el își scoase cuțitul și i-l puse la gât.

– Doica ta nu e aici acum, spuse Caleb, răsuflând și el din greu. E timpul să ai un accident.

Îl trase pe bătrân după el, cu cuțitul la gât, pe când căuta un loc potrivit.

„Ah, da. Acolo. O căzătură bună și lungă pe o grămadă de stânci fărâmate."

Alistair se oprise ca să se uite la cer, care se înnora din nou foarte repede. Dacă nu s-ar fi oprit, poate nu ar fi auzit țipătul și ar fi crezut că era legat de cârâitul și scârțâitul păsărilor mânioase care vestesc vreme rea. Păsările se ridicau în zbor din copaci, plângându-se din cauza musafirului nepoftit care venise să le tulbure pacea.

Dacă nu ar fi auzit țipătul, ar fi crezut că era vreun câine sau vreo pisică ce hoinărea printre ele.

Își întoarse calul în direcția aceea, deși nu era nici o cărare vizibilă în lumina lunii care slăbea rapid. Caii umblaseră pe dibuite pe un drum vechi pentru caii de povară și apoi merseră pe urmele făcute de cineva care trecuse recent înaintea lor: șanțulețele făcute de niște roți în pământul ud, urmele de picioare și de copite și urme proaspete de cădere.

Aici, în lumina lunii care slăbea rapid, Alistair nu distinse nici o cărare sau potecă. Dar neliniștea resimțită în ultimele ore lungi se adânci, așa că își îndemnă animalul obosit să prindă viteză.

*

Şi totuşi, până când el şi Mirabel ajunseră la cărarea din zona împădurită, păsările se calmaseră din nou şi totul era tăcere.

Se opriră şi ascultară. Aveau un avans bunicel faţă de ceilalţi şi nu se auzeau voci, numai vântul care ofta printre crengi goale şi şoptea printre pini.

Iar apoi un ţipăt străpunse tăcerea, un ţipăt de bărbat, scurt şi îngrozitor şi foarte aproape de ei.

Coborâră de pe cai şi alergară spre sunetul auzit. Ţipătul de avertizare îl opri pe Alistair din drum.

–Ai grijă, ai grijă, se auzi vocea gâfâită a domnului Oldridge din apropiere.

–Tată!

Mirabel s-ar fi grăbit spre sunet, dar Alistair o opri:

–Sunetul vine de undeva de jos, spuse el. Aşteaptă aici.

Înaintă cu atenţie, încercând să vadă pe unde călca. Nori mari înghiţeau luna şi începu o burniţă rece.

–Aici, aici, strigă domnul Oldridge. Este un puţ de aerisire. Ai grijă, te implor.

Alistair se aşeză în mâini şi în genunchi şi se târî înainte. Se opri când văzu o gaură, o formă neregulată, cu puţin mai întunecată decât bezna din jur. Se trase cât putu de aproape şi se uită înăuntru. Nu putea să vadă nimic.

–Domnule Oldridge, spuse el. Sunteţi bine?

–Da, da, desigur.

–Aducem o frânghie şi vă scoatem cât ai clipi.

–Mă tem că e mai complicat de-atât.

Mirabel se târî şi ea pe lângă Alistair:

–Tată, eşti rănit? Ai ceva rupt?

–Nu cred, dar e greu de ştiut. Caleb Finch a căzut peste mine. E... mort.

Greaţa îl cuprinse. Alistair inspiră adânc şi apoi expiră. Îşi aducea aminte. Noroiul. Frigul, corpul înţepenit care îl sufoca. Putoarea. Îndepărtă repede amintirea din minte.

–În cazul ăsta, domnule, o să vin eu după dumneavoastră, spuse el.

–Alistair.

Nu putea să vadă fața lui Mirabel în beznă, dar îi auzi frica din voce:

– Dacă rămâneți amândoi blocați acolo, spuse încet, cum o să vă scot eu pe amândoi?

– Nu o să rămânem blocați, spuse Alistair. Trebuie să cobor. Spuse cu voce tare: Domnule Oldridge, puteți să-mi dați câteva detalii? Mi-e greu să zăresc ceva.

– Am văzut adâncitura în pământ și am ezitat, spuse Oldridge. Apoi m-a prins Finch și, când am încercat să-l avertizez, a crezut că voiam să-l trag pe sfoară. E un puț vechi de aerisire. Colina e plină de ele. Acesta s-a uzat cu trecerea timpului, din cauza vremii și a gravitației și... pe scurt, e pe punctul de a se prăbuși. Se pare că ne aflăm pe o movilă de grohotiș care blochează parțial gaura.

– Deci, nu sunteți la fund, spuse Alistair.

– O, nu. Suntem înțepeniți spre gură. Nu sunt sigur cât de adânc e puțul, adăugă.

Dată fiind poziția colinei, estimă că mai erau încă cel puțin vreo șase metri până la fund.

– Nu sunt sigur dacă ar fi înțelept să încerc să mă eliberez de povară, ca să ajung la fund, spuse Oldridge.

– Nu, să nu faceți asta, ar fi foarte nechibzuit, spuse Alistair.

Puțul trebuia să dea într-un tunel minier vechi, dar mai mult ca sigur era blocat cu grohotiș sau inundat. Ceea ce însemna că dacă movila de grohotiș care îi susținea s-ar fi prăbușit, cei doi bărbați s-ar fi prăvălit până la fund. Dacă acea căzătură nu l-ar fi ucis, avea oricum să fie îngropat de viu sau înecat.

– Cred că ar fi mai bine să trimitem după ajutoare, spuse domnul Oldridge. Sunt dispus să aștept.

Și dacă începea ploaia puternic și se transforma într-un torent brusc, ca acela cu care se confruntase Alistair cu câteva săptămâni în urmă? Pereții puțului ar fi putut să cedeze și să-l îngroape pe domnul Oldridge de viu sau să-l trimită la fund. Nu vor avea vreme să-l scoată de-acolo la timp. Trebuia să acționeze acum și Alistair era cel care trebuia s-o facă.

– O să avem nevoie de o frânghie lungă, îi spuse lui Mirabel.

Alistair legă frânghia în jurul celui mai apropiat copac zdravăn și aruncă celălalt capăt în gaură. Ploaia cădea constant.

Coborî, cu degetele strânse pe frânghie. Era alunecoasă. Dacă îi scăpa din mână, avea să se prăbuşească peste grămada de grohotiş instabil şi să cadă la fund, luându-l şi pe domnul Oldridge şi cadavrul cu el.

Odată cu fiecare mişcare, bucăţi de noroi şi piatră cedau, prăbuşindu-se. Ploaia îi bătea în cap şi îi arunca noroi în faţă. Pe când cobora mai jos, deveni conştient că mirosul simţit nu era pământ ud. Era mult prea familiar. Sânge. Excremente. Mirosul unei morţi bruşte, violente. O chestiune cu totul diferită de o trecere liniştită în nefiinţă în patul tău.

Ar fi vrut să verse, dar nu-şi putea permite asta. Dacă i se făcea rău sau intra în panică, femeia pe care o iubea şi-ar fi pierdut tatăl şi pe viitorul soţ în acelaşi timp. Şi era foarte posibil să fie însărcinată.

Gândul la un copil – copilul lui – îi calmă nervii şi îl conduse spre movila nesigură de grohotiş unde erau blocaţi cei doi bărbaţi. Putea să audă respiraţia unuîa dîn ei. Ochii i se obîşnuiră cu întunericul şi zări forma feţei binevoitoare a domnului Oldridge.

– Puteţi să mă prindeţi de mână? întrebă el, aplecându-se spre Oldridge.

Auzi un sunet târşâit, apoi pământ şi pietriş huruind în străfunduri. Auzise un pleoscăit distant cumva? Îi era greu să-şi dea seama in ploaie.

– Trebuie întâi să-l dau pe el la o parte, spuse Oldridge.

– Să văd dacă pot să fiu de ajutor, spuse Alistair.

Veni şi mai aproape. Ţinându-se încă de funie, pipăi cu mâna lui liberă până găsi un picior neînsufleţit.

– Gata, l-am apucat, spuse Alistair. În ce direcţie să-l mişcăm?

– Spre stânga mea.

– Atunci hai împreună la trei, dar uşor, uşor. Unu. Doi. Trei.

El îl apucă, iar Oldridge îl împinse şi mutară cadavrul pe o parte. Încă o bucată de pământ cedă.

– Am face bine să ne grăbim, spuse Alistair, bucuros că ploaia care cădea îi acoperea bătăile inimii. Luaţi-mă de mână.

Oldridge îl apucă strâns de mână.

– Puteţi să vă urcaţi pe umerii mei? întrebă Alistair. Pământul îi fugea de sub picioare. Se îndepărtă de noroiul care se prăbuşea. Ar fi bine s-o faceţi acum, îi spuse lui Oldridge.

Pentru orice alt bărbat, chiar şi pentru unul mai tânăr, ar fi fost aproape imposibil. Gaura era înghesuită, marginile instabile, pământul de sub picioarele lui ameninţând să cedeze în orice moment. Oldridge nu era deloc tânăr, probabil lovit şi ţeapăn de durere, iar asta ar fi fost cea mai mică din problemele lui. Dar anii în care se căţărase pe colinele şi văile din Derbyshire's Peak şi pe cărările extrem de alunecoase îl menţinuseră puternic şi vioi. Deşi se mişca mai ţeapăn decât de obicei, botanistul reuşi să se urce pe umerii lui Alistair. Tânărul se îndreptă cu atenţie.

– Puteţi să ajungeţi la frânghie? gâfâi el.

– Ah, da.

La gura puţului, bezna îşi schimbă culoarea într-un gri-închis. Îi văzu capul lui Oldridge la câţiva centimetri numai de vârf. Apoi faţa lui Mirabel. Stătea pe burtă, cu mâinile întinse.

– Vino, tată, spuse ea.

Cu ajutorul ei, Oldridge se aşeză mai bine şi se ridică peste margine.

Alistair se întoarse apoi să ia cadavrul. Dar în timp ce se apleca spre el, corpul alunecă şi pământul, transformându-se în noroi sub picioarele lui Alistair, se deplasă şi se prăbuşi. Bărbatul se dădu înapoi, apucând strâns de frânghie, şi ascultă pământul care trepida şi pietrele care cădeau în întunecimea de dedesubt.

– Alistair, strigă Mirabel. Te rog!

– Nu pot să-l las aici.

Se întinse din nou după Finch, dar pe măsură ce se mişca, noroiul de sub cadavru aluneca, şi la fel şi trupul inert. Încă o bucată din marginea instabilă cedă.

Ploaia cădea mai repede şi mai deasă de sus. Din marginea gropii cădeau de asemenea noroi şi pietricele.

Frânghia era udă, mâinile îi amorţiseră. De-abia mai putea sta nemişcat, de-abia se mai ţinea de frânghie şi pământul ud de sub picioarele sale aluneca. Dacă încerca să se urce pe peretele nesigur al puţului, acesta avea să se prăbuşească peste el.

Se uita în sus la chipul pe care de-abia îl mai zărea. Nu avea nevoie să-l vadă. O memorase cu totul şi o sculptase în inima lui.

– Te iubesc, spuse el.

Mirabel înţelegea ce se întâmpla, de ce îi spusese acele două cuvinte. Puţul se prăbuşea, iar el urma să moară înghiţit de viu.

Era vag conştientă de o voce, la ceva distanţă în spatele ei. O voce nefamiliară vorbea cu tatăl ei. Nu putea înţelege cuvintele şi nu-i păsa. Toată conştiinţa ei era îndreptată spre bărbatul de jos. Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Trebuia să coboare cumva. Trebuia să-l ajute. Nu putea să-l piardă. Nu-l va pierde.

Apoi tatăl ei o strigă.

– E totul în regulă, draga mea. Am trecut frânghia prin cureaua de la scara şeii. Calul îl va trage la suprafaţă. Voi ghida eu animalul Tu ajută-l pe domnul Carsington.

– Frânghia e udă, îi spuse Alistair. Nu pot să mă trag în sus şi peretele puţului va ceda cel mai probabil dacă încerc să mă sprijin cu picioarele.

– Nu, nu încercaţi asta, domnule, se auzi vocea străinului. Cel care vorbise se afla pe burtă, lângă Mirabel. Lăsaţi-ne pe noi să vă tragem.

Coborâră mai multă frânghie şi bărbatul îi spuse lui Alistair să şi-o treacă în jurul taliei şi apoi pe după mână.

– Vă vom trage după noi, spuse bărbatul.

Mirabel nu putea să vorbească. De-abia putea să respire. Nu gândea, dar făcu orbeşte ce i se spuse.

Încet de tot, după ce el alunecă de două ori înapoi, reuşiră să-l ridice pe Alistair, dar numai cu ajutorul străinului. După o veşnicie, mâna lui rece ca gheaţa o strânse pe a ei.

Încă un minut şi îl scoaseră de acolo şi peste margine. Era ud şi murdar şi probabil avea dureri inimaginabile, dar era în siguranţă şi ea îndrăzni să răsufle din nou.

Îşi aruncă braţele în jurul lui şi simţi cum se mişcă pământul. O trase din cale şi o secundă mai târziu, puţul cedă. Priviră în tăcere cum pământul îl înghiţi pe Caleb Finch.

Mult timp, nimeni nu vorbi. Se holbară la locul acela ceva vreme, apoi îi întoarseră spatele. După ce îl ajutară pe tatăl ei să se urce pe unul din cai, străinul rupse tăcerea.

– Îmi pare rău, domnule, îi spuse lui Alistair.

– Jackson? întrebă Alistair. Mi s-a părut mie că ţi-am recunoscut vocea.

– Da, domnule, spuse bărbatul. Îmi pare sincer rău. E numai vina mea, doar a mea, dar n-am vrut niciodată ca lucrurile să iasă aşa, vă jur.

Capitolul 20

Alistair nu intenționa să stea la Oldridge Hall. Nu era mulțumit de confesiunea lui Jackson și voia să mai mediteze asupra ei. Dacă situația stătea așa cum suspecta, onoarea îi interzicea să accepte ospitalitatea domnului Oldridge. În orice caz, cu cât Alistair era mai departe de Mirabel, cu atât gândea mai clar.

Dar domnul Oldridge se dovedi extrem de încăpățânat.

Călăriseră până acasă, iar Alistair, intenționând să se ducă până la Bramblehurst și să se autoinvite la căpitanul Hughes acasă, încerca să ignore mulțumirile bătrânului și să refuze cu politețe invitația.

– Nu, nu, spuse domnul Oldridge. Nu e comod pentru tine să pleci așa. Nu pot să te urmăresc prin tot ținutul. Ești acum aici și nu mă îndoiesc că Benton a ordonat deja să se pregătească niște băi fierbinți. Știi, el se gândește la tot. Te vei îmbăia, vei dormi și te vom trezi la timp pentru cină. Cineva îți va găsi servitorul până atunci, cred eu. Dar dacă nu-l găsim, vei cina în halat și te rog să nu mă refuzi din cauza asta. Nu o să mori dacă nu ai lavaliera apretată sau orice altceva pentru care faci atâta caz. Ne vedem la cină atunci, și vom vorbî.

Tot timpul cât ținu acest discurs, Mirabel se uită țintă la tatăl ei, iar ochii i se făceau din ce în ce mai mari de mirare.

Domnul Oldridge îi întâlni privirea:

– Caleb Finch îmi ținea un cuțit la gât când am căzut, spuse el. La impact, ar fi putut ușor să mă străpungă pe mine și nu pe el. Mi-au trecut multe gânduri prin minte de atunci și până ce ați sosit voi. Tu ești tot ce am mai drag pe lume. Îmi pare extrem de rău că am fost ca un străin pentru tine și că a fost nevoie de seria recentă de evenimente ca să-mi revin.

Nu le dădu nici unuia dintre ei șansa să răspundă, ci descălecă rapid și se grăbi spre casă.

Crewe era acolo să-l trezească pe stăpânul lui la timp și să-i povestească, în timp ce îl îmbrăca, tot ce se întâmplase când Alistair dormise.

Domnul Oldridge refuzase să facă plângere împotriva lui Jackson, căruia i se permisese să plece imediat la Londra. Se dusese să-l alerteze pe Gordy, desigur. Gordy, trădătorul.

– Numai ideea lui Jackson, cum să nu, mormăi Alistair, în timp ce se încheia la pantaloni. Ca şi cum ar îndrăzni să facă aşa ceva – să răpească un gentleman – fără ordinul expres al stăpânului său. „Voi pune eu ordine în lucruri", mi-a spus Gordy. Pot să ghicesc ce îi şoptea lui Jackson pe la spatele meu.

– Domnule?

– Nu poate suporta amânare, spuse Alistair. Mâine la prima oră, trebuie să plecăm la Londra. Te ocupi tu de plecare, te rog.

– Da, domnule.

Servitorul continuă să-l îmbrace într-o linişte profundă, străpunsă spre final de o tuse şoptită, meditativă.

Alistair oftă.

– Ce e?

Crewe îi întinse o lavalieră.

– Voiam numai să fac o observaţie domnule: aţi dormit fără vise.

– Nu, nu-i aşa. Alistair îşi puse eşarfa la gât. Am visat calea ferată din Euston.

Îşi aminti visul foarte clar: locomotiva cu aburi înaintând în cerc pe calea ferată, iar Gordy ţipând la el să se dea jos.

În realitate, Alistair condusese locomotiva în siguranţă, cu mulţi ani înainte. Dar la scurt timp, locomotiva căzuse de pe şine. Trevithick nu avea fonduri pentru reparaţie. Totuşi şi alţii reuşiseră să facă să meargă maşinăria altundeva. Nu foloseau şi ei tot motoare de locomotivă care mergeau pe şine, ca să transporte cărbune în Wales?

Calea ferată era marele avantaj. Motoarele de locomotivă nu erau cu mult mai rapide decât caii dacă nu era vorba despre terenuri plane. Dar caii putea galopa la nesfârşit ore la rând, în timp ce motorul locomotivei mergea numai atâta timp cât avea combustibil. Marele avantaj erau şinele. Făceau drumul la fel de neted ca apa. Şi se puteau construi aproape oriunde. Nu-ţi trebuiau ecluze sau apeducte ca să treci peste pante. Nu aveai nevoie de rezervoare mari.

Mintea fiindu-i ocupată cu chestiuni de inginerie, Alistair își înnodă repede lavaliera. Era numai parțial conștient de privirea șocată a lui Crewe în vreme ce îșI ajuta stăpânul să-și pună vesta și haina.

– Vreau să faci bagajele, spuse Alistair. Trebuie să plecăm la Londra, la prima oră.

Fără ca măcar să se uite în oglindă, se grăbi să iasă.

Domnul Oldridge continua să fie foarte binedispus la cină. Trată cu ușurință problemele recente, numindu-le aventuri, și era încântat când Mirabel explică cum Alistair descoperise și interpretase mesajul scrijelit pe masă.

După cină, când se retraseră în bibliotecă, deveni mai solemn. Imediat ce li se aduse ceaiul și servitorii ieșiră, îi spuse lui Alistair:

– Nu trebuie să fii prea dur cu prietenul tău. Era supus unei presiuni teribile – iar faptul că Mirabel i-a scris că nu erai persoana potrivită pentru sarcina asta nu a ajutat lucrurile.

Alistair era prea uluit de clarviziunea bărbatului ca să mai poată răspunde. Mirabel încercă să spună ceva, dar tatăl ei ridică mâna.

– Un moment, te rog. Am semnat scrisorile acelea pentru Lord Gordmor și familia Hargate pentru că eram și eu profund îngrijorat pentru domnul Carsington, și la fel și căpitanul Hughes. Mă căutase în ziua aia încercând să-mi înțeleagă teoriile despre suferințele domnului Carsington.

– Dar nu e un mare mister, spuse Alistair. Sufăr de insomnie.

– Visa bătălia de la Waterloo, tată, spuse Mirabel. Se pare că domnul Carsington a avut amnezie și coșmarurile au început când i-a revenit memoria.

– Un căpitan conștiincios preferă să aibă un echipaj fericit în subordine, spuse domnul Oldridge ca și cum nu o auzise. Bărbații sunt uniți și muncesc și se luptă împreună. Un căpitan bun se pune de acord cu starea de spirit de pe vas atât în general, cât și în amănunte.

Mirabel se uită la Alistair, a cărui expresie uluită o oglindea pe a ei.

– Ei locuiesc în încăperi atât de apropiate, știi, sunt atâția bărbați înghesuiți laolaltă, izolați de lumea de afară timp de zile,

săptămâni, luni, continuă domnul Oldridge. Ar fi dificil să nu observi când unul dintre ofițeri, de exemplu, este abătut sau retras în sine, sau devine periculos de nesăbuit în luptă sau își schimbă sub o altă formă comportamentul. Căpitanul Hughes, mi se pare, a fost prin urmare mai înclinat decât un oarecare funcționar civil să încerce să-și explice suferințele minții și ale spiritului. Trebuie să fi văzut mult mai multe astfel de lucruri decât doctorul obișnuit de țară. Dar nu am reușit să mă fac înțeles în fața căpitanului.

Tulburat, Alistair își puse jos ceașca de ceai, se ridică din scaun și se îndreptă spre ferestre. Se uită afară pe geam și își aduse aminte de ultima dată când venise aici. Se uitase pe geam din salon, netulburat de frumusețea peisajului, cu atenția îndreptată exclusiv spre Mirabel, singura pată de culoare din peisajul mohorât.

Dar priveliștea se schimbase de atunci. Lumea de dincolo de ferestre era frumoasă, schimbătoare, plină de posibilități. Și era primitoare. Era... acasă. Se întoarse și văzu două perechi de ochi albaștri privindu-l.

–Am crezut mereu că filfizonii sunt creaturi frivole, superficiale, nu prea inteligente, spuse domnul Oldridge. Când Mirabel mi-a spus că tu ești unul, am fost profund uimit. Instinctul meu de botanist îmi spunea că veșmintele tale erau un soi de armură. Îi aruncă o privire lui Mirabel. Spini de cactus.

Armură, ca să protejeze ce era înlăuntrul său, se gândi Alistair. Ce încercase să protejeze? De ce se ascundea? De nesiguranță, poate. Șansa ca bătălia să-i fi adus daune permanente minții sale. Și ca de obicei, în fundal, chiar dacă nu putea să-și aducă aminte detaliile bătăliei și consecințele sale, mai plana încă un sentiment vag de rușine.

Știu acum că acel carnagiu îl șocase și îl îmbolnăvise. De fiecare dată când căzuse, o parte din el voise să rămână acolo și să-i plângă pe cei morți, străini, dar și camarazi. Bărbați tineri, băieți, muriseră în jurul lui, unii dintre ei într-o agonie îngrozitoare. El continuase să se lupte, absent, pentru că dacă gândea, asta i-ar fi adus numai mâhnire și disperare.

Acum ştia că şi el fusese îngrozit de instrumentele chîrurgilor – el, care crezuse mereu că frica era pentru femei şi pentru cei mai slabi bărbaţi. Vocea domnului Oldridge îl trezi din reverie.

– Poate că ţi-am recunoscut dificultatea ca fiind similară cu a mea, spuse bărbatul în vârstă. Nu m-am retras din lume dinadins după moartea soţiei mele. S-a întâmplat pur şi simplu, ca o boală sau un obicei dăunător şi nu am putut să mă stăpânesc. M-am întrebat adesea dacă experienţa ta dureroasă de la Waterloo a avut un efect similar asupra ta. Eu m-am retras în botanică, iar tu... El zâmbi. Tu în ştiinţele oculte ale veşmintelor.

– Doamne sfinte, spuse Mirabel, cu ochii mari privindu-l pe Alistair. Se ridică de pe sofa şi traversă camera şi se uită la el din cap până-n picioare, de parcă nu l-ar mai fi văzut vreodată. Aveam prea multe pe cap, ca să observ cum se cuvine. Dar acum, că îmi dau seama, sunt uimită. Dragul meu, eşti... Îşi ridică mâinile în aer, clar nedumerită. Lavaliera ta.

Şi rămase fără cuvinte. Alistair se uită în jos şi clipi. Îşi legase eşarfa aiurea. Cum il lăsase Crewe să iasă din cameră arătând aşa? Se uită la domnul Oldridge, care zâmbea, şi rânji.

– Dacă teoria dumneavoastră este corectă, atunci s-ar părea că îmi revin, domnule, spuse el.

– Sunt uşurat să aud asta, spuse bărbatul mai în vârstă. Şi să văd asta. Se duse spre o etajeră cu cărţi şi scoase un volum. De vreme ce dai semne de recuperare, te aştept în birou pentru o discuţie. Cred că ai ceva anume să-mi spui legat de fiica mea.

Apoi ieşi.

Londra

Primind încă o scrisoare prin curier de la Oldridge Hall sâmbătă noapte şi nu mult după un raport în persoană al lui Jackson care era foarte abătut, Lord Gordmor era conştient cu mare întristare de tot ce se aflase in cele două zile anterioare.

Îl trimise pe Jackson în Northumberland să supravegheze acolo lucrurile şi să descurce chestiunea cât de bine putea. Între timp, lordul aştepta cu stoicism dizgraţia publică şi posîbil şi dezmembrarea personală.

Avu mult de aşteptat. Mesajul de la Carsington ajunse zece zile mai târziu. Îi cerea Domniei Sale să stabilească o zi şi un loc de întâlnire.

Lady Wallantree îşi vizita fratele când sosi biletul concis şi, ca de obîcei, nu avu nici un scrupul în a-l smulge din mâinile fratelui ei.

– Te provoacă la duel? ţipă ea. Dar nu trebuie să te baţi cu el, Douglas. Nu e în toate minţile. Şi a ochit mereu mai bine şi a fost un spadasin mai bun. Nu sunt deloc încrezătoare că piciorul lui şchiop îţi va oferi un mare avantaj.

Lord Gordmor îi aruncă o privire uşor uluită.

– De când ai devenit tu aşa un expert în afaceri de onoare, Henrietta? Dar oare de ce mai întreb? Ce se întâmplă între mine şi Carsington nu e treaba ta, cum n-a fost niciodată. Mereu eşti profetul catastrofeî, mereu vezi un nor de furtună în cel mai strălucitor lucru posibil. O faci pe Cassandra să pară veselă, prin comparaţie.

– Nimeni n-a băgat-o în seamă, nu-i aşa? rosti ea ţipând. Ăsta era blestemul darului ei. Este şi blestemul meu. Mă iei în râs. Refuzi să auzi adevărul.

– E adevărul atât de distorsionat încât nu mai poate fi recunoscut, spuse el. Am permis mult prea des crizelor tale isterice să-mi deranjeze viaţa liniştită. Ultima dată când am făcut asta, am comis o greşeală pe care o voi regreta până la sfârşitul zilelor mele. Totuşi, dacă puterile tale clarvăzătoare se dovedesc precise o dată-n viaţă, acele vremuri vor fi cu indulgenţă puţine.

Lady Wallantree avu imediat o criză de leşin. Lord Gordmor chemă o servitoare să aibă grijă de ea, ceru cuiva să-i aducă pălăria şi bastonul şi ieşi din casă, ca să-l caute pe cel care-i fusese cel mai bun prieten timp de douăzeci de ani.

În aceeaşi zi, luni după Paşte, Alistair se plimba în sus şi-n jos prin magazinul celei mai căutate şi mai scumpe modiste din Londra.

În cele din urmă, viitoarea lui mireasă ieşi din cabina de schimb. Se opri în faţa lui. El închise ochii.

– Lavandă, spuse el pe un ton de martir. Este un dar, un adevărat har, jur. O iscusinţă rară să găseşti – printr-o colecţie de rochii

atât de elegante pe care până şi parizienii le-ar invidia – tocmai pe cea care te face gri la faţă.

– Alistair, spuse Lady Hargate cu reproş.

Îşi deschise ochii şi o privi stoic pe mama sa. Era cu Lady Sherfield, o femeie frumoasă care semăna izbitor de mult cu nepoata ei. Se uitau la cataloage de modă.

Cum îi ducea lipsa domnişoarei Entwhistle, ca însoţitoare indiferentă! Mama lui şi Lady Sherfield erau mereu prin preajmă. Nu avusese parte de nici un minut singur cu Mirabel de când ajunseseră la Londra, joia trecută.

– Dacă te plictisesc treburile astea, continuă mama lui, te rog să fii prost dispus în altă parte. În caz contrar, domnişoara Oldridge ar putea să se gândească mai bine înainte să se căsătorească cu o brută lipsită de tact şi sarcastică.

– N-am voie să port niciodată culoarea lavandei? întrebă Mirabel.

– Nu, spuse el. Trebuie să porţi culori calde, bogate. Asta e o culoare rece, palidă. Nu ţi se potriveşte. Şi oricum, arată ca şi cum ai fi pe jumătate în doliu, când tu ar trebui să fii o viitoare mireasă extrem de fericită.

– Îmi plac foarte mult culorile reci şi palide, spuse ea. Sunt atât de liniştitoare.

– Lasă-mă pe mine să te liniştesc, spuse el. Te implor, lasă ca hainele să te prindă bine.

– N-ai fost deloc o companie liniştitoare în dimineaţa asta, spuse ea.

El le aruncă o privire cu subînţeles mamei sale şi mătuşii ei, ambele din nou atât de fascinate de modelele de rochii şi mimă că îşi smulge părul din cap.

– Da, cumpărăturile sunt foarte plictisitoare, spuse ea. Dar tu ai insistat să înlocuim fiecare obiect al garderobei mele.

– Tot tu ai insistat, Alistair, să participi la fiecare dintre aceste ieşiri la cumpărături obositoare, spuse mama lui, fără să ridice privirea.

– Nu am insistat să le facă pe toate deodată, spuse Alistair. Am sperat să-i arăt ursitei mele ceva din Londra. Am crezut că am putea măcar să facem o plimbare prin parc. Dacă nu ne facem apariţia, lumea o să creadă că ne ascundem.

Atunci ambele doamne mai în vârstă se uitară la el.

–Cred că se vor întreba şi de ce avem nevoie de însoţitoare tot timpul, continuă. Suntem logodiţi până la urmă. A apărut şi anunţul în ziar. Ne vom căsători în două zile. Chiar ar trebui să ni se permită să ieşim singuri în public. Nu eşti de acord, domnişoară Oldridge?

–Ah, da, spuse ea. Ai mare dreptate. Nu vrem să provocăm gura lumii. Lasă-mă doar să-mi scot chestia asta oribilă de pe mine şi vin într-o clipă.

Toată chestiunea dură mai mult de „o clipă". Trebuiră să le ducă pe însoţitoare acasă, iar domnişoara Oldridge trebui să se schimbe în timp ce Alistair împrumută cabrioleta fratelui lui mai mic, Rupert. Drept urmare, era aproape ora patru când ajunseră în Hyde Park. Cam în vreo oră, locul avea să fie împânzit de lume. Ei nu numai că nu vor avea parte de nici o intimitate, dar vor fi întrerupţi la fiecare pas, de vreme ce oamenii vor veni să facă cunoştinţă cu viitoarea lui soţie şi să-i felicite, satisfăcându-şi în acelaşi timp şi curiozitatea.

Numeroşi bărbaţi vor fi verzi de invidie de asemenea, Alistair nu avea nici o îndoială. Rochia verde ca muşchiul de copac nu numai că o prindea bine, ci era şi foarte la modă. O făcuseră în grabă la comandă, precum şi alte câteva obiecte de îmbrăcăminte. Deşi măsurătorile o plictiseau foarte mult pe Mirabel, era mulţumită de rochiile ei noi şi drăguţe şi, în sfârşit, o lăsase şi pe servitoare să-i aranjeze părul.

–Eşti încântătoare, îi spuse după ce intrară în parc şi nu mai trebuia să-şi împartă atenţia cu străzile aglomerate din Londra.

–Cred că eşti orbit de sentimente, spuse ea. Dar nu mă supăr. E aşa o uşurare să te las pe tine să-mi alegi hainele. Rareori sunt nehotărâtă, în afară de momentele în care îmi aleg garderoba. Atâtea opţiuni şi toate detaliile enervante mă copleşesc. Şi adu-ţi aminte că până acum, circumstanţele îmi cereau să mă îmbrac curat şi simplu. Am de-a face atât de des cu bărbaţi pentru afacerile mele şi ei se lasă atât de uşor distraşi. Dar e foarte plăcut să am lucruri drăguţe din nou.

Nu refuzase nici un obiect drăguţ care i se prezentase. Când trebuise să aleagă o rochie din trei, le alese pe toate. La fel făcuse

şi cu bonetele şi pantofii. Cât despre lenjeria de corp, Alistair fusese ţinut departe de alegerile acestea, dar văzuse maldăre întregi de cutii când se întorcea de la cumpărături cu mătuşa ei.

– Mă bucur că eşti mulţumită, spuse el. Nu ghicisem că poţi fi la fel de extravagantă ca şi mine în domeniul ăsta. Dar mă voi schimba. Dacă renunţ la vechile mele obiceiuri, n-ar trebui să avem probleme să trăim din venitul nostru.

Îşi aplecă uşor capul într-o parte, studiindu-i profilul.

– Ce s-a întâmplat? spuse el. Ce am spus atât de dificil de înţeles?

– Dragul meu, spuse ea, nu ai citit contractul de căsătorie înainte să-l semnezi?

– Fireşte că l-am citit.

Aveau să se căsătorească miercuri, cu autorizare specială, care le permitea să se căsătorească oricând şi oriunde vor. Lord Hargate nu pierduse nici o clipă să facă rost de document sau să obţină semnăturile.

– Dacă le-am înţeles, asta e altă problemă, adăugă Alistair. În primul rând, e vorba de litera nemernică a legii în sine, care este indescifrabilă. În al doilea rând, e vorba de limbajul nemernic al legii, care este de neînţeles. Îmi aduc aminte de multe zerouri în unele dintre sume şi o greşeală de calcul, asupra căreia i-am atras atenţia tatălui meu. A râs din toată inima pe subiectul ăsta şi eu am afişat o expresie de resemnare eroică, semnând unde mi s-a spus.

– Zestrea mea e de două sute de mii de lire, spuse Mirabel. Pe lângă asta, mai e şi...

– Scuză-mă, te rog, spuse el. Cred că e ceva în neregulă cu auzul meu. Mi s-a părut că ai spus două sute de mii de lire.

– Exact asta am spus.

Simţi ca şi cum l-ar fi lovit iar ceva în moalele capului.

– Dragul meu, te simţi bine? întrebă ea neliniştită.

Se întinse spre el şi îşi puse mâna înmănuşată peste obrazul lui. Alistair opri caii şi întoarse capul ca să o sărute in palma... înmănuşată.

Nu se simţi satisfăcut. Îşi apăsă buzele pe bucăţica îngustă de piele care se vedea la încheietură, apoi se retrase.

– N-am nimic. O amețeală de moment, atâta tot. Două. Sute. De mii. Nu e de mirare că tata a râs.

– Nu știai?

– Credeam că cineva a citit greșit și a numărat prea multe zerouri, spuse el. Am presupus că erau douăzeci de mii sau pe acolo. Fiica ducelui de Sutherland, unul dintre cei mai bogați bărbați din Londra, avusese o zestre de douăzeci de mii, când se căsătorise. N-am insistat pe subiect, pentru că e vulgar să vorbești despre bani.

– Mama a moștenit averea din familia ei de bancheri, spuse Mirabel. Moștenirea tatei era și ea substanțială.

– Înțeleg, spuse Alistair cu voce slabă.

Se uită prin preajmă, de-abia conștient de copacii care înverzeau din nou, de păsările care ciripeau și de câteva siluete călare. În scurt timp, parcul va fi plin de membrii înaltei societăți, călare pe cai scumpi și conducând trăsuri elegante, îmbrăcați după ultima modă și făcând schimb de ultimele bârfe.

– Ești necăjit, spuse ea.

– Nu e de mirare atunci că tata a fost atât de excesiv de afectuos cu mine, spuse Alistair. După ce am semnat contractul, m-a și bătut pe umăr, ca să mă felicite.

– Ei bine, ești foarte costisitor, spuse ea. Poate că și-a făcut griji că nu-ți vei găsi o fată care să își permită să te aibă de soț.

– Nu sunt chiar atât de costisitor, spuse el. Numai prințul regent e atât de costisitor. Și dacă-mi dai voie să-ți amintesc, ca să-l îmbraci pe el ai nevoie de mult mai mult material decât ca pe mine.

Silueta prințului regent devenise de-a dreptul mătăhăloasă odată cu trecerea anilor.

– Îmi aduc aminte că ai spus că refuzi să fii un parazit pentru soția ta, spuse ea. Sper că nu vei fi deprimat și nefericit din cauza asta. Nu e nimic neobișnuit pentru un fiu mai mic să intre într-o căsătorie avantajoasă.

Alistair o studie pe femeia care în curând urma să-i fie soție. Părul: răsărit. Ochii: amurg. Vocea: noapte. Văzuse toate astea dintr-o singură privire. Asta înainte de a afla de schimbările amețitoare ale înfățișării ei, istețimea minții ei, caracterul ei deschis

şi blândeţea inimii. Înainte de a o fi ţinut în braţe, descoperise cât de complet, încrezător şi fără inhibiţii putea să i se dăruiască.

El îi zâmbi.

–Am zis ceva amuzant? întrebă ea.

Se aplecă spre ea.

–Mă gândeam la tine goală, îi şopti el.

–Îmî cer o mie de scuze că vă întrerup, Car, se auzi o voce familiară din apropiere. Regret, dar nervii mei nu pot să suporte mai mult suspans de atât.

Mîrabel, care uitase unde se aflau, tresări. Însă Alistair nu. În schimb, deveni rigid şi încet, cu multă grijă, se îndepărtă de ea.

–Gordmor, spuse rece.

O îmbujorare bruscă acoperi chipul vicontelui, palid cu o clipă înainte.

–Domnişoară Oldridge, spuse el, scoţându-şi pălăria.

Ea îl salută dând din cap politicos.

–Sper că-mi veţi ierta deranjul, spuse Lord Gordmor.

Atmosfera, deja înnegurată, prevestea furtună.

Mirabel se uită în jurul ei. Parcul era cu totul gol. Cu câteva momente în urmă, fusese încântată să-l aibă în sfârşit, o clipă, pe Alistair numai pentru ea. Acum regreta izolarea lor. Nu era nimeni să intervină sau să întrerupă confruntarea ameninţătoare.

–Neruşinarea ta depăşeşte orice limită, îi spuse Alistair prietenului său, cu vocea periculos de joasă. Chiar dacă nu ai nici un sîmţ al ruşinii, ai putea să te gândeşti ce durere îi cauzezi domnişoarei Oldridge prin prezenţa ta.

–O iau în considerare, Car, spuse lordul, şi de aceea am venit. Aş fi putut să-mi zbor creierii sau să-mi tai beregata, dar nu am fost niciodată prea dramatic. De asemenea, mă îndoiesc că aş putea-o face cu eleganţa adecvată...

–Să-ţi zbori creierii? interveni Alistair. Despre ce vorbeşti?

–Nu sunt sigur, spuse Gordmor. Dar nu puteam să suport să facem asta implicând terţe părţi. Dacă vrei să ne duelăm, atunci hai s-o facem fără...

–Să vă duelaţi? Mirabel se întoarse spre Alistair. Spune-mi că nu l-ai provocat la duel.

– Firește că nu, spuse Alistair. E un țintaș groaznic și ar putea ucide un martor inocent.

– Eu, un țintaș groaznic? sări Gordmor. Sunt un țintaș excelent...

– Iar la scrimă e și mai nepriceput, sublinie Alistair.

– Crezi asta despre mine pentru că te-am lăsat să mă bați de câteva ori, spuse Gordmor. Din milă.

Privirea lui Alistair se îngustă în două cute aurii.

– Din milă, mârâi amenințător. Te referi la handicapul meu.

– Erai infirm cu mult înainte să-i lași pe străinii ăia de la Waterloo să te rănească. Mi-am petrecut mare parte din viață având grijă de tine.

– Erai cu băgare de seamă ca eu să te salvez pe tine, spuse Alistair, din prima zi de școală.

Gordmor se întoarse spre Mirabel.

– Nu pot să-ți spun de câte ori a trebuit să-l scot pe imbecilul ăsta dintr-o belea sau alta. Fata aia micuță și blondă – cum se numea? Când eram la studii la Eton. Fata paznicului.

– Clara, spuse Mirabel, amintindu-și scrisoarea mătușii ei.

– Clara. Gordmor arătă spre nasul lui. Ăsta a fost drept odată – până când una dintre brutele de iubiți ai Clarei mi l-a spart. Apoi a urmat Verena.

– Nu m-ai salvat tu de Verena, spuse Alistair.

– Te-am avertizat. De câte ori nu te-am avertizat? Gordmor se întoarse spre Mirabel. N-a avut niciodată un strop de rațiune când venea vorba de femei. Nu vede niciodată ce este evident pentru toată lumea care nu este surdă, mută sau oarbă.

– Gordy, trebuie să-ți reamintesc că te adresezi viitoarei mele soții, spuse Alistair.

– Nu mă refeream la domnișoara Oldridge, spuse Lord Gordmor. Dar m-ai răscolit atât, încât nu pot să gândesc rațional. După cum îmi amintesc, am venit cu intenția să-mi cer scuze.

– Atunci fă-o odată, spuse prietenul lui.

– Domnișoară Oldridge, m-am purtat ca un prost și regret sincer, spuse lordul. Am făcut atâtea greșeli de judecată, încât mi-ar lua o săptămâna numai să le enumăr. Nu-mi voi ierta niciodată că l-am pus pe tatăl dumneavoastră în pericol, deși vă asigur că nu asta a fost intenția mea. Voiam numai să creez o diversiune care

v-ar fi ținut departe de Londra în timp ce era luat în considerare proiectul nostru. Eram pe punctul de a vă oferi cele mai cumplite scuze, atunci când Car a încercat să-mi defăimeze arta de a ținti. Înainte de a începe să despic firul în patru despre Verena, eram de asemenea pe punctul de a admite că episodul meu recent de idiotenie le depășește pe toate ale lui la un loc.

– Mulțumesc, spuse Mirabel.

Gordmor se uită la Alistair.

– Dacă domnișoara Oldridge e mulțumită, presupun că trebuie să fiu și eu, spuse Alistair, cu chipul ca de piatră. Cred că acum trebuie să te invit la nuntă.

– Ar fi un lucru nobil și milostiv, spuse Gordmor.

– Nu sunt atât de nobil, spuse Alistair. Problema e că dacă nu vii, unul dintre frații mei îmi va fi cavaler. Tu ești doar un pic mai puțin plicticos decât frații mei mai mari și o picătură mai puțin enervant decât cei mai mici.

În ziua următoare, Alistair era în salonul lui Lord Gordmor pe când acesta din urmă se pregătea să iasă. Lordul, care își aranja lavaliera, se uita fix în oglindă și nu-l privi pe prietenul luî când acesta intră.

– Încerc să inventez un stil nou, spuse el. Înainte de toate pentru că mi-e atât de greu să le potrivesc pe cele deja inventate. Nu sunt sigur că voi fi totuși capabil să mă concentrez cum trebuie. Sunt nerăbdător să aflu cine te-a sculat din pat la ora asta timpurie. De-abia a bătut ora douăsprezece.

– Vreau să vorbesc cu tine despre o cale ferată, spuse Alistair.

Gordy renunță să-și mai aranjeze eșarfa, se întoarse dinspre oglindă și se uită la el.

– O cale ferată, repetă.

Alistair îi explică planul pe care îl discutase cu domnul Oldridge, când se dusese să-i ceară binecuvântarea pentru căsătorie. Domnul Oldridge fusese de acord atât cu șinele, cât și cu planurile de nuntă.

În loc să construiască un canal, ar putea construi șine de cale ferată direct din mine până la cuptoarele de var și altele spre nord.

Ar putea să instaleze locomotive staționare cu aburi ca să tragă cărucioarele în sus pe pantele abrupte. Nu ar mai trebui să urmeze nivelul solului. Nu le-ar mai trebui ecluze sau apeducte. Le-ar trebui numai suficientă apă pentru ca locomotivele cu aburi să funcționeze. Îi va costa mai puțin decât construcția unui canal și le va lua mai puțin timp. Ar transporta cărbunele, ieftin și rapid, din cariera de piatră din Longledge spre cei mai apropiați clienți. Nu vor mai trebui să treacă peste proprietatea Oldridge sau pe vreun alt pământ vecin.

– O linie de vagonet, spuse Gordmor când Alistair termină de vorbit. De ce nu ne-am gândit la asta înainte?

– Pentru că Finch, supraveghetorul tău de încredere, a sugerat un canal și ne-am băgat ideea asta în cap, spuse Alistair. Și pentru că nu mi-am pus suficient imaginația la contribuție.

Gordy se gândi un moment:

– Presupun că și domnișoara Oldridge e de acord cu planul ăsta?

– Va fi o surpriză. Un cadou de nuntă. N-am vrut să-i spun până nu eram sigur că vei coopera.

Îi promisese lui Mirabel că va rezolva problema și o făcuse.

– Desigur că voi coopera. Sunt recunoscător că nu a rămas supărată pe tine din cauza comportamentului meu idiot.

Gordmor își smulse eșarfa, o aruncă și alese alta din maldărul de rufe frumos împăturite aflate pe masa de lângă oglindă. Apoi o puse jos din nou și se întoarse spre Alistair.

– Car, trebuie să-mi cer iertare și față de tine, spuse el.

– Ți-ai cerut deja. Ieri. În Hyde Park.

– Nu, i-am cerut iertare domnișoarei Oldridge. Dar toate necazurile au început când nu am crezut în tine. Sora mea insista neîncetat cât de mult te-ai schimbat de la bătălia de la Waterloo și aproape că m-a convins că nu mai erai în toate mințile. Tot vorbea de melancolie dăunătoare și eu nu știam cum s-o contrazic. Păreai că ți-ai pierdut toată pasiunea și energia de la Waterloo încoace. De-abia dacă te mai uitai după femei, deși practic se aruncau pe tine, din toate părțile.

– Poate că nu s-a înșelat foarte mult, spuse Alistair. Se pare că era o formă de melancolie, deși nu am auzit niciodată să fie

caracterizată drept „dăunătoare". Și m-a cuprins într-adevăr după Waterloo. Mi s-a spus că astfel de lucruri se întâmplă foștilor soldați sau marinari. Unii nu-și revin niciodată. Cazul meu, se pare, nu a fost atât de dăunător.

Gordy îl analiză un moment.

– Nu, astăzi semeni cu acel Car pe care îl știam dintotdeauna, nu cu străinul care s-a întors de pe vechiul continent.

– Nu înțeleg cum m-am transformat astfel sau de ce, exact, spuse Alistair.

– Cred că timpul petrecut în cortul chirurgilor ar fi suficient pentru orice bărbat ca să se simtă tulburat, spuse Gordy.

– Eram îngrozit, spuse Alistair.

Era prima dată când o recunoscuse cu voce tare, în fața cuiva. Nu-i spusese nici măcar lui Mirabel încă. Avea să-i spună totuși.

Gordy nici măcar nu clipi.

– Ai ascuns asta foarte bine, spuse el. N-aveam idee. Dar, atunci, eram și eu prea îngrozit ca să fiu extrem de atent la tine. Știam că trebuie să îți fiu alături, Car, și ar fi trebuit s-o fac, dar ne-aș fi făcut de râs pe amândoi și mi s-a făcut rău... probabil aș fi leșinat acolo. Știu că va suna nebunește și nejustificat de egoist, dar am fost atât de ușurat când ai refuzat soluția chirurgului de a-ți amputa piciorul.

– Ți s-a făcut rău? Chiar așa?

– Era mult mai rău acolo, infinit mai rău, decât în bătălie. Acolo, cel puțin, ești prins în inima bătăliei. O, Doamne, de-abia așteptam să scăpăm amândoi de locul ăla îngrozitor.

– Fierăstrăul ăla, spuse Alistair, îmbibat în sânge.

– Chirurgii, adăugă Gordy, acoperiți de sânge și Dumnezeu știe de mai ce. Și duhoarea de acolo.

– Dacă aș fi putut, aș fi fugit țipând ca o fetiță, spuse Alistair, cu inima mai ușoară.

– Aș fi fost și eu chiar în spatele tău, spuse Gordy, țipând mai tare și mai ascuțit. Știi că nu am vocea ta masculină de bas.

Un minut mai târziu râdeau de reacția lor lipsită de nonșalanță față de ziua aceea glorioasă și îngrozitoare, iar Alistair nu mai avu nici o problemă să-și aducă aminte de ce Gordy fusese mereu cel mai bun prieten al său.

Capitolul 21

Ziua nunții se ivi luminoasă, iar mirele era treaz de-a binelea, îmbrăcat și se plimba încoace și-ncolo prin dormitorul lui din Hargate House cu mult înainte de ora stabilită.

Crewe avusese o premoniție.

– De ce n-ai avut una în ziua în care a dispărut domnul Oldridge? spuse Alistair. De ce a trebuit să ai una tocmai acum?

– Îmi cer scuze, domnule, spuse valetul. Poate că nu înseamnă nimic. Poate că sunt doar nervii de dinainte de nuntă.

– Nu tu te însori, Crewe. Eu mă însor.

– Desigur, domnule, dar ne schimbăm statutul. Nu vom mai locui într-un cămin de burlac. Servitorul tuși încet și neliniștit. Sunt foarte agitat din cauza rufăriei. Domnul Oldridge și dumneavoastră aveți păreri diferite privind scrobeala. El preferă lenjeria mai puțin aspră. Iar spălătoreasa-șefă de la Oldridge Hall este o femeie cu totul ingrozitoare.

Alistair încetă să mai măsoare camera cu pasul ca să se holbeze la valetul său.

– Ți-e frică de spălătoreasă?

Crewe tuși drept confirmare.

– Nu vom sta la Oldridge Hall tot timpul, spuse Alistair. Vom avea și casa noastră aici, la oraș, imediat ce găsim ceva potrivit. Apoi te voi lăsa să alegi pe cine vrei tu ca spălătoreasă la Londra și să ceri câtă scrobeală vrei. Sunt sigur că domnișoarei Oldridge îi va indiferent. Poate, în Derbyshire, pe de altă parte, e posibil să fim mai puțin scrobiți decât la Londra.

– Sunteți sigur, domnule? Va fi un compromis... Interveni cu o tuse mică și critică... un compromis.

– Am auzit că viața de om căsătorit cere un număr mare de compromisuri, Crewe. Și ține minte că și domnișoara Oldridge trebuie să facă anumite schimbări ca să fie pe placul soțului. A fost obișnuită, mai mult de zece ani încoace, să se descurce singură, așa cum consideră ea mai bine. Acum o să aibă atât un părinte, cât și un soț care să o îndrume.

Nu că tatăl ei nu o îndrumase deja, se gândi Alistair. Avea o bănuială din ce în ce mai pregnantă că un anume soi de comunicare avusese loc între Oldridge Hall şi Hargate House înainte de sosirea lui în Derbyshire luna trecută. Lord Hargate nu păruse deloc surprins la vestea căsătoriei iminente. Arătase chiar plin de el – şi mai ales atunci când se semnaseră contractele de căsătorie. Alistair se însura cu o moştenitoare, aşa cum tatăl lui îi recomandase în noiembrie.

– Dar era imposibil ca ei să conspire, spuse el, vorbind singur pe când se uita în oglindă pentru a şaptea oară. Mirabel deschidea toate scrisorile tatălui său. A fost pur şi simplu un accident că nu a văzut-o pe a mea.

Crewe tuşi.

– Da, ce e? întrebă Alistair.

– Voiam doar să fac observaţia, domnule, că se ştie că anumite scrisori ajungeau direct în mâinile domnului Oldridge. Erau puse într-un plic adresat grădinarului-şef. Lady Sherfield folosea metoda asta din când în când.

Lady Sherfield, prietena intimă a mamei lui.

Alistair lăsase scrisoarea pentru Oldridge pe tavă cu celelalte, pentru ca tatăl lui să le sigileze. Era posibil ca tatăl lui să o fi pus-o într-un plic adresat grădinarului. Aşa o primise domnul Oldridge.

Îi trimisese un răspuns pozitiv şi încurajator lui Alistair, deşi botanistul nu-şi dorise ca un canal să treacă peste proprietatea lui, nu mai mult ca fiica lui.

– Dar, de ce?

– Ne-au pețit, îi spuse Alistair reflexiei lui din oglindă.

– Domnule?

– Am fost atras acolo, spuse Alistair. Dinadins. Ne-au întins o capcană, amândoi. Tatăl meu a văzut o oportunitate şi a profitat. A fost machiavelic. Se îndepărtă de oglindă şi zâmbi. Şi extrem de frumos din partea lui. În caz contrar, poate că nu aş fi descoperit-o.

Cineva bătu la uşă. Crewe traversă camera şi o deschise.

Veni spre Alistair cu o tavă mică pe care era un bilet cu sigiliul lui Lord Sherfield. Cu inima bătând să-i sară din piept, Alistair o deschise şi o citi. Apoi fugi din cameră.

*

Nunta urma să aibă loc la Hargate House la ora unsprezece.

Era zece şi un sfert şi mireasa, aflată la Sherfield House, o alungase pe cameristă şi se încuiase în camera ei până la unsprezece fără un sfert, spunând că nunta trebuia anulată.

–Am încercat să vorbesc cu ea, îi spuse domnul Oldridge lui Alistair când ajunse. Sora mea a asigurat-o – prin uşă – că e vorba doar de un atac de panică de câteva momente, care se întâmplă tuturor. Lord Sherfield se teme că îi este rău şi vrea să spargă uşa. Mărturisesc că şi eu sunt neliniştit din motivul ăsta, deşi Mirabel nu se îmbolnăveşte niciodată. Dar nu i s-a întâmplat nici să fie atât de iraţională.

Oldridge se încruntă.

–Cel puţin, am presupus mereu că nu era predispusă să fie iraţională sau temperamentală. Dar după cum ştii, nu prea i-am acordat atenţie.

–Nu este nici iraţională, nici temperamentală, spuse Alistair. Poate are dubii. Ceva perfect de înţeles, în condiţiile de faţă.

Îşi aminti ce îi spusese lui Crewe, despre doi oameni puşi în aceeaşi barcă, în condiţiile în care ea era obişnuită să fie la comandă. Viaţa urma să i se schimbe dramatic. Avea nevoie de mai mult timp să se obişnuiască cu ideea. Alistair nu ar fi trebuit s-o grăbească. Dar el era îngrijorat să nu fie însărcinată. Şi da, se grăbea să fie căsătorit cu ea şi să scape de toţi afurisiţii de însoţitori. Brută egoistă ce fusese. Ar fi trebuit să o fi liniştit ieri, în loc să se liniştească el, vorbind cu Gordy.

Toate astea ii treceau prin minte în timp ce domnul Oldridge îl conduse la scară. Lord Sheffield se plimba în sus şi-n jos la piciorul scării. Lady Sherfield vorbea cu doamna Entwhistle. Se întrerupse când Alistair se apropie.

–Nu pot să înţeleg, spuse Lady Sherfield. Era atât de veselă când am urcat mai devreme la ea. Iar Mirabel n-are de obicei toane.

–Cred că s-a retras în salon, spuse doamna Entwhistle. Va trebui să ţipi din toţi rărunchii ca să te faci auzit.

Alistair se opri pe prima treaptă:

– Nu voi țipa la mireasa mea în ziua nunții, spuse el. Se gândi puțin. Apoi îi veni o idee.

Ușa de la salon reducea intensitatea vocilor. Totuși, nu putea să izoleze chiar totul.

Mirabel stătea destul de departe de masa de toaletă, pe un taburet în fundul încăperii, ferită de lumina ferestrei. Nu trebuia să audă vocile ca să fie conștientă că se purta nesăbuit.

Îngrozitor. Dar nu putea să meargă până la capăt. Și nu putea să explice de ce. Nu ar înțelege. I-ar spune că se purta prosteşte, că era doar un atac de panică înainte de nuntă, prin care toată lumea trecea. O vor asigura că nu era nimic în neregulă și îi vor aminti cu tandrețe că va face de rușine familia lui Alistair și îi va deranja pe oaspeți. Alistair va fi umilît. Închise ochii. Nu putea să-i facă asta. Trebuie să meargă până la capăt.

Se ridică și curajul o părăsi imediat, se prăbuși pe taburet din nou, cu capul în mâini. Un zăngănit puternic, ca de grindină la geam, o făcu să se ridice din nou.

Cu inima bătându-i puternic, se duse la geam și privi afară. Cerul era încă albastru, pătat de nori albi și pufoși. Apoi se uită în jos.

Și clipi.

Și deschise fereastra.

De pe prima treaptă a unei scări, Alistair se uita la ea.

– Ce faci? îl întrebă ea.

Își puse degetul arătător la buze și urcă repede.

– Am venit să te salvez, spuse el. Te voi lua călare pe armăsarul meu alb ca neaua, oriunde vrei să mergi. Sau mai degrabă, în spatele unei cabriolete cu cai gri, pentru că am fost obligat s-o împrumut din nou de la Rupert. Am crezut că o trăsură va fi mai comodă pentru o călătorie mai lungă. Pe când vorbea, urcă pe pervaz, apoi peste el și intră în cameră. Ai dubii dacă să te mai căsătorești cu mine, spuse el. Nu te condamn. Am fost extrem de arogant. Ți-am spus să te măriți cu mine. Nu te-am cerut cum se cuvine.

– Nu asta este problema, spuse ea, retrăgându-se.

– Nu sunt eroul pe care ți-l imaginezi, spuse el. Ar fi trebuit să-ți spun adevăratul motiv al refuzului meu de a mi se amputa

piciorul. Adevărul e că eram mult mai îngrozit de chirurgi decât de inamic.

– Era normal să fii speriat, spuse ea. Nu ai fi supraviețuit unei amputări. Nu asta este problema.

– Nu ți-am spus ce e mai rău, spuse el. Am fost absurd de îngrozit când am coborât după tatăl tău în groapa aia.

– Şi totuşi ai făcut-o, spuse ea. Asta e curajul adevărat: să acționezi în ciuda fricii. Şi era o frică rațională. N-am mai fost atât de speriată in viața mea cum am fost atunci. Nu asta este problema.

– Am secrete față de tine. Se duse la oglindă, îşi aşeză puțin eşarfa, apoi se întoarse spre ea. Eu şi tatăl tău am complotat pe la spatele tău. Am un nou plan. În loc de un canal, eu şi Gordy vom construi o linie de vagonet de la mine către clienții noştri. Tatăl tău e de acord cu ideea, iar Gordy e încântat. Ar fi trebuit să-ți spun ție mai întâi, dar voiam să fie un cadou de nuntă. Mi-am imaginat că vei leşina de admirație față de planul meu genial.

O linie de vagonet. Căutase şi căutase o soluție, dar presupusese mereu că trebuia să fie un canal. O linie de vagonet nici măcar nu-i trecuse prin cap.

Îşi duse mâinile la piept.

– E genial şi ar trebui să leşin dacă aş şti cum se face. Poate că am învățat arta asta cu mult timp în urmă, dar am uitat-o. E doar unul dintre talentele feminine care-mi lipsesc. O înțepau ochii. Mi-ai spus că vei găsi o soluție şi aşa ai făcut. E o surpriză minunată. Este un cadou perfect. În mod sigur nu este o problemă.

Veni spre ea şi o cuprinse uşor de umeri. O privi aşa cum numai el putea, făcând-o să se uite la el, direct în ochii lui aurii, fiindu-i imposibil să se mai prefacă.

– Nu contează că nu am fost primul, spuse el uşor. Recunosc că uneori mai sunt puțin gelos. E absurd, desigur. Nu e ca şi cum eu aş fi trăit ca un călugăr. Dar firea mea e cumva posesivă şi nu voiam să te mai împart cu nimeni, chiar dacă ce s-a întâmplat e în trecutul îndepărtat. Dar e vorba numai de asta – mândrie şi posesivitate. Nu-mi schimbă deloc sentimentele pentru tine.

– Primul? repetă ea, uluită. Primul ce anume? Primul părăsit de mine? Dar nu te părăsesc. Adică, nu...

–Ştiu că nu sunt primul tău amant, spuse el. Nu contează. Nu erai obligată să-mi spui. E istorie, nicidecum mai relevantă decât propriile mele aventuri. Numai pentru că bărbaţilor le este permis de obicei mai multă experienţă în domeniu, asta nu înseamnă că e bine aşa sau corect.

Mirabel se retrase, stupefiată. Oare cineva din Londra care o cunoscuse în trecut o calomniase în faţa lui? William Poynton fusese foarte popular la vremea lui. Foarte multe femei fuseseră geloase pe Mirabel. Unele poate au dat vina pe ea pentru că el a părăsit Anglia şi nu s-a mai întors. Era posibil să mai existe ranchiună faţă de ea, după atâta timp?

–Nu ştiu cine ţi-a spus aşa ceva, zise ea.

–Nu mi-a spus nimeni, zise el. Am văzut dovada. Sau mai degrabă, lipsa dovezii. După ce am făcut dragoste, la han. Cearşafurile. Nici o pată pe ele.

–Nici o pată, repetă ea. Apoi, într-un final, îşi dădu seama ce spunea el şi, în ciuda nefericirii ei, zâmbi. Dragostea mea, am treizeci şi unu de ani, spuse ea. Nu te-ai gândit că himenul meu este posibil să se fi ofilit şi să fi murit – de disperare, cel mai probabil?

–Fireşte că nu m-am gândit la asta, spuse el. Pentru mine eşti o fată. Îi dădu drumul şi făcu un pas înapoi, cu o expresie perplexă pe chip. Draga mea, nu-mi imaginez ce te nelinişteşte. Dar nu trebuie să ştiu. Tot ce contează acum e că tu te afli în dificultate şi vrei să amâni nunta. Nu voi încerca să te forţez...

–Nu pot s-o fac! ţipă ea. Nu pot. Umerii i se încovoiară. Uită-te la mine.

–Eşti frumoasă, spuse el. Rochia era de un alb cald, precum cochilia de stridie, cu margine de dantelă fină, semănând cumva cu cămaşa de noapte atrăgătoare pe care o purtase atunci la han.

Ea îl privi.

–Ce-i în neregulă cu tine? Nu vorbeam de rochie. Ea arată destul de bine. Părul meu e de vină.

Nu-mi vine să cred că n-ai observat. E total anapoda!

El clipi:

–Părul tău, spuse el. Vrei să anulez nunta pentru că nu-ţi stă părul bine?

– Nu vezi? Servitoarea mătușii Clothilde mi l-a făcut și e prea sus pe frunte și pe aici sunt niște bucle dezordonate care atârnă pe urechi, și i-a luat o veșnicie, și acum am o mie de ace de păr în cap și nu mai e timp să le scot și să o iau de la capăt, și știu că nu te vei putea concentra la slujbă, pentru că te vei gândi la părul meu și te voi face de râs în fața familiei și a prietenilor tăi.

O tăcere scurtă urmă.

Apoi spuse:

– Asta e ultima modă, spuse el.

Gura îi tresări nervos.

– A, spuse ea.

– Pentru mine n-ar conta dacă ar fi moda secolului trecut, spuse el. Singura agonie pe care o voi suferi este nerăbdarea pentru noaptea nunții. A trecut foarte mult timp de când te-am ținut în brațe.

– Da, a fost plictisitor și enervant, spuse ea. O plimbare prin parc într-o trăsură deschisă – cu jumătate din restul lumii tot uitându-se la noi și cealaltă jumătate tot întrerupându-ne conversația – nu e foarte satisfăcătoare.

Se trase aproape de el din nou și își lăsă capul pe spate.

– Avem dreptul să ne sărutăm, cred și eu.

– Ca să avem curaj pentru ce ne așteaptă, spuse el.

Își aplecă ușor capul.

În clipa în care gura lui se lipi de a ei, totul fu iar în ordine în lume. Se întinse și își petrecu brațele după gâtul lui, iar el își puse palmele pe talia ei. Îi iubea mâinile și mirosul curat, masculin al pielii lui, amestecat cu scrobeală și săpun. Adora modul în care gura i se mișca peste a ei, presiunea ușoară care o făcu să își depărteze buzele, și gustul lui. Se cutremură și se lipi mai aproape de el, iar el o strânse mai puternic.

Se simțise atât de nesigură pe ea, atât de rece și singură. Acum era caldă din nou și dorită. Mâinile lui se mișcau pe spatele ei și ea oftă de plăcere.

– Am visat la asta, murmură lângă gura lui. Mâinile tale, mâinile tale minunate.

– Și eu am visat la asta. Își frecă nasul de gâtul ei. Trebuie să ne oprim.

– O, da.

O sărută de la locul sensibil de lângă ureche până la decolteul rochiei. Cu degetul, desenă conturul decolteului şi îşi odihni degetul acolo, lipit de pielea ei. O sărută din nou de la umăr până la marginea materialului, peste umflătura de sus a sânilor ei. Mângâierile tandre ale gurii lui o făcură să geamă.

Se încordă spre el, cu mâinile alunecându-i pe spatele lui. Erau atâtea haine în cale. Îi trase haina în sus şi mâinile ei alunecară peste vesta de mătase şi jos, peste lâna moale şi peste curba tare a posteriorului. El se încordă şi mormăi ceva lipit de gâtul ei, iar ea se lipi de el. Chiar şi prin straturile rochiei ei şi a juponului şi prin pânza pantalonilor lui, ea îi simţi erecţia. Era fierbinte şi tare.

Îşi aduse aminte de acea căldură care se afunda în ea, iar apoi se învolbura ca să se prăbuşească în străfundurile ei. Şi mintea i se scufundă într-un loc adânc şi întunecat, în timp ce lumea din jur dispărea.

– Nu mă face să mă opresc, imploră ea, cu vocea joasă şi răguşită, cuvintele ieşindu-i printre răsuflări gâfâite. Vreau să te simt în mine. Îşi trecu mâna peste partea din faţă a pantalonilor lui. Acum.

Mângâierea îndrăzneaţă îi luă suflarea şi îi anihilă voinţa. Îşi ridică uşor capul şi se uită la ea.

Ochii îi erau de un albastru-fumuriu, pe jumătate închişi. Cu fiecare respiraţie, îi simţea mirosul mai puternic şi asta îi înnegura mintea.

Totuşi îi rămăsese ceva conştiinţă. Nu puteau continua. Nunta. Oaspeţii. Se retrase şi încercă să-şi recapete suflarea şi echilibrul.

Ea înaintă, trăgând de corsajul pe care el îl deranjase. Sânii i se umflară, netezi ca perla, deasupra dantelei. Îşi trecu mâna peste ei, mai în jos peste talia graţioasă, trăgând de rochie mai sus, până aproape de genunchi. Încă puţin şi îi va vedea semnul din naştere strâmb, inima cu capul în jos, întorcându-i mintea şi inima, lumea lui întreagă, cu susul in jos.

Închise ochii. Nu. Nunta. Oaspeţii. Aşteptarea.

Se dădu înapoi un pas şi se împiedică de ceva şi se lovi cu spatele. Era perete, dar piciorul lui infirm cedă şi alunecă pe covor.

Şi înainte să se gândească să se ridice, ea era acolo, stând peste el, cu fustele încă adunate în mâini. Se uita în jos la partea din faţă a pantalonilor lui şi gura i se curbă într-un zâmbet răutăcios.

Întinse mâna sub rochie, îşi desfăcu lenjeria intimă, care căzu pe burta lui. Mădularul lui, deloc afectat, rămăsese în poziţie de drepţi.

Se aşeză jos, în genunchi, iar centrul plăcerii ei era numai la câţiva centimetri de membrul lui înfierbântat. El îşi puse mâinile pe şoldurile ei frumos rotunjite, peste jartiere şi capătul ciorapilor ei, pe pielea fină. Îşi trecu degetele peste abdomenul ei, peste locul neted aflat chiar deasupra cârlionţilor fini. Ea scoase un geamăt şi se mişcă spre mâna lui. El îşi lăsă degetul să-i alunece mai jos, unde voia ea, şi o pătrunse, deşi mâna îi tremura şi mintea îi era pierdută undeva, între dorinţă şi instincte animalice. Era atât de aproape, caldă şi pregătită.

O simţi cum tremura lipită de el. Ea îi împinse mâna la o parte şi se ridică puţin aşezându-se singură pe el, încet.

– O, spuse ea, gemând şi oftând în acelaşi timp.

Se aplecă spre el, iar el se întinse să o prindă, strecurându-şi degetele printre buclele dese şi sălbatice şi o împinse în jos, ca să o sărute.

– Tu comanzi, murmură el.

– Da.

Îi simţi zâmbetul pe gura lui. Se ridică şi coborî, iar mintea lui se întunecă. Nu mai rămăsese nimic decât sentimentele, cu inima galopând în timp ce ea se ridica şi cobora, în timp ce el se ridica şi cobora odată cu ea, încet la început, apoi mai repede şi mai repede, până când ea se ridică şi scoase un ţipăt şi se cutremură, din nou şi din nou, pe când îl ducea pe culme cu ea, spre o izbucnire incandescentă. Apoi căzură amândoi într-un întuneric dulce, şi răcoros, iar gura ei o găsi pe a lui din nou şi îi spuse:

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc, răspunse el răguşit. Iubita mea minunată şi necuviincioasă.

*

În salonul din Hargate House, căpitanul Hughes își scoase ceasul de buzunar și se încruntă.

Doamna Entwhistle, aflată lângă el, îl inghiontea cu cotul în coaste.

–Aici nu suntem în Marina Regală, spuse pe un ton jos și dezaprobator. Viețile noastre nu sunt guvernate de un ceas. Șase ceasuri pentru asta. Trei ceasuri pentru asta. Grabă, grabă, grabă. Nu trebuie să pierdem nici un minut.

Își puse ceasul la loc și se întoarse încruntat la ea.

–Am presupus că măcar o pereche de civili ar putea să se străduiască să nu întârzie la nunta lor.

El ar fi desigur la timp la a lui, dacă ar convinge-o vreodată pe doamna asta să-l privească cu bunătate. Asta, calculă el, fiind dată starea prezentă a lucrurilor, ar putea să-i ia câțiva ani. Spera ca dinții și părul să nu-i cadă cu totul până atunci.

–N-au întârziat decât câteva minute, spuse ea. A fost o problemă la mijloc. Dar domnul Carsington a promis că-i va da de cap și ne-a spus s-o luăm înainte.

Un moment mai târziu, zumzetul conversației se potoli, devenind un murmur. Mirele se duse la locul lui în fața preotului, cavalerii il însoțiră și ușile salonului se deschiseră, iar mireasa luminoasă ieși, sprijinită de brațul tatălui ei.

Era mai mult decât luminoasă, observă căpitanul Hughes. Era îmbujorată, iar părul ei...

Privirea i se opri apoi pe mire – faimosul filfizon care venea la micul dejun îmbrăcat de obicei la patru ace, care înțelegea printr-un capot un halat de mătase, care în loc de haină purtată peste vesta lui obișnuită de mătase, avea o cămașă proaspăt călcată și o lavalieră scrobită, legată în noduri atât de complicate, încât până și cel mai priceput marinar o putea privi plin de uluire.

Acesta era bărbatul care refuzase ospitalitatea domnului Oldridge într-una dintre cele mai crunte nopți de iarnă și călărise timp de două ore până la Matlock Bath pe crivăț. Totul numai pentru că nu își adusese cu el un schimb de haine.

Părul domnului Carsington părea să fi trecut recent printr-o furtună in Atlantic. Eșarfa îi era strâmbă, nodul atât de simplu,

încât până şi un elev ofiţer de şapte ani s-ar fi descurcat să-l facă, pe jumătate orb, cu o mână legată la spate.

Căpitanul Hughes zâmbi. Nu avea idee care fusese problema, dar putea ghici cum o rezolvase mirele.

– De ce rânjeşti? şopti doamna Entwhistle.

– Nu rânjesc, îi şopti şi el. Doar zâmbesc tâmp când văd un cuplu fericit.

– Rânjeşti. Pot să ghicesc de ce. E foarte urât din partea ta la ce te gândeşti.

– Tu i-ai fost guvernantă, spuse el. Trebuie să mă întreb ce anume ai învăţat-o.

Spre încântarea lui, obrajii văduvei se îmbujorară.

– Lionel, eşti incorijibil, spuse ea.

„Lionel. Oho. Poate nu va dura atât de mulţi ani, se pare."

– Dragi oaspeţi, începu preotul şi rămaseră tăcuţi, îndreptându-şi atenţia într-acolo.

Lord Hargate aşteptase un răstimp destul de lung să înceapă ceremonia. Auzise că mireasa avea dubii, chiar înainte ca mirele să ştie. Totuşi lordul discutase amabil cu oaspeţii, apoi se aşezase la locul lui în salon, la timpul stabilit. Rămăsese stoic pe poziţii, în timp ce minutele treceau, în timp ce instinctele sale paterne îi spuneau pe un ton ascuţit să sară în ajutorul celui de-al treilea fiu al său.

Prin urmare, oftă uşurat când văzu că Alistair rezolvase criza singur. Lord Hargate nu se îndoia de mijloacele de persuasiune folosite. Era un politician, până la urmă.

Cu toate acestea, nu răsuflă uşurat până ce nu se termină ceremonia.

Apoi se uită la domnul Oldridge, care îi zâmbi complice. În ciuda caracterului său distrat şi a preocupărilor legate de botanică, reuşise să discearnă delicateţea acestei perechi peţite.

Contele se intoarse spre soţia lui:

– Ei bine, Louisa? murmură el.

– Felicitări, Ned, şopti ea. Felicitări, într-adevăr, dragul meu.

Da, merita felicitări, se gândi Lord Hargate. Un fiu burlac aranjat. Mai avea încă doi.

Apoi

La 2 mai 1825, s-a primit acceptul regal în favoarea „Actului pentru construirea şi menţinerea unei căi ferate sau a unei linii de vagonet, din Canalul Cromford, la sau aproape de Cromford, în parohia Wirksworth, în comitatul Derby, până la Peak Forest Canal, la sau aproape de Whaley (altfel cunoscut drept Yardsley-cum-Whaley), din ţinutul palatin Chester."

Printre cei o sută şaisprezece membri ai Companiei de Cale Ferată din Cromford şi High Peak era şi o femeie, distinsa vicontesă văduvă de Anson.

Calea ferată, care a fost deschisă în 1830, a fost considerată una dintre cele mai remarcabile şi maî îndrăzneţe construcţii ale epocii.

Joseph Priestley, autorul cărţii *Relatare istorică despre fluviile navigabile, canalele şi căile ferate ale Marii Britanii,* publicată prima dată în anul 1831, a numit-o „un proiect măreţ, căci trece printr-un ţinut atât de muntos al ţării".

În aceeași colecție

au apărut:

Johanna Lindsey

Când inima dictează

Stephanie Laurens

Patimile iubirii

Victoria Alexander

Micile minciuni ale dragostei

Julie Garwood

Mireasa îndărătnică

Elizabeth Hoyt

Înger și demon

Julie Garwood

O nuntă de vis

Stephanie Laurens

Pasiunile inimii

Stephanie Laurens

Prizoniera dragostei

Victoria Alexander

Căile nebănuite ale iubirii